

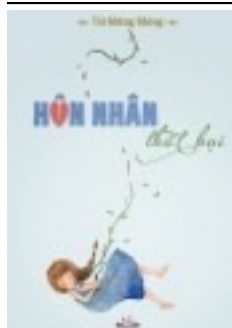
Hôn Nhân Thất Bại

Contents

Hôn Nhân Thất Bại	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	47
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	68
22. Chương 22	70
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	102
33. Chương 33	106
34. Chương 34	111
35. Chương 35	114
36. Chương 36	117
37. Chương 37	120
38. Chương 38	123
39. Chương 39	126
40. Chương 40	129
41. Chương 41	132

42. Chương 42	135
43. Chương 43	138
44. Chương 44	142
45. Chương 45	145
46. Chương 46	150
47. Chương 47	152
48. Chương 48	155
49. Chương 49	159
50. Chương 50	163
51. Chương 51	167
52. Chương 52	170
53. Chương 53	173
54. Chương 54	176
55. Chương 55	180
56. Chương 56	183
57. Chương 57	187
58. Chương 58	190
59. Chương 59	194
60. Chương 60	197
61. Chương 61: Ngoại Truyện Vu Viễn - Hai Đóa Hoa Trong Sinh Mệnh	202

Hôn Nhân Thất Bại

Giới thiệu

Editor, Biên tập: Siêu nhân Tiểu Mạn, tieukimthu, Tặc gia, Tiểu Sên Thể loại: Hiện đại Type: janco

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-that-bai>

1. Chương 1

Khi tôi nhận ra sự tình có vẻ không thích hợp thì đã quá muộn. Chồng tôi, Đồng Thừa Nghiệp, đã chính thức ngoại tình được hai tháng.

Nếu nói chính thức ngoại tình, thì chỉ là thân thể của anh ta ngoại tình. Hơn nữa lại còn trong thời gian tôi mang thai đi ngoại tình, tôi cẩn thận đếm trên đầu ngón tay, lập tức cảm thấy mình như bị một thùng sơn xanh đổ ập xuống, tí tách nhỏ giọt, xanh từ đầu đến tận ngón chân.

Mẹ nó chứ.

Sau này hồi tưởng lại, tôi mới giật mình thấy kỳ thật Đồng Thừa Nghiệp khi ngoại tình đều biểu hiện vô cùng rõ ràng, còn thiếu nước lập hẳn một tấm bảng, trên đó ghi “Tôi đang ngoại tình” đi qua đi lại nhảy

nhót trước mặt tôi nữa thôi.

Đáng tiếc tại thời điểm đó tôi lại chẳng may chú ý.

Đối với sự việc này, tôi luôn tự an ủi bản thân, chắc tại lúc sinh con tôi bị thuốc tê làm ảnh hưởng đến thần kinh não, là tình huống đặc biệt, không liên quan gì đến chỉ số thông minh.

Mà sau khi nghe câu nói tự an ủi của tôi xong, cô bạn thân Thái Thái lại thản nhiên quăng sang ánh mắt khinh bỉ: “Bạn thân mến, mày đừng nhắc đến thuốc tê được không? Mày trước hay sau khi chích thuốc tê đều như thế cả.”

Có một câu nói vô cùng chính xác—— “Vợ luôn là người cuối cùng biết chồng ngoại tình” . Có khi lúc ấy đến con chó chúng tôi nuôi trong nhà cũng biết rõ Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình, còn tôi thì vẫn chẳng hay biết gì.

Sau này tôi lại tự mình an ủi bản thân, toàn thế giới không tin anh ta, chỉ có một mình tôi tin. Điều đó chứng minh cái gì? Chứng minh tôi đối với anh ta chính là tình yêu đích thực đó!

Mà nghe tôi tự an ủi xong, Thái Thái lại liếc đôi mắt nhỏ đầy khinh bỉ: “Bạn thân mến, đừng nói đến tình yêu đích thực được không? Tình yêu đích thực thật không chịu nổi bọn mày giằng co thế đâu.”

Thái Thái là bạn học thời đại học của tôi, là bạn thân tốt nhất của tôi, là người truyền đạt triết lí cuộc sống cho tôi, cũng là ngọn đèn đường của tôi.

Tôi yêu cô ấy vô cùng, yêu thói cay độc của cô ấy, yêu sự ngỗ khí của cô ấy, cũng yêu cách cô ấy mắng tôi hết sức thô tục.

Vẫn nên quay lại vấn đề chính, để tôi nói mình làm sao phát hiện ra Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình.

Dĩ nhiên, để trở về vấn đề chính, trước tiên phải nói rõ chúng tôi quen nhau trong hoàn cảnh như thế nào đã.

Nhà tôi ở thành phố C, học đại học sư phạm, sau khi tốt nghiệp liền thông qua thông báo tuyển dụng giáo viên, đến thành phố F cách thành phố C hai tiếng đồng hồ ngồi xe.

Bởi vì suy xét đến vấn đề công ăn việc làm ổn định, cũng không tiện di chuyển, cha mẹ dứt khoát cho tôi vay tiền để mua một căn phòng nhỏ.

Vì phòng mua là phòng giao theo hạn, mà hạn giao phòng còn một năm rưỡi, cho nên tôi mượn tạm trước một gian phòng đơn giản.

Lại bởi di chủ nhà là chị của mẹ kế Đồng Thừa Nghiệp, nên dẫn đến mối quan hệ quen biết giữa tôi với anh ta.

Ban đầu chủ nhà đưa QQ của tôi cho anh ta, chúng tôi ở trên mạng hàn huyên một thời gian ngắn, anh ta bèn đưa ra đề nghị gặp mặt. Lần đầu tiên gặp mặt là tại một quán lẩu, tôi đến tương đối sớm, ngồi trên ghế chơi di động. Đang chơi, bỗng nhiên có người gọi, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy một người con trai mặc quần bò áo phông đứng trước mặt. Anh ta không tính là đẹp trai, nhưng lại có nét, da màu mạch nha, vóc dáng cao ráo, bên khóe mắt phải có giọt lệ màu nâu, khi cười lộ lên hai bên má xuất hiện hai lúm đồng tiền thật sâu.

Anh ta rất biết cách ăn nói, có anh ta bên cạnh, bạn sẽ không bao giờ thấy nhàm chán. Đang giữa bữa ăn, tay tôi không biết sao vung lên, chiếc nhẫn đeo trên ngón trỏ rơi xuống trước mặt anh ta, anh ta nhặt lên, đưa cho tôi, giống y như đang cầu hôn, tôi sợ tới mức giật mình. Trí tưởng tượng của tôi hết sức phong phú, lúc ấy âm thầm nghĩ: chẳng lẽ là điểm báo trước tôi sẽ kết hôn với anh ta ư?

Sau này anh ta bắt đầu theo đuổi tôi, tôi không đồng ý. Bởi vì lúc đó tôi đang thích kiểu thúc thúc như Trần Hạo Minh, Cha In Pyo, vẫn cảm thấy ít ra lấy một người đàn ông lớn hơn mình cỡ 20 tuổi trở lên mới có cảm giác an toàn. Mà Đồng Thừa Nghiệp so với tôi kém non nửa tuổi, con trai luôn trưởng thành muộn hơn con gái, tôi thấy việc này không ổn lắm.

Tôi từ chối anh ta, anh ta nói: “Chúng ta kết nghĩa chị em vậy, lần trước chị mời tôi ăn cơm, lần này tôi mời chị ăn khuya.”

Tôi nhớ đến cái đĩa cứng lần trước mượn vẫn chưa trả, bèn muốn nhân dịp này trả lại cho anh ta, về sau hai người cũng không cần dây dưa nữa.

Chỉ số cảm xúc của tôi không cao, cảm thấy cái gì mà anh trai nuôi em kết nghĩa rồi chị nuôi em nuôi, thứ quan hệ ái muội này không thích hợp với mình, chỉ bằng chặt đứt sạch sẽ.

Khi đó là vào mùa hè, tôm hùm bán đầy đường. Anh ta đưa tôi đến một quán ăn ven đường, có món tôm hùm cay xé lưỡi. Tôm khó bóc, anh ta cẩn thận lột sạch vỏ tôm, bỏ thịt tôm trắng nõn hồng hồng vào trong bát của tôi. Anh ta hơi hơi cúi đầu, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt vừa ẩn vừa hiện, chậm rãi kể về bản thân: khi anh ta còn chưa đến một tuổi đã chịu cảnh cha mẹ ly hôn, anh ta theo cha mình, mà trái tim đàn ông vốn thô ráp, trong cuộc sống bình thường cũng không thể đối xử chăm sóc anh ta chu đáo. Chưa đến ba tuổi anh ta đã phải đến trường mầm non, trong trường không ai muốn chơi cùng anh ta, bởi vì quần áo anh ta ngày nào cũng cực kỳ bẩn thỉu. Cha anh ta công tác bận rộn, mỗi ngày anh ta đều phải ngồi đợi trong trường đến tối muộn mới có người đến đón về. Sau này đến khoảng bảy tám tuổi, cha lấy mẹ kế, sau đó đưa anh ta về quê nội ở cùng bà nội. Anh ta nói anh ta chưa từng cảm nhận được qua sự ấm áp của gia đình, cho nên luôn mong muốn được kết hôn sớm.

Nghe anh ta nói, lòng tôi tựa như vại dưa chua ngâm ba ngày ba đêm, vừa chua vừa chát .

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn tôi mỉm cười: “Tôi đã thề, sau khi yêu đương lâu dài nhất định phải kết hôn. Tôi muốn hàng ngày tan tầm được cùng vợ mình nấu cơm, rửa chén, rồi đi tản bộ, nếu muốn thì cùng nhau tới nơi này ăn tôm.”

Ánh mắt anh ta khi ấy tựa như ánh dương ngày hè, sáng trong lấp lánh như ngọc.

Lời của anh ta làm nội tâm tôi xúc động vô cùng.

Tôi ở thành phố F không có người thân, cuối tuần mới về nhà một lần, mỗi lần mở cánh cửa phòng thuê tôi đều cảm thấy như thể nổi cô đơn trống vắng đang chờ đón mình. Tôi cũng rất mong ngóng có một gia đình, một người bạn ở chốn này.

Khi Đồng Thừa Nghiệp đưa tôi đến cửa nhà, đột nhiên nhéo mặt tôi, dịu dàng nói: “Tôi thật sự thích chị, thật sự rất thích.”

Sau này, anh ta nói tôi khi đó cúi đầu then thùng thật sự rất đáng yêu. Kỳ thật mẹ nó, hoàn toàn không phải như vậy, tôi lúc ấy cúi đầu là bởi vì anh ta nhéo không hề nhẹ tay, quá sức đau, tôi khi đó đang dùng bả vai lau nước mắt chảy ra vì đau có được không?

Tuy rằng anh ta làm tôi đau, nhưng sau đêm đó, tôi liền quên mất nào là Trần Hạo Minh, Cha In Pyo, ông chú lớn tuổi, ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý làm bạn gái anh ta.

Anh ta sau này thường nói đùa với bạn bè, nói rằng tôi tham ăn, anh ta dùng đồ ăn khuya lửa được tôi tới cửa. Tôi nghe xong chỉ cười cười, không phản bác, nhưng trong lòng lại nói vô cùng rõ ràng: tôi đồng ý qua lại với anh ta, trên cơ bản không liên quan gì tới ăn uống, chỉ vì khi đó chúng tôi giống nhau, đều cô độc mà thôi.

Cứ như vậy, chúng tôi ở bên nhau, yêu đương hai năm trời.

Anh ta là mối tình đầu của tôi, chúng tôi đã có khoảng thời gian bên nhau vô cùng vui vẻ.

Chúng tôi ngồi xe lửa đi Phụng Hoàng, nửa đêm anh ta từ giường bên cạnh chui sang giúp tôi dếm lại góc chăn. Trung thu khi anh ta ra ngoài, tôi gửi tin nhắn nói muốn gặp, anh ta lập tức đón xe trở về. Tôi vì anh ta đồng ý đi gặp bạn bè, vì muốn giữ thể diện đi giày cao gót, làm đau gót chân sau, anh ta xoa bóp chân giúp tôi, nhíu mày nói cái anh ta thích chính là tính cách, chứ không phải thích trang điểm, ăn diện.

Mà tôi, đứa con gái trước giờ chỉ biết đồ mĩ gói, lại vì anh ta học làm món thịt hầm anh ta ưa thích, vì anh ta dẹp bỏ tính lười nhác mà bắt đầu lau dọn phòng, vì anh ta học làm mẹ hiền vợ đảm.

Trong hai năm đó, chúng tôi cùng nhau trải qua ngọt ngào, đôi khi cũng có xích mích, nhưng cuối cùng vẫn tiến tới hôn nhân.

Sau khi kết hôn tôi liền có tin vui, mà anh ta cũng thăng chức, nhưng lại bởi vì thăng chức mà bị điều đến thành phố D.

Nghe đến thành phố D, tôi thậm chí còn vui vẻ, bởi vì chỗ đó cách thành phố F chỉ có một nửa giờ đường xe, hơn nữa cha mẹ Đồng Thừa Nghiệp cũng ở đó, có thể chăm sóc anh ta thật tốt.

Đến thành phố D, anh ta nói bởi vì chỉ có một mình nên quá cô đơn, muốn nuôi một con chó, tôi đồng ý. Chúng tôi cùng đi chọn một chú chó lông trắng, đặt tên là Đậu Phộng.

Đồng Thừa Nghiệp là loại người thích giao thiệp, sau khi đến thành phố D nuôi Đậu Phộng liền lập một Hội nuôi chó, quen biết rất nhiều bạn bè. Tôi thấy anh ta quen nhiều người, trong lòng cũng không thích lắm, bởi vì những người đó tính cách quá nặng nề, về phương diện sinh hoạt cá nhân cũng quá loạn.

Nhưng bởi trong quá trình mang thai nảy sinh nhiều vấn đề, tỷ như thời kì mang thai tâm trạng không bình thường, tỷ như giữa thời kỳ lại giảm nội tiết tố cùng với việc da mẫn cảm dị ứng nghiêm trọng, toàn bộ tâm tư đều đặt vào đứa nhỏ, lấy đâu ra thời gian quan tâm đến chuyện sinh hoạt của Đồng Thừa Nghiệp.

Kỳ thật sau này cẩn thận nhớ lại, sau khi đến thành phố D tình hình của anh ta có vẻ không thích hợp, cụ thể thái độ của anh ta đối với hai mẹ con tôi chỉ tương đối có lệ, chỉ nói bằng miệng, trên thực tế lại chẳng làm gì.

Bởi vì cha mẹ tôi ở thành phố C còn đang đi làm, mà Đồng Thừa Nghiệp và gia đình anh ta phần lớn ở thành phố D, cho nên từ thứ hai tới thứ sáu trên cơ bản chỉ có một mình tôi ở thành phố F. Mỗi ngày tôi bụng mang dạ chửa lên lớp cùng học sinh xong, lại đi siêu thị mua thức ăn về nhà nấu cơm, buổi tối ở trong phòng dưỡng thai xem phim truyền hình. Đương nhiên, mỗi đêm cũng sẽ gọi điện cho Đồng Thừa Nghiệp, anh ta luôn nói mình và Đậu Phộng đang đi dạo, bởi vì có người bên ngoài, cũng không tiện nói thêm nhiều, trò chuyện không được vài phút liền tắt máy.

Trong quãng thời gian khó khăn, điều duy nhất tôi chờ đợi là Đồng Thừa Nghiệp cuối tuần sẽ về nhà. Nhưng anh ta sau khi trở về luôn trưng ra bộ dáng mệt mỏi ỉu xiu, nói mình ở thành phố D ngày nào cũng làm việc nhiều nên rất mệt mỏi. Tôi nghe xong cũng chẳng nghĩ gì nhiều, dịu dàng ôm bụng bầu đi nấu cơm cho anh ta.

Lúc ấy tôi cũng tự an ủi bản thân, nói rằng chồng mình ở nơi đất khách nỗ lực làm việc kiếm tiền, mình ở nhà cần phải biết điều, cũng không nên oán giận, cần phải hiểu cho chồng.

Ngoài ra khi ấy còn có xuất hiện một người nữa, bởi vì Đồng Thừa Nghiệp mỗi tuần đều phải trở về, nên chỉ có thể nhờ người ta chăm sóc Đậu Phộng. Mỗi lần về nhà không lâu anh ta liền nhận được điện thoại từ người kia, mà anh ta cũng trả lời hết sức dịu dàng: “Cám ơn đã giúp tôi chăm sóc Đậu Phộng.”

Lúc ấy tôi còn nói với Đồng Thừa Nghiệp: “Anh nhớ báo đáp người ta cho tốt.”

Anh ta cười nói: “Được thôi.”

Tôi cảm thấy nếu có bảng xếp hạng những người ngu ngốc nhất, nếu có ai dám tranh hạng nhất với tôi, tôi sẽ rút dao liễu chết với kẻ đó !

Bởi vì cái người chăm sóc Đậu Phộng ở đầu dây bên kia chính là kẻ thứ ba đã xuất hiện !

2. Chương 2

Lúc đó tôi không hề biết bọn họ đang “luyện tập” hành động ti tiện liếc mắt đưa tình ấy, cho nên vẫn còn chìm đắm trong niềm hân hoan sắp được làm mẹ.

Dự tính tôi sẽ sinh vào ngày mùng 10 tháng 9, vì thế tháng 6 tôi xin nghỉ đẻ, quyết định về thành phố C sinh. Một là cha mẹ và người thân có thể thuận tiện chăm sóc trong những ngày ở cữ, hai là bệnh viện ở đây cũng tốt hơn thành phố F.

Nhưng từ khi tôi trở về thành phố C, do Đồng Thừa Nghiệp ở cùng với ba mẹ tôi thì không được thuận tiện mà công việc lại bận rộn nên chỉ đến thăm tôi một lần. Sau đó, tận đến lúc tôi vào phòng đẻ, anh ta mới vội vàng từ thành phố D chạy đến.

Trưa ngày mùng 10 tháng 9, tôi sinh ra một đứa bé gái.

Ý nghĩ thứ nhất: Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cuối cùng cũng “dỡ hàng” xuống được rồi.

Ý nghĩ thứ hai: Oa đẻ. Tại sao con tôi lại xấu như con khỉ không lông thế này.

Ý nghĩ thứ ba: Thôi đành vậy! Hai chúng tôi đâu cũng xinh đẹp gì mà trách con mình.

Đứa bé sau khi sinh ra, mẹ Đồng Thừa Nghiệp có đến bệnh viện chăm sóc đứa nhỏ mấy ngày.

Cha mẹ Đồng Thừa Nghiệp sau khi li hôn dù có chết cũng không muốn gặp mặt nhau, mỗi lần cha Đồng Thừa Nghiệp nhắc đến mẹ anh ta luôn trừng ra bộ mặt tràn đầy ghét bỏ. Đồng Thừa Nghiệp không hề muốn nhắc đến tranh chấp giữa cha mẹ anh ta, cho nên lúc yêu nhau tôi cũng không hỏi đến. Sau này đến khi kết hôn, mang thai rồi thường trò chuyện với người nhà anh ta, cuối cùng tôi cũng biết đầu đuôi sự tình, tổng kết lại là: sau khi mẹ Đồng Thừa Nghiệp sinh ra anh ta, cha anh ta do điều động của công ty mà phải đến nơi khác làm việc. Đất khách quê người, cô đơn lạnh lẽo, cha anh ta quen biết rất nhiều hồng nhan tri kỷ, và kết quả là “đứng núi này trông núi nọ”. Đến khi Đồng Thừa Nghiệp lên một tuổi thì lấy li do cách suy nghĩ của hai bên quá khác biệt nên đề nghị li hôn. Mẹ Đồng Thừa Nghiệp không đồng ý, kéo dài hai năm, cho tận đến khi Đồng Thừa Nghiệp ba, bốn tuổi mới bị toàn án cưỡng chế phán quyết li hôn.

Lúc ấy khi nghe được chuyện cũ này, trong lòng tôi không tránh khỏi có chút cảnh giác. Nhưng nghĩ lại, do sai lầm của cha Đồng Thừa Nghiệp mà anh ta từ khi còn nhỏ đã phải chịu đựng những khổ cực bởi gia đình không trọn vẹn, có lẽ sẽ không làm ra những lỗi lầm như thế này đâu. Thế nên cũng không còn vướng mắc việc này nữa.

Bây giờ nhớ lại những chuyện trước đây, cảm thấy bản thân mình thật con mẹ nó... Có một số việc, thật sự có thể đi truyền.

Sau khi sinh, tôi ở lại bệnh viện mấy ngày, biểu hiện của Đồng Thừa Nghiệp lúc ở bệnh viện càng có chút không bình thường. Điện thoại lúc nào cũng “đỉnh” trên người. Thường thì anh ta đẩy con gái ra ngoài hành lang chơi, một lúc lâu cũng không thấy trở lại. Sau khi li hôn, dì tôi mới nhận ra, nói rằng nhiều lần nhìn thấy anh ta đẩy đứa bé ra góc sân ở bệnh viện rồi gọi điện thoại, vừa nhìn thấy dì ấy đến gần thì lập tức cúp điện thoại.

Bảy ngày sau, tôi cùng con xuất viện, Đồng Thừa Nghiệp lại viện cớ công việc bận rộn không thể chậm trễ mà trở về thành phố D.

Khỉ con vừa xuất viện đã bắt đầu nôn ra sữa, uống bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu. Thường thấy con uống sữa xong, đang ngủ rất ngon lành bỗng dưng ho dữ dội, sau đó là một dòng sữa trắng từ miệng đứa nhỏ trào ra. Chỉ có cách duy nhất là sau khi con uống sữa xong, cô phải ôm đứa nhỏ lên gần một tiếng sau đó mới đặt xuống. Nhưng do trẻ con mới sinh, cứ cách khoảng hai ba tiếng lại phải uống sữa một lần, cho nên người lớn gần như là không có thời gian để nghỉ ngơi. Quảng thời gian ấy, cả gia đình đều hỗn loạn hết cả lên. Ngay cả đến tôi đang ở cữ mà cũng không có được một giấc ngủ đầy đủ. Ngày nào cũng mệt đến mức hễ ngồi xuống là có thể chìm vào giấc ngủ, cũng bởi thế mà hoàn toàn không để ý đến hành động lạ thường của Đồng Thừa Nghiệp.

Mà Đồng Thừa Nghiệp lại vào cái lúc này bàn bạc với tôi muốn dùng tiền mừng cưới để đổi xe.

Đúng thế, anh ta gọi điện thoại đến chẳng phải để hỏi han xem con thế nào, cũng chẳng phải để hỏi sức khỏe của tôi ra sao, mà lại vì muốn tôi đưa tiền mừng cưới cho anh ta đổi xe.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận ra Đồng Thừa Nghiệp đã thay đổi rồi.

Trước đây anh ta rất thích trẻ con, có thể kiên nhẫn mà chăm sóc con của nhà người khác cả một buổi chiều. Còn bây giờ thì sao? Đến ngay cả con mình anh ta cũng chẳng thèm hỏi han.

Chúng tôi cãi nhau, anh ta ần mấy bận, tôi lại gọi cho anh ta nhưng cuối cùng anh ta cũng không nhận.

Khi ấy là ngày thứ 10 sau khi tôi sinh, anh ta bắt đầu chiến tranh lạnh với tôi. Trong thời gian ở cũ, tôi khóc ba lần. Do trong thời gian ở cũ không kiên tốt mà sức khỏe của tôi kém đi rất nhiều, hệ thống miễn dịch cũng kém đi, thường rất dễ bị cảm.

Cũng vào lúc ấy mới thật sự thấu hiểu câu nói : “Đàn ông sợ bước nhầm đường, phụ nữ sợ gả nhầm người”.

Đàn ông bước sai đường cũng lắm là không có tiền, không có vợ. Còn phụ nữ gả cho nhầm người có khi đến cả tính mạng cũng không còn.

Sau đó, khi thời gian ở cũ của tôi sắp hết, cha Đồng Thừa Nghiệp nghe được tin anh ta không về nhà, gọi điện thoại giáo huấn anh ta một trận, anh ta không tình nguyện mà về nhà. Lúc đó, nôi của con đặt ở ngoài phòng khách, anh ta bước vào nhà chỉ liếc nhìn con một cái sau đó chui vào trong phòng ngủ chơi trò chơi trên điện thoại hơn nửa tiếng.

Chút cảnh giác trong lòng lúc trước lại dâng lên, tựa như ngồi trong ngăn đông của tủ lạnh cả buổi chiều.

Lần này, không còn cách nào trở lại những ấm áp trước kia nữa rồi.

Cách ngày, tôi và mẹ tôi bảo anh ta lái xe đưa con đến bệnh viện nhi khám bệnh. Bệnh viện nhi ở thành phố C nằm cách xa trung tâm thành phố, cách bệnh viện 1km mới có điểm dừng xe. Mà đến nơi, anh ta lại để cho chúng tôi tự mình xuống xe còn anh ta ngồi trong xe đợi.

Trời nóng đến 40 độ, tôi với mẹ mang theo một giỏ lớn tã lót ôm theo con gái bước lên con dốc để đến bệnh viện, đi được nửa đường tôi mới nhớ ra một chuyện, bèn gọi điện thoại cho Đồng Thừa Nghiệp, vậy mà điện thoại của anh ta luôn trong trạng thái máy bận. Đứng từ xa nhìn về phía đó, anh ta ngồi trong buồng lái, đầu hơi cúi xuống, nói chuyện điện thoại với dáng vẻ hết sức dửng dưng.

Lúc đó tôi không đi lên phía trước, chỉ ôm con gái theo bản năng mà đi về phía bệnh viện.

Sau này nghĩ lại, thật ra lúc đó có lẽ tôi đã hiểu ra điều gì đó nhưng lại không dám xác nhận.

Đêm hôm ấy, mẹ tôi đứng ngoài phòng khách hỏi Đồng Thừa Nghiệp đang ngồi trong phòng ngủ trưa mai có ở nhà ăn cơm không. Nếu như ăn cơm ở nhà thì để bà còn đi mua thức ăn. Mà cái người vốn dĩ đã đứng ngồi không yên là Đồng Thừa Nghiệp sau khi nghe thấy bà hỏi thì bỗng cáu kỉnh. Nhẹ giọng trách móc: “Tại sao ngày nào cũng hỏi, lẽ nào con không về nhà thì mọi người không ăn cơm sao?”

Ngay sau đó, anh ta đứng dậy, không thèm nói câu nói với mẹ tôi, cầm lấy túi rồi đi ra khỏi nhà.

Lúc ấy tôi ngờ ra, cảm giác mù tịt ấy giống như kiểu đang tung tăng đi trên đường nhớ lại giấc mộng xuân tối qua với Ngô Nhận Tổ bỗng nhiên có người cầm cây gậy đánh thẳng vào đầu tôi vậy.

Đợi đến lúc tôi hồi phục lại tinh thần, Đồng Thừa Nghiệp đã xông xuống lầu, tốc độ thật là nhanh, cứ như là phía sau có người đuổi theo bạo cục hoa anh ta ấy.

Tôi cũng bất chấp tất cả chạy xuống dưới lầu, muốn kéo anh ta lại, vậy mà anh ta lại khởi động xe, nghênh ngang rời đi. Tôi đuổi theo một đoạn đường dài, có lẽ từ kính chiếu hậu anh ta cũng nhìn thấy tôi, nhưng anh ta lại tựa như đang chốn chạy bệnh dịch.

Khi ấy là đêm hè, tôi còn đang trong thời kỳ ở cũ nên phải quàng khăn, mặc quần áo ngủ dài kín mít. Thực sự lúc bình thường tôi cũng là một người chú ý đến cách ăn mặc. Mà cái đêm hôm ấy, tôi ăn mặc quái dị dưới con mắt của nhiều người, đuổi theo xe của chồng. Còn chồng tôi đến liếc tôi một cái cũng không muốn.

Giây phút ấy, tôi thấy mọi tự tôn của mình đều bị giẫm nát cả.

Tôi liên tục gọi điện thoại cho Đồng Thừa Nghiệp, cuối cùng anh ta cũng bắt máy.

EQ của tôi thấp, không nói được mấy câu đã phát hỏa: “ Anh có muốn sống nữa không hả?”

Tính cách của anh ta cũng không tốt, chưa nói được mấy câu đã kêu la: “Công việc của anh rất bận, em có hiểu được không! Em con mẹ nó không khác gì người đàn bà đánh đá đuổi theo xe anh làm gì!”

Tôi đột nhiên cảm thấy tủi thân, bật khóc: “Em vừa mới sinh con xong, cả ngày mệt nhọc chăm con, em...”

Anh ta không đợi tôi nói hết, lạnh lùng buông ra một câu: “Mỗi người phụ nữ đều phải sinh con, mỗi người phụ nữ đều phải trải qua những điều này.”

Thời khắc ấy, rồi cảm thấy lạnh lẽo, lạnh đến vô biên.

Tôi nói với người ở đầu bên kia điện thoại năm chữ: “Chúng ta li hôn thôi.”

Đầu bên kia truyền đến một hồi trầm mặc, trong giây phút trầm lặng ấy, hơi thở của tôi kéo dài ra, hồi tưởng lại những kí ức tốt đẹp trước đây.

“Được.” Anh ta nói.

Sau đó, những hồi ức đẹp đẽ ấy bị đứt đoạn, chỉ còn là một mảnh tan hoang.

Ngắt điện thoại, tôi ngồi lạc lõng trước cửa thang máy, khóc đến mức không thở nổi. Cảm thấy quãng thời gian này như một cơn ác mộng, mà tôi giống như đứng trên cọc gỗ, phía dưới đều là đao sắc, chỉ cần sơ sẩy là bị đâm xuyên qua bụng, cảm giác bất an bao trùm lấy cơ thể.

Sau khi đẻ xong, đối diện với cơ thể béo phì của mình, đối diện với vết sẹo dài trên bụng, đối diện với khuôn mặt trắng bệnh không có sức sống, tự tin của tôi rơi xuống đáy vực, không thể nào kéo lên nổi.

Trước đó tôi là một người rất cao ngạo, nhưng trong thời kỳ đặc thù ấy, trong lòng lại dâng lên một ý niệm: Đồng Thừa Nghiệp không cần tôi nữa rồi, vậy thì sẽ còn ai cần tôi với bộ dạng này đây?

Tôi tựa như một con chó bị bỏ rơi, bàng hoàng, mơ màng.

Đáng tiếc tôi không có nhiều thời gian để mà thương cảm, mẹ tôi gọi điện thoại đến, không phải để gọi tôi về nhà ăn cơm mà là bảo tôi về nhà cho con bú.

Tôi nghe thấy giọng khỉ con đói đến mức khóc nhen ở đầu bên kia điện thoại, nói ra cũng thật kỳ lạ, bình thường tôi là người hay đa sầu đa cảm, vậy mà lúc này lại có thể kìm được nước mắt.

Khi ấy tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Cho dù như thế nào, tôi cũng phải có trách nhiệm với Khỉ con.

Việc này làm lớn lên, rất nhanh bố Đồng Thừa Nghiệp đã phái đến một nhân viên hòa giải đến – Dương Dung.

Chồng của Dương Dung – Bạch Hồng Văn là bạn học của Đồng Thừa Nghiệp, làm cùng công ty với Đồng Thừa Nghiệp nhưng không làm cùng một lĩnh vực. Bởi vì bốn người chúng tôi tuổi xấp xỉ nhau cho nên trước khi tôi mang thai quan hệ rất tốt. Thường cùng nhau lập thành một đội đi chơi trò chơi.

Dương Dung dáng người bé nhỏ, nhưng lại rất tháo vát, nấu ăn rất giỏi, xử lý mọi việc trong nhà đầu ra đó, trong lòng tôi cô chính là hiền thê lương mẫu.

Dương Dung vội đến thành phố C thăm tôi, sau khi nghe tôi kể ra nỗi khổ cực của mình mới lựa lời an ủi: “Hồng Văn cũng gọi điện thoại cho Đồng Thừa Nghiệp mắng một trận rồi, nhưng cái tên kia không biết bị làm sao, từ sau khi đến thành phố C, càng ngày càng không nghe lời Hồng Văn, bọn mình đều thấy anh ta đã thay đổi hết rồi.”

Tôi ôm lấy Khỉ con, chỉ cảm thấy vô lực.

Dương Dung nhìn tôi, ngập ngừng mở miệng: “Chồng! Chồng! Thêm một chữ trương bên trong mới thành chữ phu, cậu cũng hết ngày ở cũ rồi, dứt khoát về thành phố F đi, chẳng phải anh ta nói ngại chỗ này không thuận tiện sao? Vậy thì về nhà của hai người không phải là thuận tiện rồi chứ?”

3. Chương 3

Khi ấy, Đồng Thừa Nghiệp cũng gọi điện thoại đến để giảng hòa, chúng tôi đều giữ kín miệng không nói đến chuyện buổi tối hôm ấy. Có điều tự tôn bị giẫm nát vào buổi tối hôm ấy đã in sâu tận vào trái tim tôi.

Về thành phố F, thái độ của Đồng Thừa Nghiệp với tôi lúc tốt lúc không, mẹ tôi mờ mờ nói: “Sao mẹ thấy cậu ta lại có cảm giác do dự.”

Kể ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, lúc đó hai mắt tôi không khác gì ngồi trong phòng xông hơi, sương mù tràn ngập, dù cho trước mặt là thân thể của Ngô Ngạn Tổ thì tôi cũng chẳng nhận ra.

Tôi hoàn toàn không hiểu mẹ tôi nói câu này là có ý gì.

Từ đầu đến cuối Đồng Thừa Nghiệp luôn ép tôi lấy tiền mừng cưới ra để mua xe, tôi kiên quyết không đồng ý. Sau khi đến thành phố D, tôi thông cảm cho Đồng Thừa Nghiệp do mới tăng chức mà phải đi xã giao nhiều, bèn đưa thẻ lương của anh ta cho anh ta giữ, vậy nên cơ bản là từ khi đến thành phố D, anh ta đến một món đồ dùng trong nhà cũng không mua nổi. Lương giáo viên lại không cao, mỗ để đã dùng đến một món tiền lớn, mà Khỉ nhỏ sau khi sinh ra, tiền lại tiêu như nước chảy. Tôi lo nếu như đưa tiền mừng cưới cho anh ta đổi xe, vậy thì chi tiêu cho cuộc sống sau này sẽ trở thành một vấn đề nan giải.

Đồng Thừa Nghiệp thấy thái độ kiên quyết của tôi, bèn nghĩ ra cách khác để thuyết phục, nói cha anh ta đồng ý tài trợ tiền anh ta cho đổi xe, bảo anh ta trước cứ lấy tạm tiền mừng đã, sau này cha anh ta sẽ đưa lại tiền cho chúng tôi. Tôi đích thân gọi điện cho cha Đồng Thừa Nghiệp, lật tẩy lời nói dối của anh ta. Khi ấy chỉ cảm thấy hoang đường, cảm thấy bỗng nhiên Đồng Thừa Nghiệp biến thành một đứa trẻ con không biết gì là trách nhiệm.

Đồng Thừa Nghiệp then quá hóa giận, cãi nhau với tôi trong điện thoại, vô ý nói ra một câu: “Tôi không muốn về nhà nữa, ít ra ở thành phố D còn có người sùng bái, có người tôn trọng, tôi thấy rất vui.”

Đầu óc tôi bỗng linh hoạt, lập tức hỏi: “Cái người sùng bái anh là nữ đúng không?”

Anh ta lại lập tức phủ nhận: “Em không cần nghĩ nhiều, đó chỉ là bạn mà thôi.”

Nói xong anh ta liền cúp điện thoại, tôi làm cách nào cũng không gọi được. Tôi cảm thấy toàn bộ da đầu đều tê rần, nhất thời òa khóc.

Hôm sau mắt tôi sưng húp như mắt cá vàng, gọi điện cho Dương Dung.

Cô ấy phân tích ra hai điểm: thứ nhất, người phụ nữ kia còn rất nhỏ, bởi chỉ có như thế mới đi sùng bái dạng đàn ông không được coi là chín chắn như Đồng Thừa Nghiệp. Thứ hai, người phụ nữ kia và Đồng Thừa Nghiệp đều là bạn chớ, mỗi tối dắt chó đi chơi, hai người mới có cơ hội ái muội.

Đáng lẽ lúc đó tôi nên cảnh giác, bởi vì EQ của Dương Dung cao hơn tôi N lần, sự chênh lệch về EQ giữa hai chúng tôi căn bản giống như sự chênh lệch giữa đội bóng đá Brazil và đội Trung Quốc. Bình thường cô ấy là một người rất biết khuyên giải người khác, vậy mà lần này phản ứng đầu tiên của cô ấy không phải là khuyên tôi đừng nghĩ nhiều nữa, mà là lập tức giúp tôi phân tích xem người phụ nữ kia là ai.

Sau này tôi mới biết, lúc ấy cả cơ quan của Đồng Thừa Nghiệp đều biết chuyện của anh ta và người phụ nữ đó.

Thân là một người bạn, Dương Dung cũng muốn nói bóng nói gió với tôi, giúp cho tôi mau chóng tỉnh ngộ, giữ vững cuộc hôn nhân của mình.

Tôi bắt đầu lục tìm trên tường nhà* Đồng Thừa Nghiệp xem có dấu vết gì không, trực giác của phụ nữ thường rất đúng, chỉ một chốc tôi đã tìm ra được một người có nickname “Quyển Quyển”.

Người đó gần như ngày nào cũng vào tường nhà Đồng Thừa Nghiệp, còn like mỗi dòng tâm trạng của Đồng Thừa Nghiệp. Nhưng ngoài những thứ này ra thì không hề có bất kỳ bình luận nào. Trừ sáng sớm ngày 21 tháng 7, cô ta viết lên trên tường nhà anh ta ba chữ “Hoa tiên sinh”

Tường nhà cái người tên “Quyển Quyển” kia cài đặt chế độ riêng tư, tôi chỉ có thể thông qua cách khác để xem mấy bức ảnh của cô ta cùng với mấy dòng tâm trạng gần đây.

Dòng tâm trạng gần đây nhất của cô ta là: “Cuộc sống mà tôi muốn rất đơn giản, hai con chó, và anh.”

Trong ảnh cô ta trông rất non nớt, cũng không được coi là xinh đẹp, đeo kính, bề ngoài mộc mạc, xem ra là một học sinh ngoan ngoãn.

Trực giác mách bảo tôi rằng, chính là cô ta, nhưng lý trí lại nói điều này tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì cái cô Quyển Quyển này mới chỉ 16 tuổi, là một cô học sinh mới lên cấp ba.

Tôi cảm thấy không thể nào, việc này cũng quá không hiện thực rồi. Đồng Thừa Nghiệp 26 tuổi, mà cái cô Quyển Quyển này mới chỉ 16. Trọng điểm không phải là sự chênh lệch tuổi tác của hai người, mà là ... cô ta chỉ mới 16 tuổi.

Tôi quyết định dựa vào chứng cứ để xóa tan mọi nghi hoặc của mình. Cuối tuần, Đồng Thừa Nghiệp sau khi về nhà liền ngủ luôn. Tôi lấy trộm điện thoại của anh ta kiểm tra, bởi vì tôi rất ít khi mở điện thoại của anh ta, cho nên anh ta không để mật khẩu, vì thế tôi có thể mở điện thoại của anh ta ra một cách dễ dàng.

Tôi mở QQ của Đồng Thừa Nghiệp lên, thấy anh ta có “liên hệ” cùng với một tài khoản QQ khác. Cái gọi là liên hệ kia chính là những thông tin từ dòng thông báo của Đồng Thừa Nghiệp và bạn bè mà anh ta chưa đọc. Đây là chức năng mới của Đăng Tấn*, sử dụng tài khoản chính và tài khoản phụ, dành riêng tình nhân sử dụng.

Mà tài khoản QQ kia quả nhiên là Quyển Quyển.

Giây phút ấy tôi tựa như uống phải hơn chục cốc nước đá. Tay không cầm được mà run lên. Tôi dùng tài khoản QQ của Đồng Thừa Nghiệp vào tường nhà Quyển Quyển, phát hiện dưới mỗi dòng tâm trạng của cô ta Đồng Thừa Nghiệp đều để lại những bình luận hết sức ái muội. Mà quan trọng nhất là, mặc dù trong album ảnh của Quyển Quyển không có ảnh chụp chung của hai người, nhưng lại có rất nhiều bức ảnh chụp hoa. Đó đều là những bức ảnh không có trong album của Đồng Thừa Nghiệp, nhưng lại được chụp từ căn phòng thuê của Đồng Thừa Nghiệp.

Trong đó có một tấm, là bức ảnh chụp bó hoa đặt trên giường của Đồng Thừa Nghiệp.

Nói như thế nghĩa là cô ta nằm trên giường của Đồng Thừa Nghiệp.

Tôi nhất thời điên tiết, trực tiếp xông vào chất vấn Đồng Thừa Nghiệp : “Quyển Quyển là ai?” Tong mắt anh ta thoáng qua chút hoảng loạn, lập tức lạnh mặt, nói : “Chỉ là một người bạn thôi.”

Tôi trực tiếp lấy bức ảnh kia cho anh ta xem, anh ta nhìn tôi, tựa như nhìn một đồng rác, tràn đầy khinh bỉ và chán ghét: “Chúng tôi chỉ là bạn, cô tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tôi cũng chẳng có cách nào khác.”

Đầu óc tôi từng trận choáng váng.

Con người tôi đây rất trạch*, trải nghiệm xã hội rất ít, tốt nghiệp đại học xong trực tiếp thi đỗ làm giáo viên. Hoàn cảnh công việc rất đơn giản, trước khi quen biết Đồng Thừa Nghiệp cũng chưa yêu đương bao giờ, thế nên trong thế giới tình cảm là một kẻ mờ mịt không hiểu gì. Mà những việc xảy ra trong mấy ngày nay đã quá kịch tính rồi, tưởng chừng như đang đóng phim truyền hình.

Đáng tiếc tôi lại không phải là diễn viên chính.

Mà Motif của tất cả các phim truyền hình là nhân vật phụ không chết thì cũng bị thương.

“Anh cút đi, tôi thật sự không muốn nhìn thấy anh.” Tôi như bị điện giật, toàn thân đều run rẩy.

Đồng Thừa Nghiệp đang hút thuốc, đột nhiên trợn mắt, cất giọng uy hiếp: “Cô bảo tôi cút, cô có tin tôi đập nát hết TV, tủ lạnh của cái nhà này không?”

Dáng vẻ anh ta lúc đó, chẳng khác gì mấy kẻ lưu manh ngoài đường.

Tôi bỗng dưng cảm thấy hoảng hốt, cái người trước mặt này có phải Đồng Thừa Nghiệp hay không.

Anh ta trước đây mặc dù tính cách giống trẻ con, không biết kìm chế cảm xúc của mình, nhưng lại là một người hiền lành tốt bụng. Trên đường gặp trẻ nhỏ bị ngã lập tức đến đỡ dậy, nhặt được tiền của người khác sẽ tìm người bị mất để trả về chính chủ.

Mà bây giờ, anh ta biến thành một người ích kỷ lại hẹp hòi.

Tôi đứng dậy, gần từng câu từng chữ: “Đồng Thừa Nghiệp, nếu anh thật sự dám làm, chúng ta hôm nay “Đồng quy vu tận”.”

Nói thật, tôi rất sợ, câu nói này chẳng qua chỉ là để uy hiếp.

Nhưng tôi không ngờ rằng, Đồng Thừa Nghiệp, cái kẻ còn nhát gan hơn tôi, nghe xong câu này lại có thể nuốt cục tức xuống.

Cuối cùng, Đồng Thừa Nghiệp không đập đồ dùng trong nhà, mà giận dữ đem quần áo của mình vứt hết vào thùng rác.

Trước khi đi, anh ta cười lạnh: “Bức ảnh đó vốn có trong điện thoại của tôi, chẳng qua lúc nghịch điện thoại của tôi cô ấy nhìn thấy nên mới up lên tường nhà mình. Cô không nghe tôi giải thích thì thôi vậy, li hôn thì li hôn, chúc cô có cuộc sống đơn thân vui vẻ.”

Biểu hiện Đồng Thừa Nghiệp không có chút hối hận, tôi còn âm thầm hoài nghi chính mình có phải đã đổ oan cho anh ta hay không.

Tôi tiếp tục lên mạng lần theo “dấu vết” mà cái cô Quyển Quyển kia để lại.

Phụ nữ khi bắt kẻ thông dâm thì IQ sẽ tăng cao như măng mọc sau mưa.

Một khắc ấy, tôi có ‘Conan’, ‘Địch Nhân Kiệt’ cùng ‘Holmes’ trên người, giống như hổ thêm cánh, đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi.

Tôi cảm thấy IQ bị mất đi vào mấy tháng trước vào giây phút này đã được bổ sung lại.

Tôi thông qua Đăng Tấn weibo của Quyển Quyển tìm được tên bạn trai trước đây của cô ta, sau đó lại thông qua tên cậu ta lên baidu tìm được tài khoản QQ của cậu ta. Vào tường xem, lòng lạnh hơn quá nửa. Bạn trai trước đây của Quyển Quyển cũng chỉ mới 17 tuổi, tháng ba cậu ta rời khỏi thành phố D đến nơi khác học, tháng năm bắt đầu xảy ra mâu thuẫn với Quyển Quyển. Tháng tám, Quyển Quyển đơn phương chia tay với cậu ta.

Thời gian cực kỳ phù hợp.

Tôi add friend tài khoản QQ bạn trai trước đây của Quyển Quyển, bắt đầu nói chuyện với cậu ta, nói mình là bạn cùng nuôi chó của Quyển Quyển, nói thật ra Quyển Quyển là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác.

Thực ra tôi chỉ nói mấy câu khách sáo, bạn trai cũ của Quyển Quyển bỗng đứng hỏi: “Đối tượng mà cô ấy gian díu có phải Hoa Sinh, biệt danh là Bàn Tử không?”

Bạn chó của Đồng Thừa Nghiệp đều không nói tên thật, đều là lấy tên chó để gọi đối phương. Còn Quyển Quyển cũng là tên chú chó mà cô ta nuôi.

Bạn trai cũ của Quyển Quyển nói tiếp: “Tôi đã sớm đoán ra, chắc chắn là hắn ta, cái gã miệng lưỡi dê tiện, đứng trước mặt tôi cũng dám trêu chọc Quyển Quyển. Không tiếc tiền mua hoa, thức ăn cho chó đều do hắn ta mua. Còn cố tình nói trước mặt Quyển Quyển rằng hắn ta sắp đổi xe, đổi sang BMW, có thể đưa đón Quyển Quyển đi học. Nhà Quyển Quyển vốn không có tiền, từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp được người đàn ông nào hào phóng như thế, chắc chắn là bị mắc câu rồi.

Bạn trai trước của Quyển Quyển vẫn tiếp tục nói: “Không sao, Quyển Quyển bề ngoài nhìn đơn thuần, nhưng trên giường lại dâm dăng, ở trường thấy ai có tiền lập tức tìm cách dựa dẫm, tôi cũng vì muốn quen đi bạn gái cũ mới đến với cô ta. Cô ta năm lớp 11 đã là người của tôi rồi, năm ngoái còn đi phá cái thai của tôi, tôi cũng thấy áy náy. Có điều hiện giờ tôi đã có bạn gái mới, không hơi sức đâu mà đi tức giận với loại phụ nữ ấy.”

Tôi vốn muốn an ủi lẫn nhau, kết quả người ta lại chẳng thêm để tâm.

Tôi hỏi số điện thoại Quyển Quyển từ cậu ta, cậu ta đưa cho tôi, sau đó cúp máy, đi hẹn hò với bạn gái mới.

Tôi cầm số di động trong tay, vẫn tự an ủi bản thân rằng, Không sao đâu, không sao đâu, giữa bọn họ có lẽ chỉ là ái muội mà thôi.

Nhưng toàn thân tôi cứ run lấy bầy, hoàn toàn không thể khống chế.

Tôi gọi điện thoại cho Đồng Thừa Nghiệp, nói: “Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, anh và Quyển Quyển rốt cuộc là quan hệ gì?”

Anh ta vẫn cứng miệng nói: “Bạn bè, chỉ là bạn bè.”

Sau này tôi mới biết, đàn ông dù có bị vợ bắt gặp trần truồng trên giường với tình nhân thì cũng có thể không đổi sắc mà nói bọn họ chỉ đang đắp chăn nói chuyện mà thôi.

Cúp điện thoại, tôi lập tức gọi vào số điện thoại của Quyển Quyển, lần đầu tiên gọi thì máy bận, tôi đoán có lẽ là Đồng Thừa Nghiệp gọi điện thoại nhắc nhở Quyển Quyển nhất quyết không để bị tôi dọa sợ mà khai ra, tuyệt đối không được nói gì hết.

Tôi có dự cảm, Quyển Quyển sẽ nói cho tôi sự thật.

Bởi vì bây giờ nghĩ lại, rất nhiều lần cô ta đều cố ý chọn lúc tôi có mặt mà gọi điện cho Đồng Thừa Nghiệp, thật ra cô ta rất muốn tôi phát hiện ra.

Đáng tiếc, tôi là nhân vật phụ ngu xuẩn nhất thế giới, uống phí cô ta phải bỏ ra nhiều tâm tư như vậy.

4. Chương 4

Điện thoại sau khi được kết nối, từ đầu bên kia truyền đến một giọng nói rất nhỏ nhẹ: “Alo...”

Tôi trực tiếp nói ra thân phận: “Cô có phải là Quyển Quyển không? Tôi là vợ của Đồng Thừa Nghiệp.”

Do lúc trước tôi khóc đến nghẹn giọng, cho nên giọng nói lúc này có chút khàn khàn thô ráp, so với Quyển Quyển, thì đúng là sói hoang so với tiểu bạch thỏ.

Tôi cười khổ trong lòng, nếu như có mặt gã đàn ông nào ở đây, nhất định sẽ cảm thấy nữ hán tử tôi đây đang ức hiếp tiểu bạch thỏ nhà người ta. Nhưng trên thực tế, nữ hán tử tôi đã bị ép đến bước đường cùng rồi.

Tôi nói thẳng với Quyển Quyển, tôi đã biết mối quan hệ giữa cô ta và Đồng Thừa Nghiệp.

Nghe âm thanh từ điện thoại Quyển Quyển, có lẽ cô ta đang ở sân thể dục trong trường, tràn đầy sự ồn ào nhộn nhịp của sức sống thanh xuân.

Trong phút chốc tôi hoảng loạn, lúc 16 tuổi tôi đang làm gì? Cố gắng học thuộc từ vựng, nỗ lực giải đề, ý nghĩ duy nhất trong đầu: làm sao có thể thi đỗ ở kì thi tiếp theo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Quyển Quyển nửa sáng khoái, nửa ngại ngùng thừa nhận.

Tôi biết, thực ra Quyển Quyển đối với tôi có một loại cảm tình rất phức tạp, một mặt rất muốn tôi li hôn để trả lại sự tự do cho Đồng Thừa Nghiệp, một mặt lại sợ làm tôi nổi giận rồi tới trường học làm loạn.

Cô ta dùng giọng nói rất nhẹ nhàng nói: “Anh ấy đối với tôi thật sự rất tốt, quãng thời gian ấy tâm tình tôi không được tốt, anh ấy đã đến bên cạnh tôi. Hôm ấy..... tôi uống say, anh ấy đưa tôi đến khách sạn..... tôi không trách anh ấy.”

Giây phút tận tai nghe thấy Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển xảy ra quan hệ, trong đầu tôi tựa như có cái gì nổ tung lên. Giống như một phân đoạn trong một bộ phim câm, không có âm thanh nhưng nổ tung một cách rất nhanh, hóa thành những mảnh vụn nhỏ, rơi xuống mặt đất.

Tôi biết, thứ lúc này đã bị hủy diệt chính là giấc mộng về tương lai.

Tôi nghe thấy giọng mình phát ra bình tĩnh một cách quái dị: “Là ngày 21 tháng 7 đúng không?”

Đầu bên kia thoáng ngập ngừng, sau đó thừa nhận: “Đúng vậy.”

Tôi biết là ngày hôm ấy.

Hôm ấy, tôi và Đồng Thừa Nghiệp cãi nhau trong điện thoại. 5 giờ sáng hôm ấy, Quyển Quyển nằm trên giường khách sạn dùng điện thoại chụp và viết lên trên tường nhà Đồng Thừa Nghiệp 3 từ “Hoa Tiên Sinh”. Đêm hôm ấy, Khi con không biết sao khóc nháo cả một đêm.

Có lẽ là đêm ấy, Khi con đã biết, từ đó trở đi nó không còn “nhà” nữa rồi.

Quyển Quyển tiếp tục thẳng thắn nói: “Sau đó chúng tôi thường xuyên ra ngoài, lại xảy ra quan hệ..... thành phố D không có gì để chơi cả. Cho nên bình thường chúng tôi thường ăn cơm, dắt chó đi dạo, hoặc đến bờ biển bơi. Nói chuyện rất hợp nhau. Hai bên đều rất thích nhau..... có một lần cô gọi điện thoại đến nhưng anh ấy không tiếp, có lẽ là do sợ tôi ở bên cạnh không vuiAnh ấy nói anh ấy không muốn về nhà, nói trong nhà không có sự ấm áp.”

“Trước khi cô và anh ta phát sinh quan hệ, cô không biết anh ta là người đã có gia đình sao?” Tôi hỏi.

Quyển Quyển úp úp mở mở nói: “Tôi...Tôi không biết. Ừm, Thật ra chúng tôi không giống như kiểu yêu đương bình thường.... Một khoảng thời gian dài sau khi chúng tôi xảy ra quan hệ tôi mới biết tên thật của anh ấy, hơn nữa tôi nhìn thấy chữ khắc trên móc chìa khóa của anh ấy mới biết.”

Móc chìa khóa mà Quyển Quyển nói chính là món quà của một người bạn tặng cho tôi với Đồng Thừa Nghiệp lúc kết hôn. Đó là hai mảnh gỗ hình ngón tay cái, một mảnh khắc “Chú rể: Đồng Thừa Nghiệp”, một mảnh khắc: “Cô dâu: Ninh Chân”. Hai mảnh gỗ ghép lại với nhau, phía sau hợp thành bốn chữ “Trăm năm hạnh phúc”.

Đúng là một chuyện vô cùng châm chọc, đúng không?

Tôi biết cô ta đang nói dối, cô ta đã biết Đồng Thừa Nghiệp là người đã kết hôn từ lâu.

Bởi vì đến tận tháng 8, lúc mà chúng tôi cãi nhau một trận to nhất, Đồng Thừa Nghiệp mới tháo nhẫn kết hôn trên tay xuống.

Hơn nữa, lần đầu tiên Quyển Quyển like trạng thái của Đồng Thừa Nghiệp là vào ngày mừng 10 tháng 9, dòng tâm trạng mà Đồng Thừa Nghiệp đăng ngày hôm ấy nói là anh ta đang ở ngoài phòng sinh đẻ tôi và Khi con, mong cho hai mẹ con đều được bình an.

Tôi không vạch trần lời nói dối của Quyển Quyển, đã không còn cần thiết nữa rồi.

Tôi tự lẩm nhẩm một mình: “Tôi cũng không biết rốt đã xảy ra chuyện gì, anh ta bỗng dưng lại trở nên như thế. Năm ấy anh ta theo đuổi tôi, cũng rất ân cần chăm sóc, mà hôm nay...”

Nói đến đây, Quyển Quyển bỗng thay đổi giọng nói dịu dàng, cười “ha” một tiếng, ngầm châm chọc nói: “Là anh ấy theo đuổi chị á?”

Tôi biết câu nói này hàm chứa thâm ý, Đồng Thừa Nghiệp chắc chắn đã nói với cô ta những lời sai sự thật.

Đàn ông khi đi lầm đường, những lời nói với tình nhân không ngoài những câu như:

“Vợ anh không hiểu anh.”

“Lúc đầu là cô ta bám chặt lấy anh đòi kết hôn, anh hoàn toàn không yêu cô ta.”

“Người anh yêu là em, đối với cô ta anh chỉ có trách nhiệm.”

Chữ “ha” kia của Quyển Quyển đã trở thành lời lăng mạ đối với tôi.

Đúng thế, làm sao thế được? Nhìn thái độ hiện tại Đồng Thừa Nghiệp đối với cô như vứt bỏ một đôi giày cũ, năm ấy sao có thể do anh ta theo đuổi cô cơ chứ?

Là cô đang nói dối, cô là một bà vợ già đáng thương, béo phệ xấu xí.

Tôi chẳng còn hơi đâu mà đi phản bác lại cô ta, cũng không cần thiết phải làm thế, những điều tôi mong muốn, những điều tôi quý trọng đều đã bị hủy diệt.

Tôi muốn cúp điện thoại nhưng Quyển Quyển bỗng dừng dùng giọng điệu mờ mịt nói: “Có điều từ sau tháng tám tôi đi học, chúng tôi rất ít khi xảy ra loại quan hệ ấy, bởi vì....bởi vì sức khỏe..... sức khỏe của tôi không tốt.”

Giọng điệu nghe hết sức ái muội, mờ ám, dường như muốn tôi tiếp tục truy hỏi.

Nhưng khi ấy tôi còn đang chìm đắm trong sự hỗn loạn, không hề làm theo ý nguyện của cô ta mà cúp điện thoại trước.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi nói chuyện với “kẻ thứ ba”, không ngờ lại nói chuyện trong hòa bình như thế.

Sau khi cúp điện thoại, tôi chỉ nghĩ đến một việc. Cuối tháng tám, tài khoản QQ của Đồng Thừa Nghiệp bỗng dưng vào dòng thời gian của tôi, xem hết từ đầu đến cuối các bức ảnh trong tường nhà tôi, bao gồm cả ảnh của Khỉ Con, cả ảnh cưới của tôi và Đồng Thừa Nghiệp. Lúc ấy tôi hỏi anh ta vì sao lại tự nhiên vào tường nhà tôi, khi đó anh ta ngây ra, tựa như không hiểu tôi đang nói gì.

Bây giờ cuối cùng tôi cũng tỉnh ngộ, thì ra là Quyển Quyển dùng tài khoản QQ của anh ta vào tường nhà tôi xem.

Tôi nhắm hai mắt, tự nói với chính mình: “Bẩn quá, con mẹ nó thật là bẩn.”

Tranh thủ thời gian nghỉ giải lao ngắn ngủi, tôi gọi điện cho Đồng Thừa Nghiệp: “Quyển Quyển đã nói hết sự thật cho tôi rồi, tại sao anh lại làm như thế?”

Trước khi tôi gọi điện thoại đến chất vấn Quyển Quyển, Đồng Thừa Nghiệp đã dặn cô ta không được nói sự thật, mà Quyển Quyển cũng đã đồng ý. Vì thế, anh ta cho rằng Quyển Quyển sẽ không lừa mình, anh ta cho rằng tôi mới là kẻ lừa anh ta.

Đồng Thừa Nghiệp tự cho rằng mình có thể khống chế Quyển Quyển, nhưng anh ta không hề biết, sự tham lam và đồ kị của phụ nữ lớn đến đáng sợ.

Anh ta dùng giọng điệu giả tức giận của đàn ông sau khi đi ngoại tình bị chất vấn: “Sao có thể, cô có thấy phiền không hả, cả ngày nói nhăng nói cuội cái gì không biết.”

Tôi bỗng cảm thấy phẫn nộ, dùng giọng nói nói từ tận cổ họng hét lên với anh ta: “Việc đã đến nước này anh còn muốn lừa ai? Ngày 21 tháng 7 hai người lên giường với nhau, cô ta uống say anh đỡ cô ta đến khách sạn! Anh ở thành phố D không về nhà là do tay trong tay với cô ta dắt chó đi dạo, đến bờ biển bơi! Đồng Thừa Nghiệp! Ninh Chân tôi rất cuộc có chỗ nào không phải với anh mà anh đối xử với tôi như thế! Đồng Thừa Nghiệp! Đồng Thừa Nghiệp! Đồng Thừa Nghiệp! Đồng Thừa Nghiệp!”

Giọng nói ấy cả đời tôi cũng chưa bao giờ phát ra, điên cuồng gào thét như một con thú bị thương.

Tôi gọi tên anh ta hết lần này đến lần khác, khàn tiếng, thậm chí còn cảm nhận được vị máu tanh trong cổ họng.

Tôi gào thét, gào ra cả những tủi nhục, phẫn nộ.

Tôi từng có một giấc mộng, chính là kết hôn với mối tình đầu, sau khi kết hôn sinh hai đứa con rồi nuôi thêm một chú chó. Không cần quá nhiều tiền, chỉ cần một cuộc sống yên ấm hạnh phúc.

Vậy mà Đồng Thừa Nghiệp đã giết chết giấc mộng này của tôi, dùng cách thức lạnh lùng, từng đao từng đao một cắt đi từng miếng da thịt, giết một cách vô cùng tàn nhẫn.

Tôi đứng trong thư phòng gọi điện thoại cho bọn họ, cửa sổ phòng đang mở. Ở độ cao 14 tầng, nhảy xuống là chết chắc. Bên tai có một giọng nói đang xúi giục tôi: Nhảy xuống đi! Nhảy xuống đi! Không thể chịu nổi cái thế giới này nữa rồi, nhảy xuống rồi sẽ không phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Trước đây tôi khinh thường những người phụ nữ vì đàn ông mà khóc, làm loạn hay tự tử, không ngờ tới bây giờ tôi cũng có ý nghĩ này. Tôi lúc ấy chỉ thấy bản thân dễ con xon, thân hình cồng kềnh, khuôn mặt phù nề, quả thực là một đồng rác không hơn không kém, một người vợ bị chồng ruồng bỏ đến mức nhìn một cái cũng thấy phiền.

Nhưng mà lúc ấy, Đồng Thừa Nghiệp đã cứu lấy tôi, anh ta dùng giọng điệu trẻ con nói với tôi: “Tôi làm như thế thì đã sao, còn cô? Cô.... Vừa nãy không phải cô còn đuổi tôi ra khỏi cửa à!”

Giây phút ấy, tôi bỗng nhìn rõ được anh ta.

Anh ta là một đứa trẻ không biết thế nào là trách nhiệm, sau khi làm sai thì viện ra hàng vạn lý do hoang đường để biện bạch cho chính mình.

Một người đàn ông, có thể nghèo, có thể xấu, có thể đào hoa nhưng tuyệt đối không thể không có trách nhiệm.

Không có trách nhiệm giống như một người đàn ông mắc căn bệnh ung thư, không thể nào cứu vãn.

Bỗng, tôi phát giác ra thì ra tôi đã nhìn lầm người, thì ra tôi đã yêu nhầm người rồi.

Tôi hạ giọng, dùng ngữ điệu bình tĩnh nói: “Chúng ta li hôn thôi, hẹn anh ngày nào đó để viết thỏa thuận li hôn.”

Sau đó tôi cúp điện thoại.

Từ lúc bắt đầu điều tra tin tức từ Quyển Quyển, tôi đã ở trong thư phòng bốn tiếng.

Mở cửa phòng, tôi nhìn thấy mẹ tôi ôm Khỉ Con đứng ở ngoài cửa, thân thể hơi hơi run, khuôn mặt tràn đầy nước mắt.

Sau này mẹ nói với tôi, lúc ấy mẹ tôi rất sợ tôi sẽ nhảy từ cửa sổ xuống.

Khỉ Con đã đói từ lâu, nhưng dường như con biết hôm nay xảy ra chuyện, không khóc không nháo, mở đôi mắt đen nhìn tôi không chớp.

Tôi duỗi tay ôm lấy con, con thuận thế nằm gọn trong lòng tôi, tựa như một loại dựa dẫm.

Con còn nhỏ như thế, mềm yếu như thế, giống như một loại thuốc bôi da, xóa đi bao vết thương mệt nhọc của tôi.

Tôi bỗng cảm thấy hối hận, nếu như vừa xong tôi thật sự nhảy xuống, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Rất đơn giản, Khỉ con của tôi sẽ để cho Đồng Thừa Nghiệp nuôi dưỡng, anh ta sẽ để mẹ hoặc bà ngoại anh ta chăm sóc con, còn bản thân thì tiếp tục trắng hoa. Còn Khỉ con của tôi sẽ lại tái diễn bi kịch năm đó của Đồng Thừa Nghiệp.

Hơn nữa, Đồng thừa Nghiệp sẽ vì cái chết của tôi mà đau lòng ư? Sẽ không, anh ta chỉ cảm thấy căm hận, căm hận tôi vì đã bắt anh ta gánh cái tội danh là kẻ phản bội.

Tôi cảm thấy may mắn vì bản thân không làm ra chuyện khiến cho người thân đau khổ, kẻ thù vui vẻ ấy.

Tôi xông đến trước tủ lạnh, lấy ra bánh mì sữa ăn từng miếng lớn.

Tôi không thể chết, mẹ tôi, Khỉ con của tôi vẫn đang đợi tôi chăm sóc.

Lớn lên sẽ bắt đầu hiểu thế nào là gánh vác trách nhiệm, tại thời khắc ấy tôi cuối cùng cũng nhận ra, Tôi đã trưởng thành rồi nhưng Đồng Thừa Nghiệp thì vẫn chưa.

5. Chương 5

Sau khi biết được chân tướng sự việc, tôi lập tức kể chuyện này qua điện thoại cho cô bạn thân Thái Thái.

Thái Thái là bạn đại học của tôi, bốn năm đại học chúng tôi như hình với bóng, không rời nhau nửa bước. Cô ấy là một cô gái tính cách giống đàn ông nhưng lại rất xinh đẹp, cũng độc mồm độc miệng giống tôi. Chỉ khác nhau ở chỗ, khi tôi tức giận mới nói ra những lời “độc” đó, còn cái miệng độc của cô ấy, một ngày hai mươi tư tiếng đều hoạt động.

Từ nhỏ bố mẹ Thái Thái đã li dị cho nên tính cách của cô ấy rất mạnh mẽ, năng lực làm việc cũng rất cao, là hình mẫu mà tôi sùng bái.

Lúc tôi kết hôn, cô ấy từ tận Vân Nam bay đến để làm phù dâu cho tôi. Nhưng từ khi tôi mang thai, có lẽ do công việc bận rộn, những lần liên lạc giữa hai chúng tôi giảm đi nhiều.

Mà lần này, nghe tin tôi bị cấm sừng, cô ấy không chút chần chừ đã từ Vân Nam xuất phát, ngày hôm sau đã đứng trước mặt tôi.

Mở cửa nhìn thấy cô ấy, nước mắt tôi đột nhiên trào ra.

Song, sau khi nghe ấy cô ấy cất tiếng nói, nước mắt lại chảy ngược trở vào.

Thái Thái nói: “ F*ck! Sao mày phát phì trông chẳng khác gì khinh khí cầu thế này?”

Tôi tức giận: “ Mày vũ nhục một người phụ nữ sắp li hôn, tâm hồn đang bị tổn thương như vậy à, sẽ gặp báo ứng đó, có biết không?”

Thái Thái mở rộng hai tay, nói: “ Đến đây, đến cô ôm cái nào, đừng sợ, có cô ở đây. Con mẹ nó, ai bắt nạt Ninh Chân nhà chúng ta, bà đây một dao thiên (san) hấn.”

“ Chữ đó đọc là shan (1), cái tội phát âm sai âm uốn lưỡi của mày trăm lần cũng không sửa được.” Tôi lập tức vui vẻ chạy đến ôm lấy Thái Thái.

Ahh, cup 36 D mềm mại thật là lợi thế để an ủi người ta mà.

Buổi tối, sau khi cho Khỉ Con uống sữa xong, tôi và Thái Thái đến cửa hàng đồ hải sản nướng đối diện ăn khuya.

Do còn phải giữ sữa cho con nên tôi không thể uống rượu, thật là mất hết cả hứng, tôi chỉ có thể ngậm ngùi mà ăn rau....

Khi ấy hai nữ hán tử chúng tôi gọi hai con trai lớn, hai con tôm hùm, mười con sò biển, mười xiên thịt dê, mười xiên thịt bò, mười xiên thịt sừng, mười xiên râu mực, mười miếng xương sườn,... Tất cả đều ăn hết.

Nhìn xem, tôi bị đội nón xanh đến sái cả cổ vậy mà vẫn có thể nhớ rõ mình đã ăn những gì.

Đẳng cấp cao nhất của phàm ăn là gì, chính là như tôi đây!

Ăn mãi ăn mãi, tôi liền ợ no một cái, bỗng nhớ đến Đồng Thừa Nghiệp, lúc anh ta còn chưa thay lòng, rất thích đưa tôi đến chỗ này ăn.

Thật ra con người tôi rất dễ dỗ dành, mỗi lần tức giận, Đồng Thừa Nghiệp chỉ cần nói với tôi một câu: “ Đi! Anh đưa em đi ăn gì đó”. Là lập tức tôi liền hết giận, rảo bước theo sau anh ta đi ăn thịt.

Nhưng lần này, anh ta đã phạm phải sai lầm lớn, dù có mời tôi một bữa ăn thịnh soạn thì cũng không thể cứu chữa được những lỗi lầm ấy nữa rồi.

Quán nướng buôn bán cũng khá đắt khách, bên cạnh tôi là một đôi tình nhân, chắc là đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt nhất nên người con trai không ngừng khuyên người con gái ăn nhiều một chút. Người con gái có chút mất tự nhiên nói đủ rồi, đủ rồi.

Tôi vừa hưng hăng cắn xiên thịt dê vừa lẩm bầm trong đầu: “ Ăn đi, cô gái, bây giờ cô không ăn nhiều một chút, không biết chừng năm sau anh ta mang một cô gái khác đến đây ăn đấy.”

Sang năm, ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Biết được trong lòng tôi nghĩ gì, Thái Thái uống một ngụm bia lớn, nhìn tôi khinh bỉ: “ Bạn thân yêu, mày có thể có chút tiền đồ được không hả, cả ngày ngoài nghĩ đến ăn ra thì vẫn chỉ là ăn. Các nhà khoa học đã nghiên cứu ra rằng, sau khi ăn no xong, đại đa số lượng máu mỡ sẽ tích tụ trong dạ dày, khi đạt đến lượng máu trong não, sẽ trở nên dẫn động. Mày một mình trở nên dẫn động thì không sao, vấn đề ở đây là những người bạn học cũ đều cho rằng mày với tao là một đoàn thể nhỏ, mày như thế này sẽ hạ thấp chỉ số IQ trung bình xuống đấy. (zi)”

“ Là trung bình (zhi) (1), cảm ơn.” Tôi thở dài một tiếng.

Khinh bỉ lỗi phát âm sai của Thái Thái xong, tôi ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời thành phố chỉ có vầng trăng lưỡi liềm và một vài ngôi sao cô đơn. Bên tai bỗng vang lên giọng nói rất nghiêm túc của Thái Thái: “Ninh Chân, tao biết câu nói này sẽ khiến mày tức giận, nhưng mà tao vẫn phải nói.”

Thái Thái với tôi quen biết nhau đã tám năm, trong tám năm, cô ấy chỉ dùng giọng nói nghiêm túc này nói với tôi ba câu.

“Ninh Chân, tao biết câu nói này sẽ khiến mày tức giận, nhưng mà tao vẫn phải nói. Con mẹ nó, đầu mày thật là to.”

“Ninh Chân, tao biết câu nói này sẽ khiến mày tức giận, nhưng mà tao vẫn phải nói. Con mẹ nó, chân mày thật là thô.”

“Ninh Chân, tao biết câu nói này sẽ khiến mày tức giận, nhưng mà tao vẫn phải nói. Con mẹ nó, chữ mày xấu không chịu được.”

Ba câu nói rất tàn nhẫn, tàn khốc đã kích tự tin lẫn tự tôn của tôi. Nhưng bởi đó là sự thật nên tôi không có cách nào phản bác. Chỉ có thể nửa đêm vụng trộm bóp nát toàn bộ mì ăn liền để trong phòng ngủ của Thái Thái.

Bởi vì có vết xe đổ trước đó, cho nên tôi ngồi thẳng sống lưng, nhắc nhở bản thân cho dù Thái Thái có đã kích như thế nào thì cũng phải nhếch miệng cười cho qua.

Không ngờ điều cô ấy định nói lại là: “Ninh Chân, tao biết câu này sẽ khiến cho mày tức giận, nhưng mà tao vẫn phải nói. Năm ngoái, trước ngày chúng mày tổ chức đám cưới, chính là cái hôm đấy chúng tao trong phòng KTV đó, Đồng Thừa Nghiệp nhân lúc mày đi WC, mượn rượu làm càn, cố ý sàm sỡ tao.”

Nghe thế, phản ứng đầu tiên của tôi vô cùng sửng sốt, sau đó là phần nộ giống như nham thạch phun trào.

Tôi chỉ muốn trực tiếp ném Đồng Thừa Nghiệp lên vỉ sắt nướng.

Lần đó chỉ là lần đầu tiên Đồng Thừa Nghiệp gặp mặt Thái Thái, vậy mà hắn đã tinh trùng lên não dám trêu chọc cả phù dâu của tôi, trêu chọc người bạn lâu năm của tôi!

Trước đêm kết hôn tôi và Đồng Thừa Nghiệp ở trong phòng KTV lớn nhất, mời bạn bè hai bên vào bên trong hát hò, Thái Thái vừa cao ráo xinh đẹp, lại còn biết trang điểm, lúc ấy trong phòng KTV, hầu như ánh mắt của tất cả đàn ông trong phòng đều tập trung trên người cô ấy.

Nhưng tôi ngàn vạn lần không ngờ tới, người dám động thủ sàm sỡ Thái Thái lại là chú rể Đồng Thừa Nghiệp!

Thái Thái tiếp tục nói: “Lúc đó mày đã hơi say say, lắc la lắc lư, tao với chị dâu Dương Dung của mày đi mày đến WC, lúc đứng ở cửa đợi mày, bỗng dưng có người ôm lấy tao từ phía sau, gọi một tiếng “Bà xã”, cánh tay đó còn cố ý sờ mó trên ngực tao. Tao quay đầu nhìn người đàn ông đó, hóa ra lại là Đồng Thừa Nghiệp, tuy rằng hắn lảo đảo tựa như kẻ say, nhưng tao nhìn rất rõ, đáng người không giống, màu sắc quần áo không giống, kiểu tóc cũng không giống, sao có thể nhận nhầm người được! Lúc đấy anh trai nuôi Bạch Hồng Văn cũng có mặt ở đó, còn làm bộ đùa cợt mà nhắc nhở hắn: “Hi hi hi, tiểu tử nhà người chó giả say mà sàm sỡ con gái nhà người ta nhá!” Ngày thứ hai, anh ta cướp đi động của tao, nói muốn chơi trò chơi, kết quả lại trộm lấy số điện thoại của tao. Nói thật, nếu như không phải hai người đã đăng ký kết hôn, bà đây dám chém cái cánh tay của hắn ngay tại chỗ.”

Lúc này đây tôi mới nhớ đến, hôm ấy sau khi tôi đi từ WC ra, sắc mặt Thái Thái rất không tốt, mà hôm tổ chức hôn lễ cũng không nói một lời nào với Đồng Thừa Nghiệp, sau khi nghi lễ kết hôn kết thúc, Đồng Thừa Nghiệp đùa đùa cướp điện thoại của Thái Thái nói muốn chơi trò chơi, kết quả Thái Thái vô cùng tức giận giật điện thoại lại. Vốn dĩ Thái Thái nói muốn ở lại chỗ chúng tôi chơi mấy ngày, nhưng bỗng thay đổi nói có việc phải đi trước.”

Hơn nữa, sau ngày hôm ấy Thái Thái cũng dần ít liên lạc với tôi hơn.

(1) Trong tiếng Trung những từ bắt đầu bằng zh, sh khi phát âm sẽ phải cuốn lưỡi lên, còn z với s khi phát âm lưỡi để thẳng.

6. Chương 6

Vẫn là câu nói cũ: nhớ lại những việc trước đây, thấy bản thân con mẹ nó ngu ngốc.

Tôi cũng là người từng uống rượu, tôi biết người sau khi uống say không hoàn toàn mất lí trí, chỉ cảm thấy chóng mặt, sẽ mượn rượu làm những việc lúc tỉnh không dám làm. Cho nên nói trắng ra, tửu phẩm* cũng như nhân phẩm. Mấy lời nói kiểu như “Tôi uống say nên không nhớ mình đã làm gì” chẳng qua chỉ là ngụy biện, thật ra trong đầu đương sự lại rất rõ ràng.

*Tửu phẩm: những hành động sau khi say rượu làm ra.

Nghe được chuyện này, tôi vừa tức vừa hận, toàn thân run lên giống như mắc bệnh Parkinson, cơn tức giận bùng lên như ngọn lửa, hừng hực thiêu đốt. Thật sự rất muốn ngay lập tức chạy đến thành phố D, cắn từng miếng từng miếng thịt của Đồng Thừa Nghiệp.

Parkinson: là một rối loạn thoái hóa của hệ thần kinh trung ương làm suy yếu khả năng vận động, lời nói, và các chức năng khác. Một trong những biểu hiện của bệnh này là cơ thể run lên. (nguồn: wikipedia)

“Tôi biết mày sẽ trách tôi hồi ấy sao không nói cho mày biết, nhưng mà tôi biết Đồng Thừa Nghiệp mồm mép rất lợi hại, có thể đổi trắng thành đen, tôi sợ hắn ta sẽ nói xấu tôi, nói rằng tôi quyến rũ hắn ta gì gì đó, khiến tôi với mày trở mặt với nhau. Sau đó đến Thiên Nhai phát thiệp, trên thiệp viết “Ngày 18 tháng 8, bạn gái cực phẩm của tôi trong đêm tân hôn quyến rũ chồng tôi”, như thế thì đúng là oan uổng cho tôi quá. Hai là, tôi sợ sau khi mày biết, nhất thời tức giận mà li hôn với anh ta. Ở cái xã hội này, trong hôn nhân phụ nữ vẫn là kẻ yếu hơn. Việc anh ta sàm sỡ tôi, nói lớn thì lớn nói nhỏ thì nhỏ, nhưng vẫn chưa đến mức không li hôn không được. Cho nên sau này khi biết tin mày mang thai, tôi mới dứt khoát ít liên lạc với mày đi. Hy vọng vì con mà anh ta có thể thu hồi thói xấu ấy, đáng tiếc là tôi đã đánh giá anh ta quá cao rồi.”

Lời Thái Thái nói khiến tôi á khẩu không nói được gì, đứng trên góc độ kẻ bị hại, cô ấy làm như thế là đã rất tốt rồi.

Hơn nữa khi ấy Thái Thái quả thực cũng nói bóng nói gió nhắc nhở tôi cנה chùng Đồng Thừa Nghiệp, đáng tiếc IQ của tôi đều bị chó gặm hết rồi, hoàn toàn không để những lời cô ấy nói vào đầu.

“Thật ra tôi muốn nói, hai đứa chúng mày căn bản không hợp.” Thái Thái làm ra vẻ không nói ra những lời này không được: “Ninh Chân, trong tình cảm mày quá trong sáng, lúc nào cũng giữ khoảng cách với người khác giới, cho nên mày yêu cầu nửa kia cũng phải chung thủy với mình. Nhưng còn Đồng Thừa Nghiệp lại là kẻ thích tự do, không thích ở yên một chỗ. Một người đàn ông như thế, trong lòng anh ta sẽ không bao giờ chỉ đặt một người phụ nữ. Trước đây mày cũng từng oán trách, bạn khác giới của Đồng Thừa Nghiệp quá nhiều, nói chuyện với bạn khác giới trên mạng cũng rất ái muội, thích khoác lác, nói được nhưng không làm được. Thật ra người đàn ông như thế không thích hợp để kết hôn, hoặc không thích hợp với yêu cầu bạn đời chung thủy như mày. Nhưng khi ấy, khi sống chung dưới một mái nhà với mày, anh ta không hề có chút hành vi “đi sai đường” nào. Hơn nữa Đồng Thừa Nghiệp từ đầu đến cuối đều thể hiện rõ ràng ước muốn cùng mày xây dựng một gia đình, mở miệng ra là lại nói khao khát có một gia đình của riêng mình. Cho nên lúc đó, mày cảm thấy anh ta là một người đàn ông của gia đình, là một người đàn ông có thể dựa dẫm cả đời.

Song, mày chưa suy nghĩ đến, bản chất thật sự của Đồng Thừa Nghiệp rất phức tạp: phương diện thứ nhất, do từ nhỏ gia đình tan vỡ nên anh ta rất mong muốn có một gia đình hoàn thiện; ở phương diện khác, anh ta chưa được giáo dục thế nào là trách nhiệm đối với gia đình, cho nên anh ta không có cách nào học được làm thế nào để tạo dựng một mái ấm hoàn chỉnh. Anh ta cũng không cảm thấy hành động ngoại tình của mình là có gì sai trái, thậm chí anh ta sẽ cảm thấy chỉ cần anh ta không có ý nghĩ đề xuất li hôn thì vẫn có thể duy trì gia đình hoàn chỉnh. Chính vì thế mà anh ta mới thấy bản thân không có lỗi với mày.”

Lời nói của Thái Thái khiến tôi suy nghĩ một cách nghiêm túc.

Đúng vậy, Đồng Thừa Nghiệp luôn nói: “Ở cùng một chỗ với Ninh Chân tôi luôn có cảm giác gia đình.” Thường này anh ta bộc lộ khát khao về gia đình của anh ta, lần nào cũng nói với người khác: “Sau này, tôi với Ninh Chân nhất định sẽ sinh hai đứa con.”

Song, đến khi thực sự mang thai, đối diện với cơ thể phát phì, khuôn mặt phù nề, không thể thỏa mãn nhu cầu sinh lí của anh ta, anh ta lại rút lui.

Anh ta chỉ muốn sự ấm áp của gia đình nhưng không hề muốn bỏ ra một chút nỗ lực nào để tạo dựng cái gia đình đầm ấm đó.

Anh ta chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ ích kỉ mà thôi.

Sau khi phân tích dtm xong, Thái Thái cũng nói không bỏ qua cho tôi: “Còn mày nữa đó, Ninh Chân. Cảm giác mày mang lại cho tao chính là một con người mơ hồ, hỗn độn, ỷ lại, lòng dạ cứng rắn. Tao nghi ngờ đến bây giờ mày vẫn chưa xác định rõ được đâu mới là cuộc sống mà mày mong muốn, đâu mới là người đàn ông mà mày cần. Lúc tao với mày đi dạo phố đã phát hiện ra, lấy ví dụ lúc mua giày nhé.

Mày vừa mới bước vào cửa hàng, tìm được quầy gần nhất, tùy tiện chọn một đôi rồi mua luôn, dù cho có cả một buổi chiều rảnh rỗi mày cũng không lượn lờ tiếp. Mà cái quan trọng nhất chính là, mày căn bản không thích cái đôi giày đó cho lắm, mày chính là sợ phiền phức. Vì sợ phiền phức nên chuyện gì mày cũng có thể chấp nhận. Thật ra tao hiểu, mày thích kiểu đàn ông chín chắn lại hào hoa phong nhã, nhưng Đồng Thừa Nghiệp hoàn toàn không phù hợp với hình mẫu lí tưởng của mày. Khi ấy, mày đưa cho tao xem ảnh anh ta, tao liền có một ý nghĩ: thật ra ngay từ khi bắt đầu mày đã không yêu anh ta, chỉ vì từ nhỏ đến giờ mày chưa đi xa nhà, sau khi tốt nghiệp bỗng nhiên đến một thành phố khác, cảm thấy cô đơn tịch mịch. Đến khi Đồng Thừa Nghiệp theo đuổi mày, đối tốt với mày, nhất thời mày quyến luyến cái cảm giác ấm áp đó nên mới đến với anh ta. Đến khi ở bên nhau một thời gian, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm, bởi vì đàn ông thường coi trách nhiệm là tình yêu, còn phụ nữ lại coi sự dựa dẫm là tình yêu. Khi đi học mày dựa dẫm vào cha mẹ, đến khi đi làm thì dựa dẫm vào Đồng Thừa Nghiệp, cứ thế này thật sự không ổn. Về việc mày có nên li hôn hay không, tao sẽ không đưa ra ý kiến cho mày. Bởi vì tao tin mày sẽ đưa ra quyết định đúng đắn. Nhưng bất luận sự lựa chọn của mày là gì, tao đều hy vọng mày có thể độc lập, xem xét rõ ràng thứ bản thân là gì.”

Giây phút ấy tôi cảm thấy rất kính phục Thái Thái. Bởi vì nói một đoạn dài như thế mà cô ấy không hề phát âm sai một chữ.

Buổi tối, tôi nằm trên giường, Khi Con ngủ ở bên cạnh. Tôi vuốt ve chân tay nhỏ bé của con, tổng đầu nghĩ đến những lời mà Thái Thái nói.

Lời của Thái Thái khiến tôi lần đầu tiên ý thức được rằng, có lẽ ngay cả chính tôi cũng không hiểu rõ mình. Cô ấy nói, tôi sẽ đưa ra quyết định đúng đắn.

Quyết định duy nhất của tôi lúc này là muốn li hôn.

Từ lần ngã bài đó, Đồng Thừa Nghiệp một mực không nhận điện thoại của tôi, cũng không có bất kì tin tức nào. Vừa nghĩ đến anh ở thành phố D vẫn tiếp tục qua lại với Quuyến Quuyến, tôi cảm thấy thật dơ bẩn, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi mối quan hệ vợ chồng với anh ta.

Tuy rằng chưa từng trải qua, nhưng rõ ràng, sau khi li hôn mang theo đứa con nhỏ đối với người phụ nữ sẽ gian nan vô cùng.

Tôi vừa phải đối mặt với áp lực về kinh tế, cũng như tinh thần.

Đối mặt với hoàn cảnh khó khăn tương lai, tôi đương nhiên có chút sợ hãi. Nhưng cùng lúc đó, tôi không có cách nào đối mặt với sự thật rằng chồng mình giờ phút này vẫn đang nằm trên giường với một người phụ nữ mới có 16 tuổi.

Đồng Thừa Nghiệp là người mà tôi quen biết trước.

Con chó tên Hoa Sinh do tôi nuôi trước.

Chiếc giường trong căn phòng trọ đó tôi là người đầu tiên dọn dẹp.

Nhưng cuối cùng tất cả những thứ này lại bị một cô gái cướp mất.

Tuy nhiên tôi lại không có chút không cam tâm nào.

Bởi vì, những thứ đó đều bị vấy bẩn rồi.

Tôi chấp tay mà nhường cho.

Người yêu chia tay nhau là chuyện đôi bên nhưng vợ chồng li hôn lại là chuyện của hai nhà.

Tôi đề xuất li hôn, Đồng Thừa Nghiệp đồng ý. Nhưng anh ta cứ dửng dăng mãi, không chịu trả lời điều kiện sau li hôn cũng như không chịu đến cục dân chính làm thủ tục li hôn. Khi con còn quá nhỏ, tôi cũng không có cách nào để con lại mà đến thành phố D tìm Đồng Thừa Nghiệp.

Biện pháp duy nhất là chỉ có thể thông qua người nhà Đồng Thừa Nghiệp khuyên nhủ anh ta.

Khi ấy, tôi với Đồng Thừa Nghiệp chiến tranh lạnh, cha Đồng Thừa Nghiệp cũng có đến khuyên anh ta hai lần. Trước mặt cha Đồng Thừa Nghiệp, tôi đem câu anh ta nói “Tôi không muốn về nhà vì ở thành phố D có người sùng bái, có người tôn trọng tôi. Tôi cảm thấy rất vui.” Nói lại với cha anh ta. Còn trước mặt cha anh ta, anh ta cũng thừa nhận con người dửng dăng bái anh ta là nữ.

Lúc đó cha Đồng Thừa Nghiệp nhìn anh ta cứ như đang nhìn **, hỏi: “Sao anh ta nói chuyện này với nó?”

Giọng điệu cùng biểu cảm của cha Đồng Thừa Nghiệp không hề mang ý trách móc Đồng Thừa Nghiệp nhân lúc vợ mình mang thai mà đi tìm người phụ nữ khác là sai trái, cha anh ta chỉ cảm thấy anh ta nói chuyện này với tôi là sai, hoàn toàn thiếu suy nghĩ.

Lúc ấy nghe được câu nói này của cha Đồng Thừa Nghiệp, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng. Bởi vì xem ra cha Đồng Thừa Nghiệp hình như biết rõ tình hình của Đồng Thừa Nghiệp ở bên đó.

Trước lúc nói chuyện điện thoại với Quyển Quyển, tôi cũng gọi điện thoại cho cha Đồng Thừa Nghiệp, nói ra những hành động không bình thường cùng với hoài nghi của tôi. Song, cha Đồng Thừa Nghiệp lại có chút bức dọc và nói lấy lệ bảo tôi “đã đa nghi rồi còn thích để tâm vào chuyện không đâu”, rồi khuyên tôi cứ yên tâm ở nhà chăm con, đừng nghĩ nhiều.

Mà sau khi nói chuyện xong với Quyển Quyển, tôi lại gọi điện thoại cho cha Đồng Thừa Nghiệp, nói Đồng Thừa Nghiệp thật sự đã “đi sai đường”. Cha anh ta trầm mặc một lúc, nói: “Thực ra cả nhà ba đều biết hết rồi, ba sẽ giáo huấn nó tử tế.”

Sau này tôi mới biết, thì ra người nhà ở thành phố D của Đồng Thừa Nghiệp đã sớm biết chuyện giữa anh ta với Quyển Quyển, nhưng người nhà anh ta lại lựa chọn dấu diếm tôi.

Còn cha Đồng Thừa Nghiệp, trước lúc mắng tôi là “đã đa nghi rồi còn thích để tâm vào những chuyện không đâu” cũng đã biết được chân tướng.

Cuối cùng tôi cũng tỉnh ngộ, thì ra lúc ấy ý của cha Đồng Thừa Nghiệp khi nhìn anh ta như đang nhìn **: anh đúng là cái đồ, bố anh một chân đạp n thuyền còn chẳng sao, anh đây mới đạp có hai thuyền mà đã bị lật rồi.”

7. Chương 7

Tiếp sau đó, ông bà Đồng Thừa Nghiệp cùng với thím nhỏ đang mang thai bảy tháng cũng đến nhà tôi.

Ông Đồng Thừa Nghiệp có chút tư tưởng trọng nam khinh nữ, Khi Con là đứa cháu gái nội đầu tiên của nhà họ vậy mà ông ấy một lần cũng không muốn đến ôm.

Trước khi bọn họ đến, tôi nghe người quen truyền nhau bàn tán, nói rằng bà của Đồng Thừa Nghiệp khi nghe tin tôi muốn li hôn thì câu nói đầu tiên là: “Ninh Chân cũng chẳng phải là cái dạng tốt đẹp gì, không ngờ dám vứt quần áo của Đồng Thừa Nghiệp mà chúng ta ra ngoài.”

Tôi biết, Đồng Thừa Nghiệp mang tính cách của một đứa trẻ, sau khi làm sai đều tìm mọi lí do để biện bạch, anh ta còn thích đổi trắng thay đen. Rõ ràng là tự anh ta đem quần áo vứt ra ngoài thùng rác, vậy mà lại đi nói với người nhà mình là do tôi vứt.

Tuy nhiên, lùi vạn bước mà nói, đừng bảo là vứt quần áo, cho dù tôi có vung dao vào anh ta cũng là việc có thể tha thứ.

Tôi vẫn biết bà Đồng Thừa Nghiệp rất thiên vị, nhưng không ngờ lại thiên vị đến mức ấy.

Dùng một loài cây để hình dung về thím Đồng Thừa Nghiệp thì chính là cây vạn niên, tính cách điển hình cho kiểu người hào sảng, yêu ghét rõ ràng, coi cái ác là kẻ thù, giống như nữ đại hiệp trong những bộ tiểu thuyết thời Kim Đường.

Thím nhỏ gọi tôi vào phòng, hỏi chuyện của tôi với Đồng Thừa Nghiệp.

Tôi đem đầu đuôi sự tình để lại cho cô ấy, thím nhỏ trước tiên cảm hận mắng Đồng Thừa Nghiệp hai câu, sau lại bói vào tháng bảy tháng tám có hai lần nhìn thấy Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển bước ra từ phòng trọ của Đồng Thừa Nghiệp, hai người đều mang dáng vẻ của người vừa mới ngủ dậy, cô liền bước đến chất vấn Đồng Thừa Nghiệp, nhưng anh ta không thừa nhận mà cứ nhất quyết nói Quyển Quyển chỉ là bạn bè. Thím nhỏ biết Đồng Thừa Nghiệp thường xuyên không về nhà thăm Khỉ Con, cũng mắng mỏ anh ta đôi lời, trước mặt cô Đồng Thừa Nghiệp đã đồng ý, nhưng vẫn không chịu về nhà. Thím nhỏ mang thai con thứ hai, căn bản không có hơi sức đâu mà đi giám sát Đồng Thừa Nghiệp, cũng không ngờ rằng sự tình đến bước này.

Thím nhỏ thở dài, nói: “Thím cũng đã trải qua lại chuyện này, năm ấy sau khi thím sinh em cháu được hai tháng, chú cháu cũng đã “đi nhầm đường”, thím ôm em cháu đi bắt gian, tận mắt nhìn thấy chồng mình cùng với một người phụ nữ đi vào khách sạn. Thím và em cháu bị cảm nắng phải vào bệnh viện, chú cháu căn bản không thèm đến thăm, cả ngày quần quýt lấy người phụ nữ kia, đưa hết tiền tích kiệm cho cô ta. Thím tức quá mới để nghị li hôn, nhưng sau vì em trai cháu mà chấp nhận làm hòa.”

Nghe thím nói, toàn thân tôi lạng toát.

Từ lâu tôi đã biết Thím nhỏ và chú trước đây từng li hôn, nhưng Đồng Thừa Nghiệp nói với tôi đó là vì tính cách của hai người quá mạnh mẽ chứ hoàn toàn không phải là do chú anh ta “đi nhầm đường”.

Đồng Thừa Nghiệp nói cái gì thì tôi tin cái ấy. Đúng là ngu hết thuốc chữa, tôi mà không bị lừa thì còn ai bị lừa nữa?

Thím nhỏ thở dài khuyên tôi: “Ninh Chân, thím biết con tức giận, con cảm nhận. Nhưng nghe lời khuyên của thím, một người phụ nữ li hôn một mình nuôi con rất gian khổ. Thím đã từng trải qua, tìm hiểu được cảm giác ấy. Thật đó, dù cho mọi người đều biết Đồng Thừa Nghiệp là kẻ đố kỵ, nhưng rất nhanh sẽ có người phụ nữ chưa kết hôn muốn gả cho nó.

Bởi vì nó là đàn ông, lương cũng khá cao, công việc ổn định, không phải chịu gánh nặng kinh tế cũng không bị con cái ràng buộc, khéo mồm khéo miệng, biết dỗ dành người khác. Nhưng con lại khác, con là phụ nữ, con mang theo con, rất khó để tìm được người đàn ông phù hợp với mình. Cho nên thím hy vọng hai đứa con khi nào đủ bình tĩnh mới đưa ra quyết định, dù cho con không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho đứa nhỏ chứ!”

Tôi biết thím nhỏ là người bênh cái lý chứ không bênh cái tình, cô ấy nói như này không phải vì giúp cho Đồng Thừa Nghiệp mà là muốn giúp tôi.

Thế giới này căn bản không có cái gì gọi là công bằng, cô ấy thấu hiểu được nỗi khó khăn của một người mẹ đơn thân, đến một người mạnh mẽ như cô ấy nhưng cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

Sau khi khuyên xong, thím nhỏ và ông bà Đồng Thừa Nghiệp cũng chuẩn bị ra về.

Ông bà Đồng Thừa Nghiệp từ lúc bước chân vào nhà cho đến lúc đi về, đến một câu cũng không nhắc đến chuyện của tôi và Đồng Thừa Nghiệp, tựa như thờ ơ không quan tâm.

Đi đến cửa nhà, mẹ tôi không nhịn nổi nữa, trực tiếp khóc với bà Đồng Thừa Nghiệp: “Bà à, Đồng Thừa Nghiệp là người, Ninh Chân nhà chúng tôi cũng là người, rốt cuộc nó đã làm sai chuyện gì mà lại khiến cho

Đồng Thừa Nghiệp dày vò nó như vậy? Lúc mang thai cũng không đoái hoài đến, sau khi sinh ra thì ở bệnh viện ôm lất điện thoại chơi trò chơi. Bình truyền dịch của Ninh Chân hết cũng không quản, trong những này ở cũ khiến cho Ninh Chân khóc mấy lần. Ninh Chân cực khổ ở nhà chăm con, còn nó lại ở bên đó làm ra loại chuyện như thế. Hôm đó, Ninh Chân trong thư phòng gào khóc hỏi Đồng Thừa Nghiệp, rốt cuộc nó đã làm gì có lỗi với anh ta. Tôi ôm đứa nhỏ đứng ngoài cửa phòng, chỉ sợ nó thực sự nhảy từ cửa sổ xuống.

Nhà chúng tôi đâu có đối xử tệ bạn với Đồng Thừa Nghiệp, nó về nhà, tất thối vứt lung tung không thèm quan tâm, tôi bật mũi đem tất của nó đi giặt sạch, nó thích ăn gì tôi đều cố gắng ghi nhớ, mỗi lần về nhà đều nấu món ngon cho nó ăn, như thế chưa đủ sao? Còn muốn chúng tôi phải như thế nào nữa?”

Trước khi nghỉ hưu mẹ tôi cũng được coi là lãnh đạo của đơn vị, tính cách cũng mãnh mẽ, từ trước đến giờ đều không khóc trước mặt người khác. Nhưng lần này, bà khóc đến thương tâm như thế. Tôi biết, mẹ đã kìm nén quá lâu, sự lạnh nhạt hờ hững của Đồng Thừa Nghiệp với tôi bà đều biết hết, chỉ vì tôi mà bà nhẫn nhịn.

Mắt tím cũng đỏ lên, không ngừng an ủi mẹ tôi.

Vậy mà bà của Đồng Thừa Nghiệp lại cười ha ha nói “tất của nó quả thật rất thối.” nói xong kéo ông Đồng Thừa Nghiệp đi.

Đợi bọn họ đi hết, Thái Thái cũng trở về, nhìn thấy tôi và mẹ mắt sưng đỏ, bèn hỏi đầu đuôi sự tình. Sau khi nghe xong, Thái Thái cười lạnh: “Tao còn nghe ngóng tin sốt dẻo hơn, mày có muốn nghe không?”

Khả năng giao tiếp của Thái Thái rất tốt, chỗ nào cũng có bạn bè, hai ngày nay cô ấy đang lôi kéo bạn bè hỏi thăm tin tức của Đồng Thừa Nghiệp.

Tôi nghe Thái Thái nói: “Thành phố D cũng thật là nỏ, chuyện nhà họ vừa mới hỏi thăm đã rõ ràng. Bà Đồng Thừa Nghiệp tổng cộng có ba đứa con, kết quả ba đứa con đều vì ** mà li hôn. Vậy mà bà lão đó còn suốt ngày nói với hàng xóm là do con dâu mình sai, con trai bà ta đều là thanh niên trí đức vẹn toàn.”

Cơ hội để tôi đến thành phố D rất ít, chỉ nghe phong thanh được chú hai Đồng Thừa Nghiệp cũng li hôn. Nhưng khi ấy Đồng Thừa Nghiệp cũng nói với tôi là do tính chất công việc của thím anh ta thường xuyên phải xuất đầu lộ diện, cho nên chú đề xuất li hôn.

Thái Thái “hừ” một tiếng: “Đồng Thừa Nghiệp đúng là kẻ luyên thuyên, sự thật là do thím anh ta bắt gian chú anh ta với kẻ thứ ba tại giường nên mới li hôn, kết quả ông bà Đồng Thừa Nghiệp lại còn giúp chú anh ta mắng chửi thím! Đồng Thừa Nghiệp từ nhỏ đã sống trong cái môi trường thế này, hôm nay anh ta “đi nhầm đường” cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Tao nói này Ninh Chân, mày không chỉ mất mù mà đến tim cũng mù, trước khi kết hôn không đi tìm hiểu rõ ràng những chuyện này mà cũng dám gả cho người ta!”

Tôi cảm thấy một bụng khí ứ nghẹn ở cổ họng, lên không được mà xuống cũng không xong.

Tôi tiếp xúc với người nhà Đồng Thừa Nghiệp không nhiều, chỉ cảm thấy mỗi lần đến nhà anh ta, người nhà anh ta đối xử với tôi rất tốt, hoàn toàn không nghĩ đến lại có những chuyện này xảy ra trong gia đình anh ta.

Thái Thái không cho phép tôi bào chữa, tiếp tục nói: “Lúc mày với Đồng Thừa Nghiệp qua lại, không phải mày tự mình gom tiền mua máy ảnh sao? Có lần bố Đồng Thừa Nghiệp mượn cái máy ảnh đó, bỏ lại mẹ kế của anh ta đến hội trợ triển lãm ở Thượng Hải chơi, sau khi trở về trả máy lại cho mày, kết quả mày phát hiện trong máy mày đều là ảnh chụp chung của cha anh ta với người mẹ nuôi đã có gia đình của Đồng Thừa Nghiệp.

Mày nghĩ xem, một đôi năm nữ bỏ lại gia đình đến Thượng Hải du lịch hai ngày, dù cho không làm gì thì cũng là hành động thiếu trách nhiệm với gia đình. Khi ấy tao đã cảnh báo với mày phải chú ý thái độ của Đồng Thừa Nghiệp đối với chuyện này, kết quả thì sao? Mày lại để lời nói của tao vào tai này rồi bay ra tai kia chứ gì?”

Đúng thế, khi nhìn thấy những bức ảnh đó tôi rất kinh hoàng, sợ ảnh hưởng đến gia đình bố Đồng Thừa Nghiệp, lại không dám nói với mẹ kế anh ta, chỉ có thể vội vàng xóa mấy bức ảnh đó đi.

Thế mà sau khi xem xong mấy bức ảnh đó, Đồng Thừa Nghiệp chỉ cười nói với tôi: “Nhìn xem, ông bố già nhà anh cũng thật giỏi.” Tôi nghĩ Đồng Thừa Nghiệp nói thế là vì mối quan hệ giữa anh ta và mẹ kế không tốt, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này đã bộc lộ quan niệm về gia đình của anh ta.

Suy xét tường tận, tôi thấy mình đúng là sai đến cùng cực.

Bây giờ cuối cùng tôi cũng đã hiểu rõ, việc đầu tiên cần xem xét khi gả cho một người là phải xem gia đình anh ta như thế nào.

Môn đăng hộ đối mà người ta thường nói, không phải chỉ mỗi tiền tài của hai nhà, mà quan trọng hơn chính là bối cảnh gia đình cùng với giáo dục hai bên cũng phải tương ứng. Chỉ có ở bên cạnh một người lớn lên trong bối cảnh gia đình, tư tưởng quan điểm giống bạn, thì hai người mới có tiếng nói chung, mới có thể tránh được tranh chấp.

Lúc ấy mẹ tôi không đồng ý tôi và Đồng Thừa Nghiệp qua lại với nhau, chính là bởi vì gia đình anh ta tan vỡ, sợ chúng tôi do quan điểm và cách nhìn nhận sự việc không giống nhau mà xảy ra mâu thuẫn.

Bây giờ tỉnh ngộ, đã muộn rồi!

Lúc trước tôi nhờ thím nhỏ khuyên Đồng Thừa Nghiệp về nhà đối mặt giải quyết sự việc, ngày hôm sau, thím nhỏ gọi điện đến, trong giọng nói mang ý xin lỗi, nói cô không khuyên nổi Đồng Thừa Nghiệp nữa rồi.

“Cô chất vấn nó, nó thừa nhận việc mình “đi nhầm đường”. Nhưng nó lập tức giống như đứa trẻ, tìm mọi lý do để bào biện cho mình. Lúc thì nói mình “đi nhầm đường” là do cháu, lúc lại nói là do bố nó, cuối cùng lại để tội cho cô nó.”

Tôi cũng là bà tám, việc đến nước này mà vẫn tò mò hỏi: “Sao lại đổ tội lên đầu cô anh ta thế ạ?”

“Nó nói lúc nhỏ cô nó đánh nó, nó luôn nhớ trong lòng, thấy trong nhà không tìm được chút ấm áp nào cả, cái cô gái kia mang đến cho nó sự ấm áp, nó thèm khát cái cảm giác đó nên “đi nhầm đường”. Thím nhỏ tức đến không thở nổi: “Nó chẳng qua tìm bừa lý do, chuyện học hành của nó đều do cô nó lo. Cô nó chỉ hận không rên sắt thành thép* nên mới đánh nó một cái, nó lập tức nói tay mình đau không chịu nổi, nhất quyết đòi đi bệnh viện chụp XQ, dọa cô nó sợ gần chết.”

Nghe những gì thím nói, lòng tôi lại phủ lên một lớp bụi, tựa như mặt bàn nửa năm không lau dọn.

Từ đầu đến cuối Đồng Thừa Nghiệp đều không chịu về nhà, tôi một mình ở thành phố F đợi anh ta, chỉ cảm thấy mất thật mờ mịt. Quãng thời gian ấy như mất phải chứng trầm cảm, cả ngày đều muốn khóc, khóc từ sáng đến tối, mắt không lúc nào không sưng húp.

Mỗi ngày Dương Dung đều gọi điện đến an ủi động viên tôi.

Chồng Dương Dung, Bạch Hồng Văn là một người rất nghĩa khí, coi Đồng Thừa Nghiệp như em trai mình, trong lúc tôi ở cứ nghe nói Đồng Thừa Nghiệp không về nhà, hai giờ sáng gọi điện cho anh ta nhảm thẳng vào đầu anh ta mà trách mắng.

Thoạt đầu Đồng Thừa Nghiệp cũng rất tôn trọng Bạch Hồng Văn nhưng sau khi đến thành phố D, do ra tay hào phóng mà có không ít những bạn mặt chữ không phải bạn lòng, lúc nào cũng nịnh hót, tặng bốc anh ta. Mà Đồng Thừa Nghiệp vốn là kẻ ham hư vinh, dần dần xem thường người thẳng thắn bộc trực, thích làm anh trai như Bạch Hồng Văn.

Đồng Thừa Nghiệp còn nói nhỏ với đồng nghiệp ở công ty rằng, tôi và anh ta li hôn đều là do Dương Dung và Bạch Hồng Văn làm trung gian xúi giục.

8. Chương 8

Tôi thật lòng muốn cảm ơn Dương Dung, lúc tôi cần người để dốc bầu tâm sự nhất, cô ấy tình nguyện làm nơi để tôi trút muộn phiền.

Tình bạn giữa hai người đàn ông được hình thành từ những bữa rượu, còn tình bạn giữa hai người phụ nữ chính là những lúc cùng nhau chia sẻ tâm sự mà có.

Từ lớp 10 Dương Dung và Bạch Vân Hồng đã yêu nhau, hai người cùng thi đỗ một trường đại học, sau khi tốt nghiệp không cần thận mà có thai, liền quyết định kết hôn sinh đứa bé ra. Dương Dung có khuôn mặt trái xoan, mắt to, xương nhỏ, trông thì có vẻ yếu đuối mềm mỏng nhưng nội tâm cô ấy lại rất mạnh mẽ. Từ nhỏ bố cô ấy đã rời nhà ra bên ngoài làm ăn, ở tỉnh ngoài gặp gỡ được người phụ nữ mới, nhưng lại không li hôn với mẹ Dương Dung. Mẹ Dương Dung không có công việc hẳn hoi tử tế, kinh tế đều dựa vào bố cô ấy, vì thế đành phải mắt nhắm mắt mở mà cho qua việc này.

Lúc mới bắt đầu, cha mẹ Bạch Vân Hồng cho rằng điều kiện kinh tế của hai bên không phù hợp, nên không đồng ý cho hai người bọn họ qua lại. Nhưng Bạch Vân Hồng quyết không đổi ý, lại có thêm đứa con nên cha mẹ Bạch Vân Hồng chỉ có thể nhượng bộ. Cha mẹ Bạch Vân Hồng rất có thể lực nên sau khi kết hôn Dương Dung chịu không ít tủi nhục nhưng cô ấy đều nhẫn nhịn.

Công ty Đồng Thừa Nghiệp lương khá cao, Bạch Vân Hồng thân là giám đốc nên thường xuyên gặp những trường hợp cần đến “tử sắc”. Có lẽ là do có bài học từ bố nên lúc nào Dương Dung cũng quản rất chặt Bạch Vân Hồng, sau khi tốt nghiệp rồi đến khi mang thai, chăm con, một năm đó cô ấy không tìm việc, lúc nào cũng ở bên cạnh Bạch Vân Hồng. Công ty Bạch Vân Hồng làm việc cách xa nhà, người lớn hai bên cũng không ở cùng. Bởi lẽ đó mà sau khi đứa nhỏ tròn một tuổi, cai sữa, Dương Dung đành phải dẫn lòng đưa con về quê cho người lớn chăm sóc, còn bản thân thì tìm một công việc bán thời gian ở gần chỗ Bạch Vân Hồng.

Bạch Vân Hồng và Dương Dung kết hôn bốn năm, trong quãng thời gian đó có một lần Bạch Vân Hồng có chút động tĩnh nhỏ nhưng đều bị Dương Dung giết từ trong trứng nước. Tôi nghĩ nếu như Dương Dung sinh ra ở thời cổ đại, tuyệt đối sẽ là một vị phi tử sát phát quyết đoán, gặp chuyện không hoảng.

Có điều tôi thật sự không ngờ tới, ngay vào hôm ấy, Dương Dung gọi điện thoại cho tôi, vừa mở miệng đã cất câu cười khổ: “ Hai chúng ta đúng là chị em tốt, ngay đến cả tiểu tam cũng gặp phải cùng một lúc.”

Cảm nhận đầu tiên của tôi chính là Dương Dung đang nói đùa, bởi vì cô ấy quản Bạch Vân Hồng rất chặt, tai mắt ở bốn phương tám hướng, cứ như gắn cả camera trên người Bạch Hồng Văn vậy, làm sao Bạch Hồng Văn có thể dễ dàng ngoại tình đây?

Dương Dung nói với tôi, mấy ngày hôm trước Bạch Hồng Văn bảo là phải cùng phó giám đốc nào đó đến nơi khác thị sát công việc với lãnh đạo, phải ở lại đó một đêm. Mà hôm sau vừa vặn đúng lúc Dương Dung chơi mạng cùng vợ người đồng nghiệp kia, càng trùng hợp hơn là lúc đó người vợ kia đang nói chuyện với chồng mình, trong lúc vô ý đã vạch trần lời nói dối của Bạch Văn Hồng.

Ngay lập tức, Dương Dung bắt đầu đi tìm hiểu sự tình, lệnh cho Bạch Hồng Văn phải về nhà ngay tức khắc, sau khi về đến nhà Bạch Hồng Văn đương nhiên chết cũng không chịu thừa nhận. Dương Dung cướp điện thoại của anh ta, phát hiện danh sách cuộc gọi trong điện thoại đã bị xóa sạch. Cô ấy liền cầm lấy điện thoại, đứng trước mặt Bạch Hồng Văn lên mạng tra thông tin chi tiết các cuộc gọi gần đây. Kết quả tìm ra được một số điện thoại mà ngày nào Bạch Hồng Văn cũng phải gọi đến gần chục lần, cô ấy gọi vào số điện thoại đó, màn hình điện thoại hiện lên số điện thoại đã lưu sẵn tên là “ Dương Hoàn Vĩ”. Sau khi kết nối được với đầu dây bên kia, Dương Dung “bất động thanh sắc”, không nói lời nào, từ phía bên kia truyền đến một giọng nói hết sức nũng nịu: “ Mới có xa người ta một chút đã nhớ rồi sao?”

Dương Dung vừa nghe thấy câu nói ấy, nhất thời như rơi vào hầm băng.

Bạch Vân Hồng hết sức nôn nóng, lập tức lớn giọng hét lên: “ Dương Dung, em làm gì thế!”

Người phụ nữ đầu dây bên kia nghe thấy, phản ứng rất nhanh, giải thích nói: “ A, Cô là ai? Có phải là tìm chồng tôi không? Đây là số điện thoại của anh ấy.”

Nghe thấy thế, hai tiếng “lộp bộp” trong lòng Dương Dung lại càng vang lên rõ ràng hơn, người phụ nữ này thủ đoạn rất cao, cô gặp phải địch thủ rồi.

Lúc mới đầu Bạch Vân Hồng nhất quyết nói rằng người phụ nữ đó chỉ là bạn trên mạng, bọn họ chỉ nói chuyện qua điện thoại chứ không hề gặp mặt nhau. Người phụ nữ kia thông đồng với Bạch Hồng Văn dấu

giếm Dương Dung, thậm chí còn ra dáng như một người chị em tri kỷ “khơi thông” đầu óc cho Dương Dung, nói rằng bản thân do quá cô đơn tịch mịch mới lên mạng nói chuyện phiếm với Bạch Hồng Văn, nói rằng bản thân mình cũng là người đã có gia đình, sau này sẽ không liên lạc với Bạch Hồng Văn nữa.

Có điều, Dương Dung là ai chứ! Cô ấy có thể nhớ rõ ít nhất 99 tập trong bộ phim truyền hình cung đấu dài 100 tập. Trực giác của cô ấy cho rằng chuyện này đâu chỉ đơn giản như thế. Ngày hôm sau liền “điều động” tất cả những bạn xã hội của mình, một ngày đã điều tra rõ ràng chuyện giữa Bạch Hồng Văn và người phụ nữ kia.

Thì ra, tháng chín Bạch Hồng Văn cùng mấy vị giám đốc ở công ty đi Giang Lệ, Vân Nam du lịch, trong đó có một vị giám đốc mang theo cả tình nhân, cái cô tình nhân kia còn rủ thêm một chị em tốt đi cùng. Chính trong một tuần này, Bạch Hồng Văn và cái cô chị em tốt kia nhìn trúng nhau, sau đó phát sinh quan hệ. Sau khi từ Giang Lệ trở về, Bạch Hồng Văn vẫn giữ mối quan hệ với cô gái kia, thậm chí còn có hai ba lần thuê phòng cách nhà Bạch Hồng Văn và Dương Dung chỉ mất trăm mét. Khi ấy, Dương Dung đang ở nhà chơi với con.

Cái cô “em gái” kia tên là Phi Phi, mới hai mươi tuổi. Trước đây qua lại với một người đàn ông bốn mươi tuổi, khiến gia đình người ta tan nát. Phi Phi chuẩn bị kết hôn cùng người đàn ông kia, ai ngờ lại gặp được Bạch Hồng Văn. Nhà Bạch Hồng Văn có điều kiện kinh tế, có nhà có xe, quan trọng là còn trẻ, cho nên Phi Phi lập tức đá văng cái người đàn ông bốn mươi kia, thông đồng với Bạch Hồng Văn.

Dương Dung chưa từng khóc trước mặt tôi, lần này cũng thế, chỉ nghe thấy giọng mũi rất nặng chứ không nghe thấy tiếng khóc: “Mình đã cảm thấy quái lạ, sao bỗng nhiên anh ta lại thích chưng diện, gọi mình là “cục cưng”, lại còn chủ động làm việc nhà, thì ra là cảm thấy áy náy.”

Lúc này tôi mới biết rằng, đàn ông khi đã ngoại tình sẽ có hai loại. Một là đột nhiên lạnh nhạt với vợ, hai là đột nhiên lại nhiệt tình một cách thái quá.

Tóm lại, “vật phản thường tắc vi yêu”*

*chỉ những sự việc, sự vật bỗng trở nên bất thường chắc chắn là do yêu ma quỷ quái làm (yêu mà quỷ cái ở đây còn có thể hiểu là những người không tốt)

Chỉ cần là sự bất thường của đàn ông thì sẽ ứng với hai chữ “Đột nhiên.”

Khi ấy, khi Đồng Thừa Nghiệp “đi nhầm đường” cũng rất chú trọng đến bề ngoài, hơn nữa cái người trước nay không xem phim hoạt hình như anh ta lại đi xem “Vua Hải Tặc”, lúc ấy tôi còn thắc mắc tại sao anh ta bỗng muốn “cưa sừng làm nghé”, hóa ra người ta là vì muốn xứng với cái cô thiếu nữ Quyển Quyển kia.

Tôi an ủi Dương Dung vài câu, rồi lại hỏi: “Vậy cậu định giải quyết thế nào?”

Dương Dung ở đầu bên kia trầm mặc, qua một lúc lâu mới cất tiếng: “Mình không muốn li hôn, mình không muốn dâng cho người phụ nữ kia căn nhà và cái xe mới phấn đấu được.”

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng tôi rất phức tạp, thật sự không ngờ tới loại chuyện này sẽ xảy ra với Dương Dung, nhưng suy nghĩ kĩ, lại cảm thấy việc Bạch Hồng Văn ngoại tình không có gì là ngoài ý muốn.

Do đặc thù công việc mà giám đốc cũng như phó giám đốc công ty Đồng Thừa Nghiệp thường xuyên đi công tác xa, xa vợ xa nhà, cộng thêm đi đàm phán công việc hay đến KTV, cho nên không ít những giám đốc, phó giám đốc đều có quan hệ mờ ám với mấy cô gái ở đó. Những người khác nhìn thấy cảnh này nhiều quen rồi, trong lòng cũng sinh ra cái gọi là “tâm địa gian xảo”.

Giây phút này mới nhận ra rằng, môi trường công việc của đối phương là một yếu tố vô cùng quan trọng. Phẩm chất “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” tại sao lại quý, chính là vì phẩm chất này chỉ chiếm số cực ít, còn đa số đều là kẻ tám lạng người nửa cân.

Vì chuyện của Dương Dung mà tôi mất ngủ, hôm sau tỉnh lại cả người mê mẩn lên QQ thì thấy Đồng Thừa Nghiệp đang onl, bèn túm anh ta lại, trực tiếp bực bực với anh ta chuyện li hôn.

Khỉ Con nhất định sẽ ở với tôi, một là con vẫn đang trong thời kì bú sữa mẹ, hai là anh ta ngoại tình thì lấy đâu ra tư cách đòi đưa nhỏ. Anh ta cũng đồng ý để Khỉ Con ở với tôi!

Chúng tôi kết hôn chẳng qua mới được có hai năm, tài sản chung cũng chỉ có hơn mười vạn tiền mừng hôn, tôi để ra học phí cho con sau này cùng với phí thuốc thang bệnh tật, anh ta cũng đồng ý.

Bởi vì tài sản của đôi bên đều là tài sản trước khi kết hôn nên cũng không có gì bàn cãi. Nhưng khi tôi đề nghị tài sản chung đều phải thêm tên Khỉ Con vào thì anh ta mạnh mẽ phản đối.

Anh ta cho rằng đây là nhà anh ta, còn tôi chính là kẻ muốn tranh thủ cơ hội mà chiếm những thứ không thuộc về mình.

Đồng Thừa Nghiệp khi ấy đã biến thành một kẻ tôi không thể nào tin nổi nữa, so với Đồng Thừa Nghiệp mà trước đây tôi biết hoàn toàn là hai người khác nhau. Các loại lời nói lạ lùng kỳ quái tầng tầng lớp lớp tuôn ra, tôi cũng lười phản bác.

Anh ta nói anh ta không đồng ý thêm tên Khỉ Con vào, nếu như tôi cứ nhất quyết muốn thì anh ta sẽ trì hoãn việc này, không về nhà cũng không làm thủ tục li hôn.

Tôi biết hiện giờ bản thân đang ở trong hoàn cảnh vô cùng bất lợi, mang theo đứa nhỏ sẽ là một việc tối tăm mờ mịt đến cỡ nào, đồng thời còn phải trải qua sự giày vò tinh thần ra sao, tôi sợ mình sẽ phát điên mất.

Tôi hiểu rõ điểm ấy, Đồng Thừa Nghiệp cũng hiểu, cho nên anh ta không nóng vội cũng chẳng lo lắng gì, anh ta biết tôi nhất định sẽ phải thỏa hiệp.

Đúng như trong dự liệu của anh ta, cuối cùng tôi cũng phải thỏa hiệp.

Lúc đầu anh ta chỉ đồng ý chi phí sinh hoạt sống cho con là một nghìn (nhân dân tệ, khoảng 3 triệu rưỡi tiền Việt), sau đó tôi dùng hết lời lẽ mới lên đến một nghìn năm trăm tệ.

Thực ra lương giám đốc cũng như lương phó giám đốc ở công ty anh ta không cao lắm, không quá ba nghìn tệ. Bình thường đều là nhờ vào tiền hoa hồng mới kiếm được thêm chút ít. Sau khi chuyển đến thành phố D, lương căn bản của anh ta có lẽ trên dưới một vạn (mười nghìn tệ), cuối năm còn được thêm mấy vạn tiền thưởng. Do bố anh ta là lãnh đạo, giám đốc muốn nịnh bợ anh ta nên càng tiền hối lộ càng nhiều, mà tiền thuê phòng ở thành phố D cũng chỉ năm nghìn, mức sống cũng không cao.

Đồng Thừa Nghiệp lương thì ít mà lậu thì nhiều, pháp luật chỉ thu thuế thu nhập cá nhân tính trên tiền lương thực tế. Cho nên sau cùng làm náo loạn đến tận tòa án, cũng chỉ phán cho Khỉ Con một nghìn năm trăm tệ phí nuôi dưỡng.

Mỗi tháng tiền tã lót, sữa bột của Khỉ Con cũng đến ba nghìn tệ, một nghìn rưỡi này là hoàn toàn không đủ.

Vậy mà Đồng Thừa Nghiệp lại nói: “ Không phải cô vừa khóc vừa gào muốn li hôn với tôi sao? Vậy cô có bản lĩnh li hôn thì cũng có bản lĩnh kiếm tiền nuôi gia đình chứ!”

Qua những dòng chữ đó tôi gần như nhìn thấy khuôn mặt ác ý của anh ta.

Lúc li hôn, hai bên sẽ bộc lộ ra bộ mặt thật của mình.

Tôi từng nghe một người chị nói, kết hôn nhất định phải tìm một người không tiếc tiêu tiền vì phụ nữ, nói một cách khách quan, ít nhất lúc li hôn anh ta cũng không khiến đối phương phải chịu thiệt thòi về mặt vật chất.

Còn hiện tại thì sao? Cuối cùng tôi cũng đã hiểu được câu nói này.

Bà của Đồng Thừa Nghiệp cách đầu dây điện thoại còn hét lên với tôi, nói rằng mỗi tháng một nghìn tệ rưỡi là nhiều rồi, bảo tôi nếu có bản lĩnh thì đưa con cho nhà họ, rồi mỗi tháng đưa cho họ một nghìn rưỡi tiền nuôi dưỡng.

Tôi nói, tôi thật sự không có cái bản lĩnh ấy.

Cuối cùng, tôi đành phải thỏa hiệp.

Thỏa thuận li hôn cuối cùng là: Một, quyền nuôi dưỡng con sẽ thuộc về tôi. Hai, hơn mười vạn tiền mừng cưới của hai người sẽ làm thành phí học hành, khám chữa bệnh của con sau này. Ba, mỗi tháng Đồng Thừa Nghiệp sẽ phải cấp cho Khỉ Con một nghìn rưỡi phí nuôi dưỡng.

Thái Thái đọc được giấy thỏa thuận li hôn này, cất tiếng bình luận: “ Sao tao thấy cái thỏa thuận li hôn này cứ như người ngoại tình là vậy, quả thực không khác “tình thân xuất hộ*””

*ý chỉ: khi hai vợ chồng li hôn, một bên không lấy bất kỳ tài sản gì.

Ngay đến hơi sức để khinh bỉ lỗi phát âm sai của Thái Thái tôi cũng không còn nữa rồi, chỉ có thể lặng lẽ gật đầu.

Sau khi li hôn, tôi nghe nói đi khắp nơi rêu rao anh ta rất vĩ đại, nói anh ta không cần tài sản gì, để hết lại cho tôi

Tôi chỉ có thể cười “ ha ha” mấy tiếng, anh ta không chỉ bóp méo bốn chữ “ tình yêu đích thực”, ngay đến cả “tình thân xuất hộ” cũng không bỏ qua.

Tôi biết bản thỏa thuận này là tôi bị chèn ép quá mức, nhưng dưới tình huống ấy tôi không còn lựa chọn nào khác.

Pháp luật căn bản không bảo đảm quyền lợi của phụ nữ, mà chỉ bảo vệ tài sản trước khi kết hôn, tôn trọng quyền bình đẳng giữa hai bên, v...v

Pháp luật coi trọng quyền bình đẳng giữa nam nữ, song, trong hôn nhân địa vị của đàn ông và phụ nữ lại không ngang hàng.

Trước khi kết hôn, chỉ cần người phụ nữ đề nghị thêm tên mình vào tài sản chung thì nhất định sẽ bị mắng cho te tát, nói người phụ nữ này ham của hám tài.

Nhưng sau khi kết hôn, quan niệm hôn nhân truyền thống yêu cầu người phụ nữ phải toàn tâm toàn ý với gia đình. Rõ ràng hai vợ chồng đều phải đi làm kiếm tiền nhưng phụ nữ vẫn phải kiêm thêm việc nhà, chăm chồng chăm con. Còn người đàn ông chỉ cần sau khi tan ca, đứng giờ về nhà không la cà bên ngoài, không dây dưa vào các mối quan hệ nam nữ không trong sáng đã được coi là người chồng tuyệt vời rồi. Phụ nữ làm việc nhà, sinh con, dạy bảo con đã tiêu phí một phần lớn tinh lực, cho nên đại đa số sau khi kết hôn, trên phương diện công tác người phụ nữ thường không có được bước đột phá cũng như không khẳng định được bản thân. Vậy mà rất nhiều đàn ông cho rằng việc sinh con đẻ cái, chăm lo việc nhà là nghĩa vụ của người phụ nữ, không cảm thấy việc mình và vợ cùng kiếm tiền nuôi gia đình có gì là không đúng, thậm chí còn coi việc vợ ra ngoài kiếm tiền càng quan trọng hơn nữa.

Hiện nay xã hội hiện đại thiếu tín ngưỡng, cũng thiếu ràng buộc pháp lý, cho nên ngày càng có nhiều đàn ông ngoại tình, phản bội hôn nhân. Một khi người đàn ông ngoại tình, sự đảm bảo về vật chất của người phụ nữ chỉ có thể dựa vào lương tâm của người chồng. Khi đó, những cố gắng sinh con dưỡng cái lo liệu gia đình đều trở thành hư vô, không có một phân bảo đảm.

Cũng khó trách Trung Quốc là quốc gia có tỉ lệ phụ nữ tự sát cao hơn nam, cả một xã hội quá khoan dung với đàn ông, còn đối với phụ nữ lại quá hà khắc.

Mà trước khi kết hôn tôi cũng bị cái khái niệm “nam nữ bình đẳng” não tàn này tẩy não. Cho rằng mình gả cho Đồng Thừa Nghiệp chứ không phải gả cho nhà anh ta, cần gì phải viết thêm tên mình vào căn hộ của anh ta, một người đứng tên một căn hộ, quá công bằng rồi!

Chỉ đến lúc thật sự li hôn rồi tôi mới hiểu rõ, không có sự bảo đảm của vật chất, con đường làm một người mẹ đơn thân càng khó đi.

Cách hiểu của Thái Thái rất chính xác: “ Pháp luật của người Trung Quốc rất rõ ràng, chính là không muốn những người phụ nữ ** như mày kết hôn, sinh con làm gia tăng dân số, cho nên không ngừng khai thác quyền lợi hợp pháp của những người phụ nữ như chúng mày. Đáng tiếc bọn mày đều sợ trở thành phụ nữ bị hất hủi, dù cho không được pháp luật bảo hộ vẫn mạo hiểm chen lấn sinh con dưỡng cái.”

Tôi cảm thấy cách giải thích của Thái Thái vô cùng rõ ràng thấu đáo, quả thực không nhìn ra đây là những lời người bị ngọng âm cong lưỡi với âm không cong lưỡi nói ra.

9. Chương 9

Sau nhiều lần bị tôi thúc giục, Đồng Thừa Nghiệp cuối cùng cũng chịu về nhà.

Anh ta không lên trên nhà mà chỉ dừng xe trước cửa khu chung cư, đợi tôi xuống lầu, ngồi lên xe rồi mới đến cục dân chính.

Trong xe, chúng tôi không nói một lời nào, tựa như những người xa lạ.

Gần một tháng tôi chưa gặp Đồng Thừa Nghiệp, lặng lẽ hướng ánh mắt về phía anh ta quan sát, phát hiện cách ăn mặc của anh ta ngày càng teen hơn, trên tai còn bắn ba lỗ, còn xăm cả hình trên tay.

Một người đàn ông đã đi làm, thường xuyên phải ra ngoài bàn chuyện công việc, một người đàn ông đã có con, vậy mà lại ăn mặc không khác gì mấy đứa thanh niên học đòi.

Tâm tình tôi nặng nề như đang treo 56 xuất KFC combo gia đình trên cổ.

Đoạn đường từ nhà đến cục dân chính rất quen thuộc, lần trước đến là để làm thủ tục kết hôn. Vẫn nhớ hôm ấy, tôi mặc áo khoác ngoài màu cánh sen, anh ta mặc màu xanh xám. Do dậy quá sớm nên mắt hai người có chút sưng, ảnh chụp trong giấy chứng nhận kết hôn nhìn không được đẹp cho lắm.

Lúc vẫn còn trong cục dân chính, anh ta không thể đợi được mà đăng bức ảnh đó lên dòng thời gian, được rất nhiều bạn bè chúc phúc.

Khi ấy, đi ra từ cục dân chính, tình cờ gặp phải một vị lãnh đạo cũ ở công ty Đồng Thừa Nghiệp, đồng thời cũng là một người chứng kiến anh ta lớn lên.

Anh ta rất phấn khởi cất tiếng: “ Chú, chúng con vừa mới đăng ký rồi.”

Chú ấy cũng rất vui mừng, nói: “ Sau này cháu nhất định phải đối xử tốt với Ninh Chân đó!”

Anh ta lập tức trả lời: “ Nhất định ạ!”

Lời nói còn văng vẳng bên tai, mà cảnh còn người mất.

Mất có chút cay cay, tôi không dám nghĩ tiếp.

Đến cục dân chính, trước tiên chúng tôi đưa hộ khẩu cùng giấy chứng nhận kết hôn đến bàn tiếp nhận giấy tờ. Bởi vì hộ khẩu của tôi vẫn chưa đi làm lại nên thông tin điền trên đó vẫn là khi tôi học cấp một, nhân viên ở cục dân chính yêu cầu tôi phải về thành phố C làm lại hộ khẩu sau đó mới có thể làm thủ tục li hôn.

Thật ra khi chúng tôi đi đăng kí kết hôn cũng gặp phải vấn đề này, bèn tìm một người quen biết trong cục dân chính giúp.

Kết hôn là việc vui nên có thể nhờ người ta giúp nhưng còn việc li hôn thì lấy mặt mũi đâu mà nhờ người ta chứ.

Nhân viên làm việc xem giấy kết hôn của chúng tôi, cất giọng khuyên nhủ: “ Mới kết hôn được bao lâu, đừng quá xúc động, không thể giải quyết thủ tục li hôn chứng tỏ duyên phận giữa hai người vẫn chưa hết, trở về bình tĩnh suy nghĩ kĩ rồi hãy quyết định.”

Tôi và Đồng Thừa Nghiệp chỉ có thể quay về.

Có lẽ là do câu “ Duyên phận giữa hai người vẫn chưa hết” của nhân viên kia đã chạm đến lòng Đồng Thừa Nghiệp, lúc đi ra cùng tôi, cả đoạn đường anh ta không ngừng lẩm nhẩm: “ Kỳ thật anh không hề nghĩ đến li hôn, từ trước đến nay đều không nghĩ đến sẽ li hôn với em. Đích thực anh đã làm ra những việc không phải người nhưng anh không hề muốn li hôn. Lúc đó anh chất vấn cô ấy sao lại nói cho em biết những chuyện ấy, cô ấy nói “ Em muốn hai người li hôn, anh nói thẳng với cô ấy “không thể nào.”

Anh ta giống như một đứa trẻ, sau khi mắc lỗi, không ngừng giải thích, không ngừng bịa ra muôn ngàn lí do.

“Cô ấy vì muốn chúng ta li hôn nên chần chừ đã nói những lời khiến em tức giận. Nhưng khi ấy anh chỉ cảm thấy cô đơn mà vợ lại không ở bên cạnh, em sẽ không biết đến chuyện này nên mới qua lại với cô ấy. Hiện giờ anh thật sự chơi đủ rồi, anh muốn trở về với gia đình mình. Anh không có ý nghĩ sẽ ở bên cạnh cô ấy lâu dài, thật đó! Anh đã tặng “ Hoa Sinh” cho người ta, chính là vì muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy. Sau này anh tuyệt đối không tham gia hoạt động “ cầu hữu” nữa. Từ nhỏ anh đã khiếm khuyết tình yêu của bố, chỉ cần có người đối với anh tốt một chút là không kìm lòng được. Anh biết anh không đủ quan tâm đến em. Sau này anh sẽ cố gắng thay đổi.”

Tôi vẫn không nói một lời.

Đồng Thừa Nghiệp đưa tôi về nhà, tôi lên lầu ẵm con xuống cho anh ta ôm.

Một nhà ba người chúng tôi cứ như thế đi dạo men theo con đường ở khu chung cư, đây từng là cảnh trong mộng của tôi. Có giây phút, tôi bỗng ảo tưởng, phảng phất như những chuyện đau lòng kia không hề xảy ra. Có điều ảo tưởng đẹp đẽ đó chỉ tồn tại trong phút chốc, thay vào đó là những việc dơ bẩn hiện lên trước mắt.

Thời khắc ấy, thái độ của Đồng Thừa Nghiệp bỗng mềm mỏng hơn, trước đến giờ anh ta vẫn giống như đứa trẻ, mỗi lần khiến tôi tức giận đều làm những hành động giả bộ đáng yêu để chọc cho tôi vui. Còn tôi lại thuộc cung đất, tình yêu thương của người mẹ mãnh liệt, hết lần này đến lần khác tha thứ cho anh ta.

Anh ta cho rằng lần này cũng thế, chỉ cần anh ta nhận lỗi rồi làm những hành động đáng yêu thì sẽ được tôi tha thứ.

Tôi biết Đồng Thừa Nghiệp không muốn con mình lặp lại bi kịch của mình.

Từ nhỏ anh ta đã oán hận bố mình, cho rằng bố anh ta không nên cưỡng ép mẹ mình li hôn, khiến anh ta không có một gia đình hoàn chỉnh. Trong thế giới quan của Đồng Thừa Nghiệp, chỉ cần anh ta không cưỡng ép tôi li hôn như bố anh ta, không khiến tôi không còn đường lùi, thì chính là một cách bảo vệ gia đình.

Chỉ có điều anh ta đã quên mất, tôi là một con người, là một người phụ nữ suy nghĩ vô cùng cảm tính.

Thứ tôi cần không chỉ là một cái danh phận, mà là sự ấm áp mà gia đình mang lại, là sự chung thủy của một người chồng.

Cuối cùng, tôi nói: “ Li hôn là việc nhất định phải làm, hai ngày nữa tôi sẽ về thành phố D làm lại hộ khẩu, lúc ấy sẽ thông báo cho anh để anh còn quay về.”

Mặt anh ta trong giây lát liền cứng lại, một lát sau trả Khỉ Con lại cho tôi, còn bản thân cũng về thành phố D.

Nói thật, sau khi Đồng Thừa Nghiệp đi, tôi bỗng có chút do dự. Hai chúng tôi yêu nhau nhiều năm như thế, tình cảm cho đi không phải trong phút chốc là có thể thu hồi.

Song, khi mở mở chiếc laptop mà anh ta trả cho tôi, mọi do dự đều biến mất không dấu vết.

Bởi vì laptop của tôi cấu hình tốt nên anh ta để trong phòng làm việc ở thành phố D để chơi trò chơi, lần này thuận tiện mang về. Tôi khởi động máy, phát hiện những thứ lưu trong bộ nhớ đều bị xóa hết.

Đáng tiếc Đồng Thừa Nghiệp không phải là người cẩn thận, quên mất lịch sử các trang web đã đăng nhập cùng với một album ảnh được từ điện thoại.

Trong album ảnh đó có một bức ảnh, là chụp một bó hoa hồng vào ngày lễ tình nhân. Hôm ấy tôi và Đồng Thừa Nghiệp vẫn đang chiến tranh lạnh, hoàn toàn không gọi được cho anh ta, cho nên bó hoa đó nhất định là tặng cho Quynh Quynh.

Mà lịch sử trình duyệt hiển thị tháng bảy tháng tám, mỗi ngày anh ta đều vào tường nhà Quynh Quynh, trừ những điều này, anh ta còn đi khắp nơi tìm các câu nói trong thư tình.

Khi anh ta theo đuổi tôi cũng như thế này, mỗi ngày đều lên mạng mấy câu nói thâm tình, sau đó viết thư tình hoặc là gửi tin nhắn cho tôi.

Chiều này dùng từ tôi dùng sang Quynh Quynh, dùng nhiều năm như thế, chả có chút gì mới mẻ cả.

Ngoài những thứ này ra, còn có cả những thứ càng không thể chấp nhận nổi hơn.

Tháng bảy, tháng tám, khi mà trong thời kỳ nồng nhiệt nhất với Quyển Quyển, Đồng Thừa Nghiệp không ngừng lên mạng tư vấn những tư thế làm tình cùng với với mấy bộ phim sex loli Nhật Bản.

Khóe miệng tôi không ngừng run rẩy, hoàn toàn không có cách nào khống chế được. Vốn dĩ cho rằng cảm xúc đã bình tĩnh trở lại, vào giây phút này mới bạo phát.

Thái Thái đứng sau lưng tôi dùng sức gập laptop lại, dáng vẻ như muốn giết người đến nơi.

Khuôn mặt tôi đã đầm nước mắt, không kìm được sà vào lòng Thái Thái, tôi tức giận nói: “ Tao hận! Tao hận vô cùng! Thái Thái! Tao hận! Tao hận ahhhh!”

Tôi của giây phút ấy, trong đầu chỉ có một chữ “ hận”.

Trong những ngày tháng tôi gian khổ nhất, trong những ngày tháng tôi cần bờ vai của người chồng để dựa vào nhất, thế mà thứ chứa trong đầu chồng tôi lại toàn là tình tròng.

Tôi rất muốn xông đến thành phố D, lột da anh ta, rút xương anh ta, uống máu anh ta!

Thái Thái ôm lấy tôi, nói một cách tàn độc: “ Yên tâm đi! Anh ta nhất định sẽ gặp báo ứng. Chưa gặp bây giờ thì nhất định sau này cũng sẽ gặp. Dù cho chúng ta không ra tay thì ông trời cũng nhìn không thuận mắt tên súc sinh Đồng Thừa Nghiệp!”

Tôi áp mặt vào cup 36D của Thái Thái, khóc đến khàn cả tiếng.

Những thứ lưu lại trong máy tính đã làm chết mọi do dự của tôi trước đó. Tôi nghĩ giây phút tôi nhìn thấy nó, kết cục giữa tôi và Đồng Thừa Nghiệp đã định.

Tôi chính là điển hình của xử nữ. Có những người, có những chuyện quá bẩn, bẩn đến mức chỉ nhìn nhiều hơn một ánh mắt tôi cũng không muốn.

Ngày hôm sau tôi liền về thành phố D làm hộ khẩu mới, sau đó lại bảo Đồng Thừa Nghiệp quay về làm thủ tục li hôn, ngoài miệng thì anh ta đồng ý rồi vậy mà cứ trì hoãn mãi không làm.

Trong lúc chờ đợi, hầu như tất cả những người quen biết đều đến khuyên tôi, nói rằng Đồng Thừa Nghiệp chỉ là nhất thời hồ đồ, gặp phải thứ mới mẻ mới phạm phải sai lầm, mong tôi có thể tha thứ. Đồng thời cũng muốn tôi hiểu rõ, làm một người mẹ đơn thân không hề dễ dàng, hy vọng tái hôn rất mong manh, dù rằng có đi chăng nữa thì đối tượng tái hôn cũng không có điều kiện như người ban đầu.

Những đạo lý này, tôi đều hiểu.

Ở xã hội này, làm người phụ nữ đã khó nhưng làm người phụ nữ li hôn càng khó hơn và sau khi li hôn mang theo đứa con lại càng thêm khó.

Mà điều tồi tệ hơn là sau khi li hôn, là tôi sẽ mất đi công việc giáo viên ổn định, trở về thành phố D.

Một là, bố tôi vẫn chưa về hưu, lại mắc bệnh cao huyết áp, cần phải có người chăm sóc. Hai là, ở thành phố F chỉ có hai mẹ con tôi, không có người thân, mang theo con cô quạnh ở thành phố F, đối với sự phát triển của con không hề có lợi. Ba là, tôi muốn rời khỏi thành phố F, rời xa nơi chứa đầy những kí ức đau thương với Đồng Thừa Nghiệp.

Chính vì thế, đoạn đường trước mắt gian khổ không thể nào tưởng tượng được.

Đến lúc này tôi rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao bố Dương Dung lại thường xuyên không về nhà mà ở tỉnh ngoài gần gũi với người phụ nữ khác, còn mẹ Dương Dung vẫn không li hôn.

Hoàn toàn không phải vì không tức giận, không cam lòng, mà vì sợ hãi cùng với bất lực.

Sợ hãi gánh nặng kinh tế cùng với gánh nặng tinh thần, bất lực với sự phân biệt đối xử giữa nam và nữ trong xã hội này.

Dương Dung gọi điện thoại đến khuyên tôi, giọng nói vẫn còn chút nghẹn ngào.

Những ngày gần đây cô ấy cũng rất khó khăn, ngoài mặt Bạch Hồng Văn đồng ý không qua lại với người phụ nữ đó nhưng trong lòng thì vẫn không chịu buông tay. Đến thành phố khác họp, anh ta vẫn lái xe đến đón Phi Phi. Hai người dấu giếm Dương Dung gian díu với nhau hai ngày. Sau cùng Phi Phi còn cố ý in lại trên cổ Bạch Hồng Văn dấu hôn để ra oai với Dương Dung.

Cái cô Phi Phi kia mặc dù còn trẻ nhưng cũng không phải là kẻ dễ dây vào. 100 tập trong bộ phim truyền hình cung đấu thì cô ta cũng phải nắm rõ 98 tập. Cô ta phối hợp với Bạch Hồng Văn diễn kịch, thể hiện mình là tình nhân biết nghe lời, biết giúp anh ta giấu vợ mình. Nhưng trong lòng lại không ngừng khích bác Dương Dung, gọi điện thoại mắng Dương Dung không biết quản chồng.

Dương Dung cũng uy hiếp Bạch Hồng Văn rằng muốn li hôn, anh ta đương nhiên không đồng ý.

Thực tế Dương Dung cũng không dám li hôn, căn nhà bọn họ ở là tài sản trước khi kết hôn của Bạch Hồng Văn, tài sản chung ngoài chiếc xe jeep thì không có gì. Mà đem bán xe đi Dương Dung cùng lắm cũng chỉ được hơn mười vạn. Huống hồ mấy năm nay mọi tinh thần và sức lực Dương Dung đều đặt trên người Bạch Hồng Văn, gần như không ra ngoài tìm công việc, bây giờ đi làm lại, lương ít, hoàn toàn không đủ nuôi sống chính mình và con.

Biện pháp duy nhất cũng chỉ có thể là cố gắng phòng thủ. Cho nên mấy ngày nay, Bạch Hồng Văn đi đâu Dương Dung đi đấy, không cho anh ta rời khỏi tầm mắt nửa bước.

Kể từ đó, thân thể mệt mỏi, lòng càng mệt hơn.

“Từ khi học đại học bọn mình đã yêu nhau, đến giờ sắp 10 năm rồi, mình cho rằng tình cảm của hai đứa rất sâu đậm. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới chính trong quãng thời gian này anh ta lại lên giường cùng một người phụ nữ khác.”

Dương Dung thở dài: “Đàn ông, đây chính là đàn ông.”

10. Chương 10

“Nhưng mà mình sẽ không li hôn.” Dương Dung nói với giọng đầy kiên định: “Mình sẽ không trúng bẫy của người phụ nữ kia giảng ra, tự động nhường vị trí của mình cho cô ta. Ninh Chân, nghe lời mình khuyên, xã hội này chính là như thế đó, cậu xem, mấy vị giám đốc, phó giám đốc mà chúng ta quen biết, còn cả những đôi ở xung quanh ta nữa, sau khi kết hôn đàn ông đều ngoại tình, nhưng phụ nữ cuối cùng vẫn lựa chọn tha thứ. Dù cho cậu không vì bản thân mình cũng phải nghĩ cho đứa con nhỏ chứ, nó còn bé như thế cậu nỡ lòng khiến nó không có bố sao? Nếu như cậu thật sự tức giận vậy thì đợi đến khi sự việc này lắng xuống, cậu cũng tìm một tình nhân cho công bằng là được rồi.”

Cách tìm tình nhân mà Dương Dung nói không phải là một ý nghĩ kỳ quái. Tôi cũng đã từng nghe nói qua chuyện này, chồng ngoại tình, vợ cạnh cánh trong lòng, sau đó cũng tìm tình nhân coi như là “ông ăn chả bà ăn nem”, hai bên đều có thú vui của mình, không ai nhường ai.

Trước đây tôi rất nghe lời Dương Dung, nhưng lần này tôi lại cự tuyệt kiến nghị của cô ấy.

Một đoạn tình cảm duy trì nhờ vào tình yêu cuồng nhiệt, một cuộc hôn nhân duy trì nhờ vào lòng tin nhiệm của đôi bên.

Để duy trì một cuộc hôn nhân tốt đẹp còn khó hơn đánh thắng một trận chiến. Trong những năm tháng dài đằng đẳng, thứ tình yêu cuồng nhiệt ấy dần phai nhòa, kích tình bị những mối lo cơm áo gạo tiền mài mòn, sẽ gặp phải rất nhiều biến cố xảy ra, cuối cùng người có thể giữ vững được cuộc hôn nhân, cùng người kia đi đến hết cuộc đời, chính là người vô cùng dũng cảm.

Tôi không phải là người theo chủ nghĩa lý tưởng, tôi biết một cuộc hôn nhân tốt đẹp không dễ dàng có được. Nhưng ít nhất tôi hi vọng, trong hôn nhân, hai bên phải có sự chung thủy cũng như giúp đỡ lẫn nhau.

Nếu như đến điều này cũng không làm được, vậy thì cuộc hôn nhân như thế còn có ý nghĩa gì nữa?

Ngoài những điều này, còn có vấn đề liên quan đến đứa nhỏ. Nếu như một gia đình khiếm khuyết sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của con cái, vậy lẽ nào một gia đình toàn là phản bội và dối trá thì sẽ có lợi cho sự phát triển của con cái sao?

Từ lúc tôi quyết định li hôn, mọi người đều khuyên tôi vì con cái mà hãy tha thứ cho Đồng Thừa Nghiệp.

Có người khuyên: “Hiện tại Đồng Thừa Nghiệp chỉ ham “của ngon vật lạ”, đàn ông đều như thế, đợi khi anh ta chán rồi sẽ tự nhiên quay về với gia đình thôi.”

Có người khuyên: “Chỉ cần anh ta không đề nghị li hôn, cậu không nên li hôn, một đứa con không có cha sẽ vô cùng đáng thương.”

Có người lại khuyên: “Cháu không thể ích kỷ như thế, chỉ vì một phút xúc động mà làm tổn thương đứa trẻ, khiến đứa trẻ mất đi một mái ấm hoàn thiện.”

Tôi chỉ đành cười khổ, lẽ nào bọn họ không nghĩ đến, kẻ khiến đứa bé mất đi gia đình hoàn chỉnh không phải là tôi, mà chính là cái người đi ngoại tình – Đồng Thừa Nghiệp kia à?

Nhưng mối quan hệ hôn nhân trong xã hội hiện giờ, đàn ông gần như trời sinh đã có địa vị cao hơn phụ nữ.

Đàn ông ngoại tình có thể coi là chuyện có thể tha thứ, chỉ cần bọn họ không chủ động đòi li hôn, cắt đứt quan hệ với tình nhân thì chính là “Lãng tử quay đầu quý hơn vàng”.

Còn phụ nữ một khi đã ngoại tình thì không khác nào đã phạm phải tội ác tày trời, chém còn bắn đao.

Mặc dù nói ngoại tình là việc đáng xấu hổ, nhưng sự bất bình đẳng như thế thật khiến cho con người ta ớn lạnh.

Mà trong mắt những người “qua đường”, Đồng Thừa Nghiệp trong lúc tôi sinh đẻ đi ngoại tình là điều có thể hiểu được. Bởi vì lúc ấy chúng tôi không ở cùng một chỗ, bởi vì lúc ấy tôi không thể mang lại cho anh ta sự ấm áp, bởi vì lúc ấy tôi không thể giúp anh ta giải quyết vấn đề sinh lý, thậm chí còn bởi vì khi ấy tôi không thể giữ được dáng vóc cũng như dung mạo. Chính vì thế, dù rằng lúc tôi và Khỉ Nhỏ cần Đồng Thừa Nghiệp nhất thì anh ta lại ở cùng với một người phụ nữ mới 16 tuổi phản bội lại cuộc hôn nhân của mình, chỉ cần anh ta không đề nghị li hôn, thì đã là đáng trọng phu đầu đội trời chân đạp đất, dù cho tổn thương đến đứa nhỏ, dù cho phá hoại gia đình.

Vậy mà tôi lại không biết tốt xấu, một mực đòi li hôn, chủ động đem chồng nhường cho người khác, quả thật là **, quả thật là đạo đức giả, quả thật không phải là hành động của con người nên làm, quả thực là tự tay phá hủy gia đình này, và quả thực là đã hại cả một đời của con.

Đến thời điểm này, tôi lại một lần nữa cảm nhận được sự khốc liệt mà xã hội này dành cho người phụ nữ.

Càng đáng sợ hơn nữa là, người mang đến sự tàn khốc này không chỉ là người đàn ông mà còn là những người phụ nữ đã từng trải qua khổ sở ấy.

Quan điểm của bọn họ là, loại chuyện này vẫn có thể chấp nhận được, sao cứ khẳng khẳng không chịu bỏ qua, cho rằng bản thân mình cao quý hơn ai?

Đấu tranh bao nhiêu năm, tập tục phụ nữ phải bó chân ở Trung Quốc cũng đã được xóa bỏ, nhưng trên mặt tư tưởng những trói buộc ấy vẫn mãi tồn tại.

Tôi cũng không có cách nào cùng phân giải với họ, thứ tôi muốn không giống với thứ họ cần. Tôi không sợ khổ, không sợ nghèo, điều tôi sợ chính là sự thờ ơ lạnh nhạt, sự lừa gạt cùng với tổn thương.

Từ lúc mới qua lại, tôi đã nói rõ với Đồng Thừa Nghiệp, tôi biết tình yêu là thứ đến trong phút chốc và cũng đi trong giây lát, tôi sẽ không trách anh ta thay lòng, nhưng tôi hi vọng nếu như có một ngày anh ta yêu người khác, có thể thành thật nói với tôi, để cho tôi chút tôn nghiêm mà rời đi, đừng khiến tôi giống như **, bị giam giữ trong bóng tối.

Không còn yêu nữa, tôi có thể chịu đựng, nhưng tôi không thể chấp nhận được sự lừa dối.

Song, sau cùng anh ta vẫn lừa gạt tôi, hơn nữa còn là lúc tôi yếu đuối nhất.

Tổn thương lớn nhất mà Đồng Thừa Nghiệp mang đến cho tôi chính là, trong một quãng thời gian dài, anh ta khiến tôi mất đi niềm tin với thế giới này.

Gần nửa năm trước khi li hôn, tôi thường mơ thấy mình mặc bộ đồ đen kín mít, ôm lấy con đuổi theo Đồng Thừa Nghiệp. Người xung quanh chỉ chỉ trỏ trỏ tôi, trên mặt tràn ngập sự cười nhạo. Tôi không chịu đựng nổi những ánh mắt ấy, khóc lóc xin Đồng Thừa Nghiệp đừng đi, xin anh ta đừng xe lại,... tôi quá mệt rồi, cũng quá sợ hãi rồi, tôi muốn có một chỗ dựa. Chân tôi bị sạt, miệng vết thương chảy máu, vậy mà Đồng Thừa Nghiệp vẫn cứ lái xe, không hề dừng lại dù chỉ là trong giây phút.

Mỗi lần từ trong mộng tỉnh lại, gối đầu đều ướt đẫm một mảng.

Lúc tôi cần chồng nhất, Đồng Thừa Nghiệp không hề mang lại cho tôi bất kỳ sự giúp đỡ nào, ngược lại còn đâm tôi một dao. Nếu như duy trì cuộc hôn nhân với Đồng Thừa Nghiệp, tôi sẽ sống mãi sống trong sợ hãi, không bao giờ có một chút cảm giác an toàn.

Tôi biết mình hổ thẹn với Khỉ Nhỏ, không đem lại được cho con một mái ấm hoàn chỉnh, nhưng tôi sẽ dùng cả đời mình để bù đắp cho con.

Nhưng tôi không có cách nào vì con mà quay lại với Đồng Thừa Nghiệp.

Chuyện giữa Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển quá buồn thảm, là cái hố mà tôi không bao giờ có thể bước qua, dù cho chúng tôi có quay lại với nhau thì cũng sẽ vì chuyện này mà xảy ra vô số tranh chấp. Càng quan trọng hơn nữa là, Đồng Thừa Nghiệp có thể không qua lại với Quyển Quyển nữa, nhưng sẽ quen biết càng nhiều “Quyển Quyển”. Khả năng xảy ra việc này là rất lớn, bởi vì sự thiếu trách nhiệm của đàn ông là trời sinh, là do giáo dục gia đình mà thành, những người đàn ông đã ngoại tình một lần ắt sẽ có lần hai, bởi vì một người đàn ông có ý thức trách nhiệm sẽ không ngoại tình dù chỉ một lần, còn một người đàn ông thiếu trách nhiệm tự nhiên sẽ không ngừng đi ngoại tình.

Tôi có thể tượng tượng ra cảnh sau khi quay lại với Đồng Thừa Nghiệp, chúng tôi sẽ vì chuyện này mà cả ngày cãi vã. Khỉ Con sẽ không vì chúng tôi quay lại với nhau mà có một gia đình hoàn chỉnh, thứ mà nó có được sẽ chỉ là một gia đình bề ngoài nhìn thì hoàn chỉnh nhưng thực chất bên trong lại toàn là cãi vã cùng với phản bội.

Lòng tôi đã quyết, sẽ không thể nào thay đổi.

Cuối cùng Đồng Thừa Nghiệp cũng quay lại, đưa tôi đến cục Dân chính. Giấy chứng nhận li hôn làm rất thuận lợi, hai vị nhân viên công vụ nhiệt tình cũng không nhiều lời, rất nhanh đã đưa giấy chứng nhận li hôn cho chúng tôi.

Tôi cầm giấy chứng nhận kết hôn cùng với giấy chứng nhận li hôn.

Nhìn hai bức ảnh của mình, không tìm được cảm thán, chẳng qua chỉ có hơn một năm, cả người lại tang thương đi biết bao.

Người ta vẫn thường nói phụ nữ chính là hoa còn đàn ông là đất.

Có lẽ mảnh đất “Đồng Thừa Nghiệp” này chứa quá nhiều kiềm, cho nên không hợp cho loài hoa Loa Kèn như tôi sinh sống.

Trên đường đưa tôi về nhà, Đồng Thừa Nghiệp và tôi giữ im lặng không nói gì, tôi vốn cho rằng bản thân đã nghĩ thoáng ra rồi, thậm chí còn thoáng hơn cả tã lót của Khỉ Con, ai ngờ vẫn không nhận được mà rơi nước mắt.

Còn Đồng Thừa Nghiệp, cũng vừa lái xe vừa sụt sịt mũi, lau nước mắt.

Không biết vì sao, tôi nghĩ đến tết năm ấy, lần đầu tiên Đồng Thừa Nghiệp đưa tôi đến thành phố D. Sau khi ra mắt ông bà anh ta, đang chuẩn bị đưa tôi đến ra mắt bà con thân thích đằng nhà mẹ anh ta, thì bố anh ta lại nghiêm túc ngăn cản, ông ấy cho rằng họ hàng bên nhà mẹ anh ta không đi cũng chẳng sao. Sau đó Đồng Thừa Nghiệp và bố anh ta nảy sinh cãi cọ, anh ta liền tông cửa xông ra ngoài. Tôi nhanh chóng đuổi theo, đến cửa cầu thang kéo anh ta lại. Anh ta cao gần mét tám, to cao lực lưỡng, anh ta ôm lấy tôi, vùi đầu vào vai tôi tựa như một đứa nhỏ đang phải chịu muôn vàn tủ nhục, òa khóc.

Tôi biết, anh ta đang cảm thấy tủi thân. Anh ta không hiểu tại sao mình lại không có một gia đình hoàn chỉnh, không hiểu tại sao bố mình lại phản cảm với mẹ như thế.

Thím nhỏ từng nói, hồi nhỏ Đồng Thừa Nghiệp được gửi đến ở nhà ông bà nội, cô cùng em họ anh ta mỗi ngày đều đến nhà bà anh cơm, một nhà ba người vui vẻ ở bên nhau. Còn anh ta, trong ánh mắt tràn ngập hâm mộ mà nhìn em gái họ.

Năm ấy, giây phút Đồng Thừa Nghiệp ôm tôi đứng trước cửa cầu thang khóc, lòng tôi bỗng mềm nhũn ra. Khi ấy tôi đã ngằm thề trong lòng, phải đối tốt với anh ta, sẽ sinh con dạy cái cho anh ta, mang đến cho anh ta một gia đình ấm áp.

Đáng tiếc, anh ta đã không cần tôi đối xử tốt với anh ta nữa rồi.

Từ nhỏ, Đồng Thừa Nghiệp đã là một đứa trẻ không nghe lời, do cha mẹ li dị mà anh ta không có người chăm sóc, thường xuyên khiến thầy cô giáo phải đau đầu. Ở trường đánh nhau phá hoại của công, không biết bao nhiêu lần bị gọi lên ban giám hiệu. Đến khi lên trung học, mải mê chơi game đến mức không muốn đi học, thêm vào đó còn quen biết không ít mấy tên lông bông. Bố anh ta hết cách, liền sửa tuổi anh ta nhiều lên, tổng anh ta đi nghĩa vụ quân sự. Anh ta đi nghĩa vụ năm sáu năm, sau đó vào làm việc ở công ty bố anh ta đang làm. Đồng Thừa Nghiệp là một người rất dễ bị hoàn cảnh xung quanh làm ảnh hưởng đến cách suy nghĩ, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Bởi vì đi nghĩa vụ quân sự, cách biệt với thế giới bên ngoài năm sáu năm, nên sau khi anh ta ra quân bỗng trở thành một người rất đơn thuần, không liên lạc với mấy người bạn trước đây, cả ngày đều nghĩ rằng phải cố gắng làm việc, thành gia lập nghiệp. Chính vào quãng thời gian này tôi quen biết anh ta. Sau này anh ta được điều động đến thành phố D, bắt đầu liên lạc với mấy người bạn không ra gì, từ đó không thể nào cứu vãn được nữa, lại trở về Đồng Thừa Nghiệp trước đây.

Kỳ thật tôi vẫn một mực tin tưởng bản tính thật của Đồng Thừa Nghiệp rất lương thiện, dịu dàng. Khi tôi quen biết anh ta, anh ta rất thích khóc, xem phim “ Đường Sơn Đại Địa Trấn” còn khóc đến nước mắt nước mũi giàn dụa. Lúc đọc nghi lễ kết hôn anh ta cũng khóc hu hu. Tôi nghĩ, ít nhất cũng chứng tỏ anh ta dễ cảm động, cũng dễ làm cảm động người khác, sẽ không nhớ mong đến nơi khác.

Anh ta chưa tính là người xấu, nhưng lại là một người chồng không tốt.

Cho nên li hôn, là kết cục cuối cùng của chúng tôi.

Khi tôi xuống xe, tôi hỏi anh ta: “ Anh có muốn thăm con một lát không?”

Anh ta quay mặt đi, không muốn tôi nhìn thấy nước mắt của mình, nói đầy giọng mũi: “ Không thăm”

Tôi vừa mới xuống xe, anh ta liền đạp chân ga, lập tức rời đi.

Lần này, tôi không vì tưởng tượng đến cảnh anh ta trở lại thành phố D ôm ấp Quyển Quyển mà cảm thấy đau lòng nữa rồi.

Bởi vì Đồng Thừa Nghiệp không còn là chồng tôi, tôi đã mất đi cái quyền quản lý đời sống riêng của anh ta.

Từ đó, mỗi người một ngã, hạnh phúc của chúng tôi không còn thuộc về nhau.

Từ đó, tôi trở thành một người phụ nữ đã li hôn.

Sau khi lên trên nhà, tôi gọi điện thoại cho Dương Dung, nói với cô ấy chuyện tôi và Đồng Thừa Nghiệp đã li hôn. Cô ấy đang cùng với vợ của một phó giám đốc nào đó nấu cơm, chuẩn bị đồ ăn cho hai người đàn ông sắp tan làm về.

Vị phó giám đốc ấy năm ngoài từng tìm một cô gái trong KTV làm tình nhân, vợ anh ta làm loạn cả một năm, náo loạn với tiểu tam, chiêu trò gì cũng dùng hết, cuối cùng cũng khiến chồng mình đoạt tuyệt quan hệ với người phụ nữ kia.

Còn hiện tại, hai người phụ nữ đều từng trải qua tổn thương đang vui vui vẻ vẻ ở trong bếp làm đồ ăn cho hai người đàn ông đã làm tổn thương họ, dường như những đau thương trong quá khứ kia chưa từng tồn tại.

Nhưng có điều những niềm vui ấy, thật sự có thể giống như chiếc thuyền lướt qua dòng nước, không để lại dấu vết gì hay sao? Hay là khi màn đêm buông xuống, những đau khổ ấy mới trỗi dậy?

Đối diện với chồng ngoại tình, bởi vì không phục xã hội nam quyền này, tôi lựa chọn con đường khác với bọn họ.

Mà phàm là những điều không giống ai, sẽ phải trả giá càng lớn đắt.

Tôi biết, li hôn là dấu chấm hết cho những khổ cực về mặt tình cảm nhưng lại là bắt đầu cho một cuộc sống gian khổ.

Sau khi cúp điện thoại, tôi trốn trong góc cầu thanh im lặng khóc. Thái Thái tìm thấy tôi, lại dùng cup 36D để an ủi tôi.

“ Ngoan, đừng khóc nữa.”

Sao có thể không khóc đây?

Mười mấy đồng tiền làm thủ tục li hôn là móc từ túi tôi, vậy mà tôi lại quên đòi Đồng Thừa Nghiệp mất rồi!

11. Chương 11

Sau khi làm xong thủ tục li hôn, căn bản là không có thời gian đâu mà đa sầu đa cảm, tôi chỉ muốn nhanh chóng bán nhà để chuyển về thành phố C.

Khi ấy chỉ cảm thấy thành phố F đâu đâu cũng tràn ngập kí ức đau thương, gần như mỗi nơi đều có dấu vết tôi và Đồng Thừa Nghiệp nắm tay nhau đi.

Những ngọt ngào ngày xưa, giờ bỗng trở thành thuốc độc của ngày hôm nay.

Hơn nữa, lúc đó trong lòng tôi có một loại dự cảm, rằng duyên phận giữa tôi và thành phố này thật sự đã cạn rồi.

Hiện tại Thái Thái đã ở thành phố F cùng tôi hơn nửa tháng, giờ buộc phải về lại Vân Nam.

Trước khi đi, cô ấy nhét điện thoại vào tay tôi, nói rằng mẹ cô ấy có đôi lời muốn nói với tôi.

Mẹ Thái Thái là một người phụ nữ rất văn hóa, trước đây khi đưa Thái Thái đến trường còn mời tôi ăn cơm, tôi rất quý bà ấy.

Bà thấy thích gọi tôi là “ cô gái”, vừa mở miệng liền nói: “ Cô gái à, Dì cũng chỉ là người “ qua đường”, đời người phụ nữ sợ nhất là li hôn. Không đến bước đường cùng sẽ không li hôn, dì không khuyên con li hôn, nhưng nếu như thật sự đến bước đường cùng rồi thì cũng chỉ còn cách ấy. Sự việc đã đến nước này, con cũng đừng nghĩ nhiều, có thời gian mang Khi con đến chỗ chị con chơi, dì nấu món ngon cho các con ăn.”

Thái Thái lớn hơn tôi một tuổi cho nên mẹ Thái Thái trước giờ vẫn coi Thái Thái là chị tôi.

Những quan tâm dù rằng rất nhỏ nhặt, nhưng nó lại khiến cho sống mũi tôi cay cay.

Cúp điện thoại, nhớ đến câu “ Dì cũng chỉ là người qua đường” của mẹ Thái Thái, tôi sụt sịt mũi, hỏi Thái Thái: “ Mẹ cậu năm đó cũng vì do bố cậu ngoại tình mà li hôn à?”

Thái Thái trợn cặp mắt trắng nhả: “Cút, bà ấy là do chê bố tao nghèo nên mới đi ngoại tình.”

Tôi: “...”

Thái Thái nhất quyết không cho tôi đi tiễn cô ấy, bảo tôi ở nhà chăm sóc Khi Con, nói rằng bản thân mình ngực to nhưng não không phẳng hiếm gặp, tuyệt đối sẽ không nhầm đường.

Thái Thái không nhiều lời, tiếp tục dùng cup 36D ôm chôn lấy tôi coi như lời từ biệt.

Nhìn bóng lưng dần mờ đi của Thái Thái, đột nhiên tôi nhớ đến một câu nói tôi thích nhất trong cuốn “Lão Hữu Ký”: ‘Người yêu đến rồi lại đi, chỉ có bạn bè mãi ở bên ta’.

Haizz, đột nhiên muốn làm les với cô ấy quá.

Trước khi rời khỏi thành phố F, tôi hẹn mấy đồng nghiệp và bạn bè đi ăn cơm, sau khi biết được cảnh ngộ của tôi, mọi người đều trầm mặc, cơm cũng không nuốt nổi.

Tôi khua khua tay, thôi kệ nó đi, tôi đến thành phố F sắp được bốn năm rồi, bọn họ là “thu hoạch” duy nhất của tôi ở thành phố này.

Thế cũng tốt, không tính là một chuyến đi công cốc.

Hồ Ca khoảng hơn 30 tuổi ngồi bên cạnh tôi, đẹp trai ngời ngời, đáng tiếc người vợ trước chê anh ta giáo viên lương thấp, liền đi theo người khác. Nghe nói trong đêm hôm li hôn một mình Hồ Ca uống hết một trai rượu trắng, say bí tỉ ngã bên đường, suýt thì bị người ta cướp sắc (XXOO).

Hồ Ca lặng lẽ hút hết điếu thuốc, sau đó mới ngẩng đầu để lộ ra khuôn mặt đẹp trai hại người lên, nói với tôi: “Ninh Chân, khi gặp phải chuyện này, phản ứng đầu tiên là muốn li hôn, lúc ấy rất đau khổ, nhưng tôi không hề hối hận khi trải qua những đau khổ đó một chút nào.”

Hiện tại Hồ Ca cũng đã tái hôn với một giáo viên dạy ngoại ngữ, cô dâu rất yêu anh ấy, hai người sinh được đứa con mập mạp, ngày tháng trôi qua rất đầm ấm, hạnh phúc.

Một bữa cơm ăn trong không khí nặng nề, mọi người đều vì tương lai của người mẹ đơn thân là tôi đây mà lo lắng.

Sau khi ăn cơm xong, chị Linh làm cùng phòng tôi rủ tôi đi bộ. Đêm mập mờ khiến cho người ta không khỏi suy nghĩ miên man, chị Linh không kìm được thở dài, nói: “Thời gian trôi qua nhanh quá, chị vẫn nhớ dáng vẻ của em khi lần đầu tiên đến trường chúng ta, áo sơ mi, quần bò, tóc buộc đuôi ngựa, tựa như một cô học sinh, ấy thế mà chỉ trong một đêm, em đã có thai và sinh con rồi.”

“Còn đã li hôn nữa.” Tôi tự giễu.

Lúc này, chúng tôi bước qua cổng một nightclub, một cô gái say rượu ngồi trước bồn hoa khóc rống.

“Nửa năm trước, chị cũng mang bộ dạng như cô gái này.” Chị Linh cười khổ.

Trong phòng chúng tôi, mấy thầy cô giáo đều biết cảnh ngộ của chị Linh nửa năm trước đây: chồng chị ấy là nhân viên của sở giáo dục, từng dạy học ở cấp ba, một cô học sinh anh ta từng dạy sau khi lớn lên lại qua lại với anh ta, bởi vì cuộc hôn nhân của cô học sinh đó không được hạnh phúc, nhà chồng cô ta nghèo, nên thường xuyên than khổ với chồng chị Linh, chồng chị Linh khuyên bảo cô ta. Cô học sinh đó cảm thấy được ấm áp từ chồng chị, thể hiện sự sùng bái với chồng chị, hai người sùng bái đến tận giường. Nghỉ đông chị Linh đi công tác ba ngày, chính trong ba ngày này, chồng chị đã ngang nhiên mang cô học sinh kia về nhà, càng đáng sợ hơn là, trong nhà vẫn còn đứa con bốn tuổi! Sau khi chị Linh về, con chị thì thầm với chị “Mẹ, mấy ngày hôm nay bố cùng với một cô nào đó ngủ với nhau”, lúc này chị Linh mới biết rõ chân tướng sự việc.

Chị Linh là một người phụ nữ tài đức vẹn toàn truyền thống, chồng chị cũng chính là mối tình đầu, chuyện này đối với chị ấy mà nói quả đúng là “sét đánh giữa trời quang”. Chị ấy từng nhiều lần xúc động muốn li hôn, nhưng do vấn đề kinh tế nên cuối cùng chị ấy vẫn phải từ bỏ quyết định này. Nhưng vết thương trong lòng không thể nào lành lặn, chỉ cần chạm vào là rỉ máu.

“Chị đã trải qua, chị hiểu được nỗi khổ của em, nhưng nếu so sánh, chị sợ sự đau khổ mà một người mẹ đơn thân ắt phải trải qua hơn.” Chị Linh thở dài, nói: “Ninh Chân, chị rất khâm phục em.”

Tôi lắc đầu: “Chỉ là em không muốn cam chịu mà thôi.”

Không muốn cam chịu sự bất bình đẳng giữa nam và nữ trong xã hội Trung Quốc.

Chính vì không cam chịu nên mới đưa ra quyết định này.

Tôi nghĩ, sự đau khổ khi li hôn chỉ có người trải qua mới hiểu được.

Sau khi đối phương ngoại tình, cả người giống như sa một chân vào vũng lầy, sẽ không chết nhưng vĩnh viễn bị vây khốn, chịu đựng sự cô đơn dần cắn nuốt lấy mình. Còn lựa chọn li hôn, chính là gượng ép chính mình cắt đi một chân, đau đến xé gan xé ruột.

Cho dù đau, nhưng lại là cách duy nhất để thoát khỏi vũng lầy đó.

Sau khi li hôn, mọi thứ trước mắt vẫn cứ mờ mịt

Biết hình dung thế nào đây? Nói một cách đơn giản, chính là cái cảm giác mê man, mờ mịt của gái ế lớn tuổi mở rộng lên gấp nghìn lần.

Có lẽ đến cuối đời, tôi sẽ không bao giờ tìm được người thích hợp với mình, tôi sẽ với sống với sự cô độc mãi mãi, không có nơi nương tựa.

Nhưng ít nhất, tôi không bị một chiếc gông xiềng vô hình trói tại chỗ.

Nếu giữ một người chồng từ thân thể đến trái tim đều bị người phụ nữ khác chiếm giữ, tôi không làm được. Cuộc sống như thế dù cho không phải lo lắng về mặt vật chất, nhưng đối với tôi mà nói, lại chính là sống không bằng chết.

Còn hiện tại, ít nhất tôi còn có hy vọng sống.

Về đến nhà, tôi bắt đầu thu dọn đồ đạc, ngày mai anh họ và dương sẽ lái xe đến giúp tôi chuyển đồ về thành phố C.

Mở tủ quần áo ra, tôi giật mình.

Quần áo trước đây của Đồng Thừa Nghiệp đều đã mang đi hết, một bên tủ trống rỗng tựa như trong bụng trống rỗng vậy

Nhìn như thế nào, thì thê lương thế ấy.

Từng vì anh ta, cả thế giới của tôi đều tràn ngập hạnh phúc, hôm nay anh ta bước ra khỏi cuộc sống của tôi, thế giới của tôi lại trở về với sự trống vắng.

Tôi lặng lẽ nói với chính mình: Ninh Chân, bao nhiêu phụ nữ bởi vì li hôn mà mất luôn cả sinh mệnh, mà vẫn còn sống tốt, vì thế sau này dù có gặp phải chuyện gì đi chăng nữa mà đều sẽ vượt qua.

Sáng hôm sau, anh họ lái xe đến giúp tôi mang đồ đạc về thành phố C, buổi chiều dương cũng đến đưa tôi về.

Khi về đến nhà, phát hiện đồ đạc đã được mọi người sắp xếp ổn thỏa hết rồi.

Tôi không tìm được mà cảm khái: vào thời khắc quan trọng, vẫn là người nhà tiếp thêm sức mạnh.

Chị họ của tôi cũng là điển hình của mẫu người mạnh mẽ, là nữ hán tử trong những nữ hán tử, hơn nữa con là rất xinh đẹp, bạn trai nào cũng có nhan sắc hơn cả ngôi sao. Cuối cùng gặp được một người đàn ông cao mét tám ba, vô cùng đẹp trai. Vấn đề ở đây là anh chàng đẹp trai này lại là trạch nam, cả ngày chỉ biết sáng nỗ lực làm việc, tối về chăm con, tiền lương hàng tháng chỉ lấy mất đồng mua tiền thuốc cùng tiền ăn, còn lại đưa hết cho vợ.

Mà lúc chị họ mang thai, chồng chị vì muốn kiếm được thêm nhiều tiền, chủ động xin chuyển đến Nội Mông Cổ một năm, trong một năm làm việc không khác gì con thiêu thân. Sau lại thấy trong lúc vợ sinh con để cái mình không thường ở bên cạnh chăm vợ chăm con mà thấy áy náy, bèn chủ động đảm nhận mọi việc nhà.

Nhìn chồng chị họ, lại nghĩ đến Đồng Thừa Nghiệp, tôi sâu sắc cảm nhận được mình thật sự thiệt thòi.

Chị họ tôi thuộc cung Thiên Bình, tính cách điển hình của chữ “S”. Câu cửa miệng là “ Có tin bà đây đáp anh một phát sướng đến tận xương không”

Còn anh rể lại thuộc cung Cự Giải, điển hình của nhân cách chữ “ M”, đối với câu cửa miệng của chị họ tôi cũng chỉ “ ha ha ha” ba câu, còn biểu tình lại vô cùng hướng thụ.

Chị họ tôi cũng coi như cao thủ tình trường, lúc trước không biết là đá người ta hay là bị đá, nói chung là rất phong phú. Nhưng quan niệm của chị ấy chính là “Trước khi kết hôn bạn có thể chơi bời như thế nào đều được, nhưng sau khi kết hôn sinh con phải có trách nhiệm với con cái, vẫn tiếp tục chơi bời thì quá không phúc hậu rồi, không có đạo nghĩa giang hồ, đi ra ngoài sẽ bị chém chết”

Cho nên chị ấy vô cùng coi thường cách làm của Đồng Thừa Nghiệp và đồng nghiệp của anh ta.

12. Chương 12

Thời tiết tháng mười đã có chút lạnh, sau khi ngồi xuống, chị họ cầm chai bia trong tay, dùng ánh mắt còn lạnh hơn cả thời tiết hiện tại lườm tôi, biểu hiện trên mặt như đang nói: “Qua đây, chị đảm bảo không giẫm chết mày.”

Tôi bị dọa đến nổi cây xúc xích bị mắc nghẹn ở cổ họng, nhỏ không được mà nuốt cũng không xong.

Nói thật, người chị họ này của tôi mới sáu tuổi đã có thể gánh bao gạo nặng 15 cân, trèo lên chín tầng lầu, đến tiểu học đã có thể vác ghế nệm bạn nam cùng lớp.

Ngay lúc tôi bị dọa sắp tè ra quần, chị họ tôi cuối cùng cũng mở miệng, trong giọng nói chứa sát khí, chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Chị nói này! Có phải đầu mày bị máy bơm hút sạch nước rồi không? Cuộc sống xung quanh thằng đó loạn thành cái dạng ấy rồi mà mày vẫn còn đâm đầu vào? Mày cho rằng số mình đỏ có thể nhặt được một “món hàng” sạch sẽ à? Nếu mày số đỏ thì có bản lĩnh trúng 500 vạn rồi giúp chị mày bao một tiểu bạch kiểm xem nào!”

Tôi trầm nghĩ: anh rể không phải là kiểu tiểu bạch kiểm thanh tú sao? Chị ấy cũng không sợ ăn nhiều đầy bụng à?

Nhưng những lời này tuyệt không thể nói ra trước mặt chị họ, bằng không ngay lập tức sẽ bị chai bia kia nện chết.

Chị họ vừa uống bia lạnh, vừa gặm xâu thịt, vừa giúp tôi quyết định tương lai: “Còn nữa, tục ngữ có câu ngã từ đâu thì đứng lên ở đó. Mày ý à! Không có việc gì thì ở nhà suy ngẫm chút về bài học rút ra từ lần li hôn này đi, một lần hôn nhân thất bại chúng ta còn có lần thứ hai, hai lần thất bại còn có lần thứ ba, dù sao cứ thất bại lần này ta lại có lần sau, “càng đánh thì càng hăng”.

Tôi cất giọng run run: “Chị thấy em còn phải kết hôn mấy lần nữa?”

Chị họ liếc tôi một cái: “Cục dân chính cũng không quy định phải kết hôn mấy lần, Elizabeth Taylor không phải cũng kết hôn tám lần rồi sao? Yên tâm đi, chuyện của mày cứ để chị đây lo, chị sẽ giúp mày để ý, có đối tượng tốt tuyệt đối sẽ giới thiệu cho mày. Còn nữa, nhất quyết không thể do một lần giẫm phải phân chó mà cho rằng cả thế giới toàn là phân chó, phải có niềm tin vào tương lai, niềm tin vào đàn ông.”

Tôi khóc không ra nước mắt, bà chị à, người ta là Elizabeth Taylor, còn tôi một nghèo hai là trình độ văn hóa cũng chẳng phải cao, sao có thể so sánh với người ta.

Mặc dù chị họ là người qua loa, sênh xoàng, nhưng chị cũng có một mặt rất miễn cảm, chị cảm nhận được sau khi li hôn tôi sinh ra tâm lý sợ hãi với hôn nhân.

Quả thực là như thế, đoạn thời gian này tôi thật sự thấy sợ hãi. Nhờ có Đồng Thừa Nghiệp tôi hiểu ra, thì ra một người có thể hoàn toàn thay đổi. Đồng thời cũng hiểu được, khi một người đàn ông không yêu bạn, thì sự tồn tại của bạn trên thế giới này là một sự sai lầm.

“Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng”, tôi cảm thấy bản thân cần rất nhiều thời gian để ổn định lại tinh thần mới có thể thoát ra khỏi sự sợ hãi ấy.

Lời chị họ mặc dù là như thế, nhưng rõ ràng giai đoạn hiện tại tại Khỉ Con vẫn còn nhỏ, mọi tinh thần sức lực của tôi đều phải đặt trên người con, cho nên chị cũng không lập tức giới thiệu đối tượng cho tôi. Mà chỉ thường xuyên mời người khác tới nhà tôi giúp một tay, thuận tiện giảng giải cho tôi.

Trước đây sau khi tốt nghiệp tôi lập tức thi đến thành phố F, rất ít khi về nhà, may ra cũng chỉ những dịp lễ tết người nhà mới gặp mặt nhau. Còn sau lần về nhà này, chứng kiến mấy người chị họ, anh họ rất quan tâm đến gia đình, ngoài đi làm ra thì cả ngày ở nhà trông con, đi ra ngoài chơi với đồng nghiệp cũng mang con đi cùng.

Theo như lời của bọn họ chính là: vừa làm việc vừa chăm lo cho con cái đã rất mệt rồi, lấy đâu ra sức lực mà làm mấy cái chuyện trăng hoa ấy.

Lời chị họ tôi nói quả thực rất sâu sắc: “ Sau khi kết hôn nhất định phải để việc cho đàn ông làm , không để cho họ làm thì họ sẽ đến nơi khác tìm việc mà làm.”

Đến nay tôi phải cảm ơn gia đình mình, họ cho tôi nhìn thấy những điều đẹp đẽ, khiến cho tôi không mất đi niềm tin với thế giới này.

Song, đối với việc này, Dương Dung lại không cho là đúng.

Khi tôi cảm thán kể với cô sự tích của mấy người đàn ông tốt trong nhà tôi, cô ấy cười cười, nói với đầy ý tứ: “ Trong thế giới này lấy đâu ra đàn ông không thích lăng nhăng, chỉ là họ lăng nhăng mà không bị phát hiện ra thôi.”

Nghe những lời này, tôi tựa như bị nhét cả quả trứng luộc vào miệng, nghẹn tại cổ họng, nuốt xuống không được mà nhổ ra cũng chẳng xong.

“Mình nói với cậu này, lần trước chúng ta từng thấy giám đốc Triệu ở công ti bọn họ, cậu cũng gặp qua vợ anh ta, rất xinh đẹp nhé! Kết quả thì sao? Mình vô tình phát hiện ra cái vị giám đốc Triệu đó thế mà lại có tình nhân.” Qua điện thoại, tôi không nhìn thấy biểu cảm của Dương Dung, nhưng lại nghe thấy sự thỏa mãn một cách quái dị từ giọng nói của cô ấy: “Có điều vợ anh ta vẫn chưa phát hiện ra. Cho nên mình mới nói, cái thế giới này thật sự không có người đàn ông nào không vụng trộm.”

“Có lẽ là vấn đề hoàn cảnh sống.” Tôi nói: “Hơn nữa, thế giới này vẫn còn bao nhiêu đàn ông, sao có thể vợ đũa cả nắm như thế!”

“Ninh Chân à, đến lúc này rồi mà sao cậu vẫn ngây thơ thế!” Dương Dung có chút mất kiên nhẫn.

Ngữ điệu của cô ấy khiến cho tôi thấy kinh ngạc, không khí nhất thời trầm mặc, sau đó hai người tùy tiện nói hai ba câu rồi cúp máy.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi bỗng thấy mình thật ngốc.

Trước đây tôi dò hỏi Dương Dung, Bạch Hồng Văn và Phi Phi có còn liên hệ với nhau nữa không, cô ấy cũng ậm ừ cho qua. Bây giờ nghĩ đến, có lẽ Bạch Hồng Văn và Phi Phi không hề cắt đứt hoàn toàn quan hệ. Dương Dung từng nói với tôi, sau khi biết Bạch Hồng Văn ngoại tình, cùng với khi anh ta làm ra chuyện đó, trong đầu luôn hiện lên cảnh anh ta và Phi Phi trên giường. Từ chuyện này có thể chứng minh được Dương Dung tuyệt đối không phải là người có thể triệt để bỏ qua chuyện này.

Khi mà không thể thay đổi được thực tế, cách làm duy nhất của cô ấy chỉ có thể là không ngừng thuyết phục bản thân: đàn ông ngoại tình là chuyện nhất định, tất cả mọi người phụ nữ đều phải trải qua.

Vậy mà tôi lại không ngừng nhắc nhở cô ấy: thế giới này vẫn còn tồn tại rất nhiều người đàn ông tốt, không phải bất kỳ người phụ nữ cũng phải gánh chịu sự phản bội.

Tôi chính là kẻ làm vỡ mộng đẹp của cô ấy.

Kể từ hôm ấy, tôi và Dương Dung dần dần ít liên hệ với nhau hơn.

Kỳ thực lúc này, quan hệ giữa hai chúng tôi đã có chút rạn nứt, sau khi tôi li hôn với Đồng Thừa Nghiệp, vì tôi cứ nhất quyết li hôn mà cha anh ta thì rất không vừa ý với tôi. Trước đây người ở công ti anh ta đều biết tôi và Dương Dung rất thân nhau, vậy mà sau khi tôi li hôn, Dương Dung bắt đầu phủ nhận có quen biết tôi.

Tôi hiểu nỗi khổ của Dương Dung, bởi lẽ trong công việc cô ấy và Bạch Hồng Văn vẫn phải dựa vào cha Đồng Thừa Nghiệp. Nếu đổi lại là tôi, có lẽ cũng làm như thế. Hơn nữa, khi tôi quyết định li hôn thì quan niệm về hôn nhân giữa hai chúng tôi đã xuất hiện những điểm bất đồng. Mỗi lần nhắc đến Bạch Hồng Văn và Đồng Thừa Nghiệp là hai bên đều không tránh khỏi ngượng ngùng.

Cho nên càng lúc càng xa là kết cục giữa hai chúng tôi.

Tôi chỉ cảm thấy tiếc nuối.

Đã từng là những người bạn thân mật, không có gì giấu diếm nhau, chúng tôi cùng nhau đi du lịch, ngủ cùng trên một chiếc giường, cùng nhau tâm sự, tôi giúp cô ấy mắng kẻ quyến rũ Bạch Hồng Văn, trong lúc tôi mang thai cô ấy thường đến nấu canh bồi bổ cho tôi.

Nhưng cuối cùng chúng tôi lại vì những biến cố này mà bất hòa.

Cẩn thận ngẫm lại, một năm nay, cuộc sống tôi có bước ngoặt vô cùng lớn.

Vốn dĩ tôi nghĩ cả đời này mình sẽ ở lại thành phố F, đợi đến khi Đồng Thừa Nghiệp được điều về, sinh hai đứa con, cùng anh ta trải qua cuộc sống có cãi vã nhưng cũng có hạnh phúc. Song, cuối cùng tôi lại ôm con quay về thành phố C, bước vào con đường làm mẹ đơn thân.

Thật ra tôi là người tha thiết một cuộc sống ổn định, vậy mà số mệnh lại buộc tôi phải lựa chọn một con đường không hề ổn định.

Đêm khuya mơ về những điều đã qua, cũng chỉ có thể cảm thán sự thần kỳ cũng như biến đổi của vận mệnh.

Khi trong lòng cảm thấy mờ mịt, tôi luôn thích xem 12 cung hoàng đạo, mà lời khuyên cho cung hoàng đạo của tôi năm nay là “từ bỏ cái cũ mới có thể đón nhận cái mới.”

Đúng vậy, chỉ có thể chịu đau đớn bỏ đi người cũ vật cũ thì mới có thời gian, không gian để đón tiếp người mới vật mới.

Trong sự mệnh mang, mù mịt, sinh mệnh tôi bỗng xuất hiện một tia sáng nhỏ của hi vọng.

13. Chương 13

Một tháng sau, do phải làm thủ tục từ chức cùng với bán nhà, tôi bôn ba giữa thành phố C và thành phố F.

Đến lúc này, tôi mới ý thức được quá khứ mình lười biếng đến mức nào, cứ nghĩ rằng dù gì cũng có Đồng Thừa Nghiệp làm tài xế, không muốn thi lấy bằng lái xe. Cho nên giờ chỉ có thể chen chúc trên xe công cộng.

Hiện giờ mới tỉnh ngộ, dù là vật chất hay là năng lực, chỉ có tự tay mình nắm giữ thì mới thuộc về chính mình.

Chuyến xe tám giờ sáng, từ thành phố D xuất phát, cứ dừng lại đi, dừng lại đi, đến thành phố F đã gần giữa trưa rồi.

Ngồi trên xe tôi rất dễ ngủ, lúc bất giác tỉnh dậy mơ mơ màng màng tựa như trở về nhiều năm trước đây, ý nghĩ tiếp theo chính là: từ trong đám người đang đứng trên xe tìm kiếm bóng dáng của Đồng Thừa Nghiệp. Khi còn yêu nhau, mỗi lần được nghỉ nhiều là tôi lại về nhà, mà những lúc ấy anh ta sẽ đứng giờ đứng trước bến xe, nhón chân ngóng cổ chờ tôi.

Thời tiết tháng mười hai, hà hơi ra khói, trong lúc mơ mơ màng màng, một bên má tôi dán lên cửa thủy tinh lạnh lẽo, không nhận được mà rung mình.

Cái lạnh giá ấy làm tôi bừng tỉnh.

Đầu còn có Đồng Thừa Nghiệp, từ nay về sau chỉ còn mình tôi chống chọi.

Sự thương cảm tồn tại trong phút chốc, tôi lại tất bật giữa trường học, giáo ủy, ngân hàng, cục quản lý bất động sản làm các loại giấy tờ. Chạy qua chạy lại đến mức cơm trưa cũng không có thời gian mà ăn, đến buổi chiều lại phải hối hả chạy đến bến xe cho kịp chuyển xe về thành phố C.

Về đến thành phố C, phố đã lên đèn, người đi bộ trên đường đều mang dáng vẻ vội vàng. Lòng tôi, mắt tôi tràn ngập sự mê mang. Tựa má lên cửa kính lạnh lẽo, có một giọng nói nhẹ nhàng hỏi tôi: “ Cuộc đời này của tôi, có phải đã hết rồi không?”

Tôi biết, giọng nói ấy đến từ nội tâm tôi.

Một người thiếu phụ li hôn mang theo con nhỏ, tiền phòng thân không có, công việc trước mắt chưa tìm được, bất kỳ ai khi nghe thấy tình cảnh này đều sẽ nhân mảy.

Mặc dù trước khi li hôn tôi đã dự đoán được đoạn đường sắp phải đi sẽ khó khăn gấp ghềnh, song, thực tế so với tưởng tượng còn khó vượt qua hơn.

Giống như nhìn thấy một bát thuốc đông y, từ màu sắc cũng như mùi hương cũng đoán được sẽ đắng đến mức nào nhưng khi thật sự uống vào mới biết được mùi vị thật sự của nó là gì.

Tôi tựa như đi trên vách núi, không nhìn thấy con đường phía trước, cũng không thể nào quay lại, chỉ có thể cắn chặt răng mà tiến về phía trước.

Tôi từng mong ước: Một lần yêu đương sẽ thành, gả cho một tình đầu, cùng nhau sinh con dưỡng cái, trải qua một đời có cãi vã nhưng cũng tràn ngập ngọt ngào.

Nhưng đến lúc này tôi mới hiểu rõ, giấc mộng này quá khó để có thể trở thành hiện thực.

Giống như bạn nói với ông già Noel: “ Noel con muốn một con tuần lộc.”

Ông già Noel khinh bỉ nhìn bạn: “ Con có thể thực tế hơn một chút được không?”

Bạn gật đầu, nói: “Vậy con muốn chỉ cần yêu đương một lần đã thành, cùng với một tình đầu sinh con để cái, cùng nhau trải qua một đời.”

Ông già Noel hắng giọng, nói: “ Con thân ái, con muốn tuần lộc màu gì.”

Bởi vậy có thể thấy, nguyện vọng này khó thực hiện đến nhường nào, còn khó hơn cả chuyện đội 7 Trung Quốc giành chức vô địch thế giới.

Nếu như có thể cho tôi được sinh ra một lần nữa, tôi tuyệt đối sẽ bắt đầu yêu đương từ khi mười sáu mười bảy tuổi, yêu đến tận năm ba mươi tuổi mới nghĩ đến chuyện kết hôn.

Chỉ yêu hơn hai lần, mới có thể nhìn rõ người đàn ông nào thích hợp để kết hôn, người đàn ông nào không thích hợp.

Giống như việc bạn mua dưa chuột, nếu không xem ở nhiều cửa hàng bạn sẽ không biết ở đâu bán hàng tốt ở đâu bán hàng dở.

Hiện tại dưa chuột đều tiêm hormon tăng trưởng, hướng chỉ là đàn ông còn thông minh hơn dưa chuột gấp bội.

Tóm lại, yêu đương không thể tùy tiện, hôn nhân càng phải thận trọng.

Còn tôi, vừa vặn chính là một ví dụ điển hình cho kẻ không thận trọng.

Có điều ví dụ điển hình như tôi mặc dù có nhiều khuyết điểm nhưng lại có một ưu điểm, chính là suy nghĩ rất thoáng, không vì sắp xảy ra chuyện rắc rối mà cả ngày ưu phiền. Logic của tôi chính là: Nếu như nói việc rắc rối tương lai không xảy ra, vậy thì hiện tại buồn bực chỉ càng khiến cho mình thêm mệt mỏi, nếu như nói việc rắc rối ấy nhất định sẽ xảy ra, thế thì hiện tại bạn buồn bực cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho nên phần lớn thời gian tôi vẫn như thường, nhưng đêm đến chìm với giấc ngủ mới cảm thấy khổ sở, luôn không tự chủ được mà nhớ tới những chuyện đáng tiếc đã qua, trần trọc trần trở.

Thủ tục thôi việc cuối cùng cũng làm xong, nhà cũng bán đi rồi. Lần cuối cùng đến căn nhà để kiểm tra đồ đạc, tôi rút một tấm bưu thiếp của một người bạn thân gửi tới từ trong hòm thư dưới lầu ra.

Đó là tấm bưu thiếp mà một năm trước cô ấy gửi cho tôi khi đang đi du lịch ở An Huy, hẹn chủ khách sạn một năm sau gửi đến cho tôi.

Trên bưu thiếp cô ấy viết: “ Hai năm trước mình ở nơi này viết cho cậu. Hai năm sau, mình lại đến. Cậu đã sinh con, mình cũng có sự nghiệp, hai năm trước chúng ta đều chưa nghĩ đến những thứ này. Bạn thân à, mình mệt mỏi rồi, nhưng mình sẽ không thỏa hiệp, mình biết cậu cũng thế.”

Nhìn tấm bưu thiếp, nhất thời nước mắt tôi tuôn ra như mưa.

Mẹ nó, chữ viết còn xấu hơn tôi.

Tôi cầm lấy tấm bưu thiếp, lần cuối cùng nhìn xung quanh căn phòng, tấm rèm máu trắng trong thư phòng bị gió thổi tung lên, phần phật giống như đóng đầy kí ức.

Song những hồi ức ấy lại chứa axit sulfuric, sẽ ăn mòn trái tim tôi.

Đóng cửa lại, tôi thầm nói trong lòng: Tạm biệt nhé, ngôi nhà của tôi. Tạm biệt nhé, quãng thời gian trước đây.

Trên đường về thành phố C, tôi nhắn tin cho Đồng Thừa Nghiệp, nói với anh ta là nhà đã bán rồi, bảo anh ta rút chìa khóa trước đó đi.

Không ngờ anh ta lại nhắn tin lại, hỏi tôi: “ Em cảm thấy em làm đúng sao? Em cứ như thế mà vứt bỏ tất cả sao?”

Tôi hướng tầm mắt ra bên ngoài nhìn những cảnh vật vụt lướt qua, cười nhẹ.

Đúng thế, căn nhà đẹp đẽ, cuộc sống ổn định, hồi ức khó quên, khó vứt bỏ đến nhường nào!

Nhưng mà tôi nhất định phải từ bỏ.

Bởi vì, tôi không muốn thỏa hiệp.

Về đến nhà, nhìn thấy tôi thì Khỉ Con kích động như nhìn thấy mẹ ruột (đùa một chút), tôi vốn dĩ là mẹ ruột của nó.

Ý của tôi là, Khỉ Con nhìn thấy tôi hai mắt tỏa sáng, vội vàng sà vào ngực tôi, coi tôi là bình sữa di động.

Sau khi “cơm no rượu say”, Khỉ Con ợ no một cái rồi chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Sau những ngày tôi ở cũ Khỉ con lớn lên trông thấy, tròn tròn mập mập, véo chỗ nào trên người cũng là thịt.

Ôm cục thịt trong lòng, giống như đang ôm cả thế giới.

Ít nhất, tôi còn có nó.

Sau khi thôi việc cũng như bán nhà, tôi không rảnh rồi dù chỉ một khắc, không ngừng đi khắp nơi tìm phòng, cuối cùng cũng tìm được một căn phòng hai gian bên đường Tân Giang, diện tích không lớn nhưng trông rất ngăn nắp, tôi thương lượng giá cả với chủ nhà xong liền mua luôn.

Do phải chăm sóc cho Khỉ Con, tôi căn bản không có thừa bao nhiêu sức lực cho nên chỉ có thể đẩy nhanh tiến độ, bỏ ra một ngày chạy cả siêu thị cũng như cửa hàng đồ gia dụng sắm đồ đạc, trước tiên cứ mua đủ mọi vật liệu cùng với đồ dùng gia đình đã.

Chuyện này đối với một người thuộc cung Thiên Bình, ngày thường đến mua một đôi dép lê cũng phải dạo cả một ngày trên taobao thì đúng là kỳ tích.

Có điều hậu quả của việc này chính là hai chân mỗi nhừ, về nhà là ngủ say như chết.

Đến lúc bắt đầu trang hoàng cho ngôi nhà, càng mệt bỏ hơi tai, phải hợp lý mỗi phụ kiện, kiểm tra chất lượng. Mà đến khi làm xong việc này lại phải vội vàng về nhà chăm sóc Khỉ Con.

Đến khi mệt đến không chịu được nữa, tôi mới chôn trong chăn khóc hu hu một trận đã đời. Ngày hôm sau, lại vác đôi mắt sưng húp tiếp tục công việc.

Mà vào đúng dịp này, tính cách của tôi cũng thay đổi không ít. Ngày trước tôi tiêu tiền không tiếc tay, cũng không thích mặc cả. Nhưng mà hiện giờ không giống, tình trạng kinh tế không ổn định, còn phải nuôi dưỡng Khỉ Con, phải trả tiền thuê phòng, cho nên tôi học được cách chia tiền tiết kiệm làm hai để dùng.

Trước đây ra khỏi nhà không phải Đồng Thừa Nghiệp lái xe đưa đi thì cũng là ngồi taxi, còn hiện tại là ngày ngày chen chúc trên xe bus, chỗ gần nhà thì đi bộ.

Trước đây, quần áo đều là hàng hiệu, còn hiện tại là lên taobao tùy tiện chọn vài bộ.

Trước đây luôn thích đến nhà hàng ăn cơm, còn hiện tại cả ngày cuốn ổ ở nhà ăn cơm gia đình do mẹ nấu.

Bạn bè đến nhà thăm tôi, do dự hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định nói sự thật: “Ninh Chân, cậu thay đổi nhiều quá!”

Trước đây, mỗi khi ra ngoài tôi đều phải ăn mặc hết sức tử tế, lúc nào cũng phải mang theo đôi giày cao gót.

Còn hiện tại tôi gần như để mặt mộc cả ngày, đi đôi giày thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, lười thổi vô cùng.

Cuộc sống cùng với áp lực kinh tế có thể thay đổi một người phụ nữ.

Kỳ thực áp lực tôi sợ gặp phải nhất chính là nhìn thấy ánh mắt thương hại của mọi người.

“Sao lại như thế này? Sao lại gặp phải cảnh ngộ này cơ chứ?”

“Vậy sau này mang theo con biết phải làm sao đây?”

“Haizz, thật sự quá thảm rồi!”

Mỗi ngày, tôi đều phải đón nhận những ánh mắt như thế, đến từ những người thân quen và cả những người xa lạ.

Tôi biết thật ra những ánh mắt ấy không hề có ác ý, nhưng lại khiến cho tôi cảm thấy tự ti.

Hồi tiểu học, lớp tôi có một bạn nữ gia cảnh không tốt, mỗi học kỳ thầy cô giáo đều kêu gọi học sinh quyên góp giúp đỡ bạn ấy. Lúc đó, cô ấy đứng trên bục giảng, cúi thấp đầu, hai tay nắm chặt mép áo, nắm đến mức tay trắng bệch.

Phải đến hiện tại tôi mới hoàn toàn hiểu rõ tâm trạng của bạn nữ đó.

Ánh mắt thương cảm không hề dễ tiếp nhận, bởi vì nó không ngừng nhắc nhở bạn rằng bạn đáng thương đến mức nào.

Tôi giống như bạn học nữ ấy, cảm thấy vô cùng tự ti.

Nói cho cùng, điều khiến cho người phụ nữ kiêu ngạo nhất, không phải bản thân xinh đẹp như thế nào, mà là người đàn ông của mình đối xử với mình tốt bao nhiêu.

Mà ở phương diện này, tôi thua đến thê thảm.

Đương nhiên cũng có một giọng nói khác chất văt: “Chuyện này có chút cổ quái, làm gì có người đàn ông nào nữ đối xử lạnh nhạt với con cái mình như thế? Chắc chắn là người phụ nữ đó đã làm chuyện gì xấu? Có phải người phụ nữ đó cũng có người khác? Có phải người đàn ông kia cho rằng đứa con không phải của mình? Có phải người phụ nữ đó không nấu cơm, không chăm sóc gia đình? Có phải người phụ nữ đó quá xấu? Mày nghĩ xem, nếu như thật sự là lỗi của người đàn ông kia, thì người phụ nữ đó sao có thể dễ dàng bỏ qua người đàn ông kia như thế?”

Những lời này không ngừng vang vọng bên tai tôi, tức giận là điều tất nhiên, nhưng khi tức giận qua đi, thay thế vào đó là là bi thương.

Quả thực có rất nhiều người khuyên tôi lúc ấy nên đến trường học Quyền Quyền cùng với công ti Đồng Thừa Nghiệp làm loạn, nhưng tôi không làm được, tôi không có cách nào buông bỏ lòng tự tôn của chính mình.

Đó là thứ duy nhất còn sót lại của tôi.

Những lời này đã khiến tôi rõ ràng, trong mắt rất nhiều người, ở cái xã hội này, bản thân người mẹ đơn thân đã là mang tội.

Trong mắt những người ấy, dù cho phụ nữ không quét dọn nhà cửa cũng là lý do khiến cho đàn ông ngoại tình.

Dù cho một người vợ xinh đẹp như tiên, gia cảnh giàu có lại dịu dàng lương thiện, đàn ông cũng có lý do để ngoại tình, chính là cả ngày nhìn bản mặt đó cũng phát ngán, thiếu cảm giác mới lạ.

Tôi thừa nhận, hôn nhân thất bại là do lỗi của cả đôi bên, nhưng dù cho sai đến mức nào cũng không nên ngoại tình.

Phản bội, là tội vĩnh viễn không thể tha thứ.

14. Chương 14

Sau khi sửa sang lại căn phòng, tôi mệt đến mức sút đi hơn 5 cân, nhìn căn phòng như nhìn đứa con vừa mới sinh ra xong, kích động đến nỗi nước mũi chảy ra ào ào..

Phòng mới trang trí rất đơn giản, nhưng mang lại cảm giác ấm áp, Khỉ Con hứng thú nhìn xung quanh căn phòng, đáng vẻ như rất thích.

Tôi ôm Khỉ Con, khẽ nói bên tai nó: “Đây chính là nhà của chúng ta, từ nay về sau, con với mẹ cùng nhau sống tốt nhé!”

Có lẽ từ nhỏ bố mẹ đã li dị cho nên Khỉ Con rất hiểu chuyện, những lúc tôi mệt mỏi khổ sở thì nó đều ngoan ngoãn nhìn tôi, không khóc cũng không làm khó tôi.

Sau khi nghe xong những lời tôi nói, nó dùng cái cằm nhỏ bé “vuốt ve” bờ vai tôi, rồi bỗng bật cười khanh khách.

Hai mắt tôi dần nhòe đi, chỉ cần có Khỉ Con, thì những khó khăn cực khổ trước đây đều đáng giá cả.

Tôi đã tính toán xong cả rồi, những ngày tháng sau này sẽ chăm chỉ làm việc, cố gắng kiếm tiền, phải đưa Khỉ Con đi nhìn ngắm cả thế giới này.

Cái gọi là cho con gái một cuộc sống sung túc không phải là cho con nhà cao cửa rộng, hàng hiệu đầy mình mà quan trọng hơn là cho con thấy được hết thế giới này. Chỉ có để cho con nhìn được, ngắm được cả thế giới, thì tầm nhìn, tư tưởng của con mới rộng được.

Nói xa hơn một chút, như thế sau này kén chọn chồng cũng chuẩn hơn.

Đương nhiên, giấc mộng luôn đẹp còn hiện thực thì tàn khốc.

Tôi mất đi công việc, cộng thêm bấy giờ chi phí cho Khỉ Con nhiều nhất, khoản tiền đó không khác gì “bà gì ghê” hàng tháng ào ào chảy đi. Mắt thấy miệng ăn núi lở, mỗi ngày tôi nhìn số tiền dư lại trong ngân hàng không còn bao nhiêu, lòng nóng như lửa đốt, như sắp mọc lại bệnh đậu mùa*

*Thông thường bệnh đậu mùa thường mắc ở độ tuổi 15 đến 20 nhưng do chế độ nghỉ ngơi mà qua độ tuổi này mà mắc lại.

Cuối cùng, khi Khỉ Con đầy chín tháng, tôi nhịn đau cai sữa, bắt đầu đi tìm công việc mới.

Do có người thân làm ở đài truyền hình, nên tôi tìm được chức phóng viên thực tập trong đài truyền hình.

Giờ ngón tay tính tính, cũng phải đến một thời gian rất lâu rồi tôi không bước chân ra ngoài xã hội, hơn nữa vừa mới bước chân ra đã vào nơi đầy rẫy phức tạp như đài truyền hình, lòng tôi thấp thỏm như mắc phải bệnh trĩ, không thể nào nói cho người khác.

Nhưng vì cuộc sống, vẫn phải kiên quyết đâm đầu vào.

Tôi vào một tổ làm về chuyên mục tin tức cuộc sống, sau khi người phụ trách giới thiệu qua bèn vớt tôi lại cho một vị phóng viên dày kinh nghiệm – Lão Trương, bảo anh ta có trách nhiệm dẫn dắt tôi.

Lão Trương khoảng hơn 40 tuổi, diện mạo rất phổ thông, mắt nhỏ như hai đường thẳng, con người đoán chừng chắc cả đời này cũng không có cơ hội hiện hết ra ngoài. Lão Trương là người hiền lành, dễ gần, luôn cười ha ha, vừa nhìn đã biết là kiểu người thật thà chất phác.

Ông ấy không sắp xếp công việc cho tôi ngay, chỉ bảo tôi trước tiên cứ làm quen với môi trường công việc, thuận tiện sắp xếp lại bàn làm việc của mình một chút.

Lão Trương không sắp xếp việc cho tôi, một cô phóng viên tên Triệu Khiết ở bên cạnh lại gõ gõ bàn làm việc của tôi, vừa cười hi hi vừa nói: “Ninh Chân này, dù sao cô cũng không có việc gì làm, giúp tôi đi mua tách cà phê nhé, không xa dưới lầu có một quán starbuck, tôi muốn latte.”

Tôi vẫn chưa kịp nói gì mà mấy người phóng viên bên cạnh đã nhao nhao cất tiếng, nhờ tôi mua cà phê cho họ.

Tôi chỉ có thể theo lời bọn họ mà làm, giữ chức em gái đi mua đồ.

Kết quả, cái mà Triệu Khiết gọi là “không xa” là phải đi hết ba con phố, tôi mang giày cao gót, đi đến mức toát hết cả mồ hôi. Kết quả sau khi mang cà phê lên phòng làm việc, Triệu Khiết không những không nói một câu cảm ơn, mà còn nhíu mày, nhẹ giọng oán trách: “Ai ya! Sao lại có chút vương ra ngoài rồi, lần sau Ninh Chân phải cẩn thận chút đó.”

Tôi tức giận đến mức suýt nữa thì bán thân bất toại không nhin được mà đại tiểu tiện đều tuôn ra.

Do hoàn cảnh công việc ở ngôi trường trước đây tôi làm tương đối đơn thuần, cho nên trước giờ không gặp phải kiểu mơ mới bắt nạt ma cũ, không ngờ mới đổi việc đã gặp phải loại chuyện này.

Tôi tự an ủi chính mình, không sao cả, có lẽ cũng chỉ là đánh đòn ra oai phủ đầu, nhin một chút rồi sẽ qua. Tục ngữ có câu, “Sống trên giang hồ, sao có thể không dính dao.”

Nhưng điều tôi không ngờ tới chính là cái dao này lại liên miên khôn cùng. Sau khi ở đó một tuần, gần như ngày nào Triệu Khiết cũng bảo tôi đi mua cà phê hộ, ngoài việc này ra, còn bảo tôi quét dọn phòng làm việc sạch sẽ, viết bài hộ cô ta nhưng lại ghi tên cô ta vào.

Triệu Khiết tầm khoảng 35 tuổi, là một phóng viên già cội trong đài, nơi phân biệt đối xử như thế này trong đài truyền hình, cô ta coi như là bá chủ một phòng.

Nói thật, tôi nhần nhục đủ rồi, nhưng nghĩ đến mình là người mới nên cũng không dám đắc tội với cô ta.

Tôi quả thật không hiểu tại sao cái cô Triệu Khiết này lại không chịu bỏ qua cho tôi, tận đến lúc Lão Trương khẽ nói với tôi đầu đuôi sự tình: Thì ra Triệu Khiết muốn đưa cô em họ vào cái chức phóng viên thực tập này, ai ngờ lại bị tôi năng mất.

Thì ra là thế.

Lão Trương bày ra bộ dạng thay tôi bắt bình, nói: “Cái cô em họ của Triệu Khiết kia không học đại học, lẩn lộn ngoài xã hội, cấp trên sao có thể đồng ý cho cô ta vào, chẳng qua dùng cô để chặn miệng cô ta lại mà thôi. Thế mà Triệu Khiết vẫn hận lây sang cô. Thật sự là quá đáng, bọn tôi đã muốn nói cô ta từ lâu rồi.”

Tôi mấp máy khóe miệng, lúc Triệu Khiết bắt nạt tôi, cả cái văn phòng cứ như mù điếc hết cả, chỉ lo làm việc của mình.

Có điều ngẫm nghĩ lại, đây là việc của tôi, người ta dựa vào đâu mà mạo hiểm đắc tội với người khác mà ra mặt giúp tôi chứ.

Lão Trương có thể nói cho tôi biết chân tướng, đối với tôi mà nói cũng coi như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Tôi thấy mình là người mới đến, cũng không nên đụng độ với Triệu Khiết, chỉ đành nhin xuống. Cách chút giận duy nhất chính là kể khổ với Thái Thái đang ở nơi xa. Trưa hôm ấy, tôi vừa ngồi ở quán cà phê đợi cà

phê vừa gọi điện cho Thái Thái oán giận: “Cái bà Triệu Khiết kia cũng không sợ uống quá nhiều cà phê mà kinh nguyệt thất thường, xương bị loãng ra à?”

Thái Thái nghĩ kể cho tôi: “Trực tiếp đem cà phê dội vào đầu bà ta, không thì nhỏ nước bọt vào tách cà phê của bà ta.”

Tôi cảm thấy cái kiến nghị này quá buồn nôn, tôi không có cách nào bưng nước bọt của mình chạy ba con phố. Thế là chỉ có thể ôm mặt thở dài: “Haizz, nhất định là do tao quá xinh đẹp, khiến cho bà ta ghen ghét.”

Có lẽ là giọng nói quá to, một người đàn ông bàn bên cạnh ngẩng đầu nhìn tôi, khoe miệng lộ ý cười.

Tôi vội vàng cúi đầu nói chuyện với Thái Thái, không có thời gian đếm xỉa đến cái khác.

Thái Thái bỗng nhiên hỏi: “Đồng Thừa Nghiệp có đến tìm mày không?”

Đáp án là có, từ sau khi li hôn, cứ cách ba bốn hôm anh ta lại mượn danh nghĩa Khỉ Con để gọi điện thoại đến, thuận tiện hỏi thăm tình hình của tôi gần đây.

Anh ta nói với Bạch Hồng Văn, trước đến giờ không nghĩ đến sẽ li hôn với tôi, anh ta thật sự có tình cảm với tôi.

Thế là Dương Dung lại chuyển những lời này đến tôi.

Tôi chỉ có thể cười, tình cảm đương nhiên là có, dù cho một con chó nuôi ba năm còn có tình cảm, dù cho anh ta làm tổn thương tôi như thế nhưng tôi vẫn còn tình cảm với anh ta.

Nhưng mà tình cảm như thế, quá mức rẻ mạt, không dịch lại được hai chữ “cảm dỗ”, không dịch lại được dục vọng của cái thứ nằm giữa hai chân.

Mà tư duy của Đồng Thừa Nghiệp luôn coi mình là trung tâm, anh ta vẫn không ý thức được sai lầm của mình, cho rằng chỉ cần anh ta không có ý nghĩ muốn li hôn thì tôi nên quỳ xuống mà hô to “Ngô hoàng vạn tuế”.

Thái Thái lạnh lùng nói: “Anh ta nói anh ta từ trước đến giờ đều không nghĩ sẽ li hôn? Ha ha, nực cười, anh ta ngoại tình còn to miệng nói không phải là hành động muốn li hôn? Ý của anh ta chính là lấy dao nhọn đâm vào mày mà còn chưng ra bộ mặt vô tội nói mình chưa từng nghĩ sẽ làm tổn thương mày. Rốt cuộc là anh ta đơn thuần ** hay là cho rằng mày quá đơn thuần **?”

Tôi cho rằng đáp án là 50/50.

Trải qua những chuyện đó, tôi cuối cùng cũng hiểu ra một đạo lý: bạn có thể nói chuyện yêu đương, nhưng nhất quyết không được kết hôn với người đó.

Bởi vì bản thân của hôn nhân chính là thứ mà một người phải có đầy đủ quan niệm về gia đình cùng với trách nhiệm thì mới có được.

Đồng Thừa Nghiệp, anh ta vốn dĩ là một người không thích hợp với hôn nhân.

Tôi có mắt không trông, bị tình yêu làm cho mù mắt, tự làm hại bản thân, hại cả con cái, khó khăn lắm mới tìm được đường sống từ trong cõi chết, sao có thể dấn lên đường cũ đây?

Mèo có mấy cái mệnh, tôi đây chỉ có một, lại không thể tránh khổ bị anh ta mài mòn.

Vừa mới ngắt điện thoại với Thái Thái, mẹ Đồng Thừa Nghiệp bỗng gọi điện thoại đến cho tôi, hỏi thăm Khỉ Con, đồng thời cũng dò hỏi xem gần đây cuối tuần Đồng Thừa Nghiệp có đúng giờ về nhà, có chăm sóc khỉ con hay không?

Vừa nghe ngữ khí tôi liền biết, Đồng Thừa Nghiệp chưa hề nói chuyện chúng tôi đã li hôn với mẹ anh ta, nhưng mẹ anh ta cảm giác được có gì không đúng, cho nên mới gọi đến dò hỏi tôi.

Thế là, ngay tại Starbuck, tôi kể toàn bộ nguyên bản chuyện li hôn cho mẹ chồng cũ.

Mẹ Đồng Thừa Nghiệp nghe xong liền bật khóc: “Cái đứa con đáng chết này, sao có thể làm ra chuyện này cơ chứ, sao có thể giống bố nó, cái đứa con đáng chết này! Ninh Chân, năm ấy bố nó cũng đối xử với mẹ như thế này! Chính là như thế này!”

Tôi nghe đến đau cả đầu.

Mẹ Đồng Thừa Nghiệp cho rằng khi ấy li hôn nếu dè dặt thêm đứa con sẽ khó gả cho người mới, hơn nữa cũng sợ gánh nặng kinh tế, cho nên không hề đòi quyền chăm sóc Đồng Thừa Nghiệp, mà tự mình cải giá đến nơi khác.

Chỗ chúng tôi có câu tục ngữ, ý là.... Sự chăm sóc của người mẹ đối với một đứa trẻ mà nói là rất quan trọng.

Thế mà trong những năm tháng trưởng thành dài đằng đẳng, Đồng Thừa Nghiệp lại mất đi tình yêu thương của mẹ.

Tôi nghĩ, Đồng Thừa Nghiệp biến thành bộ dạng ngày hôm nay, mẹ anh ta cũng có một phần trách nhiệm.

Tôi nói với mẹ chồng trước, mặc dù tôi và Đồng Thừa Nghiệp đã li hôn nhưng Khi Con mãi mãi là con gái của Đồng Thừa Nghiệp, là cháu gái của bà ấy, bà ấy có thể đến thăm Khi Con bất cứ lúc nào..

Sau khi ngắt điện thoại, tôi cảm thấy..... Tối hôm qua Khi Con hơi cảm, cả đêm lăn qua lăn lại không ngủ được, tôi sợ nó đập chần ra, nên cũng gần như không ngủ. Vốn dĩ đã thiếu ngủ, lại thêm nhận được điện thoại của mẹ chồng cũ, nghĩ đến những chuyện phiền lòng, tâm trạng lại càng cảm thấy khó chịu.

Đến phòng làm việc, đưa cà phê cho Triệu Khiết xong tôi liền nằm bò ra bàn định tranh thủ ngủ một giấc, ai ngờ Triệu Khiết lại gõ bàn làm việc của tôi, nói: “Ninh Chân, cô có chuyện gì thế? Tôi muốn latte, sao cô lại đổi thành Cappuccino.”

“Có lẽ là nhân viên bán hàng nhầm lẫn.” Tôi kiên nhẫn giải thích.

“Vậy cô giúp tôi đi đổi một tí nhé, tôi không uống capuccino” . Triệu Khiết nhún mày.

Tôi dè dặt cơ thể không thoải mái cùng với chút phẫn nộ, tận lực nói với giọng bình tĩnh: “Ngại quá, chị Triệu, hôm nay tôi không được khỏe.”

“Haizz, mấy người trẻ tuổi các cô, nhờ có chút chuyện mà cũng một mực từ chối, có làm hộ cho thì cũng hấp ta hấp tấp.” Triệu Khiết lạnh lùng nói, ngữ khí cứng vẻ mặt muốn bao nhiêu cay nghiệt có bấy nhiêu cay nghiệt.

Phân nộ của tôi bị thổi bùng lên, tiền cà phê là tôi bỏ ra, mua cà phê là tôi đi, kết quả chị còn kén cá chọn canh, chê này chê nọ, thật sự coi tôi là chân tôm mềm * chắc.

*Người dễ bắt nạt

Ninh Chân tôi nhìn bề ngoài thì có vẻ là kiểu “chân tôm mềm” thật, nhưng nội tâm lại là tôm hùm đấy!

Tôi nhận lấy tách cappuccino còn chưa uống, mở nắp uống, vừa uống vừa nói với Triệu Khiết: “Đúng thế, Triệu Khiết, tôi làm việc thật sự rất hấp tấp, sau này việc quan trọng như mua cà phê, phiền chị tự mình đi vậy.”

Cappuccino nhà người ta cũng có tôn nghiêm cả đấy, dựa vào gì mà cô dám kỳ thị chứ!

15. Chương 15

Có lẽ hình tượng “Chân tôm mềm” của tôi đã ăn sâu vào trong lòng mọi người, Triệu Khiết không tài nào ngờ rằng tôi sẽ phản kháng, thoáng chốc mặt đần ra, sau đó các loại cảm xúc thay phiên nhau hiện lên trên khuôn mặt, chỉ dùng một tấm da mặt mà bộc lộ hết nội tâm.

Trong nháy mắt tôi cảm thấy như Golden Rooster Awards Berlin* còn thiếu cô ta một chiếc cup.

*Là một giải thưởng của Hiệp hội báo chí nước ngoài ở Hollywood trao hàng năm cho các cống hiến xuất sắc trong ngành kỹ nghệ giải trí, cả ở Hoa Kỳ lẫn nước ngoài, và nhằm hướng sự chú ý của công chúng vào phim và chương trình truyền hình hay nhất.

Sau khi các loại cảm xúc thi nhau biến hóa, Triệu Khiết bỗng bình tĩnh trở lại, cười lạnh với tôi, nói: “Ninh Chân, chị sai bảo em là do chị xem trọng em.”

Tôi thần nhiên trả lời: “Cảm ơn sự ưu ái của chị Triệu, nhưng em muốn ở lại công ty là để học những nội dung liên quan đến công việc.”

“Ha ha, người không biết còn cho rằng cô có chí hướng, có bản lĩnh đấy” Triệu Khiết cười khẩy.

Tôi từng đến sở thú xem rắn với đứa cháu, đáng vẻ khi Triệu Khiết cười trông không khác gì con rắn há miệng le lưỡi phì phì.

“Nếu như cô thật sự có bản lĩnh thì khỏi cần đến chỗ chúng tôi, nếu như cô thật sự có bản lĩnh thì đã không bị tiểu tam cướp mất chồng, nếu như cô thật sự có bản lĩnh thì đã không bị chồng đá.”

Những lời nói của Triệu Khiết tựa như chùy sắt nện xuống, khiến cho đầu óc tôi tối sầm: “Chị nói cái gì?”

Thấy tôi sắp nổi điên Triệu Khiết càng đắc ý, cất tiếng: “Tưởng rằng không ai biết hả, cô không phải là người vợ bị chồng vứt bỏ sao? Đến chỗ chúng tôi còn giả bộ cao thượng cái nỗi gì?”

Nghe vậy, tôi như bị người ta lột sạch quần áo giữa chốn đông người, tay chân đều run lên, toàn thân nửa nóng nửa lạnh.

Tôi tức đến mức không còn lời nào để đáp lại.

Đúng thế, ở xã hội này, phụ nữ li hôn, đồng nghĩa với đời sống riêng tư hỗn loạn, đồng nghĩa với diện mạo xấu xí, đều có thể trở thành lí do để công kích.

Dù cho tôi có là người bị hại.

Hiện tại đang là tháng tư, cuối xuân tiết trời ấm áp nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, cái lạnh từ ngoài da thấm vào tận xương tủy.

Đồng nghiệp xung quanh đều nghe thấy, nhưng không một ai chịu lên tiếng, bao gồm cả Lão Trương – một người tốt.

Tôi từ bỏ rồi, tôi cũng chẳng còn sức lực mà đòi co tiếp nữa.

Dù cho tôi có cãi thắng được Triệu Khiết, cũng không thể cãi thắng nổi xã hội này.

Ngay lúc tâm trí tôi đang trên mây trên gió, một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên: “Triệu Khiết, cô là phóng viên lâu đời ở đây, cũng biết tính tình của lão Hoàng, ông ấy không thích nói chuyện riêng trong lúc làm việc.”

Tôi hoảng hốt ngẩng đầu, thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước cửa văn phòng.

Chính xác hơn là vai phải anh ta dựa vào khung cửa, cả người toát lên dáng vẻ lười nhác.

Anh ta tầm khoảng 35 tuổi, mặc một bộ âu phục màu xám được cắt may tinh xảo, không thắt caravat, áo sơ mi trắng hai cúc đầu không cài, trông nghiêm trang nhưng lại có chút gì đó tùy tiện.

Khuôn mặt anh ta không được coi quá hoàn mỹ, nhưng khí chất toát ra cũng khiến người ta phải chói mắt.

Anh ta là một người đàn ông thành thực, đã cởi bỏ nét trẻ con trên người một cách triệt để.

Thoáng nhìn, tôi thấy người này có chút quen quen, nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ ra anh ta là ai.

Lão Hoàng nói người đàn ông này là giám đốc bộ phận quản lí phóng viên, nhưng từ khẩu khí của anh ta có thể thấy anh ta ít nhất cũng phải đồng cấp với giám đốc Hoàng.

Vừa thấy người tới, Triệu Khiết lại bắt đầu phát huy kỹ năng diễn xuất tuyệt diệu của mình, lập tức chuyển sang dáng vẻ nịnh nọt, nhẹ nhàng nói: “Tổng giám Vu, anh hiểu nhầm rồi. Đây là đồng nghiệp mới đến, vẫn chưa hiểu biết gì, tôi chẳng qua đang chỉ dạy cho cô ấy những điều cần biết khi làm việc. Anh cũng biết đấy, tôi đây nhàn rồi, ăn nói không dễ nghe, thực ra cô ấy vốn dĩ cũng không phải là người tôi phải dẫn dắt, nhưng...”

Nghe đến đây, người đàn ông kia đột nhiên ngắt lời cô ta: “Vậy người phụ trách dẫn dắt cô ấy là ai?”

Lúc này lão Trương mới từ phía sau máy tính thò đầu ra giơ tay lên: “Tôi”

“Nếu như lão Hoàng đã sắp xếp cho anh dẫn dắt người, vậy thì hi vọng anh thực hiện được trách nhiệm của mình, tránh cho Triệu Khiết phải gánh trọng trách “dẫn dắt người mới” Người đàn ông đó mặc dù đang cười nhưng lời nói chứa đầy hàm ý.

“Bốp bốp bốp” không khác gì đang trực tiếp tát vào mặt Triệu Khiết.

Triệu Khiết ngượng ngùng, không dám nói tiếp.

Nhìn thái độ của Triệu Khiết đối với người đàn ông này, lại nghĩ đến anh ta họ “Vu”, tôi bững tỉnh, người đàn ông này nhất định là Vu tổng giám đại danh lừng lẫy.

Vu Viễn là tổng giám được mời từ đài truyền hình khác về, những tiết mục mà anh ta đảm nhiệm đều hết sức xuất sắc, coi như là người được trọng dụng của đài truyền hình, đến người mới như tôi cũng nghe nói tới đại danh của anh ta.

Cũng chẳng trách Triệu Khiết không dám đắc tội với anh ta.

Chỉ có điều tôi và cái anh Vu Viễn này không hề quen biết, sao bỗng dưng lại ra mặt giúp tôi?

“Không có gì thì tốt, mọi người đồng lòng mới có thể làm ra được chương trình tốt.” Vu Viễn vỗ vỗ tay, nói: “Nếu như tỉ lệ người xem của tiết mục kì này tăng lên, tôi mời mọi người uống cà phê một tháng.”

Trong phòng làm việc nhất thời tràn ngập tiếng hô hoan cùng tiếng vỗ tay.

Tôi ngờ vực nhìn chằm chằm vào Vu Viễn, tưởng chừng như khoét ra một cái động trên mặt anh ta rồi.

Anh ta không chút để ý liếc nhìn tôi, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, lóe lên một cái, trong phút chốc tôi nhớ ra, đây không phải cái người ngồi bên cạnh tôi lúc ở quán cà phê sao? Khi ấy, lúc nghe thấy những lời tôi nói với Thái Thái cũng nở nụ cười lạnh nhạt như thế này.

Đúng rồi, khi ấy tôi nói gì ấy nhỉ?

Có lẽ là: “haizz, nhất định là do tao quá xinh đẹp, khiến cho cô ta ghen ghét.”

Tôi gõ mạnh vào đầu, chôn xuống mặt bàn. Mất mặt, quá mất mặt rồi.

Chẳng trách Vu Viễn lại cứu tôi, lúc ở quán cà phê người ta nhất định cho rằng tôi là kẻ thần kinh cuồng tự luyện, sợ Triệu Khiết bức tôi phát bệnh thần kinh cầm lấy dao phay chém giết mọi người trong đài truyền hình, nên mới cứu tôi đây mà.

Ừm, chỉ có duy nhất khả năng này.

Bởi vì Vu Viễn “từ trên trời rơi xuống” ra tay cứu giúp tôi trong lúc nước sôi lửa bỏng, trong lòng mọi người ở văn phòng bao gồm cả Triệu Khiết đều cho rằng tôi là người quen của Vu Viễn, hoặc là thân thích của anh ta, đối với tôi hết sức kiêng dè, thế là cả một buổi chiều cứ thế mà trôi qua trong yên bình.

Tan ca, ngồi trên tàu điện ngầm, tôi nhận được điện thoại của Dương Dung.

Gần đây mỗi lần tôi lướt weibo đều thấy Dương Dung và Bạch Vân Hồng lại bắt đầu khoe ảnh ân ái. Chuyện Bạch Hồng Văn ngoại tình đám bạn bè gần như là biết hết, vậy những người bạn đó còn comment mấy câu như “hâm mộ quá đi” “ân ái thế”.

Nhìn thoáng qua, tựa như Phi Phi chưa từng tồn tại.

Có lẽ mọi người đều coi cái cô Phi Phi kia giống như chín chín tám mốt kiếp nạn trong Tây Du Ký, Bạch Hồng Văn trải qua kiếp nạn đó, không hề vứt bỏ vợ, thế là trở thành cao tăng đắc đạo, được ngàn người kính ngưỡng.

Tôi vẫn luôn nghĩ, đàn ông giống như Bạch Hồng Văn, ngoại tình rồi sau đó biết hối cải quay về với gia đình, nhưng liệu họ thật sự đã hối cải ư?

Tôi nghĩ có lẽ sẽ không.

Bọn họ dù là người đã có vợ có con vẫn cùng với một người phụ nữ khác lên giường bàn chuyện yêu đương, thế mà lại không hề phải chịu bất cứ sự trừng phạt nào, vợ vẫn dịu dàng ân cần với anh ta như trước, bạn bè xung quanh vẫn qua lại như trước, thậm chí bọn họ vẫn có lấy đó thể làm đề tài nói chuyện trong lúc say rượu.

“Xem này, anh đây ở bên ngoài phong lưu phiêu đảng, có giỏi không chứ.”

Giống như một đứa trẻ trộm được cái kẹo, nhưng lại không bị bất cứ trừng phạt nào mang tính thực chất, lẽ nào nó sẽ tự biết điều mà dừng lại hành động ăn trộm này sao?

Không phải tôi không tin tưởng Bạch Hồng Văn mà là không tin vào bản tính của con người.

Nhưng những lời này tôi tuyệt đối không thể nói trước mặt Dương Dung.

Dương Dung là một người thông minh, cô ấy sẽ tự hiểu những điều ấy. Chỉ có điều hiện tại cô ấy muốn duy trì trạng thái một gia đình hòa hợp, hoàn mỹ, thân là bạn, tôi không thể nào vạch trần được.

Dương Dung hỏi thăm tình hình gần đây của tôi, tôi ỉu xiu kể khổ.

Mệt, quá mệt rồi, mệt vì công việc, mệt vì chăm sóc Khỉ Con, mệt vì áp lực kinh tế đè trên lưng.

Sau khi nghe xong, Dương Dung không những không an ủi lại còn khiển trách tôi: “Lúc trước mình đã nói với cậu, không nên li hôn. Kết quả cậu không nghe, chính cậu muốn thể hiện, trở thành bộ dạng như ngày hôm nay còn trách ai?” Cô ấy không nói ra câu nói tiếp theo nhưng tôi đoán ra được.

Cô ấy muốn nói “cậu đáng đời.”

Nếu là lúc thường, có lẽ tôi sẽ bộc phát tính khí của mình cãi lại cô ấy, nhưng hôm nay tôi thật sự rất mệt mỏi.

Tôi cũng chẳng giải thích gì, giải thích không nổi.

Tôi từng tận tai nghe thấy mẹ Dương Dung cất lực khuyên cô ấy không nên li hôn, không thể để cho người phụ nữ bần thiêu kia chiếm được lợi, thuận tiện còn có thể trước mặt nhà Bạch Hồng Văn cứu vãn lại cục diện.

Tôi nghĩ, môi trường sống của mỗi một người phụ nữ cũng sẽ quyết định sự lựa chọn của cô ấy trong hôn nhân.

Dương Dung hoàn toàn không phải là người xấu, cô ấy chỉ cảm thấy con đường mà tôi đi là sai lầm, cũng giống như tôi thấy con đường mà cô ấy chọn lựa là không đúng.

Chúng tôi không cùng đường, không cùng chí hướng.

Dương Dung tiếp tục nói: “Aizz, mấy ngày trước mình lại nhìn thấy Đồng Thừa Nghiệp, kết quả anh ta vẫn ở cùng với người phụ nữ kia. Anh ta ăn mặc không khác gì học sinh cấp ba, còn tự mình phân tích rằng bản thân mười sáu tuổi đã đi lính, không học hết trung học, rất muốn cảm thụ cuộc sống thời trung học, hiện tại vừa vận có thử xem. Anh ta còn đắc ý hỏi mình “Các cô biết bây giờ học sinh trung học thích chơi cái gì không? Thích nghe gì? Chắc là không biết ý gì.” Mình nhìn mà thấy đau cả đầu, haizz, anh ta hại cậu và đứa nhỏ như thế, vậy mà bản thân lại sống sung sướng, đi ăn cơm, xem phim, KTV cùng với người phụ nữ kia, hoàn toàn không ý thức được rằng mình là người đã có con.”

.....

Xuống khỏi tàu điện ngầm, lại chen lên xe bus, không dễ dàng mà về được đến nhà, cả người đầy mồ hôi, tinh thần thì mệt mỏi đến cực hạn, chỉ muốn nhanh nhanh chóng về nhà nằm một lát. Ai ngờ vừa mới bước vào cửa khu chung cư đã nhìn thấy mẹ tôi vội vàng ôm Khỉ Con chạy ra ngoài, nhìn thấy tôi hai mắt liền ửng đỏ, vội nói: “Đứa nhỏ bỗng dưng phát sốt rất cao.”

Lòng tôi nóng như lửa đốt, vội đón lấy con.

Bình Thường Khỉ Con rất hoạt bát, tôi vừa tan làm về nhà bé đã kích động sà vào lòng tôi đòi ôm. Vậy mà hôm nay Khỉ Con hai mắt đui lại, mềm oặt lại trong lòng tôi, toàn thân nóng như lửa.

Tôi vội vàng vẫy taxi, tuy nhiên đang giờ tan tầm, đợi một lúc lâu cũng không thấy xe trống. Khó lắm mới bắt được một chiếc xe rỗng, tôi vội vã xông lên, thế mà một người đàn ông cao to vạm vỡ nhảy ra từ phía sau lưng tôi, nhanh hơn tôi một bước ngồi lên xe, trực tiếp nói địa chỉ với tài xế, sau đó ra lệnh: “Lái xe nhanh, tôi phải đi đón người.”

Tôi lúc này mới hết ngỡ ngàng, tiến lên phía trước hai ba bước, nói với người ngồi trên ghế phụ: “Anh gì ơi, chiếc xe này là tôi vậy!”

Tài xế cũng làm chứng: “Đúng thế, là cô ấy vẫy tay trước.”

“Mẹ nó, là ông đây ngồi xuống trước.” Người đàn ông này vừa nhìn đã biết là mấy kẻ lưu manh, mở miệng ra toàn những lời nói tục, quát lên với taxi: “Đừng có nhiều chuyện, mau lái xe!”

Tài xế thấy người đàn ông không phải là kẻ dễ dây vào, chỉ có thể thể hiện vẻ mặt xin lỗi với tôi, muốn lái xe đi.

Nếu bình thường gặp phải tình huống này tôi chỉ có thể nhịn xuống, sau đó thầm cầu anh ta sẽ bị bạo cúc hoa. Tuy nhiên lúc này, Khỉ Con người nóng bừng nằm trong lòng tôi, đến hít thở cũng thấy yếu ớt rồi. Tôi điên lên, gan cũng to ra, tôi mở cửa ghế phụ ra, không biết lấy sức lực từ đâu, tôi kéo mạnh người đàn ông cao to đó ra khỏi xe.

Người đàn ông kia có lẽ không ngờ tôi lại có sức lực như thế, nhất thời ngậy ra, sau khi phản ứng được thì một tràng những lời tục tĩu đua nhau văng ra: “Cái con đàn bà thôi này, con mẹ nó, cho rằng ông đây không dám đánh phụ nữ đúng không! Ông...”

Tôi ôm Khỉ Con, trong mắt bừng lửa, dùng giọng nói lớn nhất từ lúc con trong bụng mẹ phần nộ hét lên: “Con tôi đang sốt, buộc phải đến bệnh viện gấp, nếu như anh vẫn ở đây làm chậm trễ thời gian tôi đưa con đến bệnh viện, bà đây liều mạng với anh!”

16. Chương 16

Đoán chừng dáng vẻ của tôi lúc này trông không khác gì mẫu dạ xoa, người đàn ông kia co rúm lại, sau đó giả bộ kiêu ngạo mà phát ra tiếng “hừ” từ cái lỗ mũi to bành, cất giọng: “Bỏ đi, đàn ông tốt không đấu với phụ nữ, ông đây nhường cô.”

Tôi lười phí lời với anh ta, vội gọi mẹ tôi nhanh lên xe.

Trong bệnh viện nhi người đông như kiến, căn bản cứ mỗi đứa nhỏ lại kèm theo ba người lớn cộng thêm một quả bóng bay hoạt hình.

Tôi ôm con trong biển người xếp hàng, lấy số, chạy đi chạy lại tìm phòng khám, không dễ dàng gì mới tìm được phòng khám, đến nơi rồi mới phát hiện ngoài cửa phòng khám là một dòng người dài đằng đẵng đang đứng xếp hàng, tôi ôm con đợi hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng đến lượt chúng tôi. Tiếp đó lại đi xét nghiệm máu, Khỉ Con sợ đau, khóc đến toàn thân đều toát mồ hôi, tôi ôm con dỗ một hồi lâu. Bác sĩ xem kết quả chẩn đoán sơ bộ, do Khỉ Con bị nhiệt miệng nên phát sốt, phải tiêm với uống thuốc. Tôi lại đưa Khỉ Con đi thử da, Khỉ Con như bị chịu cực hình, khóc đến thảm thương.

Vắt vả mãi mới đợi được Khỉ Con ngừng khóc, toàn thân tôi mồ hôi ướt đầm, mệt phờ cả người.

Do kết quả thử da phải đợi hai mươi phút mới có, mẹ tôi đón lấy Khỉ Con, bảo tôi trước tiên đến nhà vệ sinh rửa mặt cái đã.

Trên đường đi rửa tay, tôi thấy hầu như tất cả những đứa bé đến khám đều được bố ôm trong lòng. Bất luận bố của những đứa bé cao thấp gầy béo ra sao, người vợ bên cạnh họ đều giống như có một chỗ dựa vững chắc, trên mặt không chút gì là hoảng loạn, mờ mịt.

Lúc thường không cảm thấy, nhưng đến khi xảy ra chuyện mới cảm nhận rằng phụ nữ chung quy đều hi vọng có một người đàn ông để dựa dẫm.

Trong giây phút này tôi đã hiểu được thế nào là cô nhi quả mẫu.

Chạy đôn chạy đáo cả một ngày, lúc này đã là đêm khuya, bầu trời ban đêm ngoài cửa sổ hành lang sâu thẳm, bóng đêm như thế khiến cho con người ta cảm thấy cô đơn không nơi nương tựa.

Vào thời khắc tôi và Khỉ Con bị giày vò như thế này, Đồng Thừa Nghiệp thì sao, anh ta ở đâu? Là chìm đắm trong sự dịu dàng của cô gái kia sao? Là đang dương dương tự đắc bởi những lời nói xu nịnh của đám bạn bè không ra gì kia ư?

Đồng Thừa Nghiệp từng nghiêng răng nghiêng lợi lên án sự vô trách nhiệm của bố mẹ anh ta, vậy mà sự vô trách nhiệm của anh ta so với bố mẹ quả đúng là “măng mọc quá tre”.

Bước vào nhà vệ sinh, tôi vắn vỏi nước, hắt mạnh nước lên mặt. Nước vào ban đêm có chút lạnh lẽo, chạm vào da khiến da gà nổi lên. Nhất thời không cẩn thận mà nước sặc vào mũi, tôi ho mạnh, nước mắt chảy xuống từng hàng.

Tôi mệt rồi, quá mệt rồi, toàn thân đều mệt mỏi, thậm chí đến cả sức lực để thở cũng không có.

Sự tranh đấu, đổ kị trong công việc, kiệt sức vì chăm con, áp lực kinh tế, tất cả đè nặng lên trái tim, ép đến mức trái tim chảy máu, chỉ còn lại khối thịt đông cứng.

Khi tôi và Đồng Thừa Nghiệp vẫn còn ràng buộc trong cuộc hôn nhân này, thân là kẻ bị hại tôi rơi xuống đáy vực của đời người, còn kẻ phạm tội – Đồng Thừa Nghiệp lại vẫn ung dung tự tại.

Đây là lần đầu tiên tôi hoài nghi quyết định li hôn của mình, có phải giống như những gì Dương Dung nói, tôi đã để cho Đồng Thừa Nghiệp và kẻ thứ ba được lợi không. Có phải tôi nên giống như Dương Dung, chôn lấp đau thương vào trong đáy lòng, bày ra khuôn mặt tươi cười để duy trì cái gia đình đường như là hoàn chỉnh?

Tôi mệt rồi, thật sự quá mệt rồi.

Tôi chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ, sao có thể dùng máu thịt của mình để chống lại xã hội này chứ.

Tôi nghĩ đến tình cảnh của mình. Những người bạn học xung quanh tôi đến nay vẫn là khuê nữ, cuối tuần hẹn bạn bè đi dạo phố, KTV, được nghỉ dài hạn thì một mình đi du lịch, vô lo vô nghĩ, ung dung tự tại. Cùng một lứa tuổi, vậy là tôi lại trải qua một cuộc sống khác. So sánh với bọn họ, khoảng cách lớn như trời với đất.

Trước đây tôi cũng là một trong số những người bọn họ, nhưng vì một cuộc hôn nhân sai lầm mà bước đến nông nổi này. Người già nói hôn nhân là lần thứ hai đầu thai của phụ nữ, câu nói này đúng đến không còn gì đúng hơn. Tôi bất hạnh chọn phải cách thức “HARD”, từ đó sa vào bể khổ vô bờ.

Thử tính một cách kĩ càng, năm nay chẳng qua mới hai bảy, song nhìn về phía trước thì có khác gì một người phụ nữ đã quá tuổi, không còn đâu là tương lai.

Chính vào lúc này, một người phụ nữ bước ra từ nhà vệ sinh bên cạnh, hai mắt sưng đỏ, khuôn mặt hốc hác, cô ấy cúi đầu không nhìn tôi, chỉ mãi nói điện thoại với người khác: “Là mình em đưa đến, đứa nhỏ đang trong bệnh viện, bác sĩ nói phải mổ... Bố đứa bé? Cái đồ khốn nạn đó hoàn toàn không quan tâm, nói công việc bận rộn, bảo em trước tiên cứ đến bệnh viện chăm sóc... chắc chắn là đang ở bên cạnh cái con đ*”

kia, đợi lát nữa đứa nhỏ ngủ rồi em sẽ đến bắt gian bọn họ, lần này nhất định phải xé nát cho bằng được cái con đ* đó!”

Giọt nước lạnh lẽo từ cằm chảy xuống, chảy xuống cổ, cái lạnh khiến tôi run rẩy.

Trong phút chốc tôi trở nên tỉnh táo.

Đúng thế, một mình nuôi con chẳng phải là chuyện đáng sợ nhất.

Đối với tôi mà nói, việc đáng sợ nhất trên thế giới chính là chia sẻ chồng với một người phụ nữ khác.

Tôi ngẩng đầu, nhìn bản thân mình trong gương: nước đọng trên má, vành mắt thâm đen, đôi môi trắng nhợt, hai má hóp gầy.

Có bao nhiêu nhếch nhác, bao nhiêu tang thương, bao nhiêu gian khổ.

Nhưng chẳng sao cả, tôi nói với chính mình, Ninh Chân, sẽ tốt lên, tất cả sẽ tốt thôi.

Scarlett I. Johnsson sẽ không bao giờ tuyệt vọng, bởi vì cô ấy có vùng đất đỏ màu mỡ.

Tôi cũng sẽ không tuyệt vọng, bởi vì tôi có một nội tâm phong phú.

Bước ra khỏi nhà vệ sinh, tôi ôm Khỉ Con lên, tiếp tục cuộc sống của một bà mẹ đơn thân.

Suốt đêm chăm sóc Khỉ Con, ngày hôm sau tỉnh dậy đầu óc mơ mơ màng màng, phải uống liền hai tách cà phê mới tỉnh táo trở lại.

Tàu điện ngầm sáng sớm chật nê như nêm cối, mỗi lần xuống xe tôi cảm tưởng như mình đã gầy đi mấy cân, quả nhiên là một cách giảm béo rất hữu dụng. Mỗi lần chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng tựa như ngày “đèn đỏ” sắp đến, một đến mức chân tay mềm nhũn. Tôi đến đài truyền hình, vào trong thang máy, nhắm mắt dựa đầu vào vách tường trong thang máy.

Đang tranh thủ thời gian chợp mắt, bỗng dưng một giọng nói trầm thấp quen quen truyền đến: “Một đến thế ư? Tối qua đi chăm con?”

Tôi giật mình mở mắt, phát hiện trong thang máy ngoài tôi ra còn có một người khác, nói quen cũng không phải là quen mà nói không quen cũng không hẳn là không.

Vu Viễn.

“Chào tổng giám đốc Vu! Đúng thế, đúng thế, tối qua con gái tôi phát sốt, tôi chăm sóc nó cả đêm, tinh thần có chút không tập trung, nhưng thời gian làm việc tuyệt đối sẽ không lùi biếng.” Tôi trời sinh nhất gan, mỗi lần gặp phải lãnh đạo cứ như chó con gặp phải sư tử, quấy đuôi liên tục. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ, vừa mới nhìn thấy Vu Viễn tôi lập tức đứng nghiêm chân, lưng thẳng ngực ưỡn, đáng tiếc ngực lại như bức tường, có ưỡn cũng chẳng thấy gì.

Hai mắt Vu Viễn nhìn chằm chằm vào con số hiển thị số tầng trên thang máy, cất giọng trầm thấp: “Như tôi thấy, công việc dù có quan trọng đến mức nào cũng không quan trọng bằng con cái.”

Tôi nước mắt chảy ròng ròng, đồng chí Vu Viễn đúng là lãnh đạo tốt của đất nước này!

Nghĩ đến hôm qua anh ta ra tay hiệp nghĩa giúp tôi thoát khỏi ma trướng của Triệu Khiết, tôi cảm động đến mức nước mũi chảy ra thành dòng, liền miệng nói cảm ơn: “Lần trước thật sự phải cảm ơn anh nhiều!”

“Chỉ là việc dễ như trở bàn tay mà thôi.” Vu Viễn coi việc tốt mình làm chỉ là việc thường thường, tiếp đó dặn dò: “Người trong đài truyền hình phức tạp, người giống như Triệu Khiết cũng không ít, cô không thể lúc nào cũng mềm yếu, phải có nguyên tắc, cái nên cự tuyệt nhất định phải cự tuyệt.”

Lời nói của anh tựa như “trống chiều chuông sớm”* tôi nghe mà cảm thấy kính nể.

*Ví lời nói khiến cho con người ta tỉnh ngộ.

Gật gù mấy cái, quả thật quá tò mò, tôi không nhịn được hỏi: “À... sao anh lại muốn giúp tôi?”

Lúc này, thang máy đúng lúc đến nơi, khéo miệng anh gợi lên một nụ cười, đáp: “Bởi vì tôi là Lôi Phong.”

*Lôi Phong: anh hùng của TQ

Nói xong cũng chẳng thêm để ý đến phản ứng của tôi, bước luôn ra khỏi thang máy.

Tôi đứng ngây ra trong thang máy, một lúc lâu mới hồi hồn.

Ừm, thì ra Vu Viễn mới là kẻ bệnh hoạn có tinh thần tự sướng tiềm tàng.

17. Chương 17

Nhờ vào phúc của Vu Viễn, nhất thời Triệu Khiết không đào bới được nội tình của tôi, thế nên không dám gây khó dễ cho tôi nữa, tôi cũng coi như được trải qua một quãng thời gian yên bình trong công ty.

Tạm biệt những ngày tháng của một em gái đi bán cà phê rong, tôi chăm chỉ học hỏi Lão Trương hai tháng trời, bắt đầu tự mình đi tìm tin tức.

Tiết mục mà tổ tôi làm nói một cách phóng đại chính là chuyên mục về cuộc sống thường ngày của người dân, nói một cách bình thường chính là mấy chuyện lá cải như mèo leo cây, lợn trèo tường.

Kết quả là số tôi cũng quá đỗi, ngày đầu tiên đi làm tin tức vốn dĩ là làm phóng sự về cụ già mất trí đi lạc, ấy vậy mà trên đường gặp ngay phải một vụ tai nạn. Mấy vị tiền bối bàn bạc xong liền quyết định phỏng vấn ngay tại trận.

Cụ thể vụ tai nạn là một cặp vợ chồng lái xe máy, đâm phải một chiếc xe hàng ở góc ngoặt. Hai người chết ngay tại chỗ, người đàn ông bị đè dập nát nửa đầu.

Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến tận mắt một vụ tai nạn giao thông. Trước đây xem nhiều trong phim Hàn, vẫn nghĩ thơ cho rằng người bị tai nạn thảm nhất cũng chỉ là chảy máu trong mà chết, bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn, cho nên mấy nữ nhân vật chính, nam nhân vật chính ấy vẫn có thể đỡ người bị thương với dòng máu đỏ tươi chảy ra từ khoe miệng mà khóc ròng.

Tuy nhiên tận mắt chứng kiến mới phát hiện ra rằng, tai nạn giao thông chính là một cỗ máy nghiền thịt, nghiền nát người đang còn sống thành máu thịt lẫn lộn. Hoàn toàn không ra hình người, não niếc đỏ đỏ trắng trắng đều văng ra ngoài.

Tôi ngồi xổm ngay một bên, nôn hết tào phớ ăn lúc sáng ra.

Chụp ảnh là một chàng trai mới chân ướt chân ráo bước ra ngoài xã hội, cũng chưa từng nhìn thấy tình cảnh như thế này, thấy tôi nôn đến sảng khoái, cũng không nhìn được mà ngồi một bên nôn theo.

Chẳng có cách nào cả, chỉ mình tôi là nhà báo, thời khắc quan trọng cũng chỉ có thể do tôi làm. Cầm lấy chai nước lọc súc miệng, tôi bắt đầu phỏng vấn những người chứng kiến xung quanh. Bên cạnh là hiện trường vụ tai nạn, giữa trưa nhiệt độ cao, trong không khí truyền đến mùi máu tanh nồng, từng cơn từng cơn xông vào mũi tôi, khiến dạ dày tôi lại cồn cào. Hết cách, tôi lại nôn.

Cứ như thế, tôi một nhà báo cùng với Tiểu Đình một thợ chụp ảnh, hai người phỏng vấn những người xung quanh được hai câu lại ngồi xổm bên đường nôn, thật vất vả mới phỏng vấn xong.

Những người ở hiện trường vốn dĩ cũng không thấy gì nhưng bởi tôi và Tiểu Đình nôn đến thừa sống thiếu chết, cuối cùng cũng không nhìn được mà nôn ra.

Phỏng vấn xong, chúng tôi vội vàng nhảy lên xe rời khỏi hiện trường vụ tai nạn. Lấy điện thoại ra soi gương, thấy mặt mình còn trắng hơn cả tờ giấy, như mất đi nửa cái mạng.

Tiếc là vẫn chưa thể nghỉ ngơi, cuộc phỏng vấn cụ già vẫn phải tiếp tục. Vừa nghĩ đến đây, quả thật như mất hết cả hi vọng vào cuộc sống, dù cho Ngô Ngạn Tổ sống lại đứng trước mặt tôi, tôi cũng không có lòng dạ với sức lực nào mà động tay động chân nữa.

Bây giờ mới thấy trước đây môi trường làm việc của mình hạnh phúc biết bao, mùa đông có lò sưởi, mùa hè có điều hòa, sau khi hết tiết thì ngồi trong phòng làm việc chăm bài, không thì nói chuyện phiếm với đồng nghiệp, nào có gian nan vất vả thế này.

Ra ngoài xã hội để kiếm sống, con mẹ nó chẳng dễ dàng gì, mỗi một đồng tiền kiếm được đều là mồ hôi xương máu.

Sắc mặt thợ chụp ảnh Tiểu Đình rất kém, xanh xanh trắng trắng, trông giống như mắc bệnh nặng.

Lông mày lái xe nhíu lại: “Tiểu Đình, cậu có còn cảm nổi máy ảnh không? Cái thứ đấy đắt lắm đấy, đừng có làm rơi.”

“Không vác được cũng phải vác.” Tiểu Đình ỉu xiu nói: “Phải làm việc, phải kiếm tiền, phải mua nhà.”

Tiểu Đình có một cô bạn gái yêu nhau từ hồi còn đại học, tình cảm của hai người rất nồng thắm, đã bàn đến chuyện kết hôn rồi, nhưng cha mẹ cô gái kia lại yêu cầu Tiểu Đình phải có nhà đã mới được cưới hỏi. Mỗi ngày Tiểu Đình gặm bánh bao, nhai dưa muối, tăng ca làm thêm giờ, đều là vì muốn kiếm thêm nhiều tiền mua nhà lấy vợ.

Tôi quay đầu ngẩng người ra nhìn cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ, trong cái thành phố bê tông cốt thép giá lạnh này, người người đều có riêng một nỗi khổ, người người đều có riêng một mong ước.

Tôi cũng có mong ước.

Tôi muốn chứng minh cho những người cười nhạo tôi li hôn trước kia rằng: Sự lựa chọn của tôi là đúng đắn, trong khi bảo vệ sự tôn nghiêm của phụ nữ tôi cũng có thể sống tốt.

Có những lúc con người sống là bởi vì được thở phào một cái, nghĩ đến đây, sức lực vừa mất đi lúc nãy bỗng quay trở về.

Tôi thở một hơi thật sâu, lặng lẽ nói với chính mình: Ninh Chân, đến việc li hôn này cũng trải qua rồi, sau khi trải qua không mất cái chân hay cụt cái tay nào, cũng chẳng mắc bệnh tâm thần, may chính là một người phụ nữ “anh hùng”. Sau này dù cho thế giới đến ngày tận thế may cũng là người cuối cùng xì hơi, cắn chặt chiếc răng hàm bé nhỏ mà chăm chỉ làm việc nào!

“Bơm” căng cho chính mình xong, cuộc phỏng vấn cụ già bị mất trí nhớ cũng thành công viên mãn. Song sau hôm ấy, tôi gặp phải ác mộng mấy hôm liền, hôm nào cũng mơ thấy người bị tai nạn nào như quả bí đỏ vỡ tan dưới mặt đất, mỗi tối đi WC bị dọa sợ đến mức hai chân run cầm cập.

Nhưng sau nửa tháng tôi đã quên sạch việc này, sinh khí lại dồi dào trở lại.

Đủ để thấy, thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm.

Đương nhiên, tai nạn xe cộ không phải lần nào cũng gặp phải, làm phóng viên cũng gặp phải không ít chuyện thú vị.

Có lần chúng tôi nhận được điện thoại, nói rằng có hai ông cụ đánh mặt chược nói nhau không thuận tai mà cãi nhau, tôi và Tiểu Đình vội vã chạy đến phỏng vấn.

Đến nơi mới thấy đương sự là cụ A và cụ B đôi bên đều có bệnh cao huyết áp nên đã được đưa vào bệnh viện. Không thể tay trắng mà về, chúng tôi đành phỏng vấn mấy ông già, cụ già xung quanh. Các cụ nhìn thấy ông máy quay của chúng tôi giống như nhìn thấy máu gà, bầy miêng tám lời kể hết cho chúng tôi sự tình: Thì ra cụ A và cụ B là cạ đánh mặt chược, hai cụ thường đánh mặt chược với nhau.

Hôm nay vận khí của cụ A không tốt, không dễ dàng gì mới xếp được một đôi Long Thất, chỉ cần quan Bát Điều nữa là ù. Cụ B rút bài, vừa hay rút vào quân Bát Điều, không suy nghĩ gì liền đặt vào bàn, nhưng vừa mới đặt xuống bỗng nghĩ quân này chưa xuất hiện trên bàn lần nào cho nên cầm lên rồi đặt lại quân khác xuống. Cụ A đội quân Bát Điều này dài cả cổ sao có thể để cụ B cầm về, cứ như thế hai người nói chập thành cãi nhau.

Từ chuyện đánh mặt chược lại cãi về chuyện hồi trẻ, người này nói người kia lấy trộm sắt thép trong xưởng đem đi bán, người kia lại nói lấy trộm sắt thép đã tính là gì, thời còn trẻ ông còn trộm người thì sao. Kết quả cứ cãi mãi, đến mức hai người bị cao huyết áp phải đưa vào bệnh viện.

Tin tức này không có gì hot cả, tôi đoán tiết mục trước cũng đủ để làm điểm tin nóng rồi.

Ai biết ngay lúc này, con dâu cụ A và cụ B từ trên lầu đi xuống, hai người do chuyện của hai cụ già nhà mình mà cãi nhau, bản lĩnh cãi nhau của mấy bà thím Trung Quốc thì mạnh mẽ không khác gì flashmob, những câu mắng kia tôi sống hai mươi bảy năm rồi cũng chưa từng nghe thấy.

Đại khái là trước tiên hỏi thăm mười tám đời tổ tiên nhà đối phương, sau đó lại mắng con cháu đời sau của người kia làm tội ác bị người đời nguyên rửa, sau lại kết hợp nhuần nhuyễn những động từ và danh từ bộ phận sinh dục. Mỗi một câu mắng đều vô cùng mới lạ đặc sắc, tôi nghe mà lòng kính phục tuôn lên ào ào.

Cãi đến mức “thảm thiết” không cách nào tách khỏi, chỉ có thể lao và đánh nhau. Hai bà thím đều là “hạc” giữa bầy gà, xông vào đánh nhau đến mấy người đàn ông cũng không kéo ra nổi. Cuối cùng vẫn là mấy bà bác tay đeo băng đỏ chạy đến, gào to một câu: “Nếu không dừng lại, gia đình văn hóa năm nay đừng mong có được! Thực phẩm, xà phòng, bột giặt các loại phần thưởng cũng đừng hòng lĩnh!”

Thực phẩm, xà phòng bột giặt miễn phí đối với các bác gái xem ra còn hấp dẫn hơn chuyến du lịch Maldives 5 ngày miễn phí, lời này vừa thốt ra, chiến tranh lập tức dừng lại.

Bởi vì sức chiến đấu của hai bác gái đều mạnh tương đương, cho nên đôi bên đều bị thương không nhẹ, cả hai lại được đưa vào bệnh viện.

Tin tức lần này thì thừa sức bùng nổ, tôi và Tiểu Đình vội vàng mang ảnh về đài truyền hình. Do lúc phát sóng không được phát mấy câu nói tục, phải dùng tiếng beep để dè lên, cho nên lúc hai bác cãi nhau, màn hình tràn ngập “beep beep beep beep beep”, “beep” đến mức hoa cả mắt chóng cả mặt. Nhưng vào thời đại hòa bình, người xem thích nhất chính là các bác gái cãi nhau, chính vì thế mà lượng người xem của tin tức đó rất cao.

Cuối tin tức, khuôn mặt của bác gái trong tổ dân phố đeo băng tay đỏ trầm xuống, dùng lời nói thăm thía mà giáo dục người già trước TV, khuyên bọn họ đừng vì chuyện vặt vãnh mà làm ảnh hưởng đến hòa khí, hàng xóm láng giềng với nhau phải hòa thuận, cùng nhau xây dựng một phường xã lành mạnh.

Tôi không kim được mà cảm khái, bác gái tổ dân phố này mới là người khiến nhà nhà phải “ngưỡng mộ”.

Đương nhiên, ngoài chuyện thú vị cùng chuyện thảm khốc, nhiều hơn nữa là đau khổ. Vào lúc tiết trời nóng nực nhất, phơi dưới cái nắng chạy đôn chạy đáo, tôi cảm thấy mình sắp phơi thành cục than rồi. Ngoại trừ điều này, còn ngẫu nhiên gặp phải “vụ án” gì lớn, nửa đêm còn bị gọi dậy đi phỏng vấn.

Mặc dù vất vả nhưng tôi lại thấy rất thỏa mãn.

Khi cuộc sống của tôi dần đi vào quỹ đạo, Đồng Thừa Nghiệp không biết bị rút mất não hay bị làm sao mà bỗng dưng mỗi cuối tuần đều đến thăm con, hơn nữa biểu hiện cũng rất tốt, còn nói những lời nhằm muốn quay lại.

Tôi không thèm đếm xỉa đến anh ta, anh ta cũng không tức giận. Buổi tối trước hôm sinh nhật tròn một tuổi của con, anh ta còn gửi tin nhắn đến.

Tin nhắn cụ thể là: “Anh rất muốn mãi mãi ở bên cạnh em và con, anh muốn về nhà.”

Tôi thừa nhận mình là một người dễ mềm lòng, suy cho cùng vẫn có ba năm tình cảm, dù hận anh ta đến thấu xương nhưng trong lòng vẫn còn chút tình cảm.

Tôi nhấc điện thoại lên, kể chuyện này cho Thái Thái, thở dài nói: “Mình đúng là đứa vô dụng, đến lúc này rồi mà vẫn còn chút tình cảm với anh ta.”

Phía điện thoại bên Thái Thái truyền đến một hồi im lặng, cuối cùng cô ấy như hạ quyết tâm, nói với tôi: “Trước đây mình đọc được một topic trên diễn đàn Thiên Nhai, tên chủ topic là tên qq của Đồng Thừa Nghiệp, hơn nữa giọng điệu với cách kể chuyện, có lẽ là do anh ta viết.”

Nghe ngữ điệu của Thái Thái, dường như chẳng phải là chuyện hay ho gì, tôi nhanh chóng ấn vào link cô ấy gửi, khi nhìn thấy nội dung topic, đầu như to ra.

Topic do Đồng Thừa Nghiệp viết vào tháng trước, vì tôi và anh ta đã ở bên nhau ba năm, cho nên tôi nhận ra được những thứ mà anh ta viết.

Topic viết, từ trước đến giờ anh ta đều không lên diễn đàn Thiên Nhai, anh ta muốn mọi người mắng cho anh ta tỉnh ngộ. Anh nói nơi mình làm việc, đồng thời còn thuộc loại hình cái gì cũng có, nói một cách tóm gọn là anh ta có một cuộc sống sung túc đầy đủ. Nhưng anh ta có một người bạn gái, đang đi học, một năm trước gần như ngày nào bọn họ cũng ở cùng nhau. Thời gian của anh ta nhiều, mỗi ngày đều sắp xếp việc ăn ở cho bạn gái, điều ngọt ngào nhất trong trí nhớ chính là sáng dậy sớm chạy bộ, tối đến cùng nhau dắt chó đi dạo, anh ta nói bọn họ có rất nhiều kỉ ức đẹp đẽ.

Anh ta còn nói từ tháng mười năm ngoái, bạn gái anh ta bắt đầu lạnh nhạt với mình, sau đó hai người dần dần xa cách.

Về sau bạn gái anh ta lại có bạn trai mới, anh ta rất đố kị, bèn lấy dũng khí liên lạc với bạn gái, nhưng giọng điệu khi trả lời của bạn gái rất bình tĩnh, khi nói đến mối quan hệ của bọn họ, cô ấy có khuynh hướng cự tuyệt và không ngừng xin lỗi, bảo anh ta chăm sóc bản thân cho tốt. Gọi điện thoại xong anh ta mất ngủ, làm ra việc khiến bản thân vô cùng hối hận, hôm sau trời vừa sáng anh ta liền thêm tài khoản qq của người bạn trai mới kia, nói rằng cô ta đã từng vì anh ta mà phá đi hai cái thai. Anh ta nói lúc mới nói điều đó anh ta cảm thấy rất sáng khoái, nhưng sau đó lại thấy hối hận vô cùng. Anh ta muốn mọi người mắng tỉnh anh ta.

Tôi không biết mình thế nào mà xem hết được cái topic này, chỉ cảm thấy chân tay mềm nhũn, vết thương trên trái tim lại nứt toác ra.

Bọn họ từng có con, đã từng có con!

Tôi nhớ đến mấy lời nói không rõ ràng trước đây của Quyển Quyển: “Nhưng từ tháng chín khi tôi vào học, chúng tôi rất ít khi xảy ra “quan hệ”, bởi vì.. bởi vì sức khỏe... sức khỏe của tôi không tốt.”

Thì ra, cái mà cô ta gọi là “sức khỏe không tốt” chính là phá thai.

Cũng khó trách khi ấy Đồng Thừa Nghiệp chiến tranh lạnh với tôi, tôi khóc lóc than vãn mình mới sinh con xong rất vất vả, mà anh ta lại thờ ơ vứt ra một câu “Phụ nữ nào cũng phải sinh con để cái.”

Thì ra, khi ấy anh ta đã có đứa con thứ hai.

Cho nên Khỉ Con không còn quý giá nữa rồi.

Tôi ngây ngốc ngồi trong căn phòng tối đen, thấy mình ngu đến hết thuốc chữa.

Những ngày qua Đồng Thừa Nghiệp luôn miệng nói những lời muốn làm hòa, tôi còn cho rằng anh ta muốn “quay đầu”, ai biết được thỉ ra ở giữa vẫn còn chuyện này, là do Quyển Quyển không cần anh ta trước.

Quyển Quyển không cần anh ta, cho nên anh ta muốn quay lại với tôi. Thì ra tôi chính là vật dự phòng như người ta thường nói.

Tôi vùi mặt vào ga trải giường, thời tiết tháng bảy, trong phòng không mở điều hòa, trán tôi ướt đầm mồ hôi, nhưng cơ thể lại lạnh đến phát run.

Hôm sau là cuối tuần, cũng là sinh nhật tròn một tuổi của Khỉ Con, Đồng Thừa Nghiệp đến thăm Khỉ Con. Khỉ Con không quen thuộc với anh ta, có chút sợ sệt, chỉ muốn ngồi dưới đất chơi đồ chơi. Cũng khó trách, Khỉ Con đã một tuổi rồi vậy mà thời gian Khỉ Con và Đồng Thừa Nghiệp ở cạnh nhau cộng lại cũng không quá ba ngày.

Tôi dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Đồng Thừa Nghiệp. Một người bạn của tôi biết xem tướng mạo khi nhìn thấy ảnh của Đồng Thừa Nghiệp đã từng nói rằng: người đàn ông này lông mày dài quá đuôi mắt, nhất định là người tính cách nóng vội, dễ dàng nổi nóng, trong mắt không có người khác, là kiểu người coi mình là trung tâm. Lông mày rậm, ấn đường không rộng, nhất định là người lòng dạ hẹp hòi. Tiếp đó lại xem ngày sinh bát tự của anh ta, nói người này mệnh đoạn kiều, trong đời có nhiều cuộc hôn nhân. Nhưng mỗi cuộc hôn nhân đều do vấn đề từ bản thân nên mới không đi đến được cuối cùng.

Trước đây tôi không tin, hôm nay nghĩ đến, những lời của người bạn đó thật chính xác.

Đồng Thừa Nghiệp thấy tôi cứ nhìn mình, liền cười: “Sao lại nhìn anh như thế? Nhớ anh sao?”

Hai mắt anh ta như hàm chứa sắc xuân, tình ý dạt dào, mang đầy ý chọc ghẹo.

Tôi bỗng rùng mình, toàn thân nổi da gà. Một tháng trước đây anh ta vẫn còn đang đau khổ vì sự ra đi của một người phụ nữ khác, chớp mắt đã thể hiện thâm tình với tôi thế này, đáng sợ đến nhường nào.

Lúc trước anh ta yêu tôi, mọi việc đều dựa dẫm vào tôi, song vừa chớp mắt đã coi tôi với con như miếng vải rách mà vứt đi. Sau này anh ta yêu Quyển Quyển lại vứt bỏ vợ không chút tiếc nuối, nhưng một khi xảy ra biến cố lại có thể tùy ý bỏ nhợ cô ta.

Tôi bỗng dưng sợ hãi, một Đồng Thừa Nghiệp lương thiện trước đây rốt cuộc đã đi đâu rồi. Hoặc là, một kẻ bụng dạ hẹp hòi như thế này cũng là một phần trong con người anh ta. Nếu là vậy, thế thì giây phút này trong lòng Đồng Thừa Nghiệp đã bị bóng tối chiếm giữ toàn bộ.

Dù cho thế nào, người đàn ông như thế này, chỉ có thể dùng từ đáng sợ để hình dung.

Khi tôi đang suy nghĩ miên man, không biết lúc nào Đồng Thừa Nghiệp đã ngồi bên cạnh tôi, đột nhiên vươn tay khoác lên vai tôi.

Tôi cảm thấy ghê tởm, làn da bị anh ta chạm vào tựa như bị rần trườn lên, dinh dính, lạnh lạnh, bèn không khách khí mà hất tay anh ta ra, nói một cách nghiêm túc: “Anh từng có hai đứa con với Quyển Quyển sao?”

Đồng Thừa Nghiệp bị hỏi bất ngờ nên không kịp đề phòng, hạ mắt, lạnh giọng hỏi: “Hừ, là cô ta nói với em?”

“Là tôi nhìn thấy topic anh viết.” Tôi thản nhiên nhìn anh ta.

Dường như anh ta cho rằng chuyện này chẳng là gì cả, nhẹ giọng giải thích: “Chỉ có một đứa, không phải hai, đó là anh nói thêm.”

“Đứa bé đó phá lúc nào?”

“Anh không nhớ, có lẽ là khi cô ấy mới vào học.”

“Anh đưa cô ta đi.”

“Đúng thế, cô ấy là học sinh, không có tiền mà.”

“Vẫn là con cô ấy có phúc, tôi mang thai chín tháng, đến một lần đi khám thai anh cũng không đi cùng.”

“Không giống nhau.” Có lẽ anh ta thấy tôi có chút nhàm chán.

Tôi cảm thấy mình quả thật rất nhàm chán, giống như người ta đâm tôi một đao, tôi vẫn còn ngu ngốc mà hỏi: “Cái đao là của nhà Vương Ma Tử hay là đao của nhà Tiểu Tuyền vậy?”

Tôi mệt rồi, không còn sức lực tán gẫu với anh ta, chỉ khuyên một câu thật lòng: “Tôi khuyên anh vẫn nên theo đuổi để cô ấy quay lại, bởi vì hai người là trời sinh một cặp, thật sự đừng nên làm hại người khác nữa.”

Câu nói này quá hay, kỹ nữ phối với chó má, thiên trường địa cửu. Theo cách nói này, Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển nhất định có thể ở bên nhau đến bạc đầu.

Đồng Thừa Nghiệp có chút cuống, vội nói: “Cái topic đó, nói thế nào nhỉ, không đúng với sự thật. Thực ra tháng mười năm ngoái do anh giận cô ta nói những lời không phải với em khiến chúng ta li hôn, nên anh lạnh nhạt với cô ta. Cho nên cô ta mới có bạn trai khác.”

Thật ra anh không muốn ở bên cạnh cô ta lâu dài, cô ta nhỏ như thế đã phá thai, cuộc sống riêng tư quá hỗn loạn, anh không đời nào lại kết hôn với loại phụ nữ này. Sau đó anh vẫn luôn muốn làm lạnh với em, nhưng em không bằng lòng... Em cũng biết đàn ông không thể thiếu hơi phụ nữ. Cho nên tạm thời anh mới ở bên cô ta. Ninh Chân, chỉ cần em đồng ý quay lại, anh tuyệt đối sẽ không liên lạc với cô ta nữa.”

Tôi tức đến bật cười.

Trước đây khi xem bộ phim hot “Chân hoàn truyện”, tập tôi thích nhất là tập cuối, khi Chân Hoàn giết Hoàng Đế. Lúc đó Đồng Thừa Nghiệp lại tranh luận với tôi, nói rằng Chân Hoàn dựa vào đâu mà giết Hoàng Đế, tôi nói Hoàng Đế phụ lòng Chân Hoàn vậy mà vẫn không cho cô ấy đem lòng yêu người khác, hơn thế nữa còn giết chết tình yêu đích thực của cô ấy. Là tình yêu đích thực đó, đời người khó đến nhường nào

mới gặp được một lần, cứ như thế mà bị giết đi. Đồng Thừa Nghiệp nói, Hoàng Đế vốn dĩ có thể có nhiều đàn bà, đây là điều rất bình thường.

Bây giờ nghĩ lại, anh ta hẳn coi mình là Hoàng Đế.

Đến lúc này, tôi đã hoàn toàn nhìn rõ con người Đồng Thừa Nghiệp. Những gì anh ta viết trên diễn đàn có lẽ đều là sự thật, vậy mà trong tình huống như thế, topic của anh ta vẫn che dấu nội tình, mà những gì che dấu đều có lợi cho bản thân mình.

Anh ta không nói mình là đàn ông đã có gia đình, có con, anh ta không hề nói do âm mưu bại lộ mà tức giận Quyển Quyển, anh ta đổ tất cả mọi trách nhiệm lên đầu phụ nữ.

Tôi nghe phong thanh, một đoạn thời gian trước khi li hôn, Đồng Thừa Nghiệp thù ghét đủ loại nguyên nhân dẫn đến li hôn, tóm lại đem chuyện mình ngoại tình hoàn toàn không can hệ, giống như tôi cầm dao ép anh ta và Quyển Quyển lên giường. Rồi sau đó, Đồng Thừa Nghiệp muốn quay lại với tôi, anh ta lại thay đổi cách nói của mình, nói rằng là do Dương Dung và Bạch Hồng Văn xúi bẩy chúng tôi li hôn, giống như vợ chồng Bạch Hồng Văn và Dương Dung cầm dao ép anh ta và Quyển Quyển lên giường, thỉnh thoảng anh ta cãi nhau với bố mình, cũng sẽ nói mình ngoại tình là do hồi nhỏ thiếu sự quan tâm, yêu thương của bố, lại giống như bố anh ta cầm dao ép anh ta và Quyển Quyển lên giường.

Nói tóm lại, từ trước đến nay Đồng Thừa Nghiệp đều không thừa nhận lỗi lầm của mình, hơn nữa còn thù ghét muôn vàn những lời nói dối để che mắt người đời.

Loại người thế này, sao có thể gửi gắm cả đời.

Tôi lạnh giọng nói: “Hôm nay tôi nói một lần cuối cùng, chúng ta tuyệt đối không còn khả năng, tôi đã có bạn trai rồi, hi vọng sau này anh không làm phiền tôi nữa.”

Hai mắt Đồng Thừa Nghiệp rực lửa, buột miệng nói: “Tôi sẽ nói với anh ta quá trình chúng ta có con.”

Tôi ngây người ra, sau đó bỗng bật cười “ha ha ha ha ha ha ha”, cười đến chảy nước mắt.

“Em cười cái gì?” Đồng Thừa Nghiệp bực bội hỏi.

Tôi cười cái gì, tôi cười mình mù mắt không nhìn rõ con người Đồng Thừa Nghiệp, tôi cười mình không nhận ra mà hại Khỉ Con, hại bố mẹ, tôi cười mình vẫn còn mơ mộng hão huyền rằng Đồng Thừa Nghiệp sẽ cải tà quy chính.

Tôi cười bản thân mình ngu ngốc vô cùng.

Cái gọi là quá trình hình thành đứa nhỏ, không phải là “chuyển động pit-tông” sao? Tôi cũng đã có Khỉ Con rồi, chẳng lẽ bạn trai tương lai của tôi vẫn nghĩ tôi còn trong trắng sao?

Đồng Thừa Nghiệp hết đe dọa Quyển Quyển lại đến đe dọa tôi, xem ra là bị nghiện rồi.

Đồng Thừa Nghiệp thấy tôi cười đến quái dị, không dám ở lại lâu, tìm đại một cái lí do rồi chạy mất.

Tôi tiễn anh ta đến cửa, cười nói với anh ta một câu: “Đồng Thừa Nghiệp, sau này trước mặt con gái tôi sẽ đều nở nụ cười với anh, nhưng trong lòng lại miệt thị anh. Đồng Thừa Nghiệp, anh khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

18. Chương 18

Không quan tâm Đồng Thừa Nghiệp vẫn đang nói, tôi đóng sầm cửa lại.

Cửa đã khép nhưng vết thương trong lòng vẫn đang rỉ máu.

Cuộc sống này, giấc mộng lớn nhất tan vỡ chính là khi bạn yêu nhầm một người, Đồng Thừa Nghiệp dường như đã phá hủy toàn bộ những tình cảm trước đây mà tôi dành cho anh ta.

Đối với tương lai tôi gần như không còn chút hi vọng gì, tôi bắt đầu nghi ngờ mắt nhìn đàn ông của mình, bắt đầu nghi ngờ vận khí của mình. Tôi không cam lòng mà nghĩ, nửa đời còn lại của mình sẽ sống cùng với con.

Tôi ... thật sự không dám tin tưởng nữa rồi.

Sau hôm ấy, Đồng Thừa Nghiệp không gọi điện thoại đến nữa, cũng không đến thăm Khỉ Con, giống như anh ta bất thành linh biến mất.

Tôi gọi điện thoại hỏi anh ta rốt cuộc bao giờ mới đưa tiền nuôi dưỡng con cho tôi, anh ta qua quýt nói mấy câu mình cũng không biết, hơn nữa còn than phiền: “Anh cũng chả có tiền, em bảo anh đi trộm hay là đi cướp! Dù sao cũng thông báo với em một tiếng, anh hết tiền rồi, em muốn thế nào thì tùy!”

Nói xong anh ta dập ngay điện thoại.

Tôi còn cho rằng những hành động trước đây của Đồng Thừa Nghiệp đã khiến cho người ta khinh thường đến cực hạn, lại không ngờ thì ra mình vẫn còn xem nhẹ anh ta rồi.

Anh ta đã đạt đến giới hạn không phân rõ giữa người và vật.

Hai hàm răng tôi tức phát run, lòng lạnh lẽo đến cùng cực.

Đồng Thừa Nghiệp dù có làm tổn thương tôi, mắng mỏ tôi thế nào tôi đều có thể hiểu, chúng tôi là những người xa lạ không hề quen biết vì tình yêu mới đến bên nhau, anh ta không yêu tôi nữa, đương nhiên có thể làm tổn thương tôi.

Song, Khỉ Con là máu mủ của anh ta, đến một ngày làm tròn bốn phận của người cha anh ta cũng không làm nổi, vậy mà hôm nay còn muốn ăn bớt cả tiền nuôi dưỡng con gái!

Lúc nói muốn quay lại với tôi anh ta còn bảo mình để tiền trong két sắt, đã dồn được mấy vạn, thế mà hôm nay chỉ có một nghìn năm trăm tệ tiền nuôi dưỡng con anh ta cũng không chịu đưa.

Không phải không đưa nổi mà là không muốn đưa.

Anh ta chẳng qua thấy không còn hi vọng có thể quay lại, anh ta chẳng qua thấy con người ngốc nghếch như tôi cuối cùng cũng thông minh một lần, không muốn làm bảo mẫu giặt quần áo, nấu cơm miễn phí cho anh ta, anh ta chẳng qua thấy tôi không còn giá trị lợi dụng, cho nên dứt khoát trở mặt.

Tôi vừa tức vừa lo, đêm ấy mọc thêm cái mụn to đùng ngay cánh mũi, đúng là trong cái bi có cái hài.

Hồi ấy tôi lặng lẽ li hôn, giống như chốn chạy về thành phố C, không hề làm loạn khiến Đồng Thừa Nghiệp thân bại danh liệt. Nguyên nhân lớn nhất là vì Khỉ Con, tôi cho rằng dù gì Đồng Thừa Nghiệp cũng là người cha ruột thịt không thể thay đổi được của con, tôi không muốn Khỉ Con sau khi hiểu chuyện vì mối quan hệ cha con tồi tệ mà bị ảnh hưởng.

Tôi hiểu rõ mối quan hệ sau khi li hôn của hai bên không tốt, gặp mặt nhau cứ như kẻ thù thì sẽ làm tổn thương đến tâm lý của con, bởi thế lúc li hôn tôi cũng rất thận trọng nói với Đồng Thừa Nghiệp và người nhà anh ta, chỉ cần bọn họ nhớ Khỉ Con thì có thể đến thăm Khỉ Con bất cứ lúc nào, tôi đều chào đón. Mà sau khi li hôn, Đồng Thừa Nghiệp đến thăm con có mấy lần, tôi cũng bỏ xuống yêu đương hận thù giữa chúng tôi, trước mặt Khỉ con đối xử với anh ta đúng lễ đúng nghĩa.

Tôi cố hết sức để Khỉ Con bị tổn thương ít nhất có thể, vậy mà Đồng Thừa Nghiệp lại coi tôi nhu nhược mềm yếu, hết lần này đến lần khác bức tôi, bức đến mức đường cùng.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng “lấy đức báo oán” không ngờ sau đó còn có câu “lấy gì báo đức?”

Tôi chỉ còn cách gọi điện cho Thái Thái tổ khổ, Thái Thái nghe xong nói: “Ninh Chân, bây giờ tao có thể bay tới ngay lập tức, đến đơn vị Đồng Thừa Nghiệp cầm cái loa phóng thanh tận tình tuyên truyền con người thực sự của Đồng Thừa Nghiệp, cũng có thể trực tiếp nhờ đám bạn chặn anh ta trên đường đi làm, cắt đứt “gốc rễ” của anh ta. Nhưng tao không thể giúp mày cả đời, mày phải tự mình đứng lên, không thể tiếp tục mềm yếu để cho anh ta bắt nạt nữa.”

Tôi biết Thái Thái nói rất thấu tình đạt lý, cho nên bỏ qua cho cái tội không phân biệt được âm uồn lưỡi với âm thẳng lưỡi của cô ấy.

Nội tâm tôi quả thật có một mặt rất mềm yếu, mong muốn hòa bình, từ đầu đến cuối không muốn tranh chấp với người khác. Tuy nhiên sự việc đã đến nước này, cũng không thể tùy theo tính cách của mình, người lương thiện dễ bị bắt nạt, vì bản thân, vì Khỉ Con tôi bắt buộc phải trở nên mạnh mẽ.

Tôi cảm thấy Đồng Thừa Nghiệp của ngày hôm nay đã trở thành một người không bình thường, hoàn toàn rơi vào trạng thái của “bóng tối”, là một người bình thường tôi không có cách nào giao tiếp với anh ta, bèn dứt khoát gửi một tin nhắn đến, nói rõ với anh ta nếu như tháng sau vẫn không đưa tiền nuôi dưỡng con, vậy thì tôi sẽ đến phòng làm việc của lãnh đạo công ty anh ta phản ánh tình hình, đồng thời cũng đến toàn án xin cưỡng chế chấp hành.

Không lâu sau, Đồng Thừa Nghiệp gọi điện thoại đến, bảo là đã gửi vào tài khoản ngân hàng của tôi hai tháng tiền nuôi dưỡng con.

Cúp điện thoại, lòng tôi hoàn toàn lạnh lẽo.

Lúc trước dù tôi có sốt ruột van xin thế nào anh ta cũng nhắm mắt làm ngơ, nhưng mà hề nhắc đến việc phản ánh với lãnh đạo công ty, anh ta vừa hoảng sợ vừa lo lắng.

Thì ra, trong mắt Đồng Thừa Nghiệp Khỉ Con chẳng là gì cả, thứ mà anh ta để ý vẫn là chức vị, tiếng tăm.

Sau chuyện này, mẹ tôi lảng máng nghe được, Đồng Thừa Nghiệp oán hận mà nói với người khác rằng: “Ninh Chân không phải là cái đèn càn dầu.”

Tôi kiêu ngạo mà phản bác: “Lượng từ của đèn phải là ngọn chứ?” (Ý phải nói là ngọn đèn càn dầu mới đúng)

Vô văn hóa, thật đáng thương.

Trong vấn đề tiền nuôi dưỡng tạm thời coi như thắng lợi, nhưng trong lòng lại không hề có chút vui mừng.

Trong “trận chiến hôn nhân”, bất kì kẻ thắng lợi nào cũng là “tuy thắng mà bại”.

Tôi rất cảm ơn Đồng Thừa Nghiệp, những hành động của anh ta giúp cho tôi hết sạch mọi mơ tưởng.

Trước đây, trải qua cuộc chiến để li hôn, tình cảm ba năm của tôi và Đồng Thừa Nghiệp đã tan thành mây khói, nhưng suy cho cùng anh ta vẫn là mối tình đầu của tôi, còn là mối tình đầu chứa đầy sự dối trá, cho nên đoạn tình cảm ấy vẫn được vùi lấp trong đám tro bụi trên sao hỏa. Tuy nhiên trải qua lần này, đến sao hỏa cũng bị dập tắt rồi. Tình cảm ba năm của chúng tôi cũng chìm ngấm.

Thật ra đoạn tình cảm ấy sau khi trải qua sự phản bội đã trở thành liều thuốc độc, nằm trong lòng ngực tôi, dần dần lan ra máu thịt và linh hồn. Tuy nhiên những hành động của Đồng Thừa Nghiệp lại chính như cầm một con dao nhọn, khoét cả máu thịt cùng chỗ thuốc độc đó đi. Mặc dù đau, nhưng ít nhất tiêu tán được độc, tôi cũng khỏi được bệnh.

Tôi thật tâm cảm ơn anh ta cùng với tổ tiên tám đời nhà anh ta.

Buổi tối hôm Đồng Thừa Nghiệp gửi tiền đến, bởi vì hiệu xuất người xem mà tổ tôi làm tăng cao, Vu Viễn bèn tự móc tiền túi, mời chúng tôi đi ăn hải sản ở một nhà hàng buffet nổi tiếng.

Nhà hàng buffet hải sản đó trước đây tôi và bạn thường đến, hơn nữa đa số đều là tôi mời, nhưng từ sau khi li hôn, tôi không dám bước chân vào nữa.

Mỗi lần trước khi mua cái gì, tôi đều giơ ngón tay ra đếm, bớt đi một bữa ăn để giành tiền mua bím chống thấm cho Khỉ Con, bớt đi một đôi giày để mua cho Khỉ Con một hộp sữa, bớt đi một lần mua đồ để mua cho Khỉ Con một món đồ chơi.

Cứ như thế, tôi từ một thiếu nữ tiêu tiền không thèm liếc giá trở thành một thiếu phụ chất chiu từng đồng.

Phải đến lúc này mới hiểu rõ, không có tiền, cảm giác an toàn giống như rút lõi công trình xây dựng con đê phòng hộ, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Mỗi đêm khuya chìm vào giấc ngủ, nghĩ đến tiền trong tài khoản ngân hàng ngày càng ít đi, tôi luôn cảm thấy hoảng loạn, không tìm được mà bật khóc.

Đồng nghiệp ở công ty mua hoa quả Đài Loan trên mạng, một quả dưa xách tay cũng đến năm mươi đồng Đại Dương. Trong công ty hầu như ai cũng mua loại hoa quả giá hơn mấy trăm đồng, duy nhất có tôi không nữa. Mấy quả dưa đó cũng đủ tiền mua sữa một tháng cho Khỉ Con.

Nhưng người nghèo cũng có lòng tự tôn mạnh mẽ, tôi cũng không thể muối mặt mà nói mấy câu tiếc tiền, chỉ có thể nói dối mình dị ứng dưa.

Thứ đau khổ do lòng tự tôn bị đảo lộn, dùng lời không thể nào diễn tả hết.

Lúc ăn buffet, mọi người đều rất vui vẻ, trên mặt tôi mặc dù đang cười nhưng trong lòng thì đang xót xa vô cùng.

Để giải sầu chỉ có rượu Đỗ Khang, trước mắt không có rượu Đỗ Khang, dùng tạm bia cũng không tồi, tôi ăn không đến mấy miếng cơm, chỉ cầm lon bia ực từng ngụm từng ngụm.

Chẳng bao lâu đã rơi vào trạng thái lâng lâng, tôi ngồi gần cửa sổ, nhìn ngắm bóng dáng mình qua cửa sổ in trên mặt đất.

Trước đây tôi cũng là một cô gái “tươi mơn mớn”, thế mà mới qua có hai năm, trong hai mắt tràn ngập sự mệt mỏi, tang thương, hoàn toàn giống như biến thành một con người khác.

Hiện tại mới hiểu được, yêu sai người thì không sao nhưng gả nhầm người có lẽ mất đi cả sinh mạng.

Đang mơ màng nhìn qua cửa kính, bỗng dừng nhìn thấy trên cửa kính có một bóng người đang nhìn tôi.

Người ấy có đôi mắt sâu thẳm, dừng dừng lạnh nhạt, thấy tôi phát giác ra cũng không hề có ý trốn tránh, ngược lại còn ngang nhiên đối mắt với tôi trên bóng hình in trên cửa kính.

Người đó chính là Vu Viễn.

Con người tôi dần dần, ngốc nghếch, từ trước đến nay rất sợ lãnh đạo, nữ hiệu trưởng trước đây của tôi bảo tôi đi về phía đông tôi nhất định không dám đi về phía tây. Nữ hiệu trưởng của tôi cười đến thỏa mãn, khen tôi là một cô gái ngoan.

Lần này cũng không khác, lãnh đạo chính là lãnh đạo, tôi nhất thời e sợ ngồi thẳng người, bắt đầu vùi đầu vào ăn cơm, người ra bỏ một món tiền lớn mời mầy đến đây ăn cơm, là muốn mầy ăn cho bỏ món tiền ấy, thế mà mầy cứ mãi uống bia không chịu giúp sức, lãng phí tiền bạc của cải.

Động vật ăn thịt như tôi rất thích hợp ăn buffet, cá hồi, bít tết, tôm cua gì đó, bốn năm phần đều bụng lên hết, cũng chẳng thèm uống nước mà ăn kem Häagen-Dazs, đến nỗi nhân viên phụ trách mức kem vừa nhìn thấy bóng dáng tôi đã sợ chạy mất dép.

19. Chương 19

Cơm no rượu say, Vu Viễn lái xe hộ tống mấy đồng nghiệp nữ về nhà, do tuyến đường mà tôi là người xuống xe cuối cùng.

Con người tôi không dám nhiều lời với lãnh đạo, sợ nói nhiều sai nhiều, thấy đồng nghiệp đều xuống xe hết rồi, dứt khoát dựa đầu vào cửa kính giả say.

Trong xe vang lên bản nhạc nhẹ của nhóm “Secret Garden”

Mấy năm trước nhóm “Secret Garden” đến thành phố C biểu diễn, anh trai tôi giới thiệu cho tôi – khi ấy mới là sinh viên năm tư – làm quen với một người bạn của anh ấy, đưa chúng tôi đến nhà hát lớn xem buổi biểu diễn của “Secret Garden”.

Tôi vẫn còn nhớ đó là một người con trai đáng người dong dong, rất dễ xấu hổ, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ luôn ửng đỏ.

Anh ấy đối với tôi rất tốt, đáng tiếc tôi lại không có bất kỳ cảm giác nào. Lúc anh ấy đưa tôi về nhà xong liền hỏi: “Lần sau anh có thể hẹn em ra ngoài chứ?”

Đêm khuya mừng một tháng một, không khí mang chút hơi lạnh, bầu trời trong thành phố chỉ lấp ló mấy ngôi sao mờ, còn mắt của anh ấy, vừa mang chút nhút nhát vừa có chút gì đó nóng bỏng.

Tôi đáp: “Có thể gọi cả anh em đi.”

Đây là một lời từ chối uyển chuyển.

Anh ấy hiểu được ý tôi, cũng không gò ép. Chỉ có ánh sáng trong đôi mắt đã bị dập tắt trong chốc lát, tựa như sau khi pháo hoa tàn để lại vết tích trong màn đêm, rực rỡ mà hiu quạnh.

Khi đó vẫn còn trẻ, không biết cách quý trọng tình cảm của người khác.

Hôm sau anh trai trách tôi, bảo tôi không có mắt nhìn người, rồi lại hỏi tôi rốt cuộc muốn tìm kiểu người như thế nào.

Đến bản thân tôi cũng không nắm chắc mình muốn tìm mẫu người thế nào, chỉ thầm cảm thấy suy cho cùng phải có cảm giác mới được.

Anh tôi hừ một tiếng, nói: “Cảm giác cái mông, anh biết tổng con gái các cô chỉ thích mấy thằng miệng ngọt sớt, biết nịnh nọt. Có điều, anh nói cho cô biết, đàn ông như thế vừa mới nói mấy lời tình tứ với cô, quay lưng một cái đã có thể nói với người khác, sau này ném mùi đau khổ mới biết được “gốc rễ” của đang ông là thứ không thể tin nổi.”

Anh trai tôi đúng là một nhà tiên tri, mấy năm sau tôi quả thực đã ném phải mùi đau khổ.

Tôi thường nghĩ, nếu như khi xưa chọn một người đàn ông khác, cuộc sống hiện tại của tôi sẽ như thế nào?

Đang dạo chơi trong miền hồi ức, bỗng nghe thấy Vu Viễn gọi tên mình, tôi giật mình bừng tỉnh, ngồi đúng như tư thế khi học sinh tiểu học nhìn thấy giáo viên: “Tổng giám Vu, anh gọi tôi sao?”

Tôi ngồi ở ghế sau, vừa hay có thể nhìn nửa khuôn mặt Vu Viễn từ gương chiếu hậu. Anh ta có một đôi mắt dài mà hẹp, rất sạch sẽ.

“Ngoài giờ làm việc cô có thể gọi tôi là Vũ Viễn.” Anh ta nói.

“Được, tổng giám Vu.” Tôi đáp.

Sau khi nói xong tôi chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Anh ta nâng mày, cũng nhìn tôi từ gương chiếu hậu, trong mắt mang chút ý cười.

Trái tim nhỏ bé của tôi nhất thời đập loạn xạ không ngừng, Tổng giám Vu, anh đang lái xe, vẫn nên nhìn đường thì hơn, anh không tiếc mạng sống nhưng tôi tiếc!

“Hôm nay cô có rất nhiều tâm sự.” Anh ta nói.

Anh ta dùng câu nói trần thuật chứ không phải câu nghi vấn.

Lãnh đạo đã dùng dấu chấm câu rồi, có cho tôi mười lá gan tôi cũng không dám nói không phải, chỉ đành giấu giếm nói: “Chỉ là chuyện trong nhà, không có gì cả.”

Đôi mắt kia của Vu Viễn như nhìn thấu lòng người, anh ta đương nhiên biết tôi không nói sự thật, nhưng cũng không tra hỏi.

Tôi đang cảm kích anh ta biết hiểu cho người khác, ai ngờ Vu Viễn lại có thể chuyển hướng xe, lái về phía cây cầu lớn. Dù tôi có uống nhiều đến mức nào cũng biết nhà mình ở phía bên này cầu.

Tôi mạo hiểm đá kích bệnh mù đường của lãnh đạo, khép nép nói từng chữ: “Tổng giám Vu Viễn, hình như anh đi nhầm đường rồi.”

“Yên tâm. Tôi sẽ đưa cô về nhà. Tuy nhiên trước đó, tôi muốn đưa cô đến chỗ này.”

Lại một lần nữa Vu Viễn nhìn tôi từ kính chiếu hậu, trái tim nhỏ bé của tôi lại đập thành thịch, rốt cuộc là trường dạy lái xe nào dạy cho anh ta thế hả? Có thể quay đầu xe về trường học lại không? Lúc lái xe không nhìn phía trước mà lại nhìn đằng sau thế này cũng được sao?

Vu Viễn đưa tôi đến một chiếc du thuyền đậu ven hồ, boong tàu đang bày một đồng than nướng cùng bảy tám chiếc bàn tròn. Ăn đồ nướng, uống bia lạnh trên du thuyền cùng làn gió mát trong lành của một đêm mùa hạ, sẽ khiến cho con người ta cảm thấy cuộc sống này tươi đẹp biết bao nhiêu.

Thành phố C có một con sông lớn chảy qua lòng thành phố, hai bên bờ nhấp nhô cao thấp, màn đêm đã buông xuống, nhà nhà lên đèn, toát lên một vẻ đẹp huy hoàng.

Bầu trời ban đêm ở Thành Hạ vẫn ngọt ngào oi bức như thế, sau khi ngồi xuống, tôi uống một ngụm bia lạnh, muộn phiền sầu não đều tan biến.

Lúc này nơi đây lan tỏa hương khói bếp nồng đậm, mọi người thích náo nhiệt đông vui, bàn bên cạnh có mấy người đàn ông đang chơi oẳn tù tì phạt rượu, vừa cười đùa vừa nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Trong sự huyên náo ấy tôi chỉ mãi lặng lẽ uống rượu, uống được mấy chén, rượu xông lên não, gan cũng to ra, thu lại vẻ cung kính khép nép trước mặt Vu Viễn, lời nói cũng tùy tiện thoải mái hơn.

Tôi nhìn anh ta hỏi: “Rốt cuộc tại sao lần trước anh lại cứu tôi?”

Không đợi anh ta mở miệng, tôi lập tức bổ sung: “Không cho nói câu ‘Tôi là Lôi Phong’”

Trong hoàn cảnh ồn ào đầy mùi thức ăn này mà Vu Viễn vẫn có thể duy trì vẻ bình tĩnh. Giống như càng đen thì càng làm tôn lên sắc trắng, sự náo nhiệt xung quanh càng lớn thì càng làm nổi bật sự tĩnh lặng của anh ta.

Anh ta nhìn tôi, hai con mắt tựa như dòng sông lúc này, phản chiếu ngọn đèn lấp lóe phía xa xa: “Khi ấy ở cửa phòng làm việc của công ty, tôi thấy thấu hiểu hoàn cảnh của cô, cũng cũng chẳng dễ dàng gì.”

“Thì ra là bởi vì thương hại.” Tôi đã uống nhiều rượu, hai má tê dại, nhưng mồm miệng lại rất lưu loát: “Nhưng nói thật, tôi sợ hãi sự thương hại của mọi người.”

Bởi như thế sẽ khiến tôi cảm thấy mình thật đáng thương.

“Không phải thương hại, mà là kính phục.” Anh ta rút điều thuốc, dùng ngón cái và ngón trỏ tay trái cầm điều thuốc, tay phải châm lửa, bờ môi mỏng rút một hơi, đầu thuốc lập lòe ánh lửa, làn khói trắng bay ra làm khuôn mặt anh ta trở nên mơ hồ.

Một loạt các động tác đều hết sức tự nhiên mà tao nhã, tựa như mây trôi nước chảy.

Trước đây tôi luôn cảm thấy đàn ông hút thuốc sẽ làm ô nhiễm bầu không khí, tuy nhiên Vu Viễn hút thuốc lại mang đến cho tôi cảm giác khác. Làn khói trắng ấy từ chỗ người khác bay ra là cái tầm thường của cõi trần thế, nhưng đến chỗ Vu Viễn lại trở thành tiên khí mật mù.

Câu trả lời của anh ta khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng vẫn có chút không dám tin: “Kính phục ư? Đến tận cả mức độ cao lớn như thế sao?”

“Trước giờ tôi vẫn cho rằng tình yêu của người mẹ là rất vĩ đại, mà những gì cô làm vì con cái còn vĩ đại hơn cả những người mẹ bình thường khác.” Giọng nói của Vu Viễn rất nhẹ, nhưng cũng rất nghiêm túc, không hề có bất kỳ ý trêu đùa.

Tôi cười nhẹ, khóe mắt lại rưng rưng. Tôi cứ nghĩ mình đã trở nên kiên cường hơn không ít, thế nhưng mỗi lần nhắc đến Khỉ Con, tôi lại không kìm được nước mắt.

Sau khi li hôn, Thái Thái đầy thành khẩn mà cũng đầy sâu sắc nhắc tôi, hãy chăm sóc tốt cho Khỉ Con, cô ấy sợ sau này Khỉ Con sẽ giống tôi, từ nhỏ đã mất cảm.

Tôi bằng lòng dốc hết sức mình để Khỉ Con chịu tổn thương ít nhất có thể, nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, dù cho tôi có làm thế nào, so với những đứa trẻ lớn lên trong gia đình bình thường khác, Khỉ Con nhất định sẽ nhạy cảm hơn.

Kỳ thức trước đây cũng đã có diễm báo.

Trước khi ly hôn, tôi và Đồng Thừa Nghiệp cãi nhau, Khỉ Con đều lặng thinh, không động đậy cũng không khóc nháo. Lúc đó Khỉ Con mới có hai ba tháng tuổi, vậy mà đã biết nhìn sắc mặt người khác.

Sau khi ly hôn, độ khoảng cứ cách hai ba tháng Đồng Thừa Nghiệp lại đến thăm Khỉ Con một lần, lúc thường, mỗi khi Khỉ Con nhìn thấy người đàn ông nào đó có dáng vóc giống Đồng Thừa Nghiệp, hai mắt đều mở to, tập trung tinh thần nhìn, nó cho rằng đó là bố nó.

Mỗi lần gia đình gặp mặt quây quần bên nhau, anh chị họ của Khỉ Con đều được bố bế trong lòng, nhưng lúc như thế Khỉ Con đều tò mò nhìn. Tôi nghĩ, đợi đến khi con lớn dần lên, ánh mắt tò mò ấy sẽ trở thành hâm mộ, thậm chí còn là tự ti.

Bởi vì bố của con, không ở bên cạnh con.

Cái lần tôi nói chuyện điện thoại với Quyển Quyển, cô ta nói với tôi nguyện vọng của cô ta là trong hai năm này cố gắng học hành, cố gắng thi đỗ đại học, cô ta cầu xin tôi đừng đến trường học cô ta làm loạn, đừng hủy diệt tương lai của cô ta.

Cô ta sợ mình bị tổn thương, thế cô ta có bao giờ nghĩ, Khỉ Con của tôi đã nhận không biết bao nhiêu tổn thương từ bọn họ.

Trong “chiến dịch” ly hôn này, người bị tổn thương nhiều nhất chính là con gái tôi.

Con bé là người vô tội nhất, lại bị tổn thương sâu đậm nhất.

Có lẽ theo dòng chảy của thời gian, tôi, Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển đều sẽ quên đi quãng thời gian hỗn loạn này, nhưng còn Khỉ Con, điều ấy sẽ khắc mãi trong sinh mệnh của nó, ảnh hưởng đến cả đời của nó.

Tôi nợ Khỉ Con nhiều quá!

Mặc dù tôi cố gắng nén, nhưng những lời này của Vu Viễn vẫn làm nước mắt tôi lăn dài trên gò má. Tôi quay đầu, đưa tầm mắt về những gợn sóng trên mặt sông, không muốn người khác nhìn thấy mình rơi nước mắt.

“Tôi nói tình yêu của người mẹ rất vĩ đại là có nguyên nhân của nó.” Từng làn khói mỏng manh từ từ bay ra khỏi miệng anh ta, anh ta bắt đầu kể câu chuyện của chính mình:

“Bố tôi là kỹ sư cầu đường, năm ấy ông phải đến một vùng núi xây dựng cầu, mẹ tôi đang mang thai cũng theo ông ấy đi. Lúc sinh tôi mẹ tôi khó sinh, do vùng núi không có đủ cơ sở vật chất cho việc đỡ đẻ, mẹ tôi đau đớn suốt một đêm một ngày. Mẹ tôi do cơ thể yếu ớt, hơn nữa còn chịu đựng đau đớn một ngày, ý thức đã không còn rõ ràng, nhưng nghe thấy người đỡ đẻ nói đứa bé sắp không xong rồi, mẹ tôi cắn chặt răng để bản thân trở nên tỉnh táo, sau đó liều hết sức lực sinh tôi ra. Nhưng...do mất quá nhiều máu mà mẹ tôi qua đời.”

20. Chương 20

Dưới hàng lông mày là đôi mắt dài hẹp chứa sự quyến luyến, đôi mắt ấy trong suốt long lanh, tựa như dòng nước trong xanh tươi mát. Trong phút chốc anh ta như quay về vùng núi trái đầy màu xanh nắng gió, cảm nhận nhịp tim yếu ớt cuối cùng của mẹ anh.

Một người đàn ông mang phong thái ung dung như thế, anh ta ngồi một cách thanh thoi, miệng ngậm điếu thuốc, nhìn bề ngoài là một người từng lăn lộn nhiều năm trong công việc, đao thương đều không đâm nổi, tuy nhiên trái tim lại mềm mại, ấm áp đến vô cùng.

Tôi tin tưởng, người biết quy trọng, luyện tiết tình thân tuyệt đối không phải là người xấu.

“Cho nên trước nay tôi rất kính phục những người mẹ hy sinh thân mình vì con cái.” Vu Viễn dập tắt điều thuốc, ánh lửa yếu ớt từ từ tàn lụi trên ngón tay thon dài của anh ta.

Vu Viễn nâng tôi lên mức độ cao cả như mẹ anh. Tôi được ưu ái mà đắm ra lo sợ.

“Sau này nếu gặp chuyện gì khó khăn cứ đến nhờ tôi giúp.” Anh ta tổng kết lại một câu.

Những cử chỉ lời nói của Vu Viễn không khiến cho người ta cảm thấy đó là sự bố thí hay thương hại, điều đó giúp tôi thoải mái hơn nhiều.

Anh ta cho tôi cảm nhận được sự ấm áp trong thế giới này, làm cho tôi dựng lên một niềm tin mới với thế giới ấy.

Mọi khi tôi vẫn được coi là người hướng nội, thế nhưng rượu vào lại thích nói nhảm, mà còn là những lời nói nhảm tưởng chừng như đầy chiều sâu.

Tôi dùng tay đỡ cằm, hai mắt nhìn vào ngọn đèn hai bên bờ sông, nhẹ nhàng hỏi: “Anh tin vào số mệnh không? Tôi thì tin. Ngày đầy tháng, tôi với anh ta đi xem tên cho con, tiện thể xem bói cho hai chúng tôi.

Thầy bói tên là gì ý nhỉ? ... Triệu? Tiền? Tôn? Lý ... Thôi vậy, dấu sao cũng là kiểu người bề ngoài nhìn như bán tiên, những người được ông ta xem bói đều bảo ông ta bói rất chuẩn. Lúc ấy tôi và anh ta không nói cho thầy bói chúng tôi là vợ chồng, thầy bói nhìn vào mặt anh ta, câu nói đầu tiên chính là bảo anh ta gần đây có số đào hoa, lại nhắc nhở anh ta tuyệt đối không được ly hôn với người vợ đầu tiên, nếu như ly hôn rồi, vậy thì sau này sẽ phải lu hôn hai lần nữa. Sau đó thầy bói còn nói, anh ta có hai đứa con. Anh không biết đâu, biểu cảm lúc ấy của anh ta vừa cổ quái vừa ngượng ngùng, sau này tôi mới làm rõ chuyện đó là thế nào, thì ra thầy bói đã bói ra cả chuyện anh ta đi ngoại tình... ha ha ha ha ha, quá thú vị, thật sự, quá thú vị...”

Kỳ thực chuyện này chẳng có gì đáng cười, nhưng tôi bắt buộc phải cười, nếu không thì không thể che giấu được giọt nước nơi khóe mắt.

Đôi mắt Vu Viễn tựa như nhìn thấu tất cả, tuy nhiên anh ta không hề có ý định bóc trần, mặc cho tôi mượn tiếng cười không tự nhiên để xóa đi giọt nước đọng trên khóe mắt.

Anh ta là một người tốt, cũng là một vị thần sĩ.

Đợi sau khi tôi khôi phục lại cảm xúc, anh ta mới nhẹ nhàng hỏi: “Thế thầy bói đó bói số cô thế nào?”

“Ông ấy nói...” Tôi hồi tưởng lại, học theo giọng điệu của ông thầy bói bán tiên kia: “Cô ý à! Nhất định không được tìm một người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình, nếu không chuyện trong nhà ngoài nhà đều đến tay cô, vô cùng mệt nhọc, sau cùng còn phí công vô ích. Nếu như muốn tìm, ít nhất cũng phải là người hơn cô ba tuổi, như thế mới hài hòa tốt đẹp. Còn nữa, sau khi cô kết hôn thì nên làm đẹp cho mình nhiều hơn để tránh chông ngoại tình. Tóm lại, cô gái à, khuyên cô một câu chân thành: Kẻ đa tình từ ngàn xưa chỉ ôm nhiều nỗi hận!”

Trong ký ức, dư âm câu nói cuối cùng của vị bán tiên kia vẫn còn ngân vang mãi, tràn đầy ý tốt, giống như một vị tiên thực thụ. Thế mà ngay giây tiếp theo, ông ra xòe tay ra trước mặt tôi, cười hì hì nói: “Bói một người năm mươi đồng, hai người một trăm đồng, xem tên hai trăm đồng, tổng cộng ba trăm đồng, giảm giá cho cô còn hai trăm năm mươi đồng.”

Cảm xúc của ông thầy bói này thay đổi quá nhanh, tôi có chút không theo kịp.

“Kẻ đa tình từ ngàn xưa chỉ ôm nhiều nỗi hận.” Vu Viễn lặp lại câu nói này, bỗng dưng nói: “Ấy, cô xem, hay chúng ta cũng làm chuyên mục về “tương thân”, kiểu giống như phim “phi thành vật nhiều”*, sau đó mời một thầy bói đến, quay cảnh thầy bói xem bói cho các cô gái chàng trai tham sự, thế nào?”

*Tên một bộ phim của Trung Quốc

Đúng là “Núi cao còn có núi cao hơn.” Khả năng thay đổi cảm xúc của Vu Viễn còn cao hơn cả vị thầy bói kia.

Suy cho cùng lúc trước cũng đã ăn buffet hải sản, hai chúng tôi ngồi trên boong tàu hứng gió đêm, uống hai lon bia lạnh cũng khá rồi, quyết định giải tán về nhà. Trước là Vu Viễn mời khách, cho nên bữa ăn đêm này tôi nhất quyết mời khách.

Lúc mở ví tiền, Vu Viễn nhìn thấy bức tranh vẽ tay tôi nhét trong ngăn để ảnh, hai mắt bỗng sáng lên: “Bức tranh này là do cô vẽ sao?”

Đích thực là do tôi vẽ.

Từ nhỏ tôi đã thích vẽ tranh, bố mẹ tôi đều là nhân viên công chức, khi tôi còn nhỏ họ thường phải tăng ca đêm, tôi thường ở nhà một mình vẽ tranh, nhìn thấy cái gì thì vẽ cái ấy. Thực ra lúc thi đại học tôi muốn thi vào học viện mỹ thuật, nhưng mà bố mẹ tôi tư tưởng cổ hủ, cho rằng người làm nghệ thuật không có công việc ổn định, cho nên bảo tôi thi vào đại học sư phạm.

Chính vì thế mà tôi vẫn luôn tiếc nuối. Lúc học đại học rảnh rỗi bèn làm họa sĩ minh họa cho tạp chí. Khi đi làm thì bắt đầu bận bịu, cũng không muốn làm công việc này nữa, chỉ thỉnh thoảng không có gì làm mới vẽ vài tấm. Mà bức tranh mà tôi để trong ví tiền, là vẽ chân dung của một cô gái, rất có cảm giác mê hoặc lòng người.

“Không ngờ cô còn biết cả cái này.” Vũ Viễn suy nghĩ một lúc rồi cất giọng: “Vừa hay tôi có một người bạn muốn tìm một họa sĩ minh họa, hôm nào giới thiệu giúp cô, làm công việc ngoài giờ cũng được.”

Tôi vội gật đầu, có thể sống bằng sức mình, có khổ cực, mệt nhọc thế nào đi chăng nữa tôi cũng không ngại.

Vu Viễn lái xe đưa tôi về nhà, hôm trước trời mưa nên đèn đường bị hỏng, tối om om.

Sau khi tôi xuống xe anh ta vẫn chưa lái xe đi ngay mà bật đèn xe soi đường cho tôi. Ánh đèn xe chiếu rọi cả con đường, chiếu cả lên những hòn đá nhỏ, tạo thành những đốm đen nhỏ.

Đến đại sảnh của tòa nhà, tôi quay đầu nhìn, trong bóng tối hai bóng đèn xe tựa như ngọn đèn hải đăng giữa biển đêm, giúp cho tôi bình tĩnh lại trong cuộc sống bấp bênh trôi nổi này.

Từ trước đến nay tôi vẫn luôn tin vào quy luật cân bằng của tự nhiên, vận đen đủi dùng hết rồi, cái còn lại sẽ là những điều may mắn.

Sau khi công việc chính thức ở đài truyền hình đến tay tôi, tôi lại nhje nhom hơn rất nhiều, cả ngày chạy đôn chạy đáo, trái lại khỏe mạnh lên hẳn. không dễ bị cảm cúm như trước.

Nghĩ xem, một nữ hán tử như tôi nếu như một thời gian dài có thể chất như “Lâm muội muội*” thì đúng là đau đầu.

*Lâm Đại Ngọc trong “Hồng lâu mộng” – tác giả: Tào Tuyết Cần.

Khí Con vẫn chưa đến tuổi đi mẫu giáo, ban ngày đều là người nhà tôi chăm sóc con, đến tối tôi mới đón con về, tắm rửa sạch sẽ xong chơi với con mấy tiếng rồi dỗ con đi ngủ. Khí Con giờ đã hơn một tuổi, đã bắt đầu tập tễnh học đi, cũng không còn gầy gò ốm yếu như lúc mới sinh, ngược lại còn có thêm mấy ngấn thịt. Do hai móng út thịt núng nính nên ngã vài cái cũng không sao, quả nhiên là được gene di truyền của người mẹ nữ hán tử tôi mà.

Vu Viễn giới thiệu tôi với một nhà xuất bản quy mô nhỏ, làm họa sĩ minh họa cho bọn họ, ít nhiều cũng thêm chút tiền sữa bột cho con.

Mỗi tối sau khi dỗ khí con đi ngủ, tắm rửa xong xuôi tôi đều ngồi ở sô pha phòng khách lặng lẽ uống chén rượu, đó là giây phút hạnh phúc nhất trong một ngày của tôi.

Mặc dù uống rượu không phải là thói quen tốt nhưng cuộc sống đã quá nhiều đau khổ, hà tất gì mà không buông thả mình một lần.

Tôi nhớ vị bán tiên kia còn nói, năm ngoái đối với tôi mà nói giống như bước đến đoạn đường sắt phân nhánh, hai nhánh đường là hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau để tôi lựa chọn.

Mà tôi, lựa chọn con đường về phương diện cuộc sống thì gian khổ nhưng tâm hồn lại được tự do.

Thế thì cứ tiếp tục bước tiếp thôi, ngày mai nhất định sẽ là một ngày mới tươi đẹp hơn.

21. Chương 21

Từ ngày Vu Viễn công khai ra mặt giúp đỡ tôi thì mọi người luôn duy trì thái độ hoài nghi mà quan sát tôi, đại đa số vẫn cho rằng tôi là họ hàng xa nhà họ. Suy cho cùng ở một nơi “ngọa hổ tàng long” như đài truyền hình này, lời bừa một người ra hỏi, di hai của ông cậu của họ kiểu gì cũng là giám đốc đài truyền hình, cho nên ở phương diện này mọi người đều khá kiên đề.

Triệu Khiết vì thế không dám đến gây rối với tôi nữa. Tình hình thế sự là vậy, dù cho bạn có bị đâm một phát cũng phải kiên kị đủ điều.

Người trong đài đều là bà tám, trong thời gian nghỉ ngơi ngồi trong phòng pha trà uống nước khi nào cũng bàn luận toàn về mấy chuyện tình báo tình sự, nói rõ hơn một chút chính là chuyện riêng tư nhà người ta.

Tỉ như một ngôi sao nam nào đó đã kết hôn có con vẫn có thể ở cùng phòng với một cô người mẫu nào đó, tỉ như một cô MC nào đó chỉ “ngủ” qua đêm mà sự nghiệp đi lên như điều gặp gió, lại tỉ như một nhà tổ chức tuyển chọn các ngôi sao nam ưu tú lại có thể thích con trai.

Tôi cũng thể hiện tinh thần tò mò của một bà tám, mỗi lần đồng nghiệp bàn luận tôi đều bưng tách cà phê đứng bên cạnh dựng tai lên nghe. Không ngờ đề tài để “chém” hôm nay lại thay đổi, mà đáng sợ hơn cái đề tài ấy lại rơi lên đầu tôi.

“Ninh Chân, thế rốt cuộc tại sao tổng giám đốc Vu lại li hôn với vợ trước của anh ấy vậy?”

Câu hỏi này khiến đầu óc tôi giăng đầy sương mù, đến Vu Viễn có vợ trước tôi còn không rõ, nói gì đến chuyện này.

Đáng tiếc tôi chớp chớp đôi mắt hồn nhiên ngây thơ đầy nghi hoặc đến thế mà chẳng ai thêm tin, cứ nói tôi giấu làm của riêng. Tôi thấy mình thật oan uổng, tôi có cảm tình con chuột, ngày ngày chui dưới chân giường nhà Vu Viễn mà nghe trộm chứ.

Đề tài để tám nhảm trước nay dù có nhạt đến thế nào kiểu gì cũng có người cho thêm muối, thậm chí còn cho thêm cả bịch muối.

“Nghe nói vợ cũ của anh ấy rất xinh, cũng là nhân viên của đài truyền hình mình, sau này ra nước ngoài du học, chưa đến một năm đã li hôn rồi.”

“Nghe nói hình như người phụ nữ ấy rất chú trọng sự nghiệp, không muốn sinh con, còn tư tưởng gia đình của tổng giám Vu cũng chẳng hề thua kém, luôn muốn có một đứa con, bởi thế mà hai người mới li hôn.”

Vừa nghe mọi người tám, tôi bỗng nghĩ đến giọt nước đọng trong mắt Vu Viễn hôm trên boong tàu.

Cũng khó trách anh ta nói trước giờ mình rất kính phục những người mẹ hi sinh mình vì con cái, thì ra bên trong còn có nội tình này nữa.

Việc này khiến tôi thấy đáng tiếc, tôi nghĩ, kiểu người như Vu Viễn nếu như làm bố, con của anh ta nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Mặc dù đều làm trong một đài truyền hình nhưng Vu Viễn lại là một người vô cùng bận rộn, cơ bản một tuần chúng tôi chạm mặt nhau chẳng đến mấy lần. Mà từ đầu tháng này, anh ta phải đi nước ngoài nên cả tháng chả thấy bóng dáng đâu.

Mà không hiểu tại sao, cứ nghĩ đến anh ta không ở đài truyền hình, tôi luôn cảm thấy có cái gì đó trống rỗng.

Đối với tôi, Vu Viễn là một nơi vô cùng ấm áp.

Hôm cuối tháng, chúng tôi nhận được thông báo, nói rằng do chuyến bay bị trì hoãn mà nhiều hành khách có hành động quá khích. Tôi và Tiểu Đình vội vàng chạy đi chụp ảnh, hóa ra là do thời tiết đột ngột thay đổi, một chuyến bay nào đó bắt đầu không chế lưu lượng bay, dẫn đến nhiều chuyến bay bị hoãn. Mà sân bay và công ty hàng không chưa làm tốt công tác động viên làm yên lòng hành khách, dẫn đến hành khách

có hành động quá khích, ẩu đả với nhân viên sân bay, làm tổn hại đến thiết bị an ninh. Khi chúng tôi chạy đến, hiện trường chỉ còn lại dấu tích của cuộc ẩu đả, xung đột đã dừng lại.

Theo những hành khách mà chúng tôi phỏng vấn, bọn họ nói mình đã phải ở sân bay hơn hai mươi tiếng, sân bay không hề cung cấp chút nước hay lương thực nào, thậm chí còn không có người đến xử lý, cho nên mới dẫn đến sự tức giận của mọi người.

Do không chụp được cảnh lúc xảy ra xung đột, nên độ hot của tin tức này không hề lớn.

Hai con mắt Tiểu Đinh liếc lên liếc xuống, lập tức đưa máy ảnh cho tôi, còn mình thì trộn lẫn vào trong đám người giả vờ làm hành khách, giơ cao hai tay gào: “Mau nghĩ cách gì đi chứ! Nếu không chúng tôi sẽ đập nát hết!”

Vừa nói khỏi miệng, những người vừa mới bình tĩnh trở lại cũng không biết thật giả ra sao cũng kích động, lại mở ra một cuộc xung đột mới.

Tiểu Đinh khom người chuồn ra khỏi đám đông, bật máy quay bắt đầu quay cảnh xung đột.

Thấy tình huống thế này, miệng tôi mở rộng đến mức có thể nhét vừa cả một quả trứng khổng long. Cái cậu Tiểu Đinh này nếu mà để ở thời cổ đại tuyệt đối sẽ giống như hai nhân vật Trần Thắng và Ngô Quảng.*

*Hai vị tướng của Trung Quốc.

Quay tin xong trời cũng đã tối, Tiểu Đinh kiên quyết tranh thủ về đài truyền hình giao ảnh, bảo tôi cứ về nhà trước chăm con.

Mỗi người đi một ngã, tôi đi đến trạm xe bus. Tôi lấy hai tay để trước mắt làm ống nhòm về phía trước, nhìn đội ngũ chờ xe xếp thành hàng dài như rắn, tôi đành ngoan ngoãn đứng cuối hàng đợi xe.

Màn đêm thăm thẳm khiến nỗi cô độc lan tràn. Đã vào đầu đông, hà hơi ra khói. Tôi quần chặt khăn quàng cổ lại, không ngừng giậm hai chân cho ấm lên. Đúng lúc này, bỗng nhiên có người đập vai tôi, tôi giật thót tim, quay đầu ra ngó, đập vào mắt chính là cặp mắt dài mà hẹp.

Tôi chờ người ra, hoàn toàn không tin rằng sẽ gặp Vu Viễn đang kéo hành lý ở đây.

Chỉ thấy anh ta mặc một chiếc áo gió màu xám, toát lên dáng vẻ hết sức thanh nhã.

“Không phải cô quên mất tôi là ai rồi đấy chứ?” Vu Viễn cười hỏi: “Tôi mới đi có một tháng thôi mà, khả năng quên của cô cũng quá lớn rồi nha.”

Phải đến lúc này tôi mới tìm thấy chiếc lược của mình để cất giọng: “Anh về rồi ư?”

Trong giọng nói có hàm chứa niềm vui sướng mà ngay đến bản thân tôi cũng không nhận ra.

“Đúng thế, vừa mới xuống máy bay, bọn cô đến đây phỏng vấn sao?” Vu Viễn hỏi.

Tôi bèn kể lại sự việc lúc nãy một cách sinh động, Vu Viễn khẽ cười: “Cậu nhóc Tiểu Đinh ấy à, chỉ được cái ranh ma.”

“Đúng vậy, may mà làm việc với cậu ấy.” Tôi nói: “Nếu không mấy tấm ảnh lúc trước có lẽ cũng không được duyệt.”

“Cũng không thể không nhắc đến công lao của cô.” Vu Viễn cổ vũ.

“Tôi?” Tôi nhìn xuống mũi chân mình, nói lí nhí: “Tôi là người vô dụng nhất thì có.”

“Cô đưa ** cho chủ nhiệm các cô rồi sao?” Bỗng Vu Viễn nghiêm túc hỏi.

Tôi sợ đến mức liên tục xua tay.

“Thế tại sao ông ấy luôn khen cô là vừa chịu được khổ vừa tháo vát trước mặt mọi người? Cho nên sự thật là, nếu không phải cô tự coi nhẹ chính mình thì là do ông ấy nhận hết lỗi của cô.” Trong mắt Vu Viễn đan xen ý trêu chọc.

Vu Viễn chính là sứ giả mang đến năng lượng, nghe anh ta cố tình lái lời mà khen tôi, tôi như mở cờ trong bụng. Được người khác thừa nhận, đó là một chuyện vô cùng vô cùng vui mừng.

“Suýt thì quên, lần này đi mua cho cục cưng nhà cô một món quà.” Vu Viễn mở hành lý, lấy ra một chiếc hộp lớn đưa cho tôi.

Tôi ngạc nhiên vô cùng, luôn miệng nói cảm ơn. Mở ra xem, bên trong là bé cá ngựa, bé cá ngựa là con gấu bông phát ra âm thanh, còn phát sáng được, nghe nói trước khi đi ngủ bật nhạc nhẹ nhàng để bên gối con sẽ khiến cho con dễ chìm vào giấc ngủ hơn.

“Cảm ơn anh.” Trong đáy mắt tôi tràn ngập sự yêu thích: “Cái này rất hữu dụng, không ngờ anh là đàn ông con trai mà cũng tỉ mỉ đến thế.”

“Trước đây cũng có một quãng thời gian tôi tìm hiểu về phương diện này.” Mặc dù Vu Viễn đang cười nhưng giọng nói chứa đựng sự u sầu, nghe thật rõ, giống như một loại đau thương.

Phút chốc tôi nghĩ đến điều gì đó, vội ngậm miệng lại, không nói thêm lời nào nữa.

Bầu không khí bỗng trở nên vắng lặng, giữa hai người có chút bối rối, tôi đang định nói mấy câu về thời tiết hôm nay để làm dịu bầu không khí, ai biết Vu Viễn đột nhiên mở miệng: “Tôi từng có một đứa con, tôi rất vui, giai đoạn đó tôi thường xuyên lên mạng tìm những thứ liên quan đến trẻ sơ sinh. Có điều do công việc, mẹ đứa bé cuối cùng đã lựa chọn bỏ đứa bé...”

22. Chương 22

Tận sâu trong đáy lòng mỗi người đều cất giấu một vết thương, họ dùng nụ cười để che giấu nó, không bao giờ muốn để lộ trước mặt người khác.

Vậy mà trong một đêm đông thăm thẳm thế này, tôi nhìn thấy vết thương lòng ấy của Vu Viễn.

Đau đớn ấy, dù cho người khác có an ủi thế nào đều không thể xoa dịu.

Tôi chỉ đành nhìn về phía anh ta, lấy sự chăm chú lắng nghe làm câu trả lời.

Vu Viễn là một người đàn ông giỏi che giấu tâm sự, chỉ trong chốc lát anh đã thu lại miệng vết thương cùng sự yếu đuối của mình, lúc ngẩng đầu lên, trong mắt anh ta chỉ còn lại sự bình tĩnh, tựa như chiếc thuyền đi đến mặt sông lặng sóng: “Sau đó tôi cũng từng nghĩ, nếu mẹ của đứa bé chưa chuẩn bị tốt, vậy thì không sinh nó ra có lẽ cũng là một loại trách nhiệm.”

Dù Vu Viễn nói như thế, nhưng trong con người đen tuyền kia vẫn hàm chứa một sự tiếc nuối.

Tùng chiếc taxi đang dừng phía trước lán bánh, đèn xe sáng chói, còn những người xếp hàng đợi xe lại bị bóng đêm bao trùm.

Tôi đắn đo một chút, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực tình mẫu tử không phải ngày một ngày hai là có thể hình thành, chỉ khi đứa bé ra đời, thì tình mẫu tử ấy mới bộc phát. Nói ra mà thấy hổ thẹn, lần đầu tiên cảm nhận được cái thai động đập, tôi hoàn toàn không cảm thấy niềm ấm áp lan tỏa, trái lại còn có cảm giác như có một thứ gì đó đang làm loạn trong bụng mình.”

Vu Viễn bật cười: “Kinh khủng như thế à?”

“Anh nghĩ xem, tự nhiên có một cái gì đó động đập trong bụng mình, giây phút ấy nào có nghĩ đến tình mẫu tử, phản ứng đầu tiên chính là kinh hoàng, sợ hãi” Tôi nghĩ lại tình cảnh khi ấy, cũng không kìm được mà bật cười.

Trải qua đoạn hội thoại này, bầu không khí vắng lặng khi nãy cũng hết sạch.

Vu Viễn nhìn rồi lại nhìn tôi, hỏi: “Gần đây cô thế nào? Trong khí sắc tốt hơn trước khá nhiều.”

“Rất tốt.” Tôi nói: “Khi con lớn lên từng ngày, nó sẽ tập tễnh học đi, rồi lại ê a học nói. Đôi chân mập mạp của nó sẽ tập tễnh bước bên tôi cất tiếng gọi mẹ trong trẻo, non nớt, vì thế một ngày một nhọc của tôi cũng tan biến. Tôi từng hỏi hận rất nhiều chuyện, nhưng duy nhất không hối hận khi sinh nó ra.”

Vu Viễn gật đầu, nói một câu từ tận đáy lòng: “Đến cả một người đàn ông như tôi cũng khâm phục sự kiên cường của cô.”

Tôi cười khở: “Nào có kiên cường gì chứ, chẳng qua là do không thể không chịu đựng. Vui cũng hết một ngày, không vui cũng hết một ngày, nếu như đã cùng kết quả, vậy không bằng chọn lựa cái thứ hai. Dẫu sao những ngày tháng gian khổ nhất đã qua rồi, những ngày còn lại coi như là sống qua ngày vậy.”

Vu Viễn nở nụ cười tươi với tôi: “Có việc gì tôi có thể giúp cô, cô cứ nói thoải mái.”

Tôi chớp mắt: “Ồ đài truyền hình tôi đã giả danh họ hàng xa của anh mà lừa bịp mọi người, thu được không ít lợi, chỉ cần anh nghe được không phỉ nhận là ok.”

“Ồ. Mọi người đều cho chúng ta là họ hàng xa sao?” Hai con ngươi của Vu Viễn lóe sáng, tựa như ngôi sao băng sáng chói trên bầu trời: “Lẽ nào không suy đoán thành quan hệ khác?”

Biểu cảm này của anh ta, giọng nói này của anh ta khi nói ra những lời nói này, hai má tôi trong chốc lát đỏ bừng.

Đã làm mẹ rồi, da mặt vẫn còn mỏng thế này, quả thật mất mặt.

Bước ra ngoài xã hội làm việc, giữa đồng nghiệp nam và nữ thường trêu đùa những trò vô hại, đây cũng là điều bình thường, thế nên tôi không hề thấy những câu nói này của Vu Viễn có hàm ý gì, chỉ có thể an ủi chính mình, chủ yếu là do lực sát thương của đồng chí Vu Viễn quá lớn, khuôn mặt già nua này của tôi không kháng cự được.

Nói xong, một giây sau Vu Viễn lại khôi phục trạng thái bình htuowngf, còn hai má của tôi vẫn đang đỏ rực.

Bản lĩnh thay đổi phong cách nhanh như chớp này càng ngày càng cao rồi.

Sau đó chúng tôi ai về nhà đấy, ai tìm “mẹ” người đấy.

Đời người lúc lên lúc xuống, bấp bênh không ngừng. Trước đây tôi rơi xuống vực sâu, còn gần đây dần dần yên ổn. Công việc cũng coi như đã đi vào quỹ đạo, về công việc họa sĩ mình họa cũng ngày càng thuận lợi, nhà xuất bản nói phản ứng của độc giả rất tốt, liên tục tìm tôi để vẽ bài.

Mặc dù ngoài chăm con và đi làm tôi cơ bản không có thời gian rảnh rỗi, nhưng ít nhất kinh tế cũng dần khá giả.

Kỳ thực, chỉ cần chúng ta chịu khó, cần mẫn, không đời nào chết đói.

Mỗi ngày sau khi tan ca, chơi đùa với Khỉ Con, dỗ Khỉ Con đi ngủ cũng đã hơn chín giờ, lại tranh thủ vẽ bài hai ba tiếng, mỗi ngày gần như không có thời gian nghỉ ngơi.

Cũng có lúc mệt đến mức bỏ cuộc giữa chừng, song nghĩ đến tương lai của Khỉ Con, tôi đành phải cắn chặt răng tiếp tục kiên trì.

Chỉ cần bạn nhần tâm với chính mình, thì không có gì là không thể vượt qua.

Đợi đến khi tình hình kinh tế khá khẩm hơn chút, tôi quyết định sẽ đi học lái xe, chuẩn bị mua một chiếc xe re rẻ.

Mua xe rồi, sau này Khỉ Con bị ốm hoặc là muốn ra ngoài chơi thì quá thuận tiện.

Tôi chính là người nói là làm, trong thời gian ngắn nhất thi xong môn viết, bắt đầu đến sân tập lái. Do không có nhiều thời gian, tôi chỉ đành đưa phong bì cho người hướng dẫn, mỗi ngày năm, sáu giờ dậy, đến sân tập tập vài vòng rồi lại vội vã đi làm.

Trước giờ tôi rất thích ngủ nướng, ngày xưa mỗi hướng đông tây nam bắc đều để một cái đồng hồ báo thức, rồi nhất định phải đợi đến khi đồng hồ báo thức kêu hết một lượt mới gian nan bò dậy. Thế mà hiện tại, đồng hồ báo thức vừa mới kêu, tôi đã ngồi bật dậy, rời giường, chạy đến phòng tắm dùng nước lạnh hắt lên mặt để cho hết ngái ngủ.

Khi xưa tôi sợ nhất hai loại người: Một là người giảm báo thành công, hai là người dậy đúng giờ, không ngủ nướng.

Tôi cho rằng kiểu người có thể ra tay độc ác với chính mình như thế, tương lai nhất định sẽ thành công.

Không ngờ rằng thời thế thay đổi, ngày hôm nay bản thân cũng có triển vọng, xem ra cách thành công không xa nữa rồi.

Mỗi lần mệt đến hoảng sợ, đều nghĩ đến ngày tháng trước đây. Khi còn làm việc ở thành phố F, thời gian rảnh rỗi mỗi ngày rất nhiều, lúc ấy nhàn chán đến mức xem phim “Chân hoàn truyện” đến mấy trăm lần, cũng chẳng có ý định thi bằng lái xe.

Nói đi nói lại, vẫn là tính dựa dẫm quá lớn.

Đời người giống như thi cử, lúc trước lười chảy thây, sau này bắt buộc dùng máu và mồ hôi để phấn đấu.

Do nơi học lái xe cách nhà khá gần, thầy Hoàng hướng dẫn lại ở cùng một khu với tôi, cho nên cũng biết chút ít về tình cảnh của tôi. Thỉnh thoảng cũng lấy việc li hôn của tôi ra đùa, tôi đều ngoảnh mặt làm ngơ, lâu dần anh ta tự cảm thấy vô vị, khuôn mặt lộ ra vẻ ngượng ngập.

Học liên tiếp hai tháng, chuẩn bị bắt đầu cuộc thi thứ hai. Mấy năm gần đây thi bằng lái xe ngày càng khó, dù cho người luyện tập đều đặn cũng phải thi lại, cho nên kì thi này tôi rất hồi hộp. Mà hôm nay, lúc tập lái xe, thầy Hoàng đột nhiên bảo tôi buổi tối đến đường vành đai trên núi học thêm.

Trước khi thi thực hành, rất nhiều thầy hướng dẫn đều dạy thêm cho học viên để kiếm thêm thu nhập, vì thế tôi cũng không thấy lạ với đề nghị này của thầy. Tôi nghĩ một lát, cho rằng hay là cứ luyện tập nhiều chút cho an toàn, bèn vậy một chiếc xe, đi lên núi.

Đường vành đai núi nằm ở lưng chừng núi, tương đối hẻo lánh, người xe qua lại không nhiều, lúc tôi đến không có nhiều người, thầy Hoàng đã lái xe đến rồi.

Lúc ngồi vào xe tôi mới phát hiện ra, hai học viên khác mà anh ta nói nào có đến. Anh ta giải thích rằng hai học viên đó có việc nên hủy buổi học thêm.

Tôi không để ý gì, ai ngờ thầy Hoàng lại lái xe đến một nơi vắng vẻ không người, đột nhiên dừng xe rồi khóa cửa lại, tiếp đó quay người sang muốn quấy rối tôi.

Tôi vừa tức vừa sợ, đợi đến khi ý thức được liên liền mạng phản kháng, chân tay quấy đạp loạn xạ, móng tay cào loạn trên mặt anh ta, chảy cả máu.

Anh ta bị đau ré lên mấy tiếng, ngã xuống chỗ ngồi, áp chế cơn điên mà nhẹ giọng: “Ninh Chân, anh rất thích em, đôi bên đều có tình cảm với nhau không phải rất tốt sao?”

“Ai có tình cảm với anh? Mau mở cửa! Nếu không tôi báo cảnh sát đấy!” Cơn điên của tôi bùng phát, thật sự không ngờ sẽ gặp phải loại chuyện này.

Anh ta thấy đáng vẻ hùng hổ của tôi cũng có phần sợ hãi, không tình nguyện mà mở cửa ra.

Tôi lập tức nhảy ra khỏi xe, chỉ thấy lục phủ ngũ tạng hừng hực lửa, không muốn ở gần loại người này thêm giây phút nào nữa. Khi đóng cửa lại, thầy Hoàng đỏ thẹn quá hóa giận, hừ lạnh một tiếng nói với tôi: “Có cái quái gì mà kiêu căng, không phải cũng là một phụ nữ li hôn đeo bông thêm đứa con sao? Có người muốn cô đã tốt lắm rồi, còn giữ cái khi gì?”

Nghe mấy lời này, tôi tức đến ngứa cả răng, toàn thân run lên, chỉ thấy một luồng nhiệt xông thẳng lên đầu, nghĩ cũng chẳng nghĩ, nhặt một hòn đá ven đường ném mạnh vào cửa kính xe anh ta.

Chỉ nghe thấy bên trong truyền ra tiếng gào rú, phút chốc tôi bật cười, cười mãi nước mắt lại chảy ra.

Tôi ngồi xổm bên đường, khóc đến không kìm lại được.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, tôi cứ nghĩ là mẹ gọi đến, sợ bà ấy lo lắng nên vội vã tìm nước mắt lại.

Tuy nhiên sau khi kết nối, phía đầu bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo mà hơi trầm của Vu Viễn: “Ninh Chân, bạn tôi quyết định di dân, đồ đạc quá nhiều không thể mang đi hết, chỉ có thể tặng cho người khác. Đứa bé nhà họ có rất nhiều đồ chơi và quần áo, tôi thấy vẫn còn rất mới, muốn hỏi cô có cần không.”

Không biết tại sao, nghe thấy giọng nói của Vu Viễn, nước mắt vừa mới kìm lại trào ra.

Vu Viễn thông qua những lời thuật lại trong tiếng nghẹn ngào của tôi nhanh chóng hiểu được chuyện gì xảy ra, bình tĩnh hỏi vị trí của tôi, sau đó anh ta nói sẽ lập tức đến nhảy.

Lúc này, đường núi đã không còn người qua lại, chỉ còn lại ngọn đèn đường mờ nhạt, dưới bóng đèn từng con thiêu thân đang lượn vòng. Phía xa xa thấp thoáng ngọn núi xanh, nhìn trong bóng đêm tựa như một con quái vật khổng lồ. Đêm xuống từng cơn gió lạnh thổi về, mơ hồ như nghe thấy tiếng gào rú thê lương của cơn gió.

Tôi ngồi xổm dưới ngọn đèn, hai tay ôm lấy cơ thể, cả người không kìm được mà run lên.

Sau khi trở thành bà mẹ đơn thân, tôi vẫn luôn gồng mình chịu đựng. Một mình nuôi con, một mình chăm con, áp lực kinh tế, những nhỏ nhặt trong cuộc sống, phải cố kiềm chế sự mệt mỏi, chán chường trong lòng. Điều vừa gặp phải tựa như cọng rơm cuối cùng trên lưng lạc đà, mọi ảm ức, mệt nhọc trong tôi phút chốc giống như con đê vỡ bờ, trào ra, khiến tôi ngột thở.

Tôi không ngừng nói với người khác, nói với chính mình, cuộc sống sẽ ngày một tốt hơn. Có điều những ngày tháng tươi đẹp ấy, tôi nắm giữ quá nhiều rồi, nhiều đến mức nó trở thành gánh nặng.

Tôi mệt mỏi.

Đúng lúc này, một chiếc xe từ phía trước lao tới, hai chùm sáng giống như ngọn hải đăng giữa đêm đen, dẫn lối tâm hồn đang phiêu dạt của tôi quay trở về.

23. Chương 23

Chiếc xe dừng cách chỗ tôi không xa, một bóng người cao lớn bước xuống, thân hình vạm vỡ, thẳng tắp như tùng (cây tùng).

Giây phút ấy, tôi tưởng chừng như mình đã nhìn thấy thiên thần.

Vu Viễn bước đến trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, tôi nghĩ dáng vẻ của tôi lúc này nhất định trông rất nhếch nhác, trong mắt anh ta lóe lên sự u ám không rõ.

Nói một cách thô tục, tôi là người chết cần mặt mũi, sống phải chịu tội, thứ không muốn người khác nhìn thấy nhất là sự nhếch nhác cùng hèn nhát của mình. Lúc vừa rồi tâm trí rối loạn, khốc liệt thăm thiết với Vu Viễn trong điện thoại, hiện tại hối hận đến mức chỉ muốn cho mình hai cái bạt tai.

Tôi cố gắng đứng dậy, ngồi lâu quá máu không thông, hai chân tê rần, khó chịu vô cùng.

Tuy nhiên, càng khó chịu càng phải cắn chặt răng mà đứng dậy.

Từ thời khắc đặt bút lên thỏa thuận li hôn, tôi phải vì Khỉ Con mà nâng lên cả một khoảng trời.

Tôi, tuyệt đối không thể ngã xuống.

Nghĩ thế, tôi nở nụ cười một cách gian nan với Vu Viễn: “Ngại quá, chỗ nàu hoang vắng, đừng nói đến xe bus với taxi, ngay cả bóng người còn chẳng có, chỉ có thể làm phiền anh đến đón tôi vậy.”

Vu Viễn không nói gì, chỉ dùng đôi mắt sâu xa ấy phóng về phía tôi.

Tôi tránh ánh mắt anh ta, anh ta đỡ tôi lên xe.

Trong xe rất yên tĩnh, tiếng Saxophone vang lên, như tiếng khóc như tiếng than, da diết lòng người. Cảnh sắc ngoài xe từ hoang vắng trở thành huy hoàng, rực rỡ, vụt nhanh qua mắt.

Không khí vô cùng trầm lặng, Vu Viễn im lặng không cất tiếng, khóe miệng mím chặt.

Ai không biết còn cho rằng người vừa bị chòng ghẹo là anh ta đó.

Tôi không quen với sự trầm mặc thế này, bèn thể hiện tinh thần nói chuyện của mình.

“Hôm nay thật sự phải cảm ơn anh rất nhiều, nếu không tôi chắc còn phải ở lại đó một đêm.”

“Quả thật không ngờ đến sẽ xảy ra loại chuyện này, cũng là do bản thân quá sơ ý, đáng lẽ nên hỏi rõ mới đến.”

“Thật sự không sao rồi, anh ta cũng không sàm sỡ tôi, ngược lại còn bị tôi nện cho một phát, tính ra tôi vẫn chưa chịu thiệt gì.”

Cả khoang xe chỉ nghe thấy tiếng lảm nhảm của tôi, mặc dù đã cố gắng che giấu nhưng tốc độ nói so với bình thường nhanh hơn rất nhiều.

Vu Viễn vẫn không mở miệng.

Xe sắp đến nội thành, lần này quả thật là đi về hướng nhà tôi, có điều lại dừng ngay ở một khu trung tâm giải trí lớn giữa đường.

“Đi giải tỏa cùng tôi.” Vu Viễn nói.

Tôi biết, sự thực là anh ta đi giải tỏa cùng tôi.

Vu Viễn mang theo tôi đến khu trò chơi, đưa tôi đến căn phòng nhỏ một cách thông thuộc, sau khi mua vé xong liền đi vào.

Vào đến nơi mới thấy, trước cửa đặt rất nhiều bình sứ thủy tinh dễ vỡ, hai bên là vách tường cứng rắn, dưới mặt đất rơi đầy mảnh bình vỡ.

Thì ra đây là nơi ném bình để giải tỏa.

“Lúc thường, khi áp lực quá lớn hoặc tức giận tôi hay đến đây ném bình, coi những chiếc bình kia là người mình căm ghét hoặc là những phiền muộn, thỏa thích đập tan tành.” Vu Viễn vừa nói vừa mặc quần áo cùng mặt nạ bảo hộ, bắt đầu làm mẫu cho tôi.

Anh ta cầm một chiếc bình, ném mạnh, chiếc bình tạo thành một đường cong trong không trung, đập mạnh vào bức tường cứng, chỉ trong phút chốc đã vỡ tan tành.

Người bình thường diễm đam cao nhã như Vu Viễn, lúc này cũng để lộ ra một mặt ác liệt trong bản tính của mình.

Sự hưởng thụ cao nhất trong đời chính là cảm giác khi phát tiết.

Vu Viễn không nói ra nhưng tôi hiểu ý anh ta, anh ta muốn tôi đừng phiền não, đừng khó chịu nữa.

Tôi cũng mặc quần áo, đội mũ bảo hộ vào, cầm một bình thủy tinh nhỏ lên, hít sâu một hơi, dùng sức ném mạnh về phía trước. Đồng thời vào lúc này, âm thanh bình thủy tinh vỡ lạnh lạnh truyền tới, giống như một loại rượu cay nồng thấm vào huyết quản của tôi, khiến người ta say sưa ngây ngất.

Mọi phiền não đè nén lâu trong lòng nay rục rịch góc đầu dây, tôi bỏ mặc những cổ kị, đập tan từng cái.

Mảnh vỡ bay lượn, âm thanh không ngừng, rõ ràng đang là mùa đông mà mồ hôi từng giọt ướt đầm người.

Tôi coi những lọ gốm sứ cùng bình thủy tinh là thầy hướng dẫn kia, coi là Đồng Thừa Nghiệp, coi là Quyền Quyền, coi là Triệu Khiết, coi thành tất cả những người đã làm tổn thương tôi, coi thành những chuyện phiền não.

Tôi muốn thoải mái đập tan tành bọn họ, tôi muốn xua đuổi bọn họ ra khỏi cuộc sống của tôi hoàn toàn.

Trước nay tôi không phải là người có chí lớn, có hoài bão, cũng chẳng phải là người có chí tiến thủ, ước mơ lớn nhất chính là cùng một người bình thường kết hôn, sinh một đứa con bình thường, trải qua một cuộc sống bình thường như bao người.

Thế nhưng những người này, những chuyện này lại hủy diệt tất cả mọi nguyện vọng của tôi.

Tôi dùng sức đập, dùng hết sức mà phát tiết, đem những phiền não, cực nhọc cùng uất ức ném đi theo những chiếc bình.

Càng ném càng hưng phấn, tôi gào lên:

“Nếu đã chưa chơi đủ, sao còn muốn kết hôn sinh con với tôi, sao còn hủy cả một đời con tôi!”

“Rõ ràng là biết anh ta đã có vợ, sao còn muốn bước vào gia đình người khác, là bởi thích sự kích thích sao?”

“Dựa vào đâu mà bắt nạt người mới, người mới cũng là người, cappuccino cũng là cà phê!”

“Phụ nữ li hôn thì sao, tôi nói cho anh biết, cái loại cầm thú như anh có ma mới thêm!”

Hòa lẫn trong âm thanh thủy tinh vỡ là tiếng gào thét của tôi, gào đến giọng nói khàn khàn, gào đến lệ rơi đầy mắt.

Tôi rất cần phát tiết, những đau khổ tích tụ trong năm nay, gần như còn không phát tiết, tôi sẽ chết mất.

Tôi không biết mình đã đập bao nhiêu lọ thủy tinh, bao nhiêu bình sứ, chỉ biết khi mình dừng lại, thở hổn hển, tay chân mềm nhũn.

Nhưng trong lòng không còn chút phiền não nào, ngược lại còn thấy vô cùng dễ chịu, mỗi lỗ chân lông, mỗi tế bào tựa như hấp thụ đủ khí oxi.

Tôi lấy mũ bảo hộ xuống, lấy tay lau mồ hôi trên mặt. Quay đầu lại nhìn, không biết từ lúc nào Vu Viễn đã ngồi xuống chiếc ghế sau lưng tôi, nhàn nhã uống nước.

Quả nhiên bất cứ lúc nào cũng có phong thái của lãnh đạo.

Vu Viễn ngẩng đầu lên, nhìn về phía tôi, trong mắt đọng đầy sự ảm áp cùng ý tốt: “Thế nào?”

“Tuyệt.” Tôi dùng một từ ngắn gọn hình dung.

Phát tiết đủ rồi, cũng không còn sớm nữa, tôi quyết định về nhà sớm một chút, đang khoát balo lên chuẩn bị bước ra khỏi căn phòng, lại có người kéo tay lại.

Bàn tay đó rất lớn, lòng bàn tay khô ráo sạch sẽ, có vết chai mờ mờ, lực nắm lấy tay tôi vừa phải.

Tôi quay đầu, nhìn Vu Viễn.

Vu Viễn đã đứng lên, anh ta bước dưới ánh sáng, khuôn mặt trở nên mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt ấy, trong sáng mà lại sâu thẳm.

“Chúng ta chỉ là người thường, chỉ có bắp thịt mềm yếu, cần thiết phải giải tỏa cảm xúc. Những gì cô đã làm đã là kiên cường lắm rồi, không cần phải gồng mình lên nữa.”

Giọng nói của Vu Viễn rất nhẹ nhàng, nhưng lời nói đó lại nện vào tim tôi một sức mạnh rất lớn.

Tôi rất cảm ơn anh ấy.

Anh nhìn rõ sự mềm yếu trong vỏ ngoài cứng rắn của tôi, anh ấy mang tôi ra khỏi vòng luẩn quẩn trong tư tưởng, anh ấy cho tôi thu được một cuộc sống mới ở một phương diện, trình độ nào đó.

Tôi rất cảm ơn anh ấy.

Nhưng mà ... anh ấy cứ cầm tay tôi như thế, dắt tôi ra đến trung tâm khu vui chơi, đến tận lúc lái xe mới bỏ ra, thế này là chuyện gì đây?

24. Chương 24

Lúc đó cảm xúc của tôi không được ổn định, hậu quả là hiện giờ đầu óc ù ù, như vừa chui ra khỏi bụi gai.

Sau khi ngồi lên xe, lòng bàn tay vẫn lưu lại cảm giác ẩm áp mà sạch sẽ kia.

Đầu óc hỗn độn cũng dần trở nên tỉnh táo theo hành trình của chiếc xe, tôi bỗng ý thức được có gì không đúng, vừa rồi tôi và Vu Viễn được coi là ... nắm tay sao?

Trong căn phòng nhỏ anh ấy nắm lấy tay tôi, nói mấy câu vu vơ, suy cho cùng là để khích lệ tôi. Nhưng mà khích lệ thì cũng đã khích lệ rồi, đi ra khỏi phòng thì cũng nên bỏ tay ra chứ, sao vẫn còn nắm tay?

Trời sinh tôi thích làm Đà Điểu, cho nên không bao giờ có chuyện tôi trực diện hỏi Vu Viễn rõ ràng. Cả đoạn đường, tôi ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, không dám nhìn về phía Vu Viễn đang ngồi trong buồng lái.

Không khí căng thẳng tưởng chừng như muốn vỡ nát cả con tim nhỏ bé của tôi.

Chẳng dễ dàng gì mới đến nhà tôi, tôi cup mắt nói lí nhí hai chữ “cảm ơn”, tiếp đó vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa muốn xuống xe.

Ai biết ngay lúc một chân đặt dưới đất, một chân còn trên xe, Vu Viễn bỗng gọi tên tôi: “Ninh Chân.”

Tôi dùng tốc độ chậm đến không thể nào chậm hơn quay đầu lại, nhìn anh ấy.

Đèn trong xe màu vàng ấm, trong mắt Vu Viễn hàm chứa những cảm xúc phức tạp, rất nhiều thứ hòa lẫn trong đó, tôi hoàn toàn không hiểu được.

Những cảm xúc ấy thay phiên nhau xuất hiện trong đôi mắt anh, sau đó tạo thành hố sâu đen ngòm.

Cuối cùng, thần sắc anh dịu lại, nhẹ giọng nói: “Nghỉ ngơi sớm đi.”

Tôi gật gật đầu, đóng cửa xe lại, bước nhanh khỏi chiếc xe. Tôi không dám quay đầu lại nhìn, sợ nhìn thấy anh ấy đi, lại sợ nhìn thấy anh ấy vẫn chưa đi.

Về đến nhà, tôi không hề bật đèn, mà đi đến trước cửa sổ, khẽ kéo rèm cửa sổ ra một khoảng nhỏ, tôi nhìn thấy xe Vu Viễn vẫn dừng ở chỗ đó, sau một lúc lâu mới lái đi.

Tôi ngồi thụp xuống đất, sàn nhà lạnh lẽo, nhưng lòng tôi lại nóng sốt vô cùng.

Tôi không biết tình cảm với Vu Viễn nên gọi là gì, tôi cũng không biết những thứ phức tạp trong mắt anh khi đó mang hàm ý ra sao.

Tôi chỉ biết, lòng của tôi đang hỗn loạn.

Những ngày sau đó tôi đều không gặp Vu Viễn ở đài truyền hình. Thực ra đối với tôi mà nói đây là tình cảnh vừa thích vừa sợ.

Tôi vừa hi vọng có thể nhìn thấy Vu Viễn, vừa sợ không biết nên đối diện với anh ấy ra sao.

Nếu như là một năm trước, có lẽ tôi sẽ cảm thấy Vu Viễn là đóa hoa đào rực rỡ, trong lòng sẽ không ngừng tưởng tượng ra những cảnh tượng đẹp để kiêu diễm, Thế nhưng một năm nay, cuộc đời bể dâu nào có thể quay lại như ngày xưa ấy, cõi lòng tôi trước sau phẳng phất như kiếp trước kiếp này.

Lòng tôi rối bời, đủ loại cảm xúc đan xen.

Có tự ti, tự ti bởi mình chỉ là một người phụ nữ li hôn đeo bông thêm đứa con, có tài có đức gì mà được người như Vu Viễn xem trọng? Có lẽ ngay lúc này đây anh đang cảm thấy hối hận vì sự hứng thú nhất thời của mình không chừng.

Có lo âu, trải qua cái nắm tay tối qua, có lẽ tôi và anh không thể nào quay trở lại mối quan hệ bạn bè như trước đây nữa.

Có do dự, sau này nên dùng thái độ gì với anh? Giả vờ mất trí hay là tận lực tránh né?

Lòng tôi giống như đóa hoa sen sắp tàn, từng cánh rơi loạn.

Vào thời khắc hỗn loạn này, tôi chỉ có thể tìm kiếm sự tư vấn của Thái Thái nơi phương xa. Tuy nhiên lần này lại là mẹ Thái Thái bắt máy.

Tôi vẫn chưa nói gì, đã nghe thấy tiếng khóc của mẹ Thái Thái, gần như là gào khóc. Tim tôi thót lên, vội hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra, trước đây Thái Thái có qua lại với một người bạn trai, tên Viên Chấn, là bạn học hồi cấp hai. Từ cấp hai, Viên Chấn đã rất thích Thái Thái, cứ thể lặng lẽ thích cô ấy mười năm. Cuối cùng ông trời cũng có mắt, một năm trước Thái Thái đã bị anh ta làm cảm động, đồng ý làm bạn gái anh ta.

Mẹ Thái Thái khóc kể với tôi, có lẽ là bắt đầu từ nửa năm trước, cứ dăm ba hôm trên người Thái Thái lại thấy mấy vết bầm tím, hỏi thì cô ấy nói do mình không cẩn thận bị ngã. Nhưng một ngày trước, mẹ Thái Thái nhận được điện thoại của cục cảnh sát, nói rằng Thái Thái bị người ta đánh gãy xương sườn, đã đưa vào bệnh viện. Mà người làm bị thương lại chính là bạn trai cô ấy, Viên Chấn!

Lúc này mẹ Thái Thái mới biết, Viên Chấn cái gì cũng tốt, chỉ có cái tật cứ uống rượu say là về nhà đánh người, tính cách của Thái Thái mặc dù ác liệt, cũng biết đánh trả, nhưng suy cho cùng sức con gái sao bằng đàn ông, thế nên cuối cùng người bị thương luôn là Thái Thái.

Mà lần này, không biết vì lí do gì, Viên Chấn ra tay rất nặng, đánh đến mức Thái Thái phải nhập viện.

Mẹ Thái Thái ghen ngào nói: “Ninh Chấn, cháu cũng biết tính cách của Thái Thái, nó quá bướng bỉnh. Nó trách cô khi nó còn nhỏ thiếu trách nhiệm, khiến cho nó không có một gia đình hoàn chỉnh, cho nên nó luôn oán hận cô, hoàn toàn không chịu nghe lời cô. Cô thật sự lo nếu con bé còn tiếp tục qua lại với Viên Chấn, có lẽ đến cả mạng cũng chẳng còn!”

Tôi lập tức quyết định đến Vân Nam một chuyến.

Sau khi xin nghỉ phép ở đài truyền hình, tôi vội vàng mua vé máy bay rẻ nhất, bay về Vân Nam ngay trong đêm.

Có lẽ do nguyên nhân thời tiết, lúc hạ cánh máy bay nghiêng ngả, sắc mặt mọi người ngồi trên máy bay đều rất căng thẳng, có một số không nhịn được còn nôn ra. Tim tôi không được tốt, trước đây ngồi máy bay căng thẳng đến mức tim tưởng chừng như vọt ra từ họng, từ mắt. Thế mà lần này tôi lại bình tĩnh một cách lạ thường.

Có lẽ trải qua quá nhiều chuyện, cho nên lần này mới có thể bình tĩnh đối mặt với sự đột biến thế này.

Tôi nghĩ, trong mắt thượng đế tôi là một con gián đánh cũng không gục ngã, nên thượng đế mới không nỡ để tôi xảy ra chuyện, vẫn phải giữ lại để tiếp tục đưa ra những đề khó xem tôi cần vượt qua thế nào.

Huống hồ, sống chết không có gì đáng sợ, đáng sợ chính là cuộc sống gian khổ trùng trùng.

Xuống máy bay, tôi lập tức ngồi lên xe bus của sân bay, đi đến bệnh viện Thái Thái đang nằm. Cả đoạn đường, trong đầu tôi chỉ toàn là việc của Thái Thái với Viên Chấn. Mặc dù tôi chưa nhìn thấy Viên Chấn, nhưng lúc học đại học có nói chuyện với anh ta trên mạng, lúc ấy dựa vào cảm giác của phụ nữ tôi thấy anh ta rất yêu Thái Thái. Mà tốt nghiệp xong, Thái Thái dự định đến Bắc Kinh làm việc, sau khi quay về Vân Nam thì chính thức qua lại với Viên Chấn, lúc ấy là lúc phải lựa chọn giữa tình yêu và công việc. Khi đó ý nghĩ của tôi chính là “Tình yêu là tất cả”, đương nhiên cũng cố hết sức khuyên Thái Thái vì tình yêu mà từ bỏ sự nghiệp.

Cuối cùng Thái Thái lựa chọn quay về quê hương, từ bỏ tiền đồ rộng mở để ở bên Viên Chấn.

Đến hôm nay mới biết, xem ra tôi và cô ấy đều sai rồi.

Đến bệnh viện, tôi theo địa chỉ mà mẹ Thái Thái đã đưa cho tìm được phòng bệnh. Giây phút đẩy cửa ra, tôi thật sự không dám tin vào mắt mình.

Cô gái tràn đầy sức sống ngày ấy nay lại mang bộ dáng: mắt phải thâm tím, hai vá sưng vù, mặt mày trắng bệch, trông thật tiều tụy.

Thái Thái từng là cô gái hoạt bát bướng bỉnh như thế, mà nay lại yếu ớt như người đã mất hết sức lực nằm trên giường bệnh.

Hai mắt tôi cay xè, kìm lòng không nổi mà ghen ngào. Thái Thái nghe được tiếng động, quay đầu qua nhìn thấy tôi, hai mắt phút chốc cũng ửng đỏ.

Tôi đến ngồi bên mép giường, không nói lời nào, cứ như thế. Đợi đến khi kìm lại được ý muốn bật khóc, tôi mới mở miệng: “Cái thứ đáng chém nghìn phát, nghiền nát nghìn lần giờ đang ở đâu?”

Thái Thái không trả lời ngay, cô ấy nhìn chằm chằm vào trần nhà, một lúc sau mới cất tiếng: “Ninh Chân, tao thật sự không sao rồi.”

Cô ấy tận lực để cho giọng nói được bình tĩnh, tuy nhiên âm cuối vẫn không tránh khỏi có chút ghen ngào.

Lòng tôi do quá bị thương mà cảm thấy phẫn uất, thấy mình giống như quả bóng căng đầy hơi, chỉ cần chạm nhẹ vào một cái là vỡ òang.

“Thế rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nghe nói anh ta đánh mày cũng không phải một hai lần, tại sao không nói cho tao!”

Mỗi tiếng nức nở đều khiến lòng tôi quặn thắt, cô ấy cố gắng bình tĩnh, kể cho tôi đầu đuôi sự tình.

Sau khi ở bên Viên Chấn, đối với Thái Thái mỗi ngày trôi qua tựa như cuộc sống của thần tiên, Viên Chấn vô cùng chiều chuộng cô ấy, chiều như chiều một tiên nữ. Sự việc bắt đầu từ nửa năm trước, Viên Chấn thăng chức, thay đổi chức vị công tác, lương cũng tăng lên. Nhưng mỗi lần anh ta uống say đều về nhà đánh đập Thái Thái. Lúc mới đầu Thái Thái còn tha thứ do áp lực công việc, hơn nữa uống rượu vào hồ đồ nên không so đo gì với anh ta. Sau đó có một lần không chịu đựng được nổi nữa mới mắng anh ta, ai biết trong cơn say Viên Chấn liền cho cô cái bạt tai. Lúc ấy Thái Thái tỏ ý muốn chia tay với anh ta, Viên Chấn sau khi tỉnh rượu khóc lóc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, gần như quỳ xuống trước mắt cô ấy xin cô ấy tha thứ. Thái Thái không nhẫn tâm, lại trở về bên cạnh anh ta, Viên Chấn cũng thề từ nay không chạm vào một giọt rượu, hơn nữa sẽ đối xử với Thái Thái tốt hơn cả trước đây. Có điều mộng đẹp thì không lâu, sau một tháng, Viên Chấn lại say rượu, về đến nhà là ra tay với Thái Thái...

Từ đó mối quan hệ của bọn họ rơi vào vòng tròn tuần hoàn, mỗi lần Thái Thái bị đánh đều đòi chia tay, nhưng mỗi lần tỉnh rượu Viên Chấn lại hối hận đến nỗi chỉ muốn giết chính mình, khiến Thái Thái không thể nào kiên quyết chia tay được. Khi tỉnh táo Viên Chấn đối xử với Thái Thái rất tốt, vì cô ấy thậm chí có thể hi sinh cả mạng sống, nhưng trong cơn say phước chốc anh ta đã biến thành một con quỷ dữ, không ngừng đánh đập Thái Thái, không chút lưu tình. Viên Chấn thay đổi giữa thiên sứ và quỷ dữ, còn Thái Thái cũng bị rơi vào sự đau khổ ấy. Từ trước đến giờ Thái Thái không bao giờ chịu khuất phục, không muốn kể những chuyện này cho người xung quanh. Cho đến tận tối hôm qua, Viên Chấn nhận lương về nhà, lại đánh Thái Thái, Thái Thái nói lời chia tay với anh ta, Viên Chấn càng phát điên, ra tay ngày càng nặng, đến cuối cùng đến cả xương sườn của Thái Thái cũng bị đánh gãy!

Ai khi nghe thấy chuyện này đều cảm thấy hết sức bất ngờ, không hiểu sao một người kiên cường háo thắng như Thái Thái lại chịu đựng bị đánh đập suốt nửa năm như thế, càng không hiểu sao dưới sự đánh đập như thế Thái Thái vẫn lựa chọn ở bên cạnh Viên Chấn.

Lúc mới bắt đầu tôi cũng không tài nào tưởng tượng được sẽ có chuyện này xảy ra, nhưng bình tĩnh mà suy nghĩ lại cảm thấy không gì là không thể giải thích cả.

Bất kỳ một người phụ nữ nào khi đã rơi vào lưới tình đều không có cách nào thoát khỏi, sẽ mất đi lí trí.

Cô ấy yêu Viên Chấn, cho nên cô ấy nguyện trở thành con Đà Điểu, vùi đầu trong đám cát của giấc mơ, tình nguyện bị kìm nén đến chết cũng không muốn nhìn vào hiện thực.

Lúc tỉnh táo anh ta dành cho cô một tình yêu với sự chiều chuộng hết mực, cô không thể nào vứt bỏ tình yêu như thế, chỉ đành thừa nhận tình yêu đi kèm với đau khổ.

Cô ấy luôn nghĩ, sẽ tốt lên, anh ấy sẽ cai rượu, phần quỷ dữ trong anh ấy sẽ mất đi. Chính là dựa vào ảo tưởng như thế cô nhẫn nại đến ngày hôm nay, đến khi chịu phải tổn thương càng lớn hơn.

Tôi từng trải qua, cho nên tôi hiểu.

25. Chương 25

Trong tình yêu, mỗi người con gái trao cả trái tim, trao cả sức mình đều là những kẻ khờ.

Bản thân tôi đã từng rơi vào tình cảnh đó nên không có ý trách móc lập trường của Thái Thái, tôi chỉ có thể dùng giọng điệu ôn hòa nhất khuyên cô ấy: “Nếu như cậu còn muốn sống, muốn có ngày mai thì chia tay với anh ta đi.”

Thái Thái nhắm mắt lại, để mặc cho nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Trong ấn tượng của tôi, cô ấy chưa bao giờ khóc, nụ cười luôn trên môi, sống thoải mái phóng túng, nghĩ văt óc tôi cũng không ngờ tới Thái Thái lại gặp phải tình cảnh này.

Tôi không tài nào hiểu được vì sao cơ thể Thái Thái có thể chịu đựng bạo lực trong một thời gian dài như thế, cũng không thể nào hiểu được tại sao cô ấy có thể chịu được bạo lực tinh thần lâu như vậy.

Không ai có thể thật sự hiểu rõ một ai, trừ phi bạn rơi vào đúng hoàn cảnh của họ.

Giống như khi còn trẻ, tôi coi thường những người tha thứ cho đàn ông ngoại tình. Thế nhưng đến khi bản thân thật sự trải qua, tôi mới thấm thía được sự bất lực đằng sau những điều ấy.

Thế giới này, người người đều có nỗi khổ của chính mình, không ai có thể trách móc ai.

Tính cách Thái Thái bình tĩnh, cô ấy không kể chuyện này cho bạn bè người thân ở đây, người có thể đến chăm sóc không nhiều, chỉ có tôi và mẹ Thái Thái thay phiên nhau ở bệnh viện.

Mẹ Thái Thái nhờ tôi khuyên Thái Thái giúp, để cô ấy dứt khoát chia tay với Viên Chấn.

Mẹ Thái Thái là người từng trải, sống đã quá nửa đời người, theo như các cụ nói thì chính là “Mình coi đàn ông là tâm can, thì đàn ông lại coi mình là khúc ruột thừa”, bà ấy nhìn thấu những chuyện giữa nam và nữ. Bà ấy cho rằng bạo lực gia đình và ngoại tình là giống nhau, có một ắt sẽ có hai, trừ khi ngay từ lần đầu tiên phải mạnh tay trấn áp phái nam thì mới có cơ hội cứu vãn. Ví dụ như cầm dao thái chém anh ta bẻ đầu chảy máu, hoặc là cắt đứt của quý của anh ta. Nhưng trên thực tế, rất ít phụ nữ có thể làm được điều đó, cho nên bạo lực gia đình và ngoại tình rất khó loại bỏ.

Tôi nói với mẹ Thái Thái, Thái Thái nhất định sẽ đưa ra quyết định đúng đắn.

Tôi xin nghỉ thêm hai ngày, quyết định ở lại chăm sóc Thái Thái thêm mấy hôm.

Phụ nữ yêu đàn ông, kỳ vọng vào đàn ông, bàn luận về đàn ông, sống vì đàn ông và chết vẫn là vì đàn ông. Nhưng cuối cùng khi chịu tổn thương, bên cạnh phụ nữ lại chỉ có phụ nữ.

Vẫn câu nói cũ “Người yêu đến đến đi đi nhưng bạn bè lại là cả đời.”

Hôm nay lúc tôi đi lấy nước sôi về thì thấy trong phòng bệnh lạnh lẽo nhét đầy mấy bà cô bà bác đang vây lấy Thái Thái cật lực khuyên gì đó.

Còn Thái Thái thì nằm nghiêng trên giường, chăm chú nhìn vào bọn họ.

Vị thiếu phụ đầu tiên lau giọt nước nơi khóe mắt, cất tiếng đầy thương xót: “Thực ra Tiểu Chấn không phải cố ý, là do nó uống rượu say mới không khống chế nổi mình. Cháu đồng ý với cô, tha thứ cho nó nhé, nhất định không được tố cáo, nếu như có tiền án, sự nghiệp sau này của nó coi như xong.”

Một nhân vật có dáng vẻ bà vú cũng lên tiếng nói đỡ: “Đúng thế, Viên Chấn lúc bình thường đối xử với cháu cực kỳ tốt, vẫn chưa kết hôn mà đã đưa thẻ ngân hàng cho cháu, một lòng một dạ với cháu. Cháu tha thứ cho nó lần này đi, bọn cô sẽ dạy dỗ nó hằn hoi tử tế, đảm bảo không có lần sau.”

Thái Thái im lặng, chỉ có điều trên mặt nở nụ cười châm biếm như có như không.

Rất rõ ràng, những người này đều là thân thích của Viên Chấn, đến khuyên Thái Thái đừng làm to chuyện.

Tôi đặt bình nước nóng lên trên tủ đầu giường, hừ lạnh với mấy bà cô kia, nói: “Viên Chấn là do bố mẹ nuôi lớn, lẽ nào Thái Thái nhà chúng tôi không phải? Các người đúng là hay thật, đến không hỏi cô ấy có đau không, vết thương đã hồi phục hay chưa mà lại bức cô ấy không được tố cáo con nhà mấy người. Có tưởng bố thích bao che khuyết điểm như các người, có một kẻ thích bạo lực gia đình như Viên Chấn cũng chẳng lấy làm gì lạ. Ồ, hóa ra rượu vào đầu óc không tỉnh táo, không điều khiển được hành vi của bản thân mà đánh phụ nữ thì có thể tha thứ, vậy người ta giết người phóng hỏa cũng là do đầu óc không tỉnh táo nhất thời hồ đồ mà phạm tội, có phải cũng nên phán là vô tội hay không? Đừng nói đến việc uống rượu hồ đồ, nếu như thật sự hồ đồ, sao không tìm người đàn ông cao mét chín, bắp thịt cuộn cuộn mà đánh nhau, sao lại về nhà đánh phụ nữ hả. Còn không phải là do biết mình đánh không nổi mấy người đàn ông cao to lực lưỡng nên mới đánh phụ nữ sao, điều đó chứng tỏ làm gì có hồ đồ, vẫn tỉnh táo chán! Đánh người phụ nữ của mình, rất có triển vọng đấy! Các người cũng khỏi cần đến khuyên nữa, Thái Thái nhà chúng tôi đâu dám tha thứ, lần này xương sườn của cô ấy bị gãy, vậy lần sau thì sao, ai biết Viên Chấn nhà các người lần sau có dùng dao hay không?! Các người cũng thật hay, nói nhiều như thế cũng chỉ mất có mấy gram calo, thế nhưng có thể làm hại đến tính mạng của cô ấy đấy!

Tôi nói lèo một hơi khiến thân thích nhà Viên Chấn xanh mắt mèo, trong đó có một người phụ nữ trung niên không nhịn nổi nữa, lời nói cũng bắt đầu chua ngoa: “Không thể nào như thế được, nếu như con bé thật sự đi tố cáo, chuyện này làm to lên, người khác không biết Viên Chấn nhà chúng tôi và con bé ở cùng nhau sao. Người ta sẽ nói như thế nào? Chắc chắn sẽ nói: Đứa con gái này không ngờ có thể tố người kẻ gối vào tù, cũng chẳng phải là thứ tốt đẹp gì; nếu không cũng nói, hai người cãi nhau, lí do nhất định đến từ hai phía, nói không chừng là do đứa con gái kia làm gì sai bức thẳng bé ra tay, sau này ai còn dám lấy cô ta nữa.”

Những lời người phụ nữ trung niên này nói có vẻ gay gắt nhưng lại là đại diện cho quan niệm của đại bộ phận người trong xã hội hiện nay, trong tình yêu người chịu thiệt thòi hơn vẫn là phụ nữ.

Đàn ông dù cho trải qua hàng trăm mối tình cũng vẫn như thường, vẫn phong lưu vẫn ngời ngời. Thế còn phụ nữ, yêu càng nhiều người càng bị người đời gièm pha.

Gần đây trên mạng còn có không ít đàn ông hèn hạ lên tiếng đồng tình, cổ vũ hành động sống thử với phụ nữ sau đó khiến bọn họ phá thai mấy lần. Như thế, phụ nữ hy sinh dù rằng đã hi sinh quá nhiều, bị áp lực dư luận lớn cũng không dám dễ dàng chia tay, đường nhiên sẽ bị đối phương hành hạ đến sống dở chết dở.

Người phụ nữ đắm mình trong tình yêu, hoàn toàn không ngờ tới bị người bên cạnh tính toán.

Suy cho cùng, buồn đưa lê cũng có thể giết chết người.

Có điều, tôi và Thái Thái đều không phải là loại người dễ dàng thỏa hiệp.

Tôi tức quá bật cười, nói: “Úi chà, cô à, cô đừng lấy những lời này ra uy hiếp nhá, Thái Thái nhà chúng tôi công việc ổn định, xinh đẹp, sao có thể sầu não vì không gả đi được nào? Đợi chuyện này làm lớn lên, ai cũng biết Viên Chấn nhà các cô đánh người, từng ngồi tù, làm gì có nhà tử tế nào gả con gái mình cho anh ta. Đến lúc ấy, ngay đến vợ cũng không lấy nổi ấy chứ.”

Người phụ nữ trung niên đẩy bị tôi chọc cho tức điên, chỉ vào mũi tôi mà mắng: “Tôi nói cái đứa nhãi ranh này từ đâu chui ra, dựa vào đâu mà quần chuyện nhà chúng tôi, chúng tôi với con bé nói chuyện liên quan quái gì đến cô. Hơn nữa, có người nào vô lễ như cô không, mẹ cô dạy cô kiểu gì thế hả?”

Tôi nhìn vào ngón tay sắp chạm vào mũi mình, cười lạnh: “Mẹ tôi quả thực dặn tôi phải kính già nhường trẻ, nhưng tiền đề để tôn trọng người già phải là người già đáng được tôn trọng, không phải còn có câu “già rồi còn ngoa sao?”

Thân thích nhà Viên Chấn bắt đầu dồn lực “tấn công” tôi, công lực mắng người của các bà cô bà thím Trung Quốc được tôi luyện qua thời gian, nếu cãi tay đôi kéo dài thì tôi chắc chắn không phải là đối thủ của bọn họ.

Nguy cơ ngay trước mắt, cuối cùng Thái Thái nói giúp tôi, chỉ nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của cô ấy trong đồng âm thanh cãi vã ầm ĩ: “Các người yên tâm, tôi sẽ không tố cáo Viên Chấn.”

Các bà thím lập tức dừng lại, vội hỏi: “Thật sao?”

Thái Thái không trả lời thẳng mà chỉ nói từng câu từng chữ: “Nhưng nếu như trong ba mươi giây các người không rời khỏi phòng bệnh của tôi, tôi sẽ thay đổi chủ ý, lập tức đi báo cảnh sát.”

Lời vừa dứt, cả đám người trong phòng nhanh chóng chạy sạch.

Đối chiến với các bà thím vẫn có thể tìm được sống trong chỗ chết, từ cổ chí kim xem ra có mình tôi, tôi với tay cầm cốc nước uống ừng ực đến tận đáy. Uống xong, tôi liếc nhìn Thái Thái: “Thật sự không tính tố cáo sao?”

“Không tố cáo nữa, dẫu sao sau này đều là người qua đường, anh ta không thể làm tổn thương tao nữa.” Thái Thái khép mắt lại, trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Tôi biết tâm tư của Thái Thái: Một là suy cho cùng từng có tình cảm, tổng người đàn ông mình từng yêu vào tù đích thực là một việc hại não. Hai là, nếu như thật sự tổng Viên Chấn vào tù, không biết chừng sau khi ra tù anh ta còn đến quẩn lầy cô ấy.

Có mất đi sẽ có nhận được, muốn có được cuộc sống mới, chịu chút đau đớn tủi nhục cũng đáng giá.

Người thân đều đến cả rồi, đương sự cũng nên xuất hiện. Trước ngày tôi rời khỏi Vân Nam, Viên Chấn xuất hiện ở phòng bệnh Thái Thái.

Thực ra Viên Chấn trông rất đoan chính đứng đắn, dù cho tôi thêm một cặp mắt tôi cũng không nhìn ra anh ta là kẻ thích bạo lực gia đình.

Tôi điên lộn ruột, trực tiếp đẩy anh ta ra khỏi phòng bệnh, thế nhưng Thái Thái lại gọi tôi lại: “Ninh Chân, tao muốn nói chuyện với anh ta.”

Tôi đành thỏa hiệp, suy cho cùng chuyện này thuộc về Thái Thái và Viên Chấn, nhất thiết phải do bọn họ đưa ra một kết cục.

Tôi đứng ở cửa phòng bệnh, không nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, chỉ nhìn thấy Viên Chấn quỳ xuống đất, khóc lóc thảm thiết, không ngừng tự vả mình. Dáng vẻ của anh ta có thể tan chảy cả sắt thép.

Thế nhưng Thái Thái lại lạnh lùng nhìn anh ta, trong mắt không có chút tình cảm gì.

Cuối cùng, Viên Chấn tiu nghỉu bước ra khỏi phòng bệnh, hình như anh ta muốn nói với tôi gì đó nhưng tôi quay đầu đi, coi như không nhìn thấy.

Cuối cùng anh ta vẫn rời đi, rời khỏi phòng bệnh, rời khỏi bệnh viện, rời khỏi cuộc sống của Thái Thái.

Tôi bước vào phòng bệnh, đi đến trước mặt Thái Thái, mấp máy miệng nhưng không cất nổi lời.

Giây phút ấy, có lẽ bất kỳ lời nói gì cũng là thừa thãi.

Thái Thái lại đưa ra một yêu cầu: “Ninh Chân, mày quay đầu đi.”

Tôi không hỏi tại sao, chỉ làm theo lời cô ấy.

Tiếng gào khóc vang lên sau lưng, khóc một cách thoải mái không kiêng kị gì cả, đau khổ bị thương lớn đến nhường ấy, tựa như nỗi đau cắt ruột.

Chỉ khác nhau ở chỗ, vết thương trên cơ thể rất nhanh sẽ lành lại nhưng vết thương tình cảm rất khó để xóa nhòa.

Giống như tôi dự liệu, Thái Thái đưa ra một quyết định đứng đắn.

Không phải tôi tin Thái Thái mà tôi tin vào tính cách của loài người, đã là con người đều ích kỷ, mọi hành động đều vì lợi ích của bản thân mình.

Không cần phải cố truy hỏi một người phụ nữ tại sao không thể rời khỏi người đàn ông làm mình đau khổ, bởi vì hạnh phúc mà anh ta mang đến cho cô ấy lớn hơn những đau khổ anh ta gây ra.

Khi Thái Thái ý thức được tính mạng của mình đang bị đe dọa cô ấy đương nhiên sẽ bước ra khỏi lưới tình.

Khi tôi ý thức được nếu tiếp tục duy trì đoạn hôn nhân của mình thì tinh thần tôi sẽ bước vào cõi chết, tôi cũng lựa chọn thoát khỏi nó.

Con người có cơ chế tự bảo vệ chính mình, khi đối phương mang đến cho mình đau khổ lớn hơn hạnh phúc, được nhiên sẽ chia tay.

Mặc dù bây giờ đau khổ, nhưng tôi tin Thái Thái nhất định sẽ hồi phục lại nguyên trạng.

26. Chương 26

Tôi không lo Thái Thái sẽ quay lại với Viên Chấn, cô ấy là người con gái quật cường nhất mà tôi từng gặp, một khi đã quyết định thì không bao giờ hối hận.

Sáng sớm hôm sau, Thái Thái thức dậy đã quay về là cô gái không gì có thể làm gục ngã trước đây.

Thái Thái vừa ăn, vừa nói: “Mấy ngày hôm nay nằm trên giường tao đã nghĩ thông suốt về chuyện tình cảm, thấy bản thân khi ở bên Viên Chấn giống như bị trúng tà, hoàn toàn là đáng về uất ức của cô con dâu, hiện giờ tao rất muốn trở về quá khứ tát cho bản thân khi ấy hai cái bạt tai.”

Thấy Thái Thái vẫn còn đang bị thương nên tôi quyết định lại bỏ qua cho cái tật nói ngọng của cô ấy.

Quả nhiên tôi là một cô gái tốt bụng. He he he

Tôi hiểu rõ một đêm không thể nào làm giảm đi vết thương trong lòng Thái Thái, nhưng ít nhất cô ấy đã tìm lại chính mình.

Chúng tôi đều mất phương hướng khi yêu sai, dần dần mất đi con người thật của mình.

Thực tế, khi bạn cần thay đổi bản thân để thích ứng với một mối tình, thì điều đó chứng tỏ mối tình ấy, bạn nên suy nghĩ đến việc chia tay.

Bởi vì cuộc sống này không có gì đáng quý hơn khi mình là chính mình.

Tôi bỗng dưng nghĩ đến gì đó, cười nói: “Lần trước gặp nhau tao thất hôn (li hôn), lần này gặp lại đến lượt mày thất tình, mày nói xem hai đứa mình có được coi là chị em hoạn nạn có nhau không?”

Ngừng một chút, tôi lại hỏi: “Nhưng dù cho thất hôn hay là thất tình, chỉ cần qua đi rồi thì mọi chuyện coi như sẽ tốt đẹp lên. Dù cho sau này vẫn còn gặp phải chuyện buồn, trải qua lần đau khổ bị thương này, những chuyện buồn ấy chẳng qua chỉ như gai ngứa, hoàn toàn không có lực sát thương.”

Hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng tây, Thái Thái lại có thể nói chuyện một cách nghiêm túc: “Thật ra Ninh Chân, mỗi ngày trên thế giới này đều có người chết vì chiến tranh loạn lạc, vì đói rét hay vì bệnh tật, chúng ta vẫn còn sống, vẫn có sức khỏe, đã là hạnh phúc lắm rồi.”

Tôi tán thành những gì Thái Thái nói.

Đứng trước sự sống và cái chết, tình yêu chẳng qua cũng nhẹ tựa lông hồng.

Trước khi rời đi, “thương binh” Thái Thái hăng còn tám nhắm được: “Đúng rồi, mày li hôn lâu như thế, lẽ nào không gặp được vận đào hoa nào sao? Mặc dù mặt không xấu thì cũng xinh đấy, nhưng mà cũng phải gặp được anh nào mắt mù chứ.”

Tôi thấy cái tài độc mồm độc miệng này của Thái Thái đã thành thần rồi.

Tôi lập tức nghĩ đến đóa hoa đào rực rỡ Vu Viễn kia.

Tôi nói hết chuyện dây mơ rễ má giữa tôi và Vu Viễn cho Thái Thái nghe, hơn nữa còn nhiều lần miêu tả kỹ lưỡng sự mặc cảm, do dự của tôi.

Thế nhưng Thái Thái nghe xong lại không thêm để ý đến những cảm thụ lộn xộn của tôi, chỉ hỏi một câu: “Mày thích anh ta ư?”

Tôi ngây người.

Đúng thế, khi nhận thức được quan hệ ám muội giữa tôi và Vu Viễn, tôi đã nghĩ rất nhiều, nhưng duy nhất không nghĩ tới một điều: tôi thích Vu Viễn ư?

Không thể phủ nhận, đích thực tôi có hảo cảm với Vu Viễn, con người Vu Viễn vốn dĩ rất dễ khiến người khác có hảo cảm.

Nhưng tình cảm của tôi với anh ấy có đến mức tình cảm giữa nam và nữ không?

Tôi có chút hoảng hốt.

“Nghĩ cho kĩ đi.” Thái Thái than nhẹ một hơi, đôi mắt u ám nhìn tôi: “Ninh Chân, đối với tình yêu, không cần quá lạc quan cũng không cần quá bi quan. Chúng ta rất khó ở bên cạnh người mình yêu nhất. Nhưng hạnh phúc, chính là mãi mãi ở bên người thích hợp với mình nhất.”

Sau khi từ biệt Thái Thái, tôi vội vã đến sân bay, lên chuyến bay sáng sớm. Vốn định ngủ một giấc trên máy bay, tuy nhiên nghĩ đến việc Vu Viễn mà cả đầu như nổi lửa đang đun sôi sùng sục, toàn những thứ hỗn độn vào nhau không thể nào thoát ra được.

Không coi là một đoạn đường ngắn nhưng tôi lại không suy nghĩ được điều gì cả.

Xuống máy bay, đầu óc như đi trên mây, không cần thận đi nhằm vào WC nam, dọa đến mấy anh con trai bên trong xanh mắt mèo, lại không cần thận để cúc áo quần vào tóc, đau đến nước mắt chảy ròng ròng.

Đúng là họa vô đơn chí, vừa mới bước ra khỏi sân bay, lại không cẩn thận va phải một người đi bộ. Tôi cúi đầu xin lỗi, đang tính đi tiếp thì tay đã bị người ta kéo lại.

Sự tiếp xúc ấy rất quen thuộc, vừa ấm áp lại sạch sẽ, lòng bàn tay có vết chai mờ.

Tôi ngẩng đầu lên, đối diện với một đôi mắt sâu thẳm thẳm. Giây phút ấy, trong đầu lóe lên, câu hỏi khi này đã có câu trả lời.

Đúng thế, tôi thích Vu Viễn.

Trong lúc nào không hay tôi đã thích anh ấy.

Thích anh ở điểm thấy chuyện bất bình, rút dao ra giúp, thích anh ở điểm anh coi trọng tình thân, thích anh ở điểm anh thương xót trẻ nhỏ, thích anh ở điểm anh chăm sóc tôi.

Tôi thích con người anh.

Vu Viễn không nói lời nào, chỉ nắm chặt tay tôi, kéo tôi đến xe của anh. Chúng tôi ngồi ở chỗ dừng xe của sân bay, hai tay nắm chặt. Hai bàn tay dính vào nhau, sự ấm áp dần trở nên nóng bỏng, lòng bàn tay sạch sẽ dần trở nên ướt đẫm, nhưng hai bên vẫn không buông tay.

Tựa như không cần phải nói gì cả, chỉ cần một động tác nhỏ cũng hiểu rõ đôi bên.

Không biết đã qua bao lâu, lâu đến mức cánh tay bắt đầu tê cứng, cuối cùng tôi cũng mở miệng, nhưng lại hỏi một vấn đề chẳng đâu vào đâu: “Sao anh lại biết hôm nay tôi về?”

“Nếu như có lòng, chuyện gì cũng có thể tra ra.” Giọng nói của Vu Viễn đều đều, trầm thấp, mang chút mưa bụi lất phất.

“Vậy ... tại sao anh lại đến?” Tôi cúi đầu càng thấp, một mặt mong chờ nghe được đáp án đó, một mặt lại sợ hãi nghe phải một đáp án khác.

Trong buồng xe là một mảnh tĩnh lặng, gần như chỉ nghe thấy tim tôi đang đập thình thịch.

Sự tĩnh lặng ấy làm cho hơi thở tôi kéo dài, không có khí oxy hít vào, ngực tôi tức ngạt, tim đập nhanh hơn, hai thái dương không ngừng giật giật.

Ngay một giây trước khi sắp đứt hơi, Vu Viễn lên tiếng: “Anh rất nhớ em.”

Anh nói, anh rất nhớ em.

Giọng anh bình tĩnh quá, nhưng sự bình tĩnh ấy lại dường như là kết quả sau một hồi đấu tranh dữ dội.

Theo đó anh quay người, ôm tôi vào lòng.

Giây phút đó, tôi nghe thấy có âm thanh trong mạch máu mình.

Trong mạch máu tôi, có tiếng hoa nở.

Cứ như thế, tôi và Vu Viễn đến với nhau.

Chúng tôi không hẹn mà cùng giữ bí mật mối quan hệ này, suy cho cùng đây cũng coi là yêu đương ở công ty. Chúng tôi đều đã là người trưởng thành, đều trải qua thất bại trong tình cảm, cho nên đều hiểu rõ tình cảm đến rồi lại đi rất nhanh chóng. Chúng tôi không còn là cô cậu thanh niên vô ưu vô tư nữa rồi, không còn có thể phóng túng mà yêu đương, chúng tôi bắt buộc phải chừa cho bản thân một đường lùi. Như thế sau này dù cho chúng tôi chia tay, ít nhất vẫn có thể tiếp tục làm công việc của mình ở đài truyền hình.

Huống chi, tôi không muốn mình thành đề tài tán gẫu của người khác. Có thể tưởng tượng ra nếu như quan hệ của tôi và Vu Viễn bị người khác biết, nước miếng cũng đủ dìm chết tôi rồi.

Cho nên chúng tôi hưởng thụ đoạn tình yêu bí mật này.

Trước kia khi ở bên Đồng Thừa Nghiệp, đề tài thảo luận của tôi và anh ta đại đa số là những thứ vớ vẩn của đời sống hàng ngày, rất ít khi chạm đến tâm hồn nhau. Anh ta không thích đọc sách, chỉ thích xem phim đầu súng kích thích, đề tài mà chúng tôi có thể nói chuyện rất ít.

Ở bên cạnh Vu Viễn tôi cảm nhận được cảm giác hai tâm hồn như hợp làm một mà trước nay chưa từng có. Chúng tôi cùng thích một nhóm nhạc, cùng thích một bộ phim, cùng thích một nhà văn, thậm chí đến món thích ăn nhất cũng giống nhau.

Anh tựa như tri âm thất lạc đã lâu của tôi.

Địa điểm gặp nhau thường xuyên của chúng tôi là nhà anh. Nhà anh trang hoàng theo gam màu vàng ấm áp mà đơn giản, có một bức tường đặt toàn sách, có hoa cỏ tự tay mình chăm sóc, trong sự ấm áp mộc mạc lại mang chút hơi thở nghệ sĩ.

Thật ra anh cũng rất bận rộn, đôi lúc rảnh rỗi sẽ gửi tin nhắn cho tôi, hẹn tôi đến nhà anh. Đợi đến khi tôi tới nhà anh, anh sẽ rót cho tôi chén hồng tửu, còn mình thì đến phòng bếp nấu cơm.

Anh nấu ăn rất ngon, đặc biệt là đồ hải sản, tôi sợ nhất món hải sản nhà anh làm có lẫn vị tanh, nhưng món anh làm lại chỉ có nguyên vị tươi ngon của hải sản.

Tôi đương nhiên sẽ không ngồi yên trên sofa, lần nào cũng cầm ly rượu đứng trước cửa phòng bếp nhìn anh. Anh mặc một chiếc tạp dề màu đen, cầm cái muôi gỗ, dù xung quanh toàn là khói bếp nhưng nhìn anh vẫn nhàn nhã như thế. Thỉnh thoảng anh quay đầu lại, nở nụ cười với tôi, khi ấy tôi đã nghĩ đến câu “thiên trường địa cửu”.

Ăn xong bữa tối, anh sẽ đến nhà bếp rửa bát, tôi cũng không bao giờ tranh giành với anh công việc này.

Tình yêu ở giai đoạn nồng nhiệt nhất là khi người phụ nữ được hưởng thụ, cũng là thời khắc duy nhất họ có thể hưởng thụ, quả thực không cần phải nhớ tới tam tông tứ đức để làm gì.

Rửa bát xong, chúng tôi sẽ ngồi ở sofa cùng nhau xem phim. Phòng khách nhà Vu Viễn khá rộng, đặt một giàn chiếu phim gia đình còn mới, lúc mở phim giống như đang ngồi xem ở một rạp chiếu phim mini.

Phim chúng tôi xem hầu hết đều là những bộ phim tình cảm nhẹ nhàng, thế nên trong căn phòng tối đen, hai người đều rất ít nói chuyện, chỉ lặng lẽ dựa vào nhau.

Những hỗn loạn nhộn nhịp của trần thế tựa như những hạt cát, nhẹ nhàng trôi dạt, lặng lẽ thấm vào đất mẹ.

Yêu Vu Viễn, tựa như đang xem một bộ phim nhẹ nhàng sâu sắc, không có những cuộc chém giết chấn động lòng người, nhưng có thể khiến cho người xem cảm nhận được dư âm còn lắng đọng mãi.

Ở bên anh, tôi mới thật sự cảm nhận được thế nào là “Năm tháng tĩnh lặng, hiện thực bình an.”

Tôi đem nguyên văn chuyện này nói với Thái Thái, Thái Thái mừng cho tôi, nhưng mở miệng ra lại là: “Nhìn xem, thế giới này dần ông mù mắt vẫn còn tồn tại.”

Tôi ra bộ rất muốn đánh chết cô ấy.

Suy cho cùng vẫn là mỹ nhân ngực to, vận đào hoa của Thái Thái trước nay không bao giờ thiếu, sau khi chia tay Viên Chấn rất nhanh đã yêu một ông chú khác. Con người ông chú đó khá được, thành thực trầm tĩnh, nhưng Thái Thái nhìn ra tình cảm của ông chú kia vẫn còn giữ lại một phần, không toàn tâm toàn ý với Thái Thái như Viên Chấn.

“Có điều như thế thì sao chứ?” Trong giọng nói của Thái Thái mang chút gì đó như nhìn thấu sự đời: “Một tình yêu quá cuồng nhiệt sẽ tự thiêu đốt chính mình, không nóng không lạnh như thế này đâm ra lại hay.”

Mỗi từ mỗi câu của cô ấy tôi đều đồng ý, trải qua những chuyện này, chúng tôi đã không còn là cô thiếu nữ mong muốn một tình yêu màu hồng như xưa nữa.

Chúng tôi cũng dần thấu hiểu cuộc sống, bắt đầu trở nên thực dụng, bắt đầu hiểu rõ ở bên cạnh người mình yêu nhất có lẽ lại là tai họa.

Chúng tôi, không còn tìm lại sự đơn thuần như xưa nữa.

Trước khi ngắt điện thoại, Thái Thái dặn dò tôi: “Ninh Chân, trong cái xã hội này, bà mẹ đơn thân càng không dễ dàng. Phải hiểu được cách bảo vệ chính mình, đồng thời cũng nên học cách buông tay để yêu.”

27. Chương 27

Tôi hiểu ý của Thái Thái.

Điều thú vị nhất của thế giới này chính là bạn không biết được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì. Con người sống trên đời, muốn tỉnh táo, nhưng cũng muốn ôm hy vọng.

Tình cảm của tôi và Vu Viễn ấm lên nhanh chóng, tôi chưa từng gặp một người phù hợp với mình đến thế, thậm chí không cần nói gì, chỉ một ánh mắt cũng có thể hiểu được nhau.

Ở bên nhau mấy tháng, chúng tôi không cãi vã, cũng không hề đổ mắt, thậm chí cả một tiếng nặng lời cũng chưa từng có. Thứ nhất là do tính Vu Viễn vốn trầm ổn dịu dàng, thứ hai có lẽ là vì cũng không có chuyện gì đáng để chúng tôi khắc khẩu.

Tình cảm này phát triển quá sức thuận lợi, tốt đến mức khiến tôi có cảm giác không thật chút nào. Mỗi đêm trước khi ngủ, tôi lại bất giác nhéo mặt mình, dùng cảm giác đau đớn để tự nói với bản thân, rằng đây không phải là mơ.

Từ khi li hôn tới nay, tôi cứ nghĩ đời này mình thất bại toàn tập rồi, không ngờ tôi vẫn có thể gặp một người yêu tốt đến thế. Có đôi khi tôi lại nghĩ, có lẽ Thượng Đế lấy của người ta bao nhiêu, cũng sẽ trả lại cho người đó bấy nhiêu. Nghĩ đến đó, có lẽ Thượng Đế vẫn công bằng ở một mức nào đó.

Sau khi biết chuyện ngoại tình của Đồng Thừa Nghiệp, tôi không còn tin vào quan hệ nam nữ nữa, nhưng Vu Viễn xuất hiện lại khiến cho tôi cảm thấy mình vẫn xứng đáng được yêu.

Phụ nữ sẽ vì người mình yêu mà trau chuốt, làm đẹp, tôi lại một lần nữa bắt đầu trang điểm cho bản thân mình. Nhưng trải qua giai đoạn túng quẫn lúc trước, tôi nhận ra tiền tài có vai trò quan trọng rất lớn, nên không dám tiêu xài hoang phí như trước đây nữa.

Phụ nữ lúc trẻ sẽ có hết mọi thứ, dù lấy miếng giẻ rách mặc lên cũng trở nên xanh tươi mơn mớn. Nhưng sau giai đoạn thanh xuân con gái, phụ nữ sẽ không dám xuề xòa với bản thân mình nữa, khi đó họ phải dựa vào áo quần chất lượng cộng thêm trang điểm để làm đẹp cho chính mình.

Chung quy vẫn câu nói cũ: người đẹp vì lụa. Tôi có sự thay đổi rõ rệt như thế, các đồng nghiệp ở đài truyền hình đương nhiên đánh hơi ra được, có người ép hỏi tôi có phải tìm được bạn trai mới rồi không. Tôi chỉ có thể rập khuôn mà đáp, nửa giả nửa thật mới là lời nói dối tốt nhất.

Đây là hành động bất đắc dĩ, dù có cho tôi bảy cái đầu triệu hồi Thần Long đi nữa, tôi cũng không thể nghĩ rằng ở cái tuổi này tôi còn có thể yêu đương bí mật. Nhưng không thể không nói, tình yêu bí mật đúng là khiến cho người ta có cảm giác vùng trộm và hồi hộp. Có đôi khi gặp Vu Viễn trong thang máy, rõ ràng tối hôm qua còn quấn quýt bên nhau, nhưng đúng lúc này lại còn giả vờ giả vịn như kiểu “tôi và anh không quen biết”. Cũng khó trách đám đàn ông vẫn có châm ngôn là: thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vùng trộm.

Thực ra chúng tôi đều cực kì bận rộn, anh lúc họp lúc tăng ca, tôi thì phải vẽ tranh liên tục, cho nên cũng không thể ngày ngày quấn lấy như thanh niên trẻ tuổi, không gặp mặt một buổi tối đã phải nhắn tin gọi điện. Đề tài giữa chúng tôi dường như mãi mãi không hề buồn chán, cũng không biết vì sao lại có nhiều thứ để nói đến thế.

Có đôi khi bắt đầu chỉ là “Sáng nay em ăn một cái bánh quẩy”, từ bánh quẩy chuyển sang donut, rồi từ donut tới kịch hay, từ kịch hay quay sang tâm lý học, từ tâm lý học nói đến nhà trường, rồi lại từ nhà trường lan tới căn tin, cuối cùng lại trở về bánh quẩy.

Bởi vì có tình cảm, cho nên dù có trò chuyện về đề tài gì thì cũng cảm thấy hứng thú.

Lúc chúng tôi bắt đầu qua lại được ba tháng, Vu Viễn lại phải đi Mỹ công tác một chuyến. Một tuần anh không có ở đây, dù lời này có phần sến sẩm buồn nôn, nhưng thực sự làm tôi cảm thấy cô đơn lạnh lẽo như ngày tuyết.

Tuy rằng thời gian đó tôi mới nhận được một dự án vẽ tranh khác, bận tối mảy mảy mắt, nhưng bóng dáng Vu Viễn vẫn lảng vảng trong đầu óc từng giờ từng phút.

Cho nên mới nói, phụ nữ không có tiền đồ vậy đó, cho dù trước kia đau thương thế nào, khi yêu đương vẫn say mê như thế.

Tôi nhớ giáo viên mỹ thuật cấp hai của mình tư duy khá cởi mở, nhưng lúc dạy học cô vẫn hay nói mấy lời thâm thúy, bảo nữ sinh bọn tôi không được yêu sớm, bởi vì “Nam sinh khi yêu, thì chuyện tình yêu chỉ chiếm 10% suy nghĩ, còn nữ sinh yêu đương lại chiếm tới 90% đầu óc của mình, cho nên nữ sinh mà yêu sẽ rất ảnh hưởng tới việc học”.

Trước kia tôi vẫn xem những lời này là khuôn vàng thước ngọc trống chiều chuông sớm, nhưng mà sau này ngẫm lại, lúc đó sao đã gọi là tình yêu?

Cũng giống như lời bài hát nọ - nhưng mà phụ nữ ấy, tình yêu là linh hồn của cô ấy, cô ấy có thể dâng hết cả đời, vì người mình yêu.

Tình yêu chỉ chiếm 10% suy nghĩ của đàn ông, như thế anh ta cũng chỉ hưởng thụ được 10% vui vẻ. Với phụ nữ là 90%, như thế cô ấy sẽ có được 90% sung sướng.

Thực ra có đôi khi, thứ phụ nữ chúng ta yêu có lẽ cũng không hẳn là đàn ông, mà là yêu tình cảm của chính mình.

Dù có thế nào đi nữa, tôi cũng hưởng thụ cảm giác này.

Hôm nay lúc đi làm tôi nhận được tin nhắn của Vu Viễn, nói anh trở về rồi, đang ở đài truyền hình, hẹn tôi buổi tối tới nhà anh ăn cơm.

Tôi đồng ý, lòng tràn ngập vui sướng, tuy lúc này trước mặt không có gương soi, nhưng tôi biết, gương mặt già nua của mình bây giờ chắc chắn đang cười tươi như hoa cúc Ba Tư. Đang hớn hở như thế, bỗng nhiên anh lại nhắn thêm tin nữa – “Không xong rồi.”

Trong lòng tôi căng thẳng, vội hỏi: “Sao thế?”

Anh nói: “Giờ anh muốn gặp em, làm sao bây giờ.”

Con người ta khi yêu đương cuồng nhiệt có thể nghĩ ra đủ mọi cách để gặp nhau. Giữa trưa, chúng tôi tới nhà hàng Nhật cách dài truyền hình khá xa ăn cơm.

“Chúng ta thế này có giống như yêu đương vụng trộm không nhỉ?” Tôi vừa ăn sushi cá, vừa hỏi.

Sau một hồi lâu, Vu Viễn mới cười nói: “Sao lại giống?”

Dừng một chút, anh lại hỏi: “Em có muốn công khai không?”

Tôi suy tư rồi lắc đầu: “Cứ như vậy cũng tốt.”

Vừa nãy trong phòng trà, chính tai tôi nghe thấy Triệu Khiết tám nhảm, nói tôi gần đây “quyến rũ chết người”, chắc là muốn mê hoặc ai đó, hoặc là đã quyến rũ được ai đó rồi, sau đó lại tỏ thái độ bảo không biết người đàn ông nào vô phúc thế, nhất phải một con ghẻ như tôi.

Nếu là trước kia, không chừng tôi sẽ xông lên đấu khẩu với cô ta 300 hiệp, người như tôi bị một đám bác gái vây quanh đánh vẫn có thể yên bình chui ra, sức chiến đấu tất nhiên không thể xem thường.

Nhưng gần đây Vu Viễn dạy tôi rất nhiều điều, gặp chuyện không được hấp tấp, cũng không được hành động nhất thời. Dù sao tôi cũng là người mới, Triệu Khiết lại ở trong đài nhiều năm, chuyện chúng tôi khắc khẩu mà đến tai lãnh đạo, nhất định họ sẽ nghĩ tôi không tôn trọng tiền bối.

Vì thế lúc ấy tôi không đẩy cửa xông vào, cũng không xé rách mặt Triệu Khiết. Nhưng trong lòng tôi vẫn luôn nghĩ rằng, nhịn quá sẽ gây ung thư, cho nên cuối cùng đành thỉnh giáo Vu Viễn: “Nếu có đồng nghiệp nói xấu sau lưng em, em nghe lời anh nhịn được, nhưng mà vẫn tức thì biết làm sao?”

“Nếu không nhịn được, anh sẽ cho ít thuốc sổ vào trà.” Vu Viễn trả lời nhẹ nhàng bằng quơ như thể trước nay anh đã trải qua chuyện đó vô số lần.

Quả nhiên, không may mắn đã không gọi là em bé, không cắn chết người đã không gọi là ngao tạt. Tôi quyết định từ nay về sau nếu không có việc gì thì không được đắc tội với chó ngao tạt Vu Viễn.

“Để mấy việc vặt vãnh sang một bên đi, trước mắt có chuyện quan trọng hơn cần thảo luận này.” Vu Viễn nghiêm túc nói.

“Chuyện gì vậy?” Thấy anh như thế, tôi cũng lo lắng theo.

Anh đột nhiên bật cười, nụ cười như băng tan tuyết nhạt, vô cùng tuần tú: “Thì về chuyện anh rất nhớ em đấy.”

Anh nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, mu bàn tay ngứa ngáy khiến tôi thấy lâng lâng. Trước khi chúng tôi chính thức qua lại, cũng ở bãi đỗ xe đó, anh nói câu: “Anh rất nhớ em.”

Sau này Vu Viễn từng thổ lộ rằng, lúc anh đưa tôi đi đập chai, khi nắm tay tôi cũng là lúc tình yêu nảy nở. Sau đó lại thấy mình đường đột, cũng không xác định được tình cảm của mình đối với tôi, không biết phải đối mặt thế nào, cho nên mới tạm thời không liên lạc. Tiếp đó bởi vì chuyện của Thái Thái, tôi đi Vân Nam, lúc không có tôi, Vu Viễn mới cảm thấy cực kỳ khó chịu, trong lòng trống trải, lúc đó anh mới hiểu rõ tình cảm của mình, cho nên anh nhờ người tìm hiểu ngày tôi trở về, đón tôi ở sân bay, thổ lộ mấy lời cũng không tính là tỏ tình đó.

Tôi mơ hồ nhận ra, câu nói này hình như còn có ý gì khác.

Tôi biết, chuyện có nên ở cùng tôi hay không, có lẽ Vu Viễn đã do dự rất lâu. Nguyên nhân cụ thể tôi cũng không muốn miệt mài theo đuổi, dù sao một phần cũng là vì tôi là mẹ đơn thân.

Nếu là trước kia, tôi nhất định sẽ mè nheo hỏi tiếp, cố gắng làm rõ thái độ của anh đối với mình, không muốn giữa tình cảm này có chút bụi bẩn nào. Nhưng từng trải qua nhiều chuyện phức tạp, hơn nữa tuổi tác ngày càng lớn, tôi cũng dần hiểu được, nước trong ắt không có cá. Dù là chuyện gì đi nữa, cũng không nên nhìn quá rõ, hiểu quá sâu, cuộc sống mới không quá mệt mỏi.

Dẫu khi ấy Vu Viễn đã đấu tranh suy nghĩ những gì, điều quan trọng nhất vẫn là cuối cùng chúng tôi đã ở bên cạnh nhau.

Vậy là tốt rồi.

Vu Viễn nắm lấy tay tôi, hai người cùng nhìn nhau. Có đôi khi không cần làm gì cả, chỉ cần nhìn nhau thôi cũng như có cả thế gian.

Tôi nhìn khuôn mặt anh từ khóe mắt đến đuôi lông mày, có phần quyến luyến: “Anh gây đi này.”

“Ăn không quen đồ ăn nhanh bên đó, đói bụng mấy hôm.” Vu Viễn giải thích.

Tôi nghiêm trang sửa lời anh: “Anh phải nói là, vì không có em nên anh mới tiêu tụy chứ.”

Anh cười, đôi mắt như mặt hồ phản chiếu chân trời xanh thẳm: “Đúng thế, vì không có em nên anh mới tiêu tụy thế này đây.”

Tôi cắn môi thấp giọng cười.

Đoạn đối thoại rất nhàm chán phải không? Nhưng trong tình yêu cuồng nhiệt, nhàm chán cũng có cái thú của nó.

Đúng lúc đó, cánh cửa kiểu Nhật bị kéo ra, phục vụ đưa cơm vào. Hai má tôi thoáng hồng, cố gắng muốn tránh khỏi tay anh, nhưng Vu Viễn lại không chịu buông ra.

Tôi hiểu ý anh, chúng tôi rất ít khi có thể làm mấy hành động tình nhân ở nơi công cộng. Ở đây không có đồng nghiệp dài truyền hình, giống như xỏ lồng, là lúc cùng nhau hưởng thụ.

Nghĩ rồi, tôi cũng không giãy giụa nữa. Đời người ngắn ngủi, cần gì phải vì mấy thứ hư ảo mà mất đi niềm vui ngày thường?

Tôi và Vu Viễn cứ nghĩ ở trong này sẽ không gặp được người quen, nhưng đúng lúc đó, một giọng nói kinh ngạc do dự vang lên bên cửa: “Vu Viễn?”

Tôi và Vu Viễn cùng quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái tóc ngắn, cũng không tính là xinh đẹp, nhưng có vẻ khá hoạt bát, điển hình của những phụ nữ giỏi giang quyết đoán.

Và đúng lúc đó, Vu Viễn lặng lẽ buông tay.

28. Chương 28

Không biết vì cớ gì, trong lòng tôi bỗng có cảm giác kỳ lạ.

Sắc mặt Vu Viễn vẫn như thường, đứng lên hàn huyên đôi câu với người phụ nữ ấy, ánh mắt người phụ nữ kia không ngừng liếc về phía tôi, từ ánh mắt tôi cảm thấy được sự tìm tòi nghiên cứu, nhưng vẫn may không có ác ý.

Vu Viễn giới thiệu: “Thật ra hai người cũng quen biết nhau, đây là biên tập Hồ Hiểu.”

Tôi giật mình.

Thì ra cô nhân viên văn phòng này chính là cái cô biên tập Hồ Hiểu hay hẹn tôi giao bản vẽ. Do bình thường chúng tôi chỉ liên lạc với nhau trên mạng hoặc qua điện thoại nên mới không nhận ra nhau.

Nghe thấy là tôi, khuôn mặt Hồ Hiểu lộ ra vẻ hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục được bình tĩnh, cười nói: “Hai người cứ nói chuyện đi, bạn tôi đang đợi tôi ở bên kia.”

Sau khi Hồ Hiểu rời đi, Vu Viễn không nắm tay tôi nữa, anh chỉ cười ảm đạm, nụ cười ấy tựa như mặt hồ hơi gợn sóng.

Tôi bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được rốt cuộc đã không đúng ở điểm gì.

Thế là tôi nhất quyết hỏi thẳng: “Sao em lại thấy có gì đó kỳ quái?”

Vu Viễn đuổi tay véo má tôi: “Em suy nghĩ nhiều rồi.”

Buổi tối vẫn hẹn ở nhà anh như cũ, chúng tôi ăn cơm xem phim, đến lúc tôi chuẩn bị về nhà, anh lại đưa ra một chiếc hộp nhung.

Tôi đón lấy, mở ra mới thấy bên trong là một sợi dây chuyền kim cương tinh xảo, mặt dây truyền khảm đầy những viên kim cương, kết hợp với sợi dây truyền màu đen tựa như những vì sao trong trời đêm.

Vu Viễn ôm tôi từ phía sau, cầm đặt trên vai tôi.

Dưới cằm anh có một vết lõm, giống như những ngôi sao âu mỹ, nói một cách trang nhã thì là “Cleft”, nói một cách thô thiển thì chính là “cằm hình cái mõng”.

Tóm lại, cằm của anh ấy trông rất man.

Tôi cực kỳ thích.

“Sao bỗng dưng lại tặng em cái này?” Tôi cười hỏi.

Phụ nữ là loài động vật không thể kháng cự được kim cương và hoa tươi, trước đây tôi không hề cảm nhận được kim cương đắt đến nhường nào, tuy nhiên khi thật sự cầm kim cương trên tay, đợi đến khi nó lặng lẽ phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, mới kinh ngạc phát giác ra vẻ đẹp của nó có thể khiến cho con người ta quên cả hít thở.

“Trước khi anh đi mấy ngày, không phải em bảo anh đọc “Tiểu Vương Tử” sao?” Giọng nói Vu Viễn trầm thấp, phát ra tiếng ồm ồm sau lưng tôi: “Nhìn thấy sợi dây chuyền này, anh nhớ đến câu mà em thích nhất ‘Nếu như bạn yêu một đóa hoa giống như ngôi sao trên bầu trời, vậy thì, chỉ cần vào lúc trời đêm ngược nhìn lên bầu trời, bạn sẽ thấy bầu trời đầy sao giống như những đóa hoa đang nở rộ.’”

“Tiểu Vương Tử” là câu chuyện cổ tích người lớn, cũng là cuốn sách mà tôi thích nhất. Không ngờ hôm ấy lại tìm thấy trong giá sách của Vu Viễn, bèn bảo anh đọc cho tôi nghe. Giọng nói của anh trầm thấp chậm rãi nhưng cũng rất diễn cảm, là một loại hưởng thụ cho đôi tai.

“Sau này, mỗi khi em nhìn chiếc dây chuyền này sẽ nhớ đến “đóa hoa” là anh đây.” Anh nói.

“Thế hóa ra anh là đóa hoa Loa Kèn à?” Tôi cười.

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện nhưng giây phút vui vẻ bên Vu Viễn đã làm xóa tan mọi sự nghi ngờ của tôi.

Về đến nhà, bỗng dưng Hồ Hiểu gọi tôi lên mạng, hỏi tình hình bản vẽ tôi đang làm, sau đó lại hỏi một câu: “Cô đang qua lại với Vu Viễn à?”

Hai tay tôi đặt trên bàn phím, nhưng một lúc lâu vẫn không gõ nổi một chữ.

Hầu như bình thường tôi và Hồ Hiểu chỉ nói chuyện công việc, vậy mà hôm nay chủ đề nói chuyện lại thân mật đến mức này rồi.

Thấy tôi vẫn chưa trả lời, cô ấy nói thêm: “Ngại quá, tôi không nên tò mò như thế, nếu như khó nói thì cô không cần để ý đến câu hỏi này của tôi đâu.”

Tôi quyết định nói cho cô ấy sự thật: “Đúng thế, chúng tôi đang yêu nhau.”

Hồ Hiểu cũng coi như bạn của cả tôi và Vu Viễn, lúc thường cô ấy quan tâm giúp đỡ tôi rất nhiều trong công việc, tôi thấy không nhất thiết phải giấu cô ấy.

Sau khi nói ra sự thật, ở đầu bên kia Hồ Hiểu một lúc lâu không thấy có phản ứng gì, tôi đang băn khoăn không biết tại sao thì cô ấy lại nhắn tin đến, “Hai người đều là bạn của tôi, chỉ cần hai người đều vui vẻ là tốt rồi.”

Câu nói này nghe như có chỗ nào đó không đúng, nhưng rốt cuộc là chỗ nào thì tôi lại không biết.

Hôm sau tôi nói chuyện này cho Vu Viễn, đồng thời cũng tỉ mỉ quan sát sắc mặt anh, nhưng không phát hiện ra có điều gì bất thường.

Anh giải thích: “Có lẽ danh tiếng trước đây của anh không tốt, cho nên cô ấy mới lo anh bắt nạt em. Đáng tiếc cô ấy nhìn người không chuẩn, không nhìn ra anh mới là người bị bắt nạt.”

Tôi cười cắn một miếng lên vai anh.

Về sau Hồ Hiểu cũng không nhắc đến chuyện của tôi và Vu Viễn nữa, cộng thêm xảy ra một chuyện lớn, sự chú ý của tôi cũng chuyển đến chỗ khác.

Hôm nay tôi và Tiểu Đình nhận được điện thoại của người dân, nói rằng ở nơi xxx có hai người phụ nữ đánh nhau, nghe nội dung của cuộc tranh chấp có lẽ là cuộc “quyết đấu” giữa vợ và người tình của chồng.

Mấy năm gần đây, lòng tin vào xã hội ngày càng tụt giảm, sự phát triển về tinh thần không đuổi kịp sự phát triển về mặt vật chất. Đàn ông có tiền, rảnh rỗi là bắt đầu chơi trò tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, còn đàn ông không có tiền thấy mấy người đàn ông có tiền chơi trò này cũng học theo. Thế nên đội ngũ tiểu tam như măng mọc sau mưa, càng mọc càng lớn mạnh.

Cũng bởi vì lẽ ấy mà mọi người rất quan tâm vấn đề giữa vợ chính với tiểu tam, tôi và Tiểu Đình đều cho rằng đây sẽ là tin tức có sức bùng nổ lớn, nhận được tin báo liền tức tốc chạy đến phỏng vấn.

Thực ra mới đầu khi tiếp xúc với chủ đề tiểu Tam, tôi có chút bài xích, không kìm được mà nghĩ đến những tổn thương mà mình phải chịu trước đây.

Không phải là vẫn còn tình cảm với anh ta, mà giống như kiểu bạn không cẩn thận dẫm phải phân, lần sau mỗi khi nhìn thấy phân đều chọn đi đường vòng.

Có điều, trong thời bình gần như cũng chỉ có chuyện xấu giữa nam và nữ mới xứng đáng đưa lên đầu báo. Số lần tiếp xúc nhiều nên tôi cũng dần dần quen.

Trước khi nhận được tin tức này, vẫn có nữ phòng viên bàn luận, tại sao cứ phải là chủ đề về đàn ông ngoại tình tìm tình nhân, chẳng lẽ không còn vấn đề gì mang tính tích cực hơn sao?

Nữ phóng viên Tiểu Ngô ngồi bên cạnh tôi giơ tay: “Đương nhiên là có rồi, cậu họ ở xa của tôi ba năm trước ngoại tình, sau đó cùng tiểu Tam cao chạy xa bay. Kết hôn được ba năm thì cầm một “hòm” tiền về nhà, số tiền đó là “hẫng” được từ chỗ Tiểu Tam, thế là đưa hết cho vợ tôi. Vợ tôi nhận ra cậu biết “lo việc nhà” cũng không so đo chuyện trước đây nữa, hai người lại vui vẻ sống với nhau.”

Đám chúng tôi sau khi nghe xong câu chuyện mang đầy “tính tích cực” này đều ngây ra, một lúc sau mới có người lên tiếng: “Thế cậu của cô chẳng phải là ‘vì nhà quên mình’ sao?”

Không ngờ vừa mới thảo luận xong vấn đề này, hôm sau lại gặp phải cuộc đại chiến giữa vợ và người tình phiên bản đời thực.

Càng không ngờ tới, khi tôi và Tiểu Đình chạy đến hiện trường thì phát hiện ra người vợ kia lại chính là Triệu Khiết!

Nghe nói chồng Triệu Khiết là người làm kinh doanh, ở phòng làm việc cô ta suốt ngày khoe chồng mình mua cho mình biết bao nhiêu trang sức quần áo, khoe chồng mình yêu thương mình đến mức nào.

Có một câu nói cũ, rằng: “Những gì bạn khoe ra chính là những gì bạn thiếu sót.”

Mặc dù tôi từng nghĩ cuộc sống thực tế của Triệu Khiết không được vinh quang như những gì cô ta nói, nhưng không nghĩ đến cô ta còn rơi vào hoàn cảnh cãi vã với người tình của chồng trên phố.

Khi chúng tôi đến nơi, cuộc đại chiến đã đến hồi gay gắt, đôi bên đã bị thương không nhẹ. Cô người tình kia còn khá trẻ, quảng khăn, mặc một chiếc quần yếm ngắn, tuy không xinh đẹp như Triệu Khiết nhưng sức sống của tuổi trẻ có thể bù lại.

Cuối cùng Triệu Khiết chiếm thế thượng phong, bắt đầu không chút lưu tình lôi kéo quần áo của “kẻ thứ ba”, vừa kéo vừa mắng: “Dầu sao mày cũng không cần mặt mũi, hôm nay chị đây cho mày mất sạch mặt mũi trước mặt mọi người!”

Ngay vào lúc này, một người đàn ông trung niên từ trong xe đi đến, khuôn mặt âm trầm chạy đến chỗ hai người, tách hai người ra, che chở cho “kẻ thứ ba” đi về phía chiếc xe.

Triệu Khiết nhất thời ngậy người, sau đó như phát điên mà đuổi theo, kéo người đàn ông kia lại, gào mắng: “Mạc Bằng Phi, anh vẫn còn che chở cho cô ta, anh vẫn còn dám che chở cho con hồ ly tinh này! Chẳng phải anh đã đồng ý với tôi không qua lại với cô ta nữa sao?!”

Điều bất ngờ chính là, Triệu Khiết dù cho có công kích người phụ nữ kia thế nào cũng không mấy may làm tổn thương đến người đàn ông ấy.

Song người đàn ông ấy lại quay người đẩy mạnh Triệu Khiết xuống đất, rồi kéo “kẻ thứ ba” lên xe, dẫm chân ga, nghênh ngang rời đi.

Triệu Khiết bị đẩy mạnh xuống đất, khuỷu tay bị mài mạnh, máu me đầm đìa. Nhưng cô ấy lại nhịn đau bò dậy, vội vàng đuổi theo.

Có điều, người đàn ông lòng dạ đã thay đổi cùng với chiếc che lao vun vút nào có thể đuổi kịp, chạy chưa được mấy bước lại ngã xuống đất.

Tôi và Tiểu Đình đứng xem náo nhiệt, cho rằng cũng đã “hòm hòm” rồi, vội chạy đến đỡ cô ấy dậy, đưa vào bệnh viện. Triệu Khiết nhìn thấy chúng tôi đoán chừng cũng chẳng còn lòng dạ nữa rồi, chỉ lặng lẽ khóc, không nói được lời nào.

Nhân lúc bác sĩ băng bó vết thương cho Triệu Khiết, Tiểu Đình và tôi đứng ở hành lang thương lượng xem có nên đem mấy bức ảnh vừa mới chụp được về đài truyền hình không.

Lúc thường Triệu Khiết rất khôn khéo, nịnh hót cấp trên, dầy dọ cấp dưới, lúc Tiểu Đình mới đến cũng bị chị ta hành hạ không ít. Nếu như chúng tôi mang những tấm ảnh này về chiếu lên cho mọi người xem, dù không thể lên sóng cũng coi như trả được thù.

Nhưng tôi cho rằng thật sự không nhất thiết phải như thế, Triệu Khiết là loại người sĩ diện hão, vốn dĩ bị chồng vứt bỏ ngay trước mắt mọi người cũng đủ mất đi nửa cái mạng rồi, nếu như bị người trong công ty giễu cợt, biết đâu hôm sau sẽ làm mấy chuyện như uống thuốc ngủ, mở bình ga cũng nên.

Mà càng quan trọng hơn chính là, giây phút nhìn thấy cô ấy đuổi theo chiếc ô tô ấy, tôi dường như nhìn thấy được chính bản thân mình.

Một đêm muộn hai năm về trước, tôi cũng từng hứng chịu ánh mắt tò mò ngạc nhiên của mọi người như thế, vứt bỏ tự tôn, cố gắng đuổi theo chiếc xe kia, chỉ vì muốn tìm được chỗ dựa một lần nữa.

Tôi từng coi chỗ dựa dẫm là tất cả, mà vứt bỏ đi chính bản thân mình.

Tôi thở dài với Tiểu Đình: “Thôi vậy, bức ảnh đó nên xóa đi, không nên làm chuyện quá tuyệt tình. Nếu như sau này chị ta còn không khách khí với chúng ta, chúng ta liền lặng lẽ bỏ thuốc Androgen* vào trong cốc nước của chị ta là được rồi.”

*Androgen: thuốc kích dục dành cho nam

Nghe tôi nói xong, Tiểu Đình rùng mình, ánh mắt nhìn tôi như nhìn thấy Lý Mạc Sầu.

Thôi xong, hình tượng chói lọi của tôi, nhất thời bị sụp đổ rồi.

Thương lượng xong, Tiểu Đình quay về đài truyền hình, còn tôi ở lại bệnh viện chăm sóc Triệu Khiết.

Triệu Khiết như biến thành một con người khác, bình thường ngang ngược hống hách, song cuộc cãi vã vừa rồi đã khiến cho cô ấy mất đi sức sống.

Lúc này cô ấy chỉ còn là một người vợ lặng lẽ, sắc mày nhợt nhạt ngồi đó.

Tôi ngồi cùng Triệu Khiết ngoài hành lang, bỗng nhiên bị thương từ trong lòng Triệu Khiết bùng phát, cô ấy ôm mặt khóc.

Tôi cũng lười an ủi cô ấy.

Ai cũng thế, khi tổn thương cần phải khóc để phát tiết.

Triệu Khiết khóc đến quên trời quên đất, hành lang người qua người lại, đều dùng ánh mắt hiếu kỳ ngó về phía chúng tôi.

Tôi chỉ đành khua tay giải thích: “Chồng cô ấy bị xe nghiền thành hai mảnh, không tìm được đủ thây, thật thảm khốc.”

Người xung quanh lại “góp” đến ánh mắt thương hại, thậm chí có người còn đưa chai sữa trái cây và bánh mì cho chúng tôi.

29. Chương 29

Tôi đưa hoa quả cho Triệu Khiết, có lẽ cô ấy cảm thấy mình đang trong giai đoạn đau khổ nhất trong bộ phim của đời mình, ăn gì cũng không hợp, cho nên nhất quyết không nhận.

Tôi cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: “Tôi biết cô không ăn nổi, nhưng cuộc đời không phải cô muốn thế nào thì thế ấy, ông trời không thiện lương như vậy. Cô có chết đói, người vui vẻ nhất cũng chính là kẻ thù của cô. Ví dụ như chồng cô chẳng hạn, sẽ rất vui đấy, thăng quan phát tài, vợ lại chết, người ta thấp hươu bái Phật cầu còn không được. Còn người đánh cô hôm nay lại càng mừng, cướp được vị trí rồi, vừa có chồng của cô vừa đánh được cô. Dù sao tôi cũng không muốn nói nhiều, cô muốn thành toàn cho họ thì đừng ăn, đói chết càng tốt”.

Triệu Khiết ai oán liếc mắt nhìn tôi, cầm lấy mấy quả kia rồi ngهن ngào ăn.

Hiệu quả không tồi, tôi thấy mình sắp thành mấy bác gái bao đồng rồi đó.

Mãi mới ăn xong, Triệu Khiết nhìn vết thương trên khuỷu tay tôi rồi lại nức nở thêm lần nữa: “Lúc tôi theo anh ta, anh ta vẫn là một tên nghèo kiết xác, hai bàn tay trắng, lúc ấy vì theo đuổi tôi, ngày nào anh ta cũng đứng dưới lầu nhà tôi cả buổi, tay chân bị muỗi cắn đỏ bừng, thế mà một câu oán hận cũng không có.”

Tôi buồn nôn: “Đừng nghĩ tới mấy thứ vô dụng ấy, đàn ông theo đuổi con gái ai mà chẳng ra vẻ tình thánh kiêu đó. Giờ anh ta theo đuổi cô gái kia cũng thế thôi, hoặc là một người đàn ông khác theo đuổi cô cũng vậy. Không có gì đặc biệt hết, đừng có mà cảm động.”

Triệu Khiết mắt ướt tràn mi: “Giờ khó khăn lắm mới có ít tiền, anh ta đã bắt đầu bao nuôi tiểu tam rồi, tại sao anh ta có thể vong ân phụ nghĩa như thế chứ? Thực ra mấy tháng trước tôi đã phát hiện ra, cũng gây nhau với anh ta một trận, anh ta đã đồng ý không lui tới với tiểu tam kia nữa, thế mà vừa quay mặt đi đã quẩn lầy nhau rồi. Hôm nay tôi phát hiện anh ta còn mượn phòng trong khu nhà kia cho cô ả, rảnh rồi là tới đó, ai không biết còn nghĩ họ mới là vợ chồng chân chính đấy!”

Tôi tiếp tục bĩu môi: “Tôi mà là chồng cô, tôi cũng sẽ tiếp tục lui tới thôi. Dù sao có bị cô phát hiện thì chỉ cãi nhau thôi mà, không có cách trừng phạt khác, xem như là tăng tình thú vợ chồng. Tôi thấy hôm nay cô có động đến được đầu ngón tay của anh ta đâu, là vì không muốn rời khỏi anh ta, nên cô mới sợ chọc tức chứ gì. Tôi nhìn được chồng cô cũng nhìn được, anh ta sẽ nghĩ cô sinh ra là người nhà anh ta, chết cũng là ma nhà anh ta, cho nên không cần phải quan tâm cảm giác của cô làm gì”.

Triệu Khiết bực bội nói: “Trước kia anh ta không như thế, từ trước đến giờ vẫn rất tốt với tôi, nhưng mà sau khi gặp cô ả kia thì thay đổi hoàn toàn. Đều do cô ả kia cả, không biết dùng bùa mê thuốc lú gì, hút hồn anh ta đi luôn. Nghe nói ở Thái có mấy thủ thuật, cô nói xem có phải cô ả kia hạ cổ gì không?”

Tôi muốn nôn lần nữa: “Đàn ông thay lòng đổi dạ đều thế cả, đàn ông ngoại tình đều thấy vợ con là đồ thừa thãi, nói cũng không buồn nói, nhìn thì thấy phiền lòng, chỉ mong đập một phát bay ra ngoài không gian luôn. Hơn nữa, tôi thấy chồng cô rất tỉnh táo, cho nên đừng nghĩ do mấy thứ mê tín kia. Một cây làm chẳng nên non, cô cũng không nên chỉ nghĩ vì cô ả đó, việc này chồng cô là người có trách nhiệm lớn nhất. Chồng cô to cao vạm vỡ như thế, anh ta không muốn thì cô gái kia sao mà ép buộc được. Tôi biết giờ có khuyên thế nào cô cũng không muốn chia tay với chồng mình, cho nên cô mới cố gắng đổ tội cho cô gái kia”.

Triệu Khiết nhìn chằm chằm vào tôi nức nở: “Ninh Chân, cô cố ý tới là để cười nhạo tôi phải không?”

Tôi nổi giận: “Chị gái à, cô nghĩ tôi ăn no nhàn rồi chắc, tôi bỏ tiền ra, tốt bụng đưa cô tới bệnh viện, tiền thuốc men cũng là tôi ứng trước cho cô, tôi tốn công như thế để cười nhạo cô chắc? Hơn nữa cô mới đội cái nón xanh này có là gì, chỉ là đồ chơi con nít thôi. Lúc trước mình tôi ngồi trong nhà ở cứ một tháng, chồng trước thì ở bên ngoài hầu hạ tiểu tam cả tháng. Cô xem, mấy chuyện tôi đã trải qua có phần khích hơn chuyện của cô không?”

Có lẽ cuộc đời tôi quá mức kịch tính, Triệu Khiết nghe xong cũng trợn mắt há hốc mồm chịu thua. Con người ta là vậy đấy, lúc nào cũng nghĩ mình là khổ nhất, giờ nhìn thấy người khác khổ hơn mới có thể nguôi ngoai.

Triệu Khiết cúi đầu, rất lâu sau mới đáp: “Tôi nói này, tuổi cô cũng không lớn, sao nói gì cũng đau tới tận xương vậy?”

Tôi trả lời: “Một người đàn bà qua một cuộc ly hôn thì cũng đã trải qua cực khổ mấy đời, đương nhiên cũng sẽ ngộ ra chân lý mấy đời.”

Triệu Khiết lặng im không nói, có lẽ đã hiểu ra.

Tôi thở dài, hỏi: “Vậy cô định tính sao?”

Triệu Khiết nhắm mắt lại, khuôn mặt ương ngạnh từ trước tới nay lần đầu tiên xuất hiện vẻ mệt mỏi chán chường: “Vừa đi vừa nghĩ, tôi đã không còn trẻ, cũng không thể li hôn đi tìm tình yêu khác. Hơn nữa, xã hội Trung Quốc bây giờ là thế, tôi ly hôn rồi lại tìm một người đàn ông khác, không chừng anh ta cũng sẽ thay đổi thất thường như vậy. Vợ chồng nửa đường cũng không bằng vợ chồng từ thuở ban đầu, tuổi anh ta chắc chơi đủ rồi, cuối cùng cũng phải về nhà. Cô nói người ta kết hôn không phải vì làm bạn lúc già sao, tôi ly hôn rồi nhớ không tìm được người đàn ông khác, về sau già đi lại lẻ loi hiu quạnh có khi còn khổ hơn, mà bây giờ không ly hôn, ít nhất lúc già đi ít ra còn có người đàn ông ở bên cạnh mình.”

Đáp án này cũng nằm trong dự liệu của tôi. Tôi nghĩ, Triệu Khiết sẽ không ly hôn, cô ấy là người cảm tính, lời cô ấy nói cũng chính là suy nghĩ của đa số phụ nữ bây giờ.

Các cô ấy đều nghĩ rằng, xã hội này đàn ông nào rồi cũng sẽ ngoại tình. Các cô thất vọng vì xã hội, thất vọng với đàn ông, cho nên quyết định cứ tiếp tục sống. Sau này hai người già đi, ai còn nhớ tới đoạn đường này? Không chừng lúc bảy mươi tám mươi tuổi còn tổ chức đám cưới vàng nghe mọi người chúc phúc nhận quà nữa.

Mà chồng Triệu Khiết cũng sẽ không lựa chọn ly hôn, đàn ông cũng tỉnh táo lắm chứ, thứ họ muốn chính là tam thê tứ thiếp. Muốn thứ mới mẻ vụng trộm kích thích, cũng muốn một người vợ hiền đảm đang. Họ biết loại phụ nữ nào phù hợp để kết hôn, người nào phù hợp để vụng trộm, cho nên rất nhiều người đàn ông ngoại tình rồi ly hôn nhưng họ không hề kết hôn với tiểu tam đó, mà lại tiếp tục tìm kiếm một người phụ nữ thích hợp để kết hôn.

Triệu Khiết nhìn tôi: “Ninh Chân, trước kia tôi thấy cô thật ngốc, không hiểu nổi vì sao cô lại quyết định ly hôn với chồng mình, còn bỗng dưng theo đứa con nhỏ như thế, đúng là tự chuốc khổ vào người. Nhưng bây giờ trải qua mấy chuyện này, tôi bỗng thấy cô thật dũng cảm. Có... chắc khinh thường tôi lắm nhỉ.”

Tôi lắc đầu.

Có lẽ lúc mới ly hôn, tôi cũng có chút chướng mắt với mấy người phụ nữ kìm nén nhẫn nhịn khi chồng mình ngoại tình như Dương Dung hay Triệu Khiết. Nhưng trong hai năm qua, trải qua bao nhiêu chuyện, tôi đã trưởng thành, đã có thể thấu hiểu được các cô ấy.

Lúc làm mẹ đơn thân, đôi khi tôi mệt đến mức cũng thầm hối hận vì sự lựa chọn của mình. Tôi từng nghĩ, nếu lúc trước tôi không ly hôn, cứ an ổn ở vị trí công tác cũ, sống dựa vào chồng, lúc rảnh rỗi thì đi chơi mát chược, làm tóc, mua sắm rồi nấu cơm, có lẽ sẽ không khổ như bây giờ.

Cuộc đời gian nan, mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng, ngay cả Thượng Đế cũng không thể phán xử công bằng.

Tôi của bây giờ, đã không còn thấy khinh thường Dương Dung hay Triệu Khiết nữa, bởi vì đây là cuộc sống của các cô ấy, các cô ấy phải tự chịu trách nhiệm cho mình.

Điều đáng sợ nhất của con người chính là không biết sợ hãi.

Nếu hôn nhân là một canh bạc, thì phụ nữ đã ly hôn còn được mấy lợi thế để tiếp tục đánh cược giữa đường đời đây.

Tỉ lệ thắng cược cũng vô cùng thấp.

Dương Dung và Triệu Khiết không phải nhát gan, chỉ là họ không có cách nào chống lại xã hội này. Mà tôi cũng không hề dũng cảm, chỉ là tôi không phục. Tôi không sợ thua cuộc, tôi chỉ sợ không còn hy vọng nữa.

Mọi chuyện xong xuôi, tôi kể chuyện này cho Vu Viễn nghe, Vu Viễn nói tôi làm đúng, không phải việc gì cũng nên theo đuổi tới cùng, có chuyện vẫn nên để lại đường lui thì hơn.

Tặng người hoa hồng, tay vương mùi hương. Tôi nghĩ đạo lý này thật đúng.

Tôi thích nói chuyện công việc và cuộc sống của mình cho Vu Viễn nghe, tham khảo ý kiến của anh. Đời sống nhân sinh của anh vô cùng phong phú, mỗi lần anh phân tích đưa ra ý kiến, tôi luôn tâm phục khẩu phục.

Lúc nói về chuyện này thì Vu Viễn đang ngồi trên sofa, tôi nằm trên đùi anh, nhìn lên ánh đèn sáng choang trên trần nhà. Bởi vì tôi thích sao, cho nên anh mua một chiếc đèn ảo ảnh, buổi tối sau khi tắt đèn xong, ảo ảnh trên chiếc đèn sẽ hắt lên trần nhà và vách tường bốn phía, tạo ra hàng ngàn vì sao giữa ngân hà. Tôi rất thích cảm giác đó, như thể mình đang bay lượn giữa vũ trụ, rời xa trần thế ồn ào và náo nhiệt.

Vu Viễn vuốt tóc tôi, anh rất thích lấy tóc tôi quấn lại với nhau, từng vòng từng vòng một, quấn quấn buông buông. Đang lúc nói tới việc ngoại tình của chồng Triệu Khiết thì bỗng nhiên anh hỏi: “Vì sao trước kia em lại dũng cảm ly hôn như thế?”

Tôi cẩn thận suy nghĩ, rồi đáp: “Có lẽ em là người của chủ nghĩa hoàn mỹ, với em, hôn nhân là thần thánh, không được làm vậy bần, cũng không được lừa dối đối phương.”

“Em ghét bị gạt hả.” Vu Viễn nhấn mạnh.

Tôi trịnh trọng nói: “Lừa dối là một tội rất nặng.”

Tôi ghét bị lừa, cũng ghét bị bạo lực.

Đàn ông di tình biệt luyến không đáng sợ, nếu có thể nói ra rõ ràng, bù đắp lại cho vợ con thì đó vẫn là một người đàn ông chân chính, ra đường có gặp vẫn là bạn bè.

Nhưng nếu người đó trốn tránh, sợ hãi rụt rè, rồi lừa gạt liên tục, phải bay trách nhiệm thì chỉ có thể khiến người ta cảm thấy tên này quá đàn bà. Ghê tởm đến mức không muốn nhìn thêm một giây phút nào hết.

Nghe vậy, động tác trên tay Vu Viễn bỗng dừng ngừng lại, sợi tóc quấn tròn trên đầu ngón tay anh, như con rắn nhỏ lượn mình chạy trốn.

Triệu Khiết xin nghỉ bệnh vài ngày, khi quay lại trên mặt không hề có gì lạ thường, vẫn trò chuyện với đồng nghiệp vui vẻ như trước, vẫn tiếp tục khoe mấy món đồ chồng mua cho khi xưa. Nhưng những lúc không người trong mắt cô lại đầy ắp đau thương.

Có lẽ lần này tôi đã giúp cô ấy cho nên thái độ của Triệu Khiết đối với tôi rõ là khá hơn, không còn lên nói xấu tôi nữa.

Công việc của tôi thuận lợi hơn, chuyện tình cảm cũng thuận buồm xuôi gió. Tôi nghĩ, mọi thứ rồi cũng sẽ ổn cả thôi.

30. Chương 30

Những người đang yêu không thể nào che giấu được niềm hạnh phúc của mình. Đuôi mày ánh mắt tràn ngập nét vui tươi, nghĩ đến người ấy lại bất giác mỉm cười một mình.

Những điều này đương nhiên không qua nổi mắt người thân.

Hôm nay tôi đưa Khỉ Con và người thân đến công viên trò chơi, buổi tối chị họ đưa tôi về, hỏi thẳng: “Bao lâu rồi?”

Tôi cho rằng dám nói dối trước mặt nữ hán tử như chị họ sẽ phải dùng tính mạng để trả giá, thế nên vừa mới mở miệng tôi đã khai tất cả, đến chuyện buổi tối tôi và Vu Viễn ăn thịt bò muối xào rau xanh cũng nói ra.

Chị họ chăm chú nghe, nghiền ngẫm từng chữ tôi nói, thận trọng lên tiếng: “Mặc dù em là em chị, nhưng chị vẫn phải nói, từ điều kiện của người đàn ông này mà xét, so với em dư dả hơn rất nhiều.”

Tôi đương nhiên biết chị họ không có ác ý, những gì chị ấy nói đều là sự thật.

Trong hôn nhân của người Trung Quốc, một bà mẹ đơn thân kinh tế không dư dả, có lẽ giống như loài thực vật ở tầng thấp, chỉ có thể mặc cho người ta chọn lựa.

Mặc dù Vu Viễn cũng từng ly hôn, nhưng sự đánh giá của xã hội đối với đàn ông và phụ nữ đã từng ly hôn tuyệt đối không giống nhau.

Đàn ông sau ly hôn, mọi người sẽ cho rằng người đàn ông này “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn”, càng biết cách chiều chuộng người khác, càng biết quý trọng hôn nhân.

Nhưng còn phụ nữ, từ con mắt của quan niệm truyền thống, mọi người lại cho rằng cái “giá” của người phụ nữ này so với khi chưa kết hôn giảm xuống rất nhiều.

Cho nên hầu như những người đàn ông đã ly dị, lấy vợ mới đều là những cô gái chưa một đời chồng, còn phụ nữ một khi đã ly dị rất khó để tìm được đàn ông chưa từng lấy vợ. Huống hồ, tôi còn đeo bông thêm đứa con, mà Vu Viễn chỉ độc có một mình.

Dường như xét từ góc độ nào thì tôi đều là người được hời. Tôi cũng không biết giải thích thế nào, chỉ đành lấy lý do: “Một phần là do duyên phận, một phần là do anh ấy mù mắt.”

“Hừ, mù mắt cái gì chứ hả, đừng có tự hạ thấp mình, em có chỗ nào không giống người, ai dám nói Vu Viễn mù mắt chị cho kẻ đó thừa sống thiếu chết.” Chị họ bất bình thay tôi.

Tôi thở dài, vừa xong rõ ràng chính miệng chị nói em không xứng với Vu Viễn. Song thế giới này còn rất đẹp đẽ, tôi vẫn chưa sống đủ, cho nên cũng không dám “vạch mặt” chị.

Chị họ chơi với Khỉ Con một lúc, bỗng nghĩ đến gì đó, nói: “Chị nói này, hai đứa chỉ tính yêu đương hay là nghĩ cả đến việc kết hôn sau này rồi?”

Nói thật, câu hỏi này đã làm khó tôi. Trải qua một cuộc hôn nhân, đối với cái “thứ” hôn nhân này tôi vẫn còn vô cùng sợ hãi, trong một thời gian ngắn không có ý định lại bước vào. Nhưng tư tưởng của tôi lại tương đối bảo thủ, tôi cảm thấy nếu chỉ yêu đương mà không tính đến việc kết hôn thì hơi tùy tiện.

Tôi cân nhắc mãi mới trả lời: “Tạm thời chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, nhưng lần này em nghiêm túc.”

Chị họ vỗ đùi “đét” một phát, nói: “Có câu nói này của em là chị yên tâm rồi, lần trước không ở gần em, chị không trông chừng được em, em liền chọn phải tên lẳng nhăng, lần này chị thay em kiểm định, đảm bảo điều tra cậu ta từ gốc đến ngọn.”

Tôi vội xua tay: “Không cần đâu, bọn em mới yêu nhau được có mấy tháng, điều tra chuyện riêng tư của người ta như thế không hay cho lắm.”

Chị họ coi lời tôi nói như gió thổi ngoài tai: “Biết người biết mặt không biết lòng, điều tra cho rõ ràng suy cho cùng sẽ có lợi. Thế này đi, dấu sao có gì cần điều tra, em tìm chị giúp là được.”

Chị họ là người rất cẩn thận, tính cách hào sảng, giao thiệp rộng rãi, ngành nghề nào cũng có bạn bè, nếu như muốn điều tra một người cũng không phải việc gì khó.

Nói xong, chị ấy cầm chìa khóa chuẩn bị đi. Trước khi ra khỏi cửa, chị ấy lại nhìn vào tấm ảnh của Vu Viễn, khen một câu: “Dáng vẻ cũng khá được đấy.”

Tôi cười nói: “Nếu đàn ông đều đa tình, chỉ bằng tìm một người đẹp trai cho bỏ.”

Chị họ lập tức phóng cho tôi ánh mắt sùng bái.

Chị họ là người nói một là một, nói hai là hai, sau hôm đó cũng không nhắc đến chuyện này nữa, tôi cũng vứt chuyện này ra khỏi đầu, tiếp tục mối tình bé nhỏ với Vu Viễn.

Nói thật, khi ở bên Vu Viễn, tôi luôn có cảm giác tình yêu ấy đẹp dễ quá, đẹp dễ đến mức tôi cảm thấy hoảng loạn. Gần như đến cả bản thân cũng không nghĩ rằng thượng đế lại ban tặng cho tôi món quà này.

Trong hạnh phúc, thời gian trôi qua tựa như nước chảy, bất giác đã vào đầu hạ, sinh nhật tôi cũng đến.

Vu Viễn không hề hỏi tôi thích món quà như nào hay tổ chức sinh nhật ra sao, thậm chí anh ấy còn chẳng nhắc đến chuyện sinh nhật tôi. Nhưng tôi hiểu rõ, hôm ấy anh sẽ mang đến cho tôi một niềm vui bất ngờ.

Vu Viễn là người đàn ông lãng mạn, sự lãng mạn của anh không màu mè, mà cái lãng mạn ấy dần dần thấm nhuần vào trái tim.

Còn nhớ có lần, trong lúc vô tình tôi nói có một tiệm bánh bao nóng rất ngon, thực ra cũng chỉ nói vu vơ một câu vậy thôi, không ngờ chưa được hai hôm anh liền xếp hàng một tiếng đồng hồ để mua bánh bao nóng mang đến cho tôi.

Hoa tươi đương nhiên lãng mạn, nhưng rồi hoa cũng khô héo. Bánh bao dù bình thường, nhưng lại có thể lưu lại hơi ấm mãi trong tim tôi.

Sinh nhật tôi vào thứ năm, sáng sớm tỉnh dậy Vu Viễn đã gửi tin nhắn đến, bảo tôi đợi anh ở nhà, anh sẽ đưa tôi đến chỗ này.

Chờ đợi là thứ dày vò con người ta nhất, cả ngày tôi đều há hức hơn hử, không dễ dàng gì mới đợi được đến lúc trời tối, nhận được điện thoại của anh tôi liền vội vã chạy xuống dưới nhà.

Do là sinh nhật nên tôi dày công trang điểm, vận bộ váy liền đen tuyền, trên cổ đeo một chiếc dây chuyền mà anh tặng, kết hợp thêm hương nước hoa dịu nhẹ. Sau đó còn thêm cả cạo lông chân.

Lúc nhìn thấy tôi, trong mắt Vu Viễn thoáng ý cười không thể nào che dấu được.

Anh đưa tôi đến bờ sông, lúc này trời đã tối om, người đi bộ trên bờ sông thưa thớt. Sau khi xuống xe, chúng tôi đứng trên con đê bên bờ sông, nhìn theo dòng sông cùng ánh đèn sáng lóa trên sông, cảm nhận sự yên tĩnh và rộng lớn của đất trời.

Vu Viễn nắm tay tôi, bước đi chậm rãi bên bờ sông, tay anh vẫn sạch sẽ khô ráo như trước đây, nắm trọn lấy bàn tay tôi, giống như sở hữu sự ấm áp của cả thế giới này.

Tôi bỗng dưng nhớ đến, dường như tôi và Vu Viễn rất thích nắm tay nhau. Lần đầu tiên nhận ra tình cảm của đối phương cũng là nhờ nắm tay, lần ở máy bay có thể ở bên nhau cũng là do nắm tay.

Nắm tay nhau đến bạc đầu răng long. Thì ra, đây mới là câu tình tứ lãng mạn nhất.

Mặc dù cứ nắm tay nhau đi bên bờ sông thế này rất tuyệt, nhưng tôi vẫn không nhận được mà phá vỡ bầu không khí: “Anh xem, người khác đều vừa nắm tay nhau vừa dắt chó đi dạo, anh chỉ nắm tay một mỹ nữ đi dạo, quả nhiên khác người.”

“Nghỉ một chút đi.” Anh nói, tiếp đó lại hỏi: “Muốn uống nước không?”

Đầu hạ, thời tiết oi bức, đi một đoạn đường dài như thế, tôi toát không ít mồ hôi, lập tức gật đầu. Vu Viễn bỏ tay tôi ra đi mua nước, tôi thì ngồi trên bậc đá nghỉ ngơi.

Con sông trước mắt có chiếc thuyền chở dầu đang chạy qua, phát ra tiếng “bạch bạch bạch”, làm khuấy động cả mặt sông. Tôi bỗng nghĩ đến hồi bé, công ty mẹ tôi nằm cạnh một con sông, cửa sau thông với bậc

đá dài, nối liền ra bờ sông. Hai bên bậc đá mọc đầy cỏ dại cao đến nửa người, mùa hè mỗi năm tôi đều dọc theo những bậc đá ấy đi ra bờ sông. Trong cái nắng như thiêu đốt, mặt sông trong veo lấp lánh ánh mặt trời, những gợn sóng nhỏ như làm hoa mắt người nhìn.

Khi ấy, phiền não lớn nhất của tôi chính là sắp khai giảng, bài tập mùa hè vẫn chưa làm xong. Nguyên vọng lớn nhất chính là mau mau lớn lên, mau mau thoát khỏi cơn ác mộng bài tập. Nhưng dù thế nào cũng không ngờ rằng, thì ra thế giới của người lớn lại tàn khốc đến thế. Lừa dối, tổn thương, phản bội, tôi lần lượt ném qua, giống như trải qua từng tầng từng tầng trong mười tám tầng địa ngục.

Có điều may mắn là tôi đã trải qua rồi.

Đang miên man trong dòng hồi ức, một âm thanh trầm xé toạc bầu trời truyền đến, trên bầu trời bắn ra những chùm pháo hoa rực rỡ. Những chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu, chói lóa khiến mắt như mờ đi, toát ra vẻ đẹp tuyệt diệu trong màn đêm, quả là huy hoàng duy mỹ, quả là kinh động lòng người. Tôi bị sự đẹp đẽ choáng ngợp này làm cho kinh sợ, đứng ngây ra một chỗ, nhất thời không có hành động gì.

Giọng nói của Vu Viễn truyền đến từ phía sau lưng tôi: “Sinh nhật vui vẻ.”

Thì ra, đây là quà sinh nhật anh tặng tôi.

Điều tôi có thể làm là ôm chặt lấy anh, ôm chặt người đàn ông mang đến cho tôi niềm vui đến cực hạn. Chúng tôi hôn nhau dưới màn pháo hoa, nụ hôn ấy như mang theo cả sự nóng bỏng của đầu hạ, thiêu cháy đối phương. Tôi chưa từng có cảm giác như thế ấy, trái tim như bơm đầy khí oxy, thoải mái khoan khoái đến cùng cực. Tôi chỉ muốn cứ ôm anh thế này đến khi địa lão thiên hoang.

Tôi nghĩ, đây là lần đón sinh nhật vui nhất trong đời tôi. Những cái ôm, cái hôn của hai chúng tôi kéo dài đến tận nhà anh, hai người đã không có cách nào tách khỏi nhau, không thể nào dừng lại.

Mặc dù chúng tôi yêu nhau đã được mấy tháng, nhưng anh là người quân tử, chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ giao lưu về mặt tinh thần, họa ra có lúc tình cảm thâm thiết nhất cũng chỉ hôn nhau, không hề bước đến giới hạn cuối cùng.

Còn đêm nay, chúng tôi muốn phá vỡ cái giới hạn ấy.

Không cần có những lời thừa thãi, chúng tôi chỉ ôm lấy nhau, hôn lấy nhau, tất cả những tình cảm mãnh liệt đều được thể hiện qua hành động. Chúng tôi gần như muốn đem đối phương khảm vào trong xương tủy mình.

Vu Viễn là người yêu của tôi, đồng thời cũng là ân nhân của tôi. Tôi biết ơn anh.

Ngay trong lúc tôi đang chìm đắm trong cuộc tình ái, điện thoại của anh đổ chuông. Chúng tôi đều không thèm để ý, nhưng chuông điện thoại lại cố tình kêu mãi. Bị gián đoạn, Vu Viễn nhẹ giọng chửi một câu, đứng dậy đến tủ đầu giường muốn tắt điện thoại, tuy nhiên khi anh chạm vào màn hình, cả người anh ấy thoáng cứng ngắc trong giây lát.

“Có một cuộc điện thoại quan trọng, anh đi nghe cái đã.” Nói xong anh cầm điện thoại ra ngoài ban công.

Trên người không còn sức nặng đè xuống, trong lòng phút chốc cũng cảm thấy trống rỗng. Không biết tại sao, có một cảm giác kỳ lạ xuất hiện trong đầu, tôi nhìn trần nhà, cố gắng muốn nắm bắt được điều gì đó, nhưng lại vô ích.

Không lâu sau đó, Vu Viễn quay lại, anh nhìn tôi: “Có một người bạn của anh vừa mới xảy ra chuyện, anh phải đến xử lý, anh đưa em về nhà trước nhé.”

Tôi ngây người, đến lúc phản ứng lại mới trả lời: “Không cần đâu, anh cứ đi đi, em tự mình về.”

Vu Viễn không đồng ý, anh cố chấp đưa tôi về nhà. Do biến cố đột nhiên xảy ra mà tâm tình chúng tôi quay ngoắt 180 độ, cả đoạn đường không nói năng gì.

Lúc xuống xe, Vu Viễn gọi tôi lại. Tôi quay đầu, dưới ánh đèn xe, lông mi anh che phủ một tầng mây mù. Rõ ràng gần nhau như thế nhưng tôi lại không nhìn rõ biểu cảm của anh.

“Xin lỗi.” Anh nói

“Không sao.” Tôi cười đáp.

Về đến nhà, tôi ủ rũ đi tắm, nằm trên giường lại không tài nào ngủ nổi. Vừa nãy khi Vu Viễn ra ban công nghe điện thoại bỗng có một loại cảm giác kỳ quái trời dậy, cảm giác ấy rất đối quen thuộc. Khi Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình cũng từng quay lưng về phía tôi nghe điện thoại như thế.

Hề là đàn ông quay lưng về một người phụ nữ nghe điện thoại, nội dung cuộc trò chuyện nhất định là đề cập đến một người phụ nữ khác. Tôi là người từng ném trái sự phản bội, tình nguyện làm “chim sợ cành cong” cũng không muốn bản thân lại một lần nữa ném trái sự phản bội ấy.

Do lòng có tâm sự nên cả đêm tôi trần trọc trở mình ngủ không yên. Hôm sau tỉnh dậy vác cái đầu nặng trĩu chen lấn trên xe bus, xuống xe đi đến phòng làm việc mới phát hiện túi xách của mình đang mở, ví tiền và điện thoại đều bị trộm lấy hết.

Vừa sáng sớm đã đen đủi thế này, quả thật không thuận lợi gì cả.

Đến đại sảnh đài truyền hình, tôi nhìn thấy xe Vu Viễn ở cửa. Tôi dừng bước chân, muốn tìm cơ hội nói với anh chuyện tôi bị mất điện thoại. Nào ngờ lúc này, anh lại cùng một người phụ nữ khác từ trên xe bước xuống.

Đó là một người phụ nữ rất có khí chất, dáng người cao ráo mảnh dẻ, làn da trắng hồng. Đường như có người phụ nữ xinh đẹp hơn nữa đứng bên cạnh cô ấy thì cũng trở thành mờ nhạt.

Người phụ nữ đó sau khi xuống xe liền khoác cánh tay Vu Viễn, động tác đó rất quen thuộc, giống như đã làm qua vô số lần.

Tôi gần như điên cuồng trốn chạy, cũng không dám đi thang máy mà đi thang bộ lên phòng làm việc.

Tôi mở máy tính lên, đăng nhập QQ, thấy chị họ gửi tin nhắn cho tôi.

“Có ở đó không, nhìn thấy lập tức gọi điện thoại.”

“Sao gọi điện thoại lại thuê bao? Sao tắt điện thoại thế?”

“Đã điều tra ra được rồi, cái cậu Vu Viễn kia vẫn chưa ly hôn.”

“Vợ cậu ta tên Mộ Dung Nhã, hai người kết hôn được bảy năm rồi.”

“Ninh Chân, em bị lừa rồi!”

Kèm theo đoạn tin nhắn này còn ảnh thẻ của Mộ Dung Nhã, không ngờ chính là người khoác tay Vu Viễn xuống xe lúc này!

31. Chương 31

Màn hình máy tính trước mắt tôi rung lên bần bật, máu trong người tôi vọt thẳng lên đầu, nhưng cả người thì rét lạnh. Hai má tôi nóng rát, giống như bị người ta tát mấy cái liên tiếp.

Toàn thân tôi tê dại, âm thanh bên tai cũng lúc gần lúc xa, loáng thoáng như nằm giữa cơn mơ.

Nhưng tôi không phân biệt được, rốt cuộc chuyện ngày hôm nay là mơ, hay là việc tôi và Vu Viễn yêu nhau mới là mơ?

Tôi giật mình tại chỗ, tay chân cũng run lẩy bẩy.

Dù không soi gương, nhưng tôi biết mặt mình bây giờ nhất định sẽ trắng như tờ giấy.

Đúng thôi mà, đây đâu phải đang quay phim truyền hình, một nhân vật như Vu Viễn, người phụ nữ kiểu gì mà không tìm được, vì sao lại có thể chọn trúng tôi giữa cả đám người?

Không phải tôi tự xem thường mình, chỉ là chuyện này quá sức hoàn mỹ.

Châm ngôn có câu, chuyện tốt đẹp đến mức không như là thật, thì nhất định nó không phải là thật.

Hóa ra, trong lúc cô đơn nhàm chán anh muốn chơi một trò chơi. Một người đàn bà li hôn đeo bông thêm đứa con nhỏ, đúng là chuyện khiến cho người ta thương cảm. Mà đàn ông thích nhất là “đồng cảm” với người yếu đuối, hơn nữa dù giữa chúng tôi có xảy ra chuyện gì, một người đàn bà li hôn thôi mà, ai nhìn cũng thấy người bị thiệt thòi là anh, cũng không sợ tôi có thể làm được chuyện gì.

Tôi nắm chặt bàn tay, “Lạch cạch” một tiếng, móng tay giữa bị tôi bẻ gãy, vết thương nơi đầu ngón tay, đau xót tới tận tim.

Tôi cứ nghĩ trải qua chuyện của Đồng Thừa Nghiệp, tôi cũng xem như đao thương bất nhập, sẽ không bị người ta lừa gạt nữa, nhưng không ngờ mình vẫn rơi vào hư tình giả ý của đàn ông.

Trong nháy mắt đó, tôi hận không thể đâm chém Vu Viễn ngàn đao, nhưng nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng mình tôi lại muốn nghe anh giải thích.

Rất nhanh sau đó, đồng nghiệp lục tục đến, bắt đầu bàn tán về chuyện này.

“Tin tức lớn nha, vừa rồi tôi thấy có một người phụ nữ đi theo Vu Viễn vào văn phòng, xem ra hai người có quan hệ rất thân mật đó.”

“Đó là Mộ Dung Nhã mà, vợ Vu Viễn, hóa ra họ chưa li hôn, lúc trước chỉ mới ở riêng thôi.”

“Tôi nghe nói Mộ Dung Nhã từ chối việc tới Mỹ du học, trở về nước, nói là cũng muốn vào đài truyền hình của chúng ta. Giám đốc chắc vui lắm nhỉ, năng lực của cái cô Mộ Dung Nhã giỏi lắm, mà Vu Viễn cũng không kém gì, nghe nói trước kia hai người từ đối thủ cạnh tranh rồi biến thành người yêu đó.”

“Mọi người nói xem hai người kia đứng chung một chỗ sẽ thế nào nhỉ? Mộ Dung Nhã thật sự không phải người thường, khí chất thanh tao, tôi còn thắc mắc sao mấy năm nay Vu Viễn không có tin tức gì, hóa ra là toàn tâm toàn ý chờ vợ mình về, thời buổi này đàn ông tốt như thế cũng không nhiều đâu.”

Mỗi một chữ họ nói đều như một cây châm, đâm xuyên vào cơ thể tôi, đâm thành vô số lỗ, năng lượng cứ thế trôi ra ngoài, tôi ngồi phịch trên ghế, không động đậy nổi.

Bản năng rất muốn chạy trốn khỏi đài truyền hình, về nhà mình trùm chăn lên khóc lớn, nhưng mà con người ta sống trên đời này, đâu phải cứ tùy theo ý mình được chứ.

Tục ngữ nói, có tật giật mình, tuy rằng về chủ quan tôi cũng không sai, nhưng đến lúc này rồi tôi vẫn không nhìn rõ người ta, vẫn không thể nhận ra người tốt. Hơn nữa lúc trước Vu Viễn ra tay giúp tôi, trong lòng họ đã nảy sinh nghi ngờ, nay Mộ Dung Nhã vừa tới tôi bỗng bỏ đi, chẳng phải là khiến người ta nghi ngờ vô căn cứ hơn sao.

Hết cách, tôi chỉ có thể kiên cường chống trả.

Sắc mặt của tôi rất kém, thấy mọi người quan tâm hỏi, tôi cũng chỉ có thể lấy chuyện mất ví tiền và di động ra ngụy trang cho việc tinh thần không thoải mái.

Một buổi sáng, cả người tôi như ngồi giữa nồi dầu sôi, gần mất nửa cái mạng.

Vốn cứ nghĩ đó đã là dày vò cực hạn, nhưng đến buổi chiều đi làm không lâu, Mộ Dung Nhã lại đột nhiên đi vào văn phòng phóng viên.

Ngay lúc đó, tôi như thể ngừng hô hấp, mồ hôi trên trán chảy ra từng giọt lớn, trái tim cũng nhảy lên bình bịch, đau đến tận xương.

Khi ấy vừa lúc chủ nhiệm Hoàng đi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy Mộ Dung Nhã thì cười nói: “Mộ Dung mỹ nữ, sao lại đại giá quang lâm tới phòng phóng viên bọn tôi thế?”

Mộ Dung Nhã mỉm cười đáp: “Chủ nhiệm Hoàng nói đùa rồi, hôm nay tôi tìm cô Ninh”.

Chủ nhiệm Hoàng sững sốt: “Hai người biết nhau à?”

“Đương nhiên,” Mộ Dung Nhã còn bổ sung thêm: “Rất quen thuộc nữa đấy.”

Nói xong, cô ấy nhìn về phía tôi, ánh mắt như phủ một màn sương giá, nhìn không rõ.

Mấy đồng nghiệp xung quanh đều dừng làm việc, tất cả đều âm thầm đánh giá bọn tôi.

Cả người tôi như bị lửa nóng đốt thành tro, hận không thể bị thổi thay theo gió ngay lập tức.

Chẳng lẽ cô ấy đã biết chuyện giữa tôi và Vu Viễn sao?! Cô ấy muốn vạch trần thân phận người thứ ba của tôi à? !

Mộ Dung Nhã từ từ đi đến trước mặt tôi, đôi giày cao gót phát ra từng tiếng vang như đập lên huyết thái dương khiến trán tôi đau nhức. Thực ra khoảng cách chỉ ngắn tầm vài bước chân, nhưng lại như tra tấn tôi cả nửa đời. Cuối cùng, cô ấy dừng lại trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống.

Người cô ấy như tỏa ra hương vị thanh nhã lạnh lùng, làm người như tôi cũng tự biết mình xấu hổ.

Tôi nín thở, chờ đợi sự lên án mạnh mẽ và quả trách của cô ấy.

Tuy rằng tôi không hề biết chuyện này, nhưng quan hệ giữa tôi và Vu Viễn đối với Mộ Dung Nhã mà nói, đúng là một màn tra tấn.

Tôi đã tự mình trải qua, đương nhiên là hiểu được. Cho nên cho dù cô ấy có quả trách thế nào, cũng vẫn xem như có tình có lý.

Nhưng mà Mộ Dung Nhã lại cảm thứ gì đó đặt lên bàn làm việc của tôi, tôi chăm chú nhìn, thì ra đó là vì tiền mà mấy hôm trước tôi làm mất. Lúc ấy cứ nghĩ chắc là rơi trong nhà Vu Viễn, cũng định mấy lần tìm thử mà quên hoài, không ngờ lại rơi vào tay của Mộ Dung Nhã.

“Ninh Chân, mấy thứ này cô để quên ở chỗ tôi, trả cho cô này. Nhưng mà cô nên cẩn thận, lần này tôi nhất giúp cô, nhưng lần sau thì không có chuyện tốt như vậy nữa đâu.” Giọng nói của Mộ Dung Nhã thân thiết nhẹ nhàng, nhưng thanh âm tôi nghe thấy lại cực kì chói tai, còn có vẻ cảnh cáo lạnh lùng.

Trong đầu tôi chỉ còn sự trống rỗng.

Cô ấy biết hết, cô ấy biết đây là ví của tôi, cô ấy biết tôi đã qua nhà Vu Viễn nhiều lần, cô ấy biết quan hệ giữa tôi và Vu Viễn.

Cô ấy biết hết rồi.

Ý của cô ấy là: lần này tôi bỏ qua cho cô, tha cho cô một lần trước mặt mọi người, nhưng nếu cô còn dám tái phạm, tôi sẽ không để yên nữa.

Mộ Dung Nhã quá giỏi, cô ấy biết cách phá hủy tâm lý của một người như thế nào.

Nhưng ngoại tất yếu an nội, đối với chuyện ngoại tình của chồng mình, cô ấy quyết định phải ổn định chồng mình trước, rồi mới tập trung hỏa lực đuổi “Kẻ thứ ba” là tôi.

Đợi đến khi cô ấy rời đi, tôi mới nhận ra sau lưng mình hoàn toàn ướt đầm.

Kể từ đó, đồng nghiệp chung quanh đều cho rằng tôi là bạn bè với nhà Vu Viễn và Mộ Dung Nhã, tất cả đều như ong vỡ tổ xông tới hỏi thăm tôi về chuyện bát quái của hai người.

Trải qua lần dày vò này, tôi thực sự quá mệt mỏi, chỉ có thể gượng cười, diễn lui diễn tới ——

“Đúng vậy; từ trước đến nay họ đều thương nhau lắm.”

“Không có khả năng ly hôn đâu, hai người yêu thương nhau thế mà.”

“Đều là hiểu lầm thôi cả, giờ bên gái trở về, lại vui vẻ thôi.”

Tôi cứ treo lên nụ cười trống rỗng như thế, không ngừng lặp lại mấy câu nói đó, mãi đến khi khóe miệng buồn rứt rút gân.

Vất vả chịu đựng đến khi nghỉ làm, không biết cả một ngày hôm nay tôi đã vượt qua ra sao, nháy mắt như già đi mười tuổi, những tiếng náo động ồn ào trong đầu khiến tôi đau như muốn vỡ cả ra.

Nhưng mà cũng không thể nghỉ ngơi, tôi bị phân làm mấy bài báo, thân là người phụ nữ đang đau lòng, nhưng là một người mẹ, tôi lại càng phải phần chân hơn nữa. Tôi đón Khỉ con về nhà, dẫn con bé đi tắm bộ, tắm rửa cho nó, kể chuyện cổ tích cho nghe, rồi dỗ con bé ngủ.

Có lẽ đã từng bị phản bội một lần, lần này cũng có tiến bộ hơn, ít nhất trước mặt cha mẹ vẫn phải thể hiện thật tốt, không để họ nhìn thấy có gì khác lạ.

Sau khi dỗ Khỉ con ngủ, tôi ngồi nhìn khuôn mặt căng mềm của con, lòng bất giác mềm thành một đồng, uất ức ban này giờ bị thương ào ạt bung ra, tôi úp mặt vào gối, không tìm được mà bật khóc.

Trong nháy mắt, oán hận trong đầu cắn xé trái tim, tôi hận Đồng Thừa Nghiệp, hận Quyển Quyển, oán hận Vu Viễn, hận Mộ Dung Nhã.

Nhưng mà cuối cùng, tôi lại hận chính mình.

Trách tôi không đủ cẩn thận, rõ ràng đã bị lừa một lần, nhưng vẫn chưa hề sáng mắt ra.

Thực ra, là do tôi quá mức trầm mê khi nghĩ —— ly hôn rồi, tôi vẫn có thể tìm được một người đàn ông hoàn mỹ, có thể xóa sạch những sỉ nhục bị phản bội trước đó, có thể làm một bờ vai rộng lớn để tôi có thể dựa vào, có thể làm chỗ dựa kinh tế khiến tôi không còn túng quẫn nữa.

Và Vu Viễn xuất hiện, tôi đặt hết kì vọng đó lên người anh, mà không quan tâm rằng tất cả không phải là sự thật.

Tôi đã biết dựa giẫm vào đàn ông sẽ rất khổ, vậy mà bây giờ tôi lại cứ muốn dựa giẫm như ngày trước.

Từ đầu đến cuối, tôi chưa từng độc lập.

Bỗng lúc này, tôi nghe thấy tiếng gõ cửa do dự không ngừng.

Trong lòng hốt hoảng, tôi biết người tới là ai.

Thật ra tôi rất rõ, mình không nên đi ra mở cửa, nhưng tôi lại không cam lòng, vẫn muốn nghe anh giải thích.

Mở cửa ra, dưới ánh đèn vàng trên hành lang, Vu Viễn đang đứng đó. Giờ phút này trên người anh đã hoàn toàn không còn vẻ ung dung thanh thản của ngày xưa, hai mắt đều là mệt mỏi.

Sớm biết như thế thì tại sao còn làm? Trong lòng tôi cười lạnh.

Tôi để anh vào nhà, anh ngồi trên sofa, mi mắt vẫn luôn buông xuống. Tôi đứng lặng ở bên, lạnh lùng nhìn anh.

Sau một lúc lâu, rốt cục anh cũng nói: “Anh xin lỗi.”

Tôi chợt nhớ ra tối hôm qua lúc tôi bước xuống xe thì anh cũng nói tiếng “xin lỗi” với tôi.

Tôi cứ nghĩ là vì không thể trải qua sinh nhật cùng mình nên anh nói vậy, bây giờ mới hiểu được rõ ràng, hóa ra là lời giải thích vì đã lừa gạt tôi.

Tôi nhớ ngày mới mười mấy tuổi, khi đó tôi rất thích xem phim thần tượng Vườn Sao Băng, tuy rằng tới giờ tôi vẫn nghĩ bộ phim đó chẳng có tí dinh dưỡng nào, nhưng mà trong phim có một câu đến giờ tôi vẫn còn ấn tượng —— “Nếu xin lỗi mà có tác dụng, thì còn cần cảnh sát để làm gì”.

Xin lỗi trong quan hệ nam nữ cũng chẳng có tác dụng gì.

Tôi cứ nghĩ mình sẽ rất bình tĩnh, nhưng mà giọng nói vẫn không kìm được run run: “Vì sao lại chọn tôi? Vì tôi dễ bị lừa à? Bởi vì tôi là một bà mẹ đơn thân không có chỗ dựa, lại còn bị vây khốn trong hoàn cảnh khó khăn sao?”

Trong phòng khách chỉ bật một chiếc đèn bàn, ngọn đèn mờ mịt, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt đầy đau khổ: “Không phải, khi biết em thì anh và cô ấy đã ở riêng rồi. Trước đó cô ấy mang thai, anh đã rất vui, cũng khát khao ngày con chào đời. Nhưng rồi vì sự nghiệp, cô ấy lừa anh phá đứa bé, sau khi anh biết thì cực kì tức giận, hai người khắc khẩu liên tiếp, khi đó đã hai tháng bọn anh không gọi điện cho nhau. Với anh mà nói gia đình là thứ cực kì quan trọng, nhưng với cô ấy, sự nghiệp lại quan trọng hơn, đó là mâu thuẫn giữa hai người, cũng làm hôn nhân của bọn anh lung lay. Rồi sau đó em xuất hiện, ban đầu là vì anh nặng trọng tình mẫu tử của em, cho nên mới đồng ý giúp em. Sau rồi tiếp xúc dần dà, anh động lòng, anh và em như một gia đình, có những yêu thích giống nhau, như thể người bạn tinh thần nhiều năm thất lạc,

ở cùng em anh cực kì thoải mái. Lần trước anh đi Mi là để nói thẳng với cô ấy, nhưng cô ấy không đồng ý. Mà tối qua, cô ấy bỗng gọi điện thoại sang, nói giờ đang ở sân bay, nói cô ấy quyết định về nước hàn gắn lại hôn nhân của bọn anh. Anh đành phải đi đón cô ấy về, nói chuyện với cô ấy cả đêm, cô ấy không khóc không nháo, nhưng lại kiên trì muốn đến đài truyền hình, cùng anh làm việc hằng ngày. Sáng nay anh định giải thích với em, nhưng di động của em lại mất ... Ninh Chân, chuyện là như vậy, anh thật sự xin lỗi.”

32. Chương 32

Những lời Vu Viễn nói, thoát đầu nghe thì như không có gì đáng để trách mắng. Nhưng tôi là người đã từng nếm trải qua sự phản bội, tôi có thể tỉnh táo mà “chộp” được thói hư tật xấu đã thâm căn cố đế của đàn ông.

Nếu như Vu Viễn thật sự quyết tâm ly hôn thì đã ly hôn từ lâu rồi. Dừng dằng một quãng thời gian dài như thế, chẳng qua là do dự mà thôi. Anh ấy không nỡ bỏ vợ mình, cũng không nỡ bỏ người tình có thể bù đắp về mặt tinh thần cho anh ấy. Anh ấy muốn có đồng thời cả hai chúng tôi.

Tuy nhiên hiện thực lại bức anh ấy phải đưa ra quyết định.

Cái gọi là ngã bài của cánh đàn ông, nhiều nhất cũng chỉ là nói với vợ mình tình cảm hai bên không hợp, tuyệt đối không có sự xuất hiện của kẻ thứ ba. Còn Mộ Dung Nhã biết đến sự tồn tại của tôi có lẽ là nghe được từ chỗ Hồ Hiểu, hoặc là từ bạn bè xung quanh. Suy cho cùng chẳng có bức tường nào không lọt gió.

Tôi có thể nhìn rõ bản tính của con người đến mức này, chính bản thân tôi cũng cảm thấy kinh ngạc. Mặc dù trong lòng đã có đáp án, nhưng tôi vẫn hỏi câu hỏi đã cất giấu trong lòng lâu nay: “Vậy thì, tiếp theo anh định làm thế nào?”

Vu Viễn thận trọng trả lời: “Ninh Chân, hãy cho anh một chút thời gian, anh sẽ xử lí ổn thỏa mọi chuyện.”

Nghe câu trả lời này, tim tôi lạnh ngắt như vùi trong băng tuyết. Từ lúc chúng tôi mới bắt đầu qua lại cho đến bây giờ, cũng được mấy tháng rồi, thời gian đó quá đủ để giải quyết. Trước đó không giải quyết được, sau lại càng không.

Nghĩ đến đây, tôi bỗng cảm thấy nực cười.

“Cho anh một chút thời gian, anh sẽ xử lí ổn thỏa mọi chuyện.” Hầu như tất cả đàn ông khi ngoại tình đều nói với kẻ thứ ba câu nói này. Cứ kéo dài mãi như thế này, tiếp tục hưởng thụ thú vui thê thiếp đầy đàn.

Nói không chừng, Đồng Thừa Nghiệp cũng nói như thế với Quyển Quyển. Mà hôm nay, tôi lại được nghe câu nói này từ miệng của một người đàn ông khác.

Tôi kìm nén cảm giác đau đớn tựa dao đâm trong tim, tiếp tục hỏi: “Cô ấy đến công ty tìm tôi, nhắc nhở tôi đừng tiếp tục bên anh. Xem ra cô ấy đích thực muốn cứu vãn cuộc hôn nhân giữa anh và cô ấy, vậy thì cô ấy có hứa sẽ tình nguyện từ bỏ sự nghiệp, ở nhà nuôi con dạy cái chăm sóc gia đình không?”

Ánh mắt Vu Viễn toát lên vẻ tịch mịch, im lặng một hồi lâu mới gật đầu: “Cô ấy có ý như thế.”

Tôi khép đôi mắt, thấy mình như đi vào đường cùng.

Luận về tình cảm nông sâu, luận về điều kiện của bản thân, tôi đều không bằng Mộ Dung Nhã. Thứ duy nhất thắng cô ấy, cũng chỉ là tình mẹ mẫn liệt, cũng chỉ là khát vọng về một gia đình êm ấm. Mà đến nay, Mộ Dung Nhã cũng bắt đầu quay về bên mái ấm gia đình. Vậy thì thắng thua giữa hai chúng tôi chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao.

Tôi nhìn về phía Vu Viễn, rõ ràng cách nhau gần như thế, nhưng lại cảm giác như xa cách nghìn sông vạn núi. Tôi và Vu Viễn, đã không còn khả năng nữa rồi.

Khi ấy Mộ Dung Nhã ích kỷ phá bỏ đứa con mà anh ấy mong chờ đã lâu, anh ấy dù có tức giận đến mức nào cũng không muốn ly hôn với cô ấy, là do tình cảm giữa hai người họ quá sâu đậm.

Còn hôm nay, tình cảm giữa hai chúng tôi đang trong thời kỳ nồng nhiệt nhất, cho dù bức anh ấy phải đưa ra quyết định ly hôn, thì đợi đến một năm, hai năm hay ba năm sau, “chất xúc tác” để tình yêu trở nên cuồng nhiệt trong não không còn tiết ra nữa, tình cảm có xu hướng nhạt dần, anh ấy khó mà có thể đảm bảo không hối hận về quyết định khi xưa, bỏ Mộ Dung Nhã mà lựa chọn tôi.

Đúng thế, lựa chọn ở bên tôi, phải từ bỏ quá nhiều thứ, danh lợi tiền tài và cả tình cảm, quả là một mối làm ăn lỗ vốn. Trận chiến này, tôi sao có thể thắng nổi.

Tôi lựa chọn giải thoát khỏi cuộc hôn nhân thứ nhất là do tôi không muốn một thứ tình cảm “bẩn thỉu” không thuần khiết nữa. Mà đến nay tình cảm của tôi và Vu Viễn bị bàn tay của hiện thực “vạch trần”, chân tướng lộ rõ, đó cũng là một đoạn tình cảm không thuần khiết sạch sẽ. Trong lòng anh ấy từ đầu đến cuối đều tồn tại bóng hình Mộ Dung Nhã, còn thân phận đặc biệt của tôi có lẽ sẽ phải nghe những lời ra tiếng vào.

Tình cảm không thuần khiết, tôi không cần.

Đối với sự lựa chọn về tình cảm, tôi không hề yêu cầu đến phú quý, cũng không yêu cầu lãng mạn, tôi chỉ mong muốn sự đơn giản. Tôi chỉ muốn đơn giản mà thôi, không muốn có quá nhiều mối quan hệ nam nữ phức tạp như thế, yêu một người, không yêu nữa thì thẳng thắn nói ra, chia tay trong hòa bình rồi lại yêu một người khác. Chỉ có thế mà thôi.

Tôi biết suy nghĩ ấy của mình trong xã hội tranh đua này có chút khờ dại, bởi vì đại đa phần mọi người khi yêu đều có ý nghĩ người hiện tại chỉ là tạm bợ, sau sẽ tìm một người tốt hơn. Vậy thì một kẻ ngốc như tôi cuối cùng chỉ có thể thân đơn bóng chiếc một mình. Nhưng tôi không muốn ngừng tìm kiếm, tôi không muốn chịu thua những người thích “tranh đua” kia.

Tôi hiểu rõ, tình cảm giữa mình và Vu Viễn ngay từ đầu đã sai. Nếu như một đoạn tình cảm sai ngay từ đầu thì sau này sẽ sai càng thêm sai.

Tôi thở dài một hơi, thời tiết vào đêm có chút lạnh, hơi lạnh qua mũi xông vào trong não, khiến cho thần trí con người ta thêm tỉnh táo.

Vu Viễn là một người tình lý tưởng, anh ấy phù hợp giấc mộng của tôi đối với đàn ông, tôi yêu anh ấy. Nhưng, anh ấy lại là chồng của người khác.

Dưới ánh đèn mập mờ, đôi gò má anh trông càng hấp dẫn, đôi gò má của những người có số phú quý. Tôi thâm suy nghĩ, đúng là một người đàn ông lý tưởng, đáng tiếc không phải của tôi. Thứ không phải của mình, thì dù có tốt đến mấy cũng không thể muốn.

Trong bóng đêm mờ mịt, tôi mở miệng, giọng nói rõ ràng: “Không cần phải rối rắm vấn đề này nữa, tình cảm giữa hai chúng ta vốn dĩ không nên có, vậy thì kết thúc ở đây đi. Nghe nói tính đến năm nay là bảy năm từ khi hai người kết hôn, bảy năm từ tình yêu trở thành tình thân, thế thì hãy coi tôi như một vết muỗi cắn, ngày hôm sau tính lại vết đốt sẽ tan đi.”

Trong mắt Vu Viễn ánh lên tình cảm mãnh liệt, tựa như ném hòn đá vào mặt hồ lặng sóng. Anh đứng dậy muốn ôm lấy tôi: “Ninh Chân, xin hãy tin anh...”

Tôi duỗi tay ra, ngăn anh lại trước khi anh chỉ còn cách tôi một bước.

“Xin đừng chạm vào tôi.” Tôi nhìn anh, nói từng câu từng chữ: “Tôi không quen chồng người khác ôm mình.”

Nghe thấy tôi nói thế, anh ngây người ra, một lúc sau bỗng dưng nở nụ cười, cười đến vô cùng khó coi, giống như bị người ta đâm một dao thật mạnh.

Tôi dời ánh mắt, không muốn nhìn thấy nụ cười đó của anh, chỉ nhàn nhạt nói: “Chắc hẳn anh biết vì sao tôi lại ly hôn, anh cho rằng tôi rất kiên cường, thực ra không phải. Khi xưa gặp phải tình cảnh đó, tôi suýt chút nữa đã nhảy từ tầng bốn xuống, cái mạng này của tôi coi như là được nhặt về. Cho nên cả đời này, tôi ghét cay ghét đắng kẻ thứ ba và kẻ phản bội. Vậy mà anh đã vô hình biến tôi thành nhân vật mà mình căm ghét nhất. Vu Viễn, tôi hận anh.”

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói của tôi có chút run run. Dù cho có hiểu biết thế nào, tôi vẫn là một người phụ nữ, vẫn là một người phụ nữ mang trên mình vết thương tình cảm.

Vu Viễn khép hàng mi, dưới ánh đèn, mặt anh trông vô cùng nhợt nhạt.

Anh ấy cũng không hẳn là người xấu, nhưng anh ấy lại làm ra chuyện tôi không thể nào tha thứ.

Chúng tôi chỉ còn cách chia tay.

Sau khi Vu Viễn rời đi, tôi chạy đến ban công trộm nhìn anh. Anh vẫn có bóng lưng cao lớn thẳng tắp như thế, nhưng lúc này, trong bóng đêm, bóng lưng đó lại thêm chút lạc lõng, cô đơn.

Giây phút đó, nước mắt tôi lăn dài trên gò má.

Tôi mở miệng, rất muốn mặc kệ tất cả mà gọi anh một tiếng. ‘Đừng đi, em không dễ dàng gì mới có bờ vai để dựa vào, không dễ dàng gì mới có được sự yên ổn trong xã hội phức tạp này, không dễ dàng gì mới tìm được anh trong hàng vạn người, xin anh đừng đi.’

“Vu Viễn...” Tôi gọi thành tiếng, nhưng tiếng gọi ấy lại yếu ớt đến mức ngay chính tôi cũng không nghe thấy.

Cuối cùng, bóng hình anh biến mất ở góc ngoặt, tôi cũng như mất đi sức lực, trượt dần xuống đất. Tôi bịt chặt miệng, khóc trong nghẹn ngào. Tiếng khóc hay chính là tiếng của trái tim đang vỡ vụn.

Tình cảm giữa tôi và anh, giống như pháo hoa bên bờ sông đêm hôm ấy, nhìn thì rực rỡ lung lay nhưng lại dập tắt trong phút chốc, thứ còn lại, chỉ còn mảnh tro tàn.

Không thể ở lại đài truyền hình nữa, ngày hôm sau tôi liền nộp đơn xin từ chức, tôi tin chỉ cần có Mộ Dung Nhã ở đó, lá đơn từ chức này nhất định sẽ được phê chuẩn.

Tôi không phải là người giỏi nhẫn nhịn, cho nên trong lúc đợi đơn xin từ chức được phê chuẩn tôi bèn xin nghỉ ốm dài ngày. Tôi không có cách nào nhìn nổi cảnh Vu Viễn và Mộ Dung Nhã ở bên nhau, điều đó đối với tôi là một sự dày vò.

May mắn là lần bị thương này tôi chỉ khóc hai ngày rồi quay về lại trạng thái cũ, chứ không chán chường đến mức muốn tự tử như lần trước. Điều này không phải do tình cảm của tôi dành cho Vu Viễn không sâu đậm, mà vì chuyện ly hôn đã cho tôi hiểu rõ, dù cho vết thương có nặng đến mức nào cũng sẽ có ngày lành lại.

Thời gian là liều thuốc hữu hiệu nhất, chúng ta đều có thể được cứu vớt.

Mặc dù thế nhưng trong lòng vẫn thấy nghẹn ngào, vừa khéo lúc này Thái Thái gọi điện thoại đến, thông báo tin kết hôn.

Cô ấy và ông chú kia, sắp kết hôn rồi.

Tôi vội vã đến Vân Nam dự lễ thành hôn của họ. Đến sân bay, chồng Thái Thái ra đón tôi. Chồng Thái Thái tướng mạo đoan chính, dáng người cao lớn, người làm ăn nên rất khéo đưa đẩy. Nhưng nhìn dáng vẻ có lẽ là người phù hợp để chung sống.

Chồng Thái Thái đưa tôi đến nhà mới của bọn họ, nhìn thấy tôi, Thái Thái nắm chặt lấy tay tôi, Thái Thái nắm chặt lấy tay tôi, trong mắt như có hàng ngàn lời muốn nói, nhưng xung quanh quá nhiều người, người trang điểm, người thân, bạn bè, chúng tôi căn bản không có cơ hội được nói chuyện riêng với nhau.

Tôi lại nắm tay cô ấy, véo nhẹ một cái nói: “Tao rất tốt.”

Tôi rất tốt, không cần lo lắng, mọi chuyện sẽ qua đi, mọi điều sẽ trở nên tốt đẹp.

Hôm nay là ngày vui của mày, mày là nhân vật chính, phải tươi cười vui vẻ.

Thái Thái gạt đầu, tạm thời để mặt tôi ở đó, đi trang điểm thay quần áo để tiếp đãi khách khứa.

Tôi đi loay hoay trong phòng tân hôn của Thái Thái, nhìn những bức ảnh cưới treo đầy trên tường trong lòng vẫn thấy hâm mộ. Đã từng, tôi cũng có một gia đình như thế, cũng có ảnh cưới treo đầy tường như thế.

Còn nhớ khi phát hiện Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình, tôi quăng hết ảnh cưới vào thùng rác, thế nhưng nhân viên dọn vệ sinh lại mang đến cổng khu chung cư. Khi mẹ tôi nhìn thấy, không ít các cô các bác vây quanh ảnh cưới chỉ chỉ trỏ trỏ, mẹ tôi cũng là người giỏi đóng kịch, vờ như không biết gì mà nói một câu “Ý, sao lại ở đây nhỉ, làm tôi phải đi tìm khắp nơi” rồi vội vã mang về nhà.

Mang về đến nhà, mẹ tôi khuyên tôi cứ tạm thời giữ ảnh cưới lại, nói rằng có lẽ Đồng Thừa Nghiệp sẽ biết thu hồi thói trăng hoa mà quay về với gia đình.

Tôi không nghe theo mà cầm con dao gọt hoa quả, rạch vào khuôn mặt của tôi và Đồng Thừa Nghiệp trong bức ảnh. Mọi bức ảnh đều có chẳng chịt vết dao, giống như cuộc hôn nhân rách nát của chúng tôi vậy.

Lần này vứt đi thì không thể nào tìm lại được nữa rồi. Thứ đã rách nát nên vứt đi.

Bất cứ tình cảm sai trái nào tôi đều không hối hận mà vứt bỏ.

Hôn lễ ở chỗ Thái Thái không giống với chỗ chúng tôi, chỉ tổ chức tiệc tối, xế chiều trời sẩm tối là bắt đầu tiệc rượu.

Thái Thái khoác trên mình chiếc váy cưới trắng tinh khôi, đẹp đến mức tưởng chừng như không phải người phàm, nụ cười trên khuôn mặt cô ấy rạng ngời đẹp đẽ, ai nhìn có thể nhận ra hương vị hạnh phúc phảng phất quanh người cô ấy.

Nhưng không ai biết, xương sườn trước ngực cô ấy từng bị người bạn trai mà cô ấy yêu nhất đánh gãy. Cũng không ai biết, cô ấy từng trải qua cuộc sống đau khổ không khác gì địa ngục.

Cô ấy không chỉ xinh đẹp mà còn kiên cường. Cô ấy đã trải qua cuộc sống đó, giành được hạnh phúc, thu hoạch được một cuộc sống mới. Những gì cô ấy có hiện tại đều là xứng đáng.

Rất nhiều phụ nữ bị trói buộc trong thứ tình cảm đầy rắc rối nhưng lại không tình nguyện bước ra. Bởi vì họ sợ nếu chọn rời đi, họ chỉ còn lại một mình, cô độc, mất đi chỗ dựa. Họ thiếu dũng khí để rời đi, cho nên chỉ đành tiếp tục lún sâu vào mối tình tối tăm không ánh mặt trời với ngàn vạn lỗ rách. Vứt đi mới có được, họ không nỡ từ bỏ sự ấm áp sứt mẻ mà mình đang sở hữu, chính bởi thế họ lỡ mất cơ hội có được hạnh phúc.

Chúng tôi đều từng trải qua vết thương tình cảm, nhưng chỉ cần có dũng khí tiếp tục tìm kiếm, nhất định sẽ tìm thấy được ánh mặt trời.

Trong tiệc rượu huyền ảo, một người đàn ông ngồi cạnh tôi giúp tôi rót đồ uống.

Tôi nói câu cảm ơn, anh ta liền bắt đầu tự giới thiệu bản thân: “Tôi là bạn bên nhà trai, cô là thân thích bên nhà gái sao?”

“Tôi là bạn của cô dâu.” Tôi nói.

Anh ta nói một lúc, rồi xin số Wechat của tôi, tôi bèn nói dối, bảo rằng mình không dùng Wechat. Người đàn ông đó cũng không có ý gây khó dễ, hiểu ý của tôi, chỉ cười cười nói thế thì thôi vậy.

Người đàn ông đó không hề khiến cho con người ta thấy chán ghét, nhưng tôi hiểu, trạng thái của bản thân hiện tại không phù hợp để yêu đương.

Hai lần thất bại liên tiếp trong tình cảm khiến tôi tuyệt vọng, và tôi hiểu rõ mình cần một quãng thời gian để bình tĩnh. Tôi cần biến bản thân trở nên tốt hơn, như thế mới có tư cách gặp được người đàn ông tốt.

Tiệc cưới kết thúc, đợi tiễn hết khách khứa, tôi và Thái Thái ngồi xuống bậc thềm trong hội trường hôn lễ, uống cốc bia.

Tôi bỗng dừng nghĩ về trước kia, lúc tôi và Thái Thái trở thành bạn trong một dịp đi học quân sự ở doanh trại quân đội trên núi. Có hôm buổi trưa tôi và cô ấy sánh vai nhau ngồi trên con dốc đối diện ký túc xá. Cô ấy kể cho tôi thứ tình cảm ngây ngô non nớt của mình với Viên Chấn, tôi cũng kể cho cô ấy chuyện tôi yêu thầm một đàn anh khóa trên hồi cấp ba.

Tôi nhớ trưa hôm ấy ánh mặt trời ảm áp, bóng cây đung đưa trước gió, cả doanh trại tràn ngập sức sống thanh xuân. Khi ấy chúng tôi đều tràn ngập những mơ mộng về tương lai, dù cho thế nào cũng không ngờ rằng sẽ trải qua những chuyện này.

Tôi không nói với Thái Thái, hôm nay tôi nhìn thấy Viên Chấn. Anh ta đứng ở phía đối diện khách sạn phía xa, khuôn mặt mơ hồ nhợt nhạt. Anh ta đứng một lúc lâu, sau đó rời đi.

Tôi không nói cho Thái Thái, bởi vì Viên Chấn đã trở thành quá khứ trong sinh mệnh của cô ấy.

Những sự việc, những người đã vụt bỏ, tuyệt đối không thể nhạt lại. Thứ tôi nói đó chính là Viên Chấn, là Đồng Thừa Nghiệp, là Vu Viễn.

“Ninh Chân, sẽ ổn thôi.” Trong bóng đêm mịt mờ, giọng nói của Thái Thái vô cùng kiên định.

“Sẽ ổn thôi.” Tôi lặp lại.

Cuối cùng sẽ ổn, tôi nhìn lên bầu trời, nghĩ tới câu nói mình thích nhất trong cuốn “Tiểu Vương Tử”: “Nếu như bạn yêu một đóa hoa giống như ngôi sao trên bầu trời, vậy thì, chỉ cần vào lúc trời đêm ngược nhìn lên bầu trời, bạn sẽ cảm thấy bầu trời đầy sao giống như những đóa hoa đang nở rộ.”

Tôi tin rằng, thế giới rộng lớn như thế, tôi nhất định sẽ tìm được đóa hoa thuộc về mình.

33. Chương 33

Giống như tôi dự đoán, đơn từ chức nhanh chóng được phê chuẩn. Thật sự tôi không muốn gặp Vu Viễn và Mộ Dung Nhã ở đài truyền hình thêm lần nào nữa, thế nên tôi đành làm phiên Triệu Khiết giúp tôi chuyển phát nhanh đồ đạc trên bàn làm việc đến nhà mình.

Đời người khó đoán, kẻ thù lúc ban đầu cuối cùng lại là bạn bè. Cho nên mới nói duyên phận thật kỳ diệu.

Triệu Khiết gọi điện đến, vẫn ham tám như xưa: “Ninh Chân, sao đột nhiên cô lại từ chức thế? Có người nói cô và chồng trước phục hôn, nên lại trở về làm bà chủ hả? Có phải thế không?”

Tôi bật cười.

Chức bà chủ đó quá khó làm, phải nấu thức ăn ngon, phải lau chùi phòng ốc sạch sẽ, phải phụng dưỡng cha mẹ chồng, sinh con rồi nuôi nấng, phải giữ được dáng người và nhan sắc, rồi bất cứ lúc nào cũng không thể tách khỏi chồng mình.

Tất cả các kỹ năng đều phải tinh thông, cho dù tích góp bản lĩnh của cả hai đời tôi cũng không làm được.

Huống chi, với người mà ngay cả chén trà người khác uống rồi cũng không muốn lấy thêm như tôi, nói gì tới chuyện người đàn ông đã bị người ta chạm vào.

Triệu Khiết không tò mò nữa, thậm chí nói: “Ninh Chân, tôi nói thẳng này, cô nghe xong đừng giận. Vài năm nữa cô cũng 30 rồi, phụ nữ quá 30 đâu còn trẻ tuổi nữa, còn gì để kiêu ngạo nữa đâu. Tôi biết cô coi trọng tình cảm, cho nên mới ly hôn với chồng trước. Nhưng bây giờ đã qua hai năm rồi, cô cũng chứng kiến bản chất của xã hội này rồi đó, phải hiện thực lên thôi. Cô không thể độc thân cả đời, cô phải tìm bạn đời. Cô từng bị tổn thương, cho nên cô không muốn đặt quá nhiều tình cảm nữa, đồng thời mong muốn một đối tượng có điều kiện kinh tế như chồng trước. Một khi đã như vậy, chẳng thà cô phục hôn với chồng trước còn hơn. Nếu cô buông tay, khổ là cô, chồng trước vẫn thoải mái vui sướng. Tóm lại, ý tôi muốn nói, dù sao cũng là đồ của mình, có không thích thì cũng phải nắm chặt, tuyệt đối không thể để người khác được hưởng lợi.”

Tôi không hề giận, tôi biết những lời Triệu Khiết nói đều là muốn tốt cho tôi.

Gần đây, chuyện phục hôn xuất hiện bên tai tôi với tần suất khá lớn.

Cứ cách một hai tháng Đồng Thừa Nghiệp sẽ tới thăm Khỉ Con, mà lần gần đây nhất anh ta tới nhà tôi đột nhiên lại dịu dàng một cách khác thường, lời nói cũng có vẻ ái muội mập mờ hơn. Lúc ấy trong đầu tôi đều là chuyện của Vu Viễn, không để ý nhiều. Rồi sau đó tôi liên tục nhận được mấy cuộc điện thoại của bạn bè và người thân, nói Đồng Thừa Nghiệp gần đây có hứa hẹn với họ, nói muốn hàn gắn lại với tôi.

Sau khi chúng tôi ly hôn không lâu, Đồng Thừa Nghiệp bị điều khỏi thành phố D, nhưng mỗi dịp cuối tuần anh vẫn lái xe về thành phố D hẹn hò với Quyển Quyển và đánh cầu với mấy “anh em tốt”.

Ít nhất trong mắt tôi, tình cảm giữa anh ta và Quyển Quyển trông vô cùng kiên cố, không biết tại sao lại đột nhiên nảy ra ý định hàn gắn với tôi nữa.

Chị họ của Đồng Thừa Nghiệp cũng hy vọng chúng tôi nói lại, chị nói cho tôi biết hai ngày trước Đồng Thừa Nghiệp có nhắc với chị ấy rằng, anh ta chưa từng có ý định lâu dài với Quyển Quyển, chỉ là nhất thời cô đơn, hơn nữa cũng chưa từng muốn ly hôn với tôi, lúc trước chỉ vì tôi náo loạn quá nên anh ta giận dữ đồng ý. Anh ta cảm thấy chuyện đã qua lâu như vậy rồi, tôi cũng bình tĩnh lại rồi, cũng đã hết giận, có lẽ có thể từ từ hàn gắn mối quan hệ của hai người, rồi nói tới chuyện phục hôn.

Tôi lạnh lùng nói với chị họ rằng, Đồng Thừa Nghiệp vẫn qua lại với Quyển Quyển như trước.

Chị họ là người thật thà, chị nói: “Ninh Chân, chị rất muốn hai đứa có thể phục hôn. Nhưng chị cũng không muốn lừa em, sau khi bọn em ly hôn, Đồng Thừa Nghiệp quả thật vẫn còn qua lại với cô gái đó. Ngày hôm qua, chị tình cờ thấy hai người nói chuyện trên mạng, bàn chuyện đổi xe. Chị cũng từng khuyên nó, nói nếu nó thật lòng muốn hàn gắn với em thì đừng liên lạc với người kia nữa, ngoài miệng nó đồng ý nhưng vẫn lén lút như thường. Ninh Chân, một thời gian nữa nó bị điều tới tổng công ty ở thành phố C rồi, hai em có thể ở bên nhau. E thử cho nó cơ hội xem, kiểm tra thử, nếu nó không còn qua lại với cô gái đó nữa thì hai người thử suy xét tới chuyện phục hôn xem.”

Tôi nhìn không được bật cười, không phải bởi vì chuyện chị họ nói, mà là vì chuyện đổi xe.

Lúc tôi ở cũ, Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển đã nói tới chuyện đổi xe rồi, thế mà giờ qua hai năm vẫn chưa đổi được, đề tài giữa hai người họ cũng không đổi mới gì.

Tôi biết, chị họ thương Khỉ Con nhất, mà điều chị ấy mong nhất là Khỉ Con có được một gia đình hoàn chỉnh. Bình thường tôi rất kính trọng chị ấy, nhưng lúc này đây, tôi lại không thể nghe lời.

Tôi tự hỏi một lúc lâu, rốt cuộc vẫn gọi điện thoại cho Đồng Thừa Nghiệp. Hình như anh ta đang ở trong KTV, bên cạnh rất ồn ào. Bởi vì bình thường tôi hiếm khi chủ động gọi điện thoại cho anh ta, cho nên giọng anh ta có phần kinh ngạc.

Tôi cũng không muốn quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp hỏi thẳng: “Nghe nói anh nói với mọi người là muốn nói lại với tôi?”

Anh ta cũng không phủ nhận: “Đúng thế, anh thấy bây giờ mọi người cũng đã tỉnh táo hơn nhiều, chuyện quá khứ thì nên quên đi, tập trung hướng về trước.”

Tôi hỏi lại: “Vậy tại sao còn tiếp tục lui tới với cô gái đó?”

Đồng Thừa Nghiệp ngó ra, có lẽ cũng không hiểu được vì sao tôi ở tận thành phố C xa xôi mà vẫn biết được chuyện này.

Suy cho cùng trên đời này chẳng có bức tường nào mà không lọt gió, trước khi chị họ nói cho tôi biết, tôi đã biết chuyện này rồi. Thế gian này luôn có những người muốn kể mọi chuyện cho bạn, rồi xem bạn có khóc lóc không, có tức tối hay xịu má gì không. Họ không quan tâm bạn sẽ đau lòng khổ sở thế nào, chỉ biết thỏa mãn chính mình.

Đồng Thừa Nghiệp ập a ập ứng nói: “Thật ra... em cũng biết, bây giờ anh... em không có ở đây... cho nên anh mới... dần ông phải cần phụ nữ... Nhưng anh chưa từng có ý nghĩ lâu dài với cô ta...”

Tôi ngắt lời anh ta: “Chuyện anh không muốn tính chuyện lâu dài với cô ấy, cô ấy biết không?”

Tiếng Đồng Thừa Nghiệp càng ngày càng nhỏ: “Có lẽ là... Biết.”

Vậy nghĩa là không biết.

Cũng đúng, sao anh ta có thể nói thẳng trước mặt Quyển Quyển rằng “Anh chỉ chơi đùa với em thôi, sau này anh không cưới em được” chứ.

Nhưng tôi nghĩ, Quyển Quyển cũng không hy vọng gì quá nhiều ở anh ta. Hai người họ bây giờ cũng trở nên xa lạ, lúc trước có lẽ vì không chịu nổi cô đơn, có lẽ chỉ chờ cuối tuần mới được ở cùng nhau, còn bình thường vẫn phải ở một mình. Họ và những người như họ, không nghĩ tới trách nhiệm, chỉ muốn hưởng thụ ngay tức thời.

Nói thật, trong lòng tôi thấy khá buồn cười. Lúc trước Đồng Thừa Nghiệp từng thề thốt nói rằng, ở cùng với Quyển Quyển, nếu có thể đơm hoa kết trái thì tới già chắc cũng được một tấm bằng hiệu tình yêu chân thành, nhưng mà hôm nay, cô ta không phải thề không phải thiếp thì là thứ gì đây?

Hôn nhân là một dải sương mù, sau khi ly hôn, tôi mới nhìn rõ được Đồng Thừa Nghiệp.

Trong lòng anh ta rất muốn ‘về nhà có hiền thê lương mẫu chăm sóc việc ăn-mặc-ngủ nghỉ của anh ta, ra ngoài thì có một người phụ nữa vui chơi cùng với mình’. Nay mỗi tuần anh ta quay về thành phố D, ở lại nhà ba mẹ mình, ăn mặc đều do bà chăm lo, vậy nên cũng chỉ cần một người bạn gái có thể chơi đùa, điều này, Quyển Quyển hoàn toàn có thể thỏa mãn. Nhưng qua mấy năm nữa? Ba mẹ Đồng Thừa Nghiệp không thể chăm sóc anh ta mãi được, đến khi đó Quyển Quyển cũng không thể thỏa mãn được hết những thứ anh ta cần, anh ta chỉ có thể tìm một hiền thê lương mẫu khác đến chăm sóc sinh hoạt của bản thân mình.

Khi đó Đồng Thừa Nghiệp vẫn sẽ không thể gây dựng được một gia đình yên ổn, cứ thế tiếp tục trình diễn một màn bi kịch khác.

Tôi hỏi: “Nếu không cắt đứt với cô ta, sao anh nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý nói lại?”

Anh ta vâng vâng dạ dạ, kéo đông kéo tây hơn nửa ngày cũng không đề cập tới lý do.

Tôi chỉ âm thầm thở dài – đã nhiều năm như vậy, Đồng Thừa Nghiệp vẫn không hề hiểu tôi.

Trong tình cảm tôi là người không chịu được dù chỉ là hạt cát, nếu tôi đồng ý chấp nhận, lúc trước chúng tôi đã không đi tới bước ly hôn này.

Đồng thời tôi cũng không thích dây dưa lằng nhằng như vậy, cho nên nói thẳng: “Chúng ta ly hôn đã hai năm, cũng đã quen cuộc sống không có đối phương rồi. Tôi thấy câu nói kia của anh rất đúng, chúng ta nên nhìn về phía trước, quên quá khứ đi, tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình.”

Thật ra tôi hiểu ra, lần này Đồng Thừa Nghiệp bỗng nhiên tới tìm tôi hàn gắn cũng chỉ là vì anh ta sắp chuyển tới thành phố C làm việc. Nếu nói lại với tôi, thì ở thành phố C anh ta sẽ có cuộc sống sẵn nhà ở, cũng có người chăm lo cuộc sống hàng ngày của anh ta, suy tính này thật tốt.

Người ta vẫn nói kẻ trong cuộc thì u mê, có thể nhìn thấu anh ta như vậy, tôi nghĩ tình cảm của mình với Đồng Thừa Nghiệp cũng đã tan thành mây khói hết.

“Thế sao? Tôi nói những lời này thật ra đều là vì lo cho con bé, không muốn con bé có một gia đình không hoàn chỉnh, nhưng nếu cô đã nói thế thì quên đi. Được rồi, tôi tắt máy đây.” Nghe thấy tôi từ chối, giọng điệu của Đồng Thừa Nghiệp cũng lạnh lùng cao ngạo hẳn lên, như một đứa trẻ không được thứ gì đó thì dứt khoát ném luôn xuống đất.

Tôi nghĩ, nếu anh ta thật sự yêu thương con bé thì chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho con, lúc trước cũng sẽ không làm mấy chuyện phá hỏng gia đình rồi.

Hai năm trước Đồng Thừa Nghiệp rất thích trẻ con, thích những thứ đáng yêu mềm mại. Nhưng chỉ mới hai năm ngắn ngủi, bạn bè xung quanh đều nói anh ta thay đổi hoàn toàn, trở nên phản nghịch như bây giờ.

Trên thế giới này, chuyện đau khổ nhất chính là nhìn một người dần dần trở nên xa lạ.

Tôi nghĩ mình sẽ không quên Đồng Thừa Nghiệp, thời gian ở cùng anh cũng chính là tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của đời tôi. Nay tôi chỉ có thể nói với chính mình rằng, Đồng Thừa Nghiệp mà tôi yêu đã chết. Đồng Thừa Nghiệp bây giờ chỉ là cha của Khỉ Con mà thôi.

Triệu Khiết nói, đồ đạc của mình, cho dù không thích cũng phải nắm trong tay, nhất định không được để cho người khác hưởng lợi.

Tôi kể cho chị họ nghe, chị phản bác: “Ninh Chân, em phải nhớ, thức ăn nguội lạnh thì không được ăn, còn chuyện người kia có thích ăn lạnh hay không thì cứ mặc cho họ ăn, ăn đau bụng hay vui vẻ gì cũng là chuyện của họ, dù sao trong lòng em cũng rõ nhất, em không thích ăn đồ lạnh. Người em yêu rồi xa em vì lý do gì đi chăng nữa thì cũng là quá khứ, cứ để cho người khác thích anh ta. Điều hiện tại em cần làm là phải toàn tâm toàn ý tìm bánh bao nóng hổi của riêng mình”.

Tôi sẽ không quên Đồng Thừa Nghiệp, cũng sẽ không quên Vu Viễn, dù rằng cuối cùng họ đã tổn thương tôi, nhưng trong quá trình yêu họ vẫn khiến tôi vui vẻ. Tôi vẫn nhớ nửa đêm trên xe lửa, Đồng Thừa Nghiệp dèm góc chăn cho tôi, cũng nhớ đêm pháo hoa rực rỡ, Vu Viễn ôm tôi vào lòng.

Những điều đó đều đẹp đẽ, đáng để tôi khắc ghi trong lòng. Nhưng giờ tình cảm đã hết, cũng như đồ ăn lạnh, không cần phải cố chấp nữa. Tôi tự nói với mình, Ninh Chân, đừng sợ đói, vất đồ ăn lạnh đi, tìm cho mình một chiếc bánh bao nóng ấy.

Con người ta khi trưởng thành, có những nỗi đau tình cảm chỉ có thể chôn giấu dưới đáy lòng, bởi vì lớn lên sẽ biết, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống. Cho nên sau khi thất tình, qua cơn say, hôm sau vẫn phải đứng lên đi làm như mọi ngày.

Còn phải nuôi nấng Khỉ Con, tôi không có tư cách để lạc giữa đau buồn. Sau khi từ chức ở đài truyền hình, tôi định nhờ bạn bè tìm giúp một công việc dạy học tư nhân, nhưng đúng lúc này, Hồ Hiểu lại tìm tới tôi.

Đối mặt với Hồ Hiểu, thật sự tôi có chút ngượng ngùng, bởi vì cô ấy biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Vu Viễn, biết thân phận từng không quang minh chính đại của tôi.

Có lẽ Hồ Hiểu cũng hiểu tôi xấu hổ cho nên câu mở đầu đã giải thích rõ ràng: “Ninh Chân, có chuyện tôi phải giải thích với cô. Khi biết quan hệ giữa hai người, vì ngại tình cảm bạn bè nhiều năm với Vu Viễn nên tôi không thể nói rõ với cô được.”

Không biện hộ cho mình, cũng không đổ tội cho ai, Hồ Hiểu đúng là một người tử tế.

Đương nhiên tôi không trách cứ gì cô ấy, bởi lẽ chuyện tình cảm vốn là chuyện giữa hai người, một người ngoài như cô ấy lo nhiều chuyện cũng hơi bất tiện, chưa kể đến mấy năm bạn bè với Vu Viễn lại càng không hay.

Hồ Hiểu nói: “Dù quan hệ giữa cô và Vu Viễn thế nào, tôi vẫn hi vọng nó sẽ không ảnh hưởng tới chuyện hợp tác giữa chúng ta.”

Tôi đưa tay tán thành, giờ ra ngoài xã hội làm việc, công tư phải rõ ràng, không thể làm việc theo cảm tính.

Nếu đã nói rõ với nhau rồi, chuyện kế tiếp cũng sẽ thoải mái hơn. Hồ Hiểu nói, nhà xuất bản của họ gần đây muốn tung ra một bộ sách thiếu nhi, nhưng người vẽ tranh minh họa lại bỏ sang máng khác, cho nên hi vọng tôi có thể nhận dự án này.

Tuy rằng thời gian tương đối gấp, nhưng thấy khoản tiền nhuận bút khá dày, tôi quyết định nhận.

Sau đó, tôi tạm dừng tìm việc, bắt đầu ở nhà vẽ tranh. Mỗi sáng sớm, tôi mang Khỉ Con gửi cho cha mẹ, rồi ở nhà chuyên tâm bề quan vẽ vờ, buổi tối lại đón Khỉ Con về. Mỗi ngày làm việc với một cường độ và áp lực lớn như thế, tóc tôi rụng ngày càng nhiều, gần như sắp trọc luôn rồi. Thời gian đó cứ mở mắt là vẽ tranh, tới khi ngủ thì mê mê mết mết, như có một tảng đá lớn đè nặng lên người. Có mấy lần trước khi đi vào giấc ngủ tôi lại lặng lẽ cầu nguyện ngày mai không cần tỉnh nữa. Cứ lên thẳng thiên đường luôn đi. Nhưng cho dù có bận rộn đi nữa, thời gian cấp bách, tôi vẫn phải cẩn thận nhắc nhở bản thân, khó khăn vất vả ra sao cũng không thể làm cho qua loa cho xong việc. Lăn vẽ tranh này xem như là một cơ hội, mà cơ hội thì như thể tình yêu, không nắm chặt sẽ không còn lần tiếp theo nữa.

Công việc và cuộc đời cũng thế, không thể qua loa đại khái.

Khoảng thời gian đó tôi không biết mình đã vượt qua thế nào, sau khi giao bản thảo xong cả người mềm nhũn, nằm trên giường hai ngày hai đêm, mấy ngày kế tiếp nhìn thấy bản vẽ là đau đầu ghê gớm.

Có lẽ trong tình cảm, có những cố gắng không nhất định sẽ được hồi đáp. Nhưng trong sự nghiệp, cố gắng rồi nhất định sẽ thu được về.

Nhà xuất bản khá vừa lòng với sản phẩm của tôi, tiếp tục giao thêm một dự án nữa.

Tôi suy tính vài ngày, cuối cùng quyết định không tìm việc nữa, tạm thời cứ ở nhà vẽ tranh làm nghề tự do. Vừa hay vẽ tranh minh họa cũng là sở thích, thời gian cũng khá tự do, tôi có thể dành nhiều thời gian ở bên Khỉ Con.

Trong lòng tôi vẫn luôn thấy hổ thẹn với con bé, bởi vì nó đã thiếu tình thương của cha, vậy bên tôi phải cố gắng ở bên con nhiều hơn.

Thật ra tôi là người khát vọng được ổn định, tất cả những chỗ ngoặt trong cuộc đời tôi đều đi từng bước – thi đậu giáo viên, trong thời gian tôi đặt ra, lấy chồng rồi sinh con.

Hai năm trước khi ly hôn, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ bước vào con đường làm nghề tự do này. Nhưng mà cuộc hôn nhân đó đã làm rối loạn hết quỹ đạo cuộc tôi.

Hai năm qua, nhiều chuyện đã xảy ra, tôi cũng nhìn thấu được cuộc sống này. Có đôi khi không cần phải quá cố chấp, mình là một diễn viên đảm nhận vai trò quan trọng nhất trong cuộc đời mình, lúc vui vẻ thì hãy cười, đau khổ thì cứ khóc, khóc khóc cười cười rồi cuộc sống sẽ tiếp tục trôi qua.

Trước năm hai mươi sáu tuổi, tôi sống quá mức an nhàn ổn định. Sau năm hai mươi sáu tuổi, tôi bắt đầu lao vào cuộc đời xóc nảy gian truân.

Phải sống cuộc đời của cả hai người, phải tính thế nào, phải né ra sao.

Tôi bắt đầu ở nhà tiếp tục vẽ tranh, lúc rảnh thì mang Khỉ Con ra ngoài chơi. Khỉ Con hơn hai tuổi, đã biết đi biết nói, có đôi khi bỗng nhiên nói ra một hai câu khiến mọi người bật cười.

Khỉ Con lớn lên vẫn tròn vo như trước. Hơn nữa con bé cực kỳ háu ăn, mỗi lần ăn cơm là hoạt động cả hai tay, hiệu suất vô cùng lớn, chị họ nhìn thấy thì trợn mắt há mồm, hỏi: “Trên đời này có món gì nó không ăn không?”

Chị họ tôi tiếp tục nói: “Ninh Chân à, em nuôi một đứa con mà như người ta nuôi hai đứa, sức ăn khỏe quá đi.”

Lời còn chưa dứt, Khỉ Con thất tha thất thểu bước tới, chụp lấy bánh quy của chị tôi cho vào miệng. Chị tôi chỉ còn nước cúng bái nó.

Từ trước tới nay tôi chưa từng oán thán Thượng Đế bạc đãi mình, bởi vì ông đã ban cho tôi Khỉ Con như một viên minh châu vô giá. Giữa lúc tôi bi thương tuyệt vọng nhất, con là lý do để tôi tiếp tục kiên trì.

Xung quanh không ít người khuyên tôi còn trẻ thì tranh thủ tìm một người đàn ông mà lập gia đình đi, để Khỉ Con cho ba mẹ tôi nuôi. Nhưng đây là chuyện vĩnh viễn tôi không làm được.

Khỉ Con không phải là đồ vật, không phải là món đồ chơi để tôi đưa cho ba mẹ, con bé là một con người, là bảo bối của tôi, trước khi nó lấy chồng, tôi sẽ luôn ở bên làm bạn với con, chăm sóc con, trân trọng và dạy dỗ con.

Nghe tôi nói vậy thì có người khuyên: “Xã hội bây giờ, phụ nữ chưa lập gia đình thì dễ tìm đối tượng hơn phụ nữ đã ly hôn mà có con, người đã có con cũng dễ hơn người mang theo đứa bé bên mình. Đàn ông mà nghe cô nói mang theo con tới ở nhà anh ta, trong lòng nhất định sẽ không vui, dù sao cũng không phải cốt nhục của mình, khó mà thật lòng yêu thương đứa bé. Nói không chừng sau này cô không tìm được người thích hợp, chẳng lẽ cô thật lòng muốn hy sinh vì đứa trẻ sao?”

Tôi nghĩ, sao đây lại là hy sinh chứ? Tôi sinh Khỉ Con rồi thì nhất định phải có trách nhiệm với nó, nuôi nấng và dạy dỗ con bé, làm bạn với con cũng là trách nhiệm của tôi, là nghĩa vụ mà tôi phải làm. Hơn nữa, Khỉ Con mang đến cho tôi rất nhiều niềm vui. Sao lại là “hy sinh” được chứ?

Với lại bây giờ tôi đã học được cách thích ứng với mọi hoàn cảnh, bất cứ chuyện gì cũng tùy duyên, không quá cưỡng cầu. Tôi sẽ không thất vọng vì tình yêu, nhưng nếu sau này không gặp được người thích hợp, phải cô độc sống hết quãng đời còn lại, thì tôi cũng sẽ chấp nhận điều đó.

34. Chương 34

Ngày qua ngày, mọi người trong nhà bắt đầu vội vàng giúp tôi tìm đối tượng xem mắt, còn tôi thì lại cứ bình chân như vại, có hôm bị mọi người giục đến phát phiền mới đi xem mắt một lần.

Hôm nay chị họ giúp tôi tìm đối tượng là một nhân viên làm tiêu thụ xe hơi, chị kể người này tính cách khá tốt, tiền lương cũng được, có một đứa con trai tám tuổi. Tôi không lay chuyển được ý chị, đành phải đi gặp mặt.

Vốn dĩ do mải vẽ tranh không chú ý đến thời gian mà tôi đã muộn vài phút, kết quả ra ngoài lại phát hiện hai thang máy đều bị đồ điện và dụng cụ gia đình mới chiếm hết, tất cả đều là đồ của căn hộ phía trên nhà tôi.

Tôi tá hỏa, mấy tháng trước nhà này bỗng bắt đầu sửa sang nhà cửa, mỗi ngày đều có âm thanh “đình đình”, “thùng thùng” không ngớt, ồn ào đến mức đầu óc tôi quay cuồng, hiệu quả công việc cũng giảm sút hẳn.

Tôi nhìn đồng hồ, quả thật không kịp đợi thang máy nữa, đành chạy thang bộ. Đúng là họa vô đơn chí, mới bước được mấy bước đã bị khuy chân, cả người nghiêng ngả, uỳnh một tiếng ngã sấp xuống đất, cũng may tôi là một nữ hán tử, chảy máu không chảy nước mắt, lập tức đứng dậy tiếp tục lên đường. Chỉ có điều càng thêm oán hận căn hộ tầng trên.

Chẳng dễ dàng gì mới đến kịp quán cà phê đã hẹn, tôi nhìn thấy đối tượng xem mắt tên Lục kia. Suy cho cùng cũng là người kiếm miếng cơm từ việc tiêu thụ nên anh Lục này tướng mạo cũng coi như đoan chính, nhưng tôi luôn cảm thấy trong cái đoan chính ấy lại để lộ ra sự tinh nhanh sáng suốt.

Trước khi kết hôn tôi cũng từng đi xem mắt mấy lần, đối tượng xem mắt có người là nhân viên công vụ, có người làm ở cơ quan kiểm sát, có người là giảng viên đại học. Điều kiện khá ổn, nhưng cảm thấy họ quá hiện thực, họ sẽ vòng vo hỏi thăm tài sản, nhà cửa của tôi, bố mẹ làm nghề gì, hơn nữa lời nói giống như thứ họ xem trọng không phải là tôi mà là cái danh cô giáo cùng với căn hộ tôi có. Nhưng tôi lại không nghĩ đến, nam nữ sau khi ly hôn đi xem mắt lại càng hiện thực hơn.

Anh Lục đó vừa mới đến đã bắt đầu hỏi thu nhập hàng năm của tôi, vấn đề này một là tôi không muốn trả lời, hai là do nghề nghiệp tôi không ổn định nên không tài nào nói nổi ra hai chữ “ổn định”. Thế nhưng anh ta lại cố chấp hỏi đến cùng, thậm chí còn bắt tôi báo cáo với anh ta tiền nhuận bút nhận được gần đây, anh ta “giúp” tôi tính.

Tôi lấy cớ đi cho thêm đường, bưng tách cà phê đi tìm nhân viên phục vụ, nhờ họ rót cho tôi nửa cốc rượu, sau đó ngửa cổ uống sạch. Sau khi cảm thấy thế giới lại trở nên đẹp đẽ, tôi mới quay trở lại trước mặt anh Lục kia.

Thấy tôi từ đầu đến cuối đều không chịu hợp tác, anh Lục cuối cùng từ bỏ việc truy hỏi thu nhập của tôi, lại bắt đầu chuyển sang bàn chuyện cuộc sống sau này. Mới nói được hai câu đã lập tức nhảy sang chuyện sau khi kết hôn, anh ta cho rằng con trai dễ sinh hư, nếu như không học giỏi thì sau này sẽ đánh nhau, hút chích, giết người vào tù, cho nên bố mẹ nhất định phải ở bên cạnh quản thúc, đốc lòng chăm sóc con cái. Còn con gái trời sinh đã ngoan ngoãn, sống cùng với ông bà ngoại là hợp nhất.

Thấy tôi vẫn ngu ngơ không hiểu gì, anh ta cuối cùng cũng nói toẹt ra ý của mình, nếu như sau này chúng tôi kết hôn, cả hai đứa con ở cùng thì không tiện, dứt khoát để con gái tôi sống cùng với bố mẹ tôi, còn con trai của anh ta thì sống cùng chúng tôi.

Tôi ghen lời, ý của anh ta là muốn tôi bỏ mặc con gái mình rút ruột đẻ ra không quan tâm, mà chuyển sang chăm sóc con trai anh ta.

Tôi lại mượn cớ đi thêm đường, bưng tách cà phê đến nhờ nhân viên phục vụ rót cho tôi li rượu đầy, sau đó ngửa cổ uống sạch. Sau khi thấy khuôn mặt của mỗi người như đều phủ lên một lớp ánh sáng mờ ảo thì tôi mới tiếp tục quay về chỗ ngồi.

Anh Lục lại nói, nếu như hai bên đều đã có phòng, chi bằng lấy một căn hộ ra để sau này làm phòng cưới cho con trai anh ta. Còn con gái tôi sở hữu tiền trong ngân hàng, không có phòng trên danh nghĩa cũng chẳng sao.

Tôi cho rằng dù mình có nốc thêm cả chai rượu Vodka cũng chẳng cảm nhận được sự tươi đẹp của cuộc sống này nữa rồi. Tôi lấy cớ buổi tối còn phải làm nốt bài nộp để thoát thân, bước ra khỏi quán cà phê tôi mới thấy cả người thông thuận.

Chị họ gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình xem mắt của tôi, tôi kể toàn bộ những chuyện đã xảy ra cho chị ấy. Chị họ nghe xong lập tức mắng cho anh Lục kia một trận té tát: “Cái người này tính toán chi li thế, toàn tính toán đằng nữ, có còn là đàn ông không hả! Các cụ thường hay nói ‘gả chồng gả chồng, mặc áo ăn cơm’[1] bây giờ phụ nữ chúng ta không cần đàn ông kiếm tiền nuôi mình nữa, ai biết thằng đàn ông này còn suy tính với đằng nhà gái. Haha, bọn họ thật sự coi ‘chú chim nhỏ’ của mình là vàng ròng nam kim cương sao? Cắt ra cũng chả được mấy lạng.”

[1] Ý nói điều quan trọng của con gái chính là gả cho người chồng có thể nuôi ăn nuôi mặc.

Thấy chị họ mắng đến sáng khoái như thế, tôi cũng bái tử tận đáy lòng.

Tôi quyết định sau này không đồng ý đi xem mắt nữa, mặc dù anh Lục ngày hôm nay chỉ là “nhân tài” trăm chọn một nhưng lấy ít mà xét nhiều, xem mắt giữa những người ly hôn càng hiện thực hơn.

Tôi luôn cảm thấy lúc mới đầu quá hiện thực thì về sau sẽ không thể nảy sinh tình cảm, đó chẳng qua chỉ là gộp lửa ăn cơm chung cho qua ngày.

Bạn bè đều khuyên tôi, hai người ở bên nhau, chất xúc tác trong tình yêu mất dần thì cuối cùng cũng cùng nhau sống cho qua ngày thôi. Nhưng tôi nghĩ, dù sao cũng từng hưởng thụ tình yêu nồng nhiệt rồi. Nếu như chỉ vì cùng nhau qua ngày thì nếu ở cùng một người mình không có tình cảm, tôi sẽ đạt được cái gì? Đến lúc đó, tiền bản thân kiếm được đều phải nạp vào trong thu nhập gia đình, không thể tùy ý sử dụng, mỗi ngày đều phải bỏ ra một lượng lớn tinh thần, thời gian để giặt quần áo, nấu cơm cho đàn ông, còn phải đối mặt với các mối quan hệ phức tạp giữa người với người.

Lao tâm lao lực, hà tất phải như thế?

Một đoạn thời gian dài sau khi ly hôn, quả thực trong lòng tôi khát vọng có một người đàn ông mạnh mẽ xuất hiện trong sinh mệnh mình, giúp tôi che mưa chắn gió. Thế nhưng đến bây giờ, tôi đã bình tĩnh nhận ra rằng, suy nghĩ này của mình không hiện thực biết bao nhiêu.

Dựa vào núi núi sẽ đổ, dựa vào người người sẽ chạy. Tôi không hề phản đối tư tưởng dựa dẫm vào đàn ông nhưng tiền đề của việc dựa dẫm chính là bản thân cũng phải có tài chính và sức mạnh nhất định, dẫu người đàn ông đó rời đi thì cũng có thể sống tốt, sự dựa dẫm thế này mới khiến cho song phương đều vui vẻ, hạnh phúc.

Tôi tin rằng, bạn là loại người gì, sẽ gặp được loại người ấy. Nếu như mong muốn gặp được một người đàn ông có thể mang lại cho bạn cảm giác an toàn, điều kiện tiên quyết chính là bản thân bạn cần phải biến thành một người phụ nữ tốt có thể mang lại cho chính mình cảm giác an toàn.

Đàn ông tốt không phải không có, nhưng tiền đề là bạn bắt buộc phải khiến bản thân mình đủ tốt mới xứng với họ, nếu không dù cho gặp được, cũng sẽ bỏ lỡ mà thôi.

Tôi không muốn nói dối, khi thấy bạn bè thành đôi thành lứa, đêm khuya vắng lặng chỉ có một mình, tôi quả thực cảm thấy có chút cô đơn. Nhưng cái cô đơn ấy không đủ để đánh bại tôi, tôi không muốn chỉ vì cô đơn mà tùy tiện tìm một người đàn ông đến chung sống qua ngày.

Trước khi người ấy xuất hiện, tôi phải biến sự cô đơn thành động lực, tôi sẽ nỗ lực để biến bản thân trở nên tốt đẹp nhất có thể.

Lúc rảnh rỗi, tôi sẽ mang Khỉ Con đi du lịch khắp nơi, hoặc là ở nhà học cách làm bánh gato, tóm lại tôi sẽ không để cho năm tháng trôi qua lãng phí. Cuộc sống như thế này mặc dù có người tiếc nuối nhưng cuộc đời con người nào được hoàn mỹ, chỉ như vậy thôi tôi đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Tối nay sau khi đón Khỉ Con về nhà, vẫn như lệ thường tôi tắm rửa, kể chuyện, và làm trò cho con, tuy nhiên gia đình phía trên vẫn truyền đến âm thanh vận chuyển đồ vật nặng, còn có tiếng giày cao gót đi đi lại lại, nghe đến mức khiến tôi phát hỏa. Không dễ dàng gì mới qua được mười hai giờ, nhà trên đã bắt đầu yên tĩnh, nhưng tôi chưa ngủ được bao lâu, nhà trên lại bắt đầu những tiếng “bình bình”. Khỉ Con bị giật mình tỉnh giấc, gào khóc. Ngọn lửa trong lòng tôi đã bốc lên đầu, trực tiếp ôm Khỉ Con lên tầng phía trên, đi tìm nhà đó nói cho ra nhẽ.

Tôi đứng trước cửa nhà bọn họ, nghe thấy tiếng đập đồ từ trong nhà bọn họ truyền ra rõ ràng, đoán chừng đồ đạc chuyển đến ngày hôm nay đã bị đập sạch.

Tôi không ngừng ấn chuông cửa, nhưng mãi lâu sau cánh cửa mới mở. Một người đàn ông mặc áo tắm đến mở cửa, người đàn ông đó tầm 30 tuổi gì đó, dáng vẻ sáng sủa đẹp trai, làn da trắng đến đáng ngạc nhiên. Nhưng hiện tại không phải là lúc hưởng thụ sắc đẹp, tôi nhăn mày nói nghiêm túc: “Anh gì à, phiền anh nhìn đồng hồ một chút, bây giờ đã là hai giờ đêm rồi đó. Ngày mai tôi còn phải dậy sớm đi làm, xin anh hãy tích chút công đức cho xã hội, đừng phát mấy thứ âm thanh ồn ào đó nữa được không?”

Người đàn ông đó đang định trả lời thì sau lưng anh ta lòi ra một người phụ nữ. Chỉ thấy người phụ nữ đó tầm khoảng hơn hai mươi tuổi, trông rất xinh đẹp, ăn mặc thời trang, có lẽ là do vừa mới xảy ra tranh chấp nên khuôn mặt lấm lem nước mắt. Cô ấy nhìn tôi, cảm xúc có chút không ổn định: “Chúng tôi cãi nhau là việc của chúng tôi, liên quan gì đến cô? Bây giờ tôi đang rất tuyệt vọng, được không? Người đàn ông của tôi ngoại tình, tìm một con đàn bà khác, tôi đập phá đồ đạc thì đã sao? Bây giờ đến những người không liên quan như mọi người cũng muốn trách mắng tôi sao, có phải muốn tôi nhảy lầu cho mấy người xem mới vừa lòng không? Được, tôi nhảy lầu ngay lúc này cho mọi người xem!”

Vốn dĩ Khi Con đang gào khóc, nhưng khi nhìn thấy “núi cao còn có núi cao hơn”, tạm thời “đình chiến”, nằm trong lòng tôi giả ngủ.

Kỳ thực tôi là một người rất ghét cãi vã, nhưng bị bức đến bức mình cũng sẽ phản kích, trực tiếp hừ lạnh một tiếng: “Cái xã hội này, có ai chưa từng thất tình, có thằng bạn trai nào chưa từng ngoại tình? Nói cho cô biết, người thê thảm hơn cô còn cả đống, nhưng người ta cũng không làm loạn đòi sống đòi chết mà đập phá đồ đạc ảnh hưởng đến giấc nghỉ ngơi của hàng xóm như cô! Cô muốn nhảy lầu đúng không, được, cô nhảy luôn đi, nhảy xong tôi đảm bảo ngăn bạn trai cô, tuyệt đối không cho anh ta gọi 120 cứu cô, thế được rồi chứ?”

Nói xong, người phụ nữ đó ngậy ra, một lúc lâu cũng chẳng nói nổi lời nào. Đương nhiên tôi hiểu rõ, người thực sự muốn nhảy lầu sẽ không phí lời với bạn mà họ sẽ trực tiếp nhảy luôn, còn người càng to miệng nói mình muốn nhảy lầu thì càng là người không dám nhảy. Người phụ nữ đó chẳng qua chỉ muốn hù dọa bạn trai cô nằng một chút thôi.

Người đàn ông kia bình tĩnh, nghiêm túc lên tiếng: “Xin lỗi, tôi sẽ khuyên cô ấy, tuyệt đối sẽ không để phát ra âm thanh nữa. Rước thêm phiền cho cô rồi, ngại quá.”

Nếu như đã đảm bảo thế này rồi, tôi cũng chẳng nói thêm gì nữa, liền xin phép về nhà.

Có điều sự đảm bảo của người đàn ông đó cũng đáng tin cậy thật, cả đêm quả nhiên tầng trên không phát ra bất kỳ âm thanh gì nữa, tôi ôm Khỉ Con yên ổn chìm vào giấc mộng.

Hôm sau tỉnh dậy, tôi như thường lệ ra ngoài mua bánh quẩy, sữa đậu nành cho Khỉ Con, vừa hay nhìn thấy người phụ nữ kia kéo vali to đùng đi ra, từ dáng vẻ có lẽ là chia tay rồi. Nhớ lại nước mắt tối hôm qua của người phụ nữ đó, trong lòng tôi thấy có chút thương cảm.

Phụ nữ ấy à, trong tình cảm đều là những kẻ mềm yếu.

Buổi tối tôi dẫn Khỉ Con ra công viên đi bộ, lúc về nhà lại gặp người đàn ông kia ở thang máy, bên cạnh là một mỹ nữ nhỏ nhắn thanh tú, đang ríu rít nói chuyện với anh ta.

Nói thật, tôi phải cách một ngày mới thay quần áo, ai ngờ tốc độ thay bạn gái của anh ta còn nhanh hơn cả tốc độ thay quần áo của tôi.

Tôi tặng cho hai người đó ánh mắt “vật đổi sao dời, bà đây ngàn lần khinh bỉ các người”, ai ngờ người đàn ông đó ngẩng đầu, vừa hay thu vào ánh mắt vừa nãy của tôi. Đôi mắt đẹp đẽ, trong sáng đó nhất thời trở

nên phức tạp.

Thang máy đến nơi, tôi lười nói nhiều với anh ta, ôm Khi Con đi thẳng ra ngoài. Nhưng sau gáy vẫn cứ cảm thấy nóng hừng hực, cứ như có ánh mắt đang dừng lại ở đó.

35. Chương 35

May mà bạn gái mới của tên lăng nhăng kia tính tình khá tốt, từ đó tôi không còn bị đánh thức giữa đêm nữa.

Lúc kinh tế có hơi dư dả, tôi bèn đi mua một chiếc xe polo màu trắng, đặt tên cho nó là Tiểu Bạch. Có Tiểu Bạch rồi, lúc mang Khi Con ra ngoài chơi hoặc đi bệnh viện cũng tiện hơn nhiều.

Từ lần bị sàm sỡ dạo trước, có lẽ hướng dẫn Hoàng bị cục gạch tôi phang làm cho hoảng sợ, nên không lâu sau đã từ chức ở trường dạy, hình như cũng dọn nhà, tôi không còn nhìn thấy anh ta ở trong khu nữa.

Không có Hoàng cầm thú, tôi thuận lợi thi đậu giấy phép lái xe. Nhưng vì là người mới, cho nên lúc lái xe tôi vẫn cẩn thận chạy chậm. Nhưng mà ngày qua khi xuống gara lấy xe, tôi trông thấy một chiếc jeep màu đen đang tìm cách đỡ cạnh xe tôi, kết quả chủ xe kia không biết vì sao, lúc de xe thì đuôi xe đụng phải đầu xe tôi. Lúc đó tôi đau lòng đến mức lệ rơi đầy mặt, đau lòng nhìn Tiểu Bạch như thể “kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh”.

Đợi đến lúc tôi dùng ánh mắt phẫn hận nhìn hung thủ “giết xe” kia thì không khỏi nghĩ tới câu thành ngữ “oan gia ngõ hẹp”. Tài xế chiếc xe jeep ấy chính là kẻ lăng nhăng thay bạn gái như thay áo ở ngay trên lầu.

Tên lăng nhăng hình như cũng không để tâm tới chuyện này lắm, quay tay lái đỡ xe bên cạnh rồi nói: “Gọi công ty bảo hiểm đi, cô sửa xe rồi tốn bao nhiêu tôi trả lại”.

Sắc mặt anh ta có hơi tái nhợt, đôi mắt chẳng chịt tia máu, giọng nói cũng khàn khàn một vô cùng. Chắc chắn là do tôi qua phóng túng quá độ. Bây giờ đàn ông ấy mà, không chỉ bỏ cánh cam thôi đâu, mà còn muốn làm đồ sứ sống. Thật không biết lượng sức.

Tên lăng nhăng nói xong cũng không buồn nhìn phản ứng của tôi, quay đầu đi thẳng. Tôi có phần tức giận, Tiểu Bạch nhà tôi đang êm đẹp nằm ở chỗ để xe, kết quả lại vô tội bị đụng trúng, nhưng mà tên lăng nhăng này đến giải thích cũng không thêm, quá hỗn xược! Tôi vội vàng ngăn anh ta lại, nói: “Sao tôi tin anh được, anh nói thì dễ nghe, đợi lát nữa trở mặt không nhận thì làm sao? Còn nữa, đi sửa cũng phải nửa ngày, tôi là người bị hại lại phải tốn thời gian, nhưng anh thì tốt rồi, không cần quan tâm gì hết, cứ thể về nhà nghỉ ngơi, như vậy mà xem được à?”

Tên lăng nhăng kia nhìn tôi, giữa mi mắt như tràn đầy ý lạnh. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh ta. Lý lẽ ở phía tôi, thử xem anh ta dám làm gì. Chúng tôi cứ nhìn nhau như thế, bên ngoài nhìn vào thì như không có gì nhưng thực tế nội bộ đã đao kiếm vô tình vô số chiều rồi.

Cuối cùng tên lăng nhăng kia nhận thua, lấy thẻ tín dụng ra đặt vào tay tôi, nói mặt khẩu, rồi bảo tôi đi rút.

Tôi thật chưa gặp tên lăng nhăng nào vùng tiền như thế, nhất thời sửng sốt, anh ta nhân lúc ấy bước nhanh rời khỏi hiện trường.

Dù sao tiền đã tới tay, tôi cũng lười đuổi theo, gọi người sửa xe cái đã. May mà Tiểu Bạch chỉ bị ngoại thương, không có nội thương gì, sửa chữa một chút là có thể khôi phục được nguyên trạng.

Người bị hại như tôi bận rộn bên ngoài cả ngày, mà người gây ra chuyện kia lại và nhà nghỉ ngơi, nghĩ mà thấy giận. Vì thế mà lúc đi ra khỏi quầy sửa xe, tôi lái xe thẳng tới siêu thị, tiếp tục dùng thẻ tín dụng của anh ta mua một bộ sản phẩm dưỡng da bù lại công sức của mình.

Khi về nhà đã là chạng vạng, tôi nhấn chuông cửa nhà tên lăng nhăng kia, nhấn nhấn thật lâu cửa mới mở ra. Tên lăng nhăng đầu tóc rối tung, trông còn buồn ngủ, rõ ràng là vừa mới bị đánh thức.

Tôi đưa thẻ tín dụng kèm biên lai tiền sửa xe và danh sách mua sắm cho anh ta, anh ta nhìn phiếu mua hàng thì mặt mày nhăn lại càng chặt: “Tiểu thư à, tiền phí của cô cũng cao quá nhỉ.”

Tôi dùng ánh mắt như thể “tiền phí của chị đây cao thế đấy, anh không phục thì cứ đánh tôi xem” để nhìn anh ta, nói: “Nếu anh ngại thì sao lúc sáng không tự mang xe tôi đi sửa đi?”

Anh ta bị ghen, hai hàng lông mày nhăn nhó, nhìn qua có vẻ tâm trạng cực không tốt. Tôi được lợi nên cũng rất hiền lành, không tiếp tục gây chuyện nữa, xoa người rồi đi.

Sau này tôi nghĩ, thái độ của mình với tên lăng nhăng này như vậy có lẽ là vì ảnh hưởng từ Đồng Thừa Nghiệp và Vu Viễn. Trong lòng tôi cực kì khinh bỉ loại đàn ông như thế, cho nên mỗi lần thấy tên lăng nhăng đó sẽ không kìm nổi mà muốn gây sự với anh ta.

Sẽ có một ngày bạn quên đi người yêu trong quá khứ, nhưng tình yêu đó vẫn mãi tồn tại trong đời bạn, ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn.

Khuya về nhà, tôi mở máy tính ra, bắt đầu viết nhật ký về chuyện của mình trên Weibo. Trước kia có lần Hồ Hiểu thấy mấy tác phẩm của tôi hay vẽ bừa, cô ấy đề nghị tôi lập tài khoản Weibo rồi đăng lên mỗi ngày.

“Không cần phải cố vẽ gì cả, cứ tùy thời, đây là con đường gần nhất để nói cô với độc giả, từ đó cũng có thể bộc lộ được ưu điểm của mình.” Hồ Hiểu nói.

Sau khi tôi đăng tác phẩm đầu tiên, sáng tác một nhân vật “Mẹ Chân”. “Mẹ Chân” được phác họa bằng những đường cong đơn giản, đầu tròn thân nhỏ, nhìn qua rất đáng yêu. “Mẹ Chân” và tôi khá giống nhau, là mẹ đơn thân, một mình nuôi con gái là “Chân Bảo”. Mỗi ngày tôi đều vẽ một mẩu truyện ngắn về “Mẹ Chân”, qua câu chuyện gửi gắm về “Mẹ Chân”, qua câu chuyện gửi gắm những câu nói khôi hài về việc dạy dỗ con gái “Chân Bảo” thành người.

Giống như - “Nhân lúc còn trẻ thì hãy dùng cảm yêu đi, đừng chỉ lo học tập. Yêu đương cũng là một môn học, điều đó được rút ra từ cuộc đời của Ngô Ngạn Tổ.”

“Đừng nghĩ chỉ có nội tâm là đủ, bề ngoài cũng vô cùng quan trọng.”

“Trong đời thực, hoàng tử và kỵ sĩ toàn bỏ đi cả, công chúa vẫn nên tự mình rút kiếm giết ác long thôi.”

Bộ truyện tranh của tôi được rất nhiều phản hồi.

Có độc giả cho rằng tại sao lại có một người mẹ nói với con mình mấy lời này? Có độc giả lại rất thích thú, cảm thấy bộ truyện vừa mới mẻ vừa sắc bén.

Còn có những người nhắn tin cho tôi: “Cô sẽ nói những lời này với con gái mình thật à?”

Đáp án là chắc chắn, thật ra đây là bộ truyện tranh tôi vẽ cho Khỉ Con tương lai xem. Những điều trong truyện đều rất chân thật, nếu là chân thật, vì sao lại không thể để con nhìn.

Trước khi ly hôn, tôi thiết nghĩ sau này sẽ cố gắng nuôi dưỡng Khỉ Con thành một cô bé ngoan hiền, muốn con học đàn học múa, muốn con sau này có thể trở thành giáo viên âm nhạc hay người dạy múa, rồi sẽ lấy một người chồng có công việc ổn định.

Nhưng mà chuyện ly hôn lại làm điên đảo toàn bộ suy nghĩ của tôi, rốt cuộc tôi cũng hiểu, cuộc đời con người ta mãi mãi không thể thoát khỏi hai chữ “vận mệnh”.

Lúc này đây, tôi không mong sau này Khỉ Con sẽ trở thành giống ai cả, tôi muốn dạy cho con những điều quan trọng nhất, để con bé tự do trưởng thành. Tương lai, con muốn thi nhân viên công chức cũng được, muốn xách balo đi khắp thế gian cũng tốt, tôi đều ủng hộ. Đây là tự do của con bé, cũng là cuộc đời của con.

Tôi nghĩ mình sẽ là một bà mẹ có hơi phóng khoáng.

Thậm chí tôi nghĩ, nếu Khỉ Con yêu sớm, tôi cũng sẽ không chia rẽ hai đứa, bởi vì đó là tình yêu thuần khiết đẹp đẽ nhất trong đời người. Nhưng tôi sẽ cố gắng cho con học được cách bảo vệ mình, dù là thân thể hay tinh thần. Đương nhiên, điều quan trọng nhất là đối tượng không được là người đã kết hôn.

Ai ngờ lúc tôi chuẩn bị cho việc giáo dục con, cơ thể Khỉ Con lại bất thường. Hai ngày nay con bé bị ho khan, tôi cho con uống thuốc rồi mà không hề có dấu hiệu đỡ, tôi quyết định hôm sau đưa con đi bệnh viện. Ai ngờ tối nay người con bé bỗng nóng ran, ho khan dữ dội. Tôi hoảng sợ, vội vàng ôm Khỉ Con lao thẳng đến bệnh viện.

Đến bệnh viện đã là nửa đêm, đi vào phòng bác sĩ thì tôi lập tức ngớ ra, người mặc áo blouse trắng kia lại là tên lăng nhăng đó!

Tên lăng nhăng nhìn thấy tôi cũng ngây người một lát, nhưng rất nhanh đã định thần xem xét cho Khỉ Con trong lòng tôi.

Sau khi tên lăng nhăng cẩn thận chẩn đoán, phát hiện Khỉ Con bị viêm phổi cấp, yêu cầu nằm viện. Tôi lập tức đi giải quyết thủ tục nhập viện, quần áo của Khỉ Con đều ướt đầm mồ hôi, tôi đành phải về nhà mang quần áo sạch và các vật dụng cá nhân khác. Nhưng đúng dịp này cha mẹ tôi lại đi du lịch, không tìm được ai đến trông con. Đang lúc tôi gấp muốn xoay vòng thì tên lăng nhăng đi vào phòng bệnh thăm khám Khỉ Con, sau khi hiểu rõ tình huống hiện tại liền nói: “Tôi tan tâm rồi, có thể ở đây canh chừng con bé, dù sao nó chưa tỉnh đâu, cô nhanh về lấy đồ đi”.

Tên lăng nhăng này có lẽ đã thức cả đêm, bọng mắt còn có cả một vành đen sâu hoắm, nhưng vẫn đồng ý hy sinh giấc ngủ giúp tôi trông con, quả thực tôi cảm động đến rơi nước mắt. Cảm ơn anh ta xong thì nhanh chóng lái xe về nhà.

Lúc này đã là sáng sớm, sáng sớm ở thành phố C cực kỳ yên tĩnh, không có những tiếng ồn ào náo động của ngày thường.

Tôi nhớ một năm về trước, lúc Khỉ Con bị sốt phải nhập viện, khi đó tôi bị vây bởi cảm giác nản lòng thoái chí thậm chí còn cảm thấy khổ nạn của đời mình mãi mãi không kết thúc. Mà hôm nay, Khỉ Con cũng bị bệnh nằm viện, tuy rằng tôi nôn nóng, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh. Tôi hiểu rằng, mình đã có thể xử lý tốt được mọi chuyện. Chỉ một năm ngắn ngủi, tôi thấy tâm tình mình đã thay đổi cực lớn.

Trải qua nhiều cực khổ như vậy, tôi vẫn chống chịu được đến bây giờ. Cho nên hôm nay tôi làm gì cũng tràn đầy tự tin, bởi vì tôi tin rằng, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi đều có thể chiến thắng.

Có khi ngẫm lại, khả năng dẻo dai của con người ta đúng là mạnh mẽ đến đáng sợ.

Không biết tại sao, lúc dừng xe tôi chợt nhớ tới tia máu trong mắt tên lăng nhăng đó. Có lẽ ngày hôm phải xe tôi, anh ta cũng vừa trực đêm ở bệnh viện về, cho nên mới không cẩn thận đụng vào.

Người ta vất vả cứu sống người, tôi lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, đúng là không phúc hậu. Nhưng mà tên lăng nhăng kia lại không ghi thù, anh ta còn giúp tôi trông chừng Khỉ Con, quả là rộng rãi. Ấn tượng của tôi với tên lăng nhăng kia từ đây cốc bay lên.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, tên của tên lăng nhăng đó ghi ngoài phòng là gì nhỉ, Cố gì đó...

À, Cố Dung Dịch.

Một cái tên kỳ lạ.

Tôi nhanh chóng mang mấy đồ dùng thiết yếu tới bệnh viện, đẩy cửa phòng bệnh ra thì nhìn thấy Cố Dung Dịch đang tựa vào giường bệnh chợp mắt, bàn tay vẫn nắm chặt bàn tay mũm mĩm của Khỉ Con.

Hai người cứ im lặng như thế, ánh bình minh ảm áp nhẹ nhàng, xuyên qua rèm lụa mỏng phủ lên hai người họ.

Giây phút đó, lòng tôi bỗng nhiên vang lên một tiếng “thịch”.

36. Chương 36

Tôi không xác định được âm thanh đó đại biểu cho điều gì, tôi chỉ biết, bức tranh trước mắt đã chạm vào tình cảm ẩn nấp sâu trong trái tim tôi.

Ly hôn hai năm, tôi trải qua bao nhiêu chuyện, đã luyện mãi thành chai lì, đàn ông đối với tôi không phải là thứ đồ cần thiết.

Không chồng, tôi vẫn có thể sống tốt. Nhưng đối với Khỉ Con, dù tôi mang đến cho con tình yêu của mẹ lớn đến nhường nào cũng không đủ, thiên tính của con vẫn khát vọng tình cha.

Chữ đầu tiên con học được là “ba”, khi đó con một tuổi. Hôm ấy, người nhà chúng tôi đang tụ hội trong quán cơm, cháu gái bốn tuổi của tôi đứng trên tầng hai cất tiếng “ba” ngọt ngào với anh rể. Khỉ Con đứng sau lưng cô bé, cũng nhỏ giọng gọi tiếng “ba”, trong giọng nói của con chữ “ba” ấy chất chứa sự khát vọng cùng với chần chờ xa lạ.

Năm nay Khỉ Con hơn hai tuổi rồi, Đồng Thừa Nghiệp cứ cách hai tháng đến thăm con một lần, mỗi lần đến ở lại ba tiếng, tính ra thời gian Đồng Thừa Nghiệp và con bé bên cạnh nhau cũng chưa được một tuần, bởi thế với Khỉ Con, Đồng Thừa Nghiệp là người xa lạ.

Xa lạ nên Khỉ Con mới không theo anh ta. Thế nhưng mỗi lần tôi mang Khỉ Con đến vườn thú chơi, nhìn thấy những bạn nhỏ xung quanh được bố công trên cổ, Khỉ Con đều ngậy người nhìn rất lâu, trong mắt hàm chứa sự hâm mộ.

Không ai hiểu con gái bằng mẹ, tôi biết Khỉ Con trời sinh đã khát vọng tình cha, thế nhưng con lại không biết tiếp xúc với người cha thân sinh của con thế nào.

Bạn thân tôi nhìn thấy tình huống này đều khuyên tôi nhân lúc Khỉ Con còn nhỏ, mau chóng giúp con bé tìm một người cha dượng, nhân lúc còn sớm mà bồi dưỡng tình cảm của hai người. Một là có thể bù đắp sự khiếm khuyết tình cha của Khỉ Con, hai là cũng có thể dần dần khiến cho đối phương đối xử với Khỉ Con như với con đẻ.

Trước đây tôi không hề để tâm câu nói này, thế nhưng vừa mới đẩy cửa, giây phút nhìn thấy Cố Dung Dịch gối đầu bên cạnh Khỉ Con, nắm lấy bàn tay con bé, tôi bỗng nhớ đến lời khuyên ấy của bạn tôi.

Đương nhiên, tôi không hề có ý gì với Cố Dung Dịch. Tôi chỉ thấy rằng nếu như trong cuộc sống của Khỉ Con có vai trò của người cha, đó là một chuyện tốt biết bao nhiêu.

Lúc này, Cố Dung Dịch đã tỉnh, hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, dáng vẻ phiền muộn, bấy giờ tôi mới phát hiện Cố Dung Dịch cũng biết nổi cáu khi mới tỉnh giấc. Nhưng dù rằng có cáu đến đâu, việc đầu tiên khi Cố Dung Dịch tỉnh lại làm đó là sờ trán Khỉ Con, xem xem con bé đã giảm sốt hay chưa.

Tôi vô cùng cảm động, vội vàng bưng bánh bao nóng hổi với sữa đậu nành mua ngoài bệnh viện đến: “Bác sĩ Cố vất vả rồi, chắc là chưa ăn sáng đúng không, tranh thủ ăn lúc còn nóng.”

Anh ta lại không đón lấy, lạnh lùng cự tuyệt: “Tôi không bao giờ ăn đồ bên ngoài, mất vệ sinh.”

Nể tình anh ta cứu Khỉ Con, tôi cố nhìn để không nổi đóa lên với anh ta, chỉ hậm hực thu tay về, cầm bánh bao nhân thịt ăn một mình.

Bận rộn cả một buổi tối không ăn cơm, tôi đói sắp ngất. Đang ăn ngon lành thì Cố Dung Dịch cất giọng lạnh băng: “Bánh bao nhân thịt là thứ đồ ăn vô cùng nguy hiểm, mùi vị nồng, có thể át những mùi lạ, cho nên rất nhiều người buôn bán nhỏ lẻ bất hợp pháp đều dùng thịt lợn chết thối làm nguyên liệu làm bánh bao nhân thịt.”

Ai dè Cố Dung Dịch lại quyết tâm không buông tha cho tôi, tiếp tục nói: “Hiện nay rất nhiều sữa đậu nành trên thị trường đều cho thêm vị đậu nành hóa học, uống nhiều sau một thời gian sẽ có hại cho sức khỏe, dẫn đến các triệu chứng như đau đầu, nôn mửa, khó thở.”

Giây phút ấy, tôi cảm thấy cả đời này tôi cũng không có cách nào làm bạn với Cố Dung Dịch. Ngay trong lúc tôi sắp bùng nổ, Cố Dung Dịch đứng dậy rời đi, trước khi đi còn dặn dò bác sĩ chính của Khỉ Con, bảo anh ấy để ý đến Khỉ Con một chút.

Ấn tượng của tôi với Cố Dung Dịch quả thật rất phức tạp, từ đầu đến cuối đều tranh luận giữa hai luồng suy nghĩ nên giết hay nên biết ơn anh ta. Đúng là giày vò người ta đến mức không chịu nổi.

Do đưa đến bệnh viện kịp thời, bệnh tình của Khỉ Con nhanh chóng thuyên giảm, sau khi được bác sĩ điều trị kỹ lưỡng đã dần dần khỏe lại.

Bác sĩ chủ trị của Khỉ Con tên là Huống Đạt, dáng vẻ đúng kiểu một người học trâu bò, đeo cái kính dày cộp giống như cây xấu hổ, rất dễ đỏ mặt. Phụ huynh bệnh nhân khen anh ta mấy câu, mặt anh ta đã đỏ ửng lên, trông đáng yêu vô cùng. Hôm nay tôi đến phòng làm việc của anh ta hỏi thăm xem bao lâu nữa Khỉ Con có thể xuất viện, lại thấy anh ta đang ngây người nhìn bức ảnh trong điện thoại. Đó là ảnh chụp một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt của cô bác sĩ trong bức ảnh tình xảo, đáng yêu, nhìn qua có chút quen mắt.

Một tia sáng lóe lên trong não, tôi lập tức nghĩ ra vị mỹ nữ này chính là cô bạn gái mới của Cố Dung Dịch mà tôi gặp trong thang máy.

Huống Đạt cũng coi như bạn tốt của Cố Dung Dịch nhưng nay lại yêu thầm bạn gái của bạn mình. Quả nhiên xã hội bây giờ đều lưu hành một “ăn cỏ gần hang”. Tôi còn đang cảm khái thì Huống Đạt phát giác ra sự tồn tại của tôi, ngại ngùng cắt điện thoại, mặt đỏ như ớt khô.

Tôi cười, vờ như không biết gì: “Cô gái đó xinh thật đấy.”

Huống Đạt tiếp tục cúi gằm khuôn mặt đỏ như ớt khô của mình, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn, đó là bạn gái tôi.”

“Bạn gái anh?” Tôi tròn trừng mắt.

“Đúng thế, yêu nhau được ba năm rồi, dự định sang năm kết hôn.” Nụ cười của Huống Đạt vô cùng hạnh phúc.

Mối quan hệ này quả thật rắc rối phức tạp, nhưng theo cái nhìn của người có cuộc đời còn máu cho hơn cả phim truyền hình lúc tám giờ như tôi, không có gì là không thể cả. Tôi lập tức làm rõ mối quan hệ tay ba của bọn họ: Huống Đạt và bạn gái yêu nhau ba năm, nhưng bạn gái lại bị Cố Dung Dịch quyến rũ, sau hai người còn giấu Huống Đạt lên duy trì mối quan hệ này.

Huống Đạt thuộc tuýp người đàn ông thật thà, có trách nhiệm với gia đình, nhưng do hay thẹn thùng ngại ngùng nên không hiểu thế nào là lãng mạn. Còn Cố Dung Dịch thuộc tuýp đàn ông lăng nhăng đa tình không phù hợp để thành gia lập thất, nhưng đối với phụ nữ mà nói lại có thừa sức hấp dẫn. Người thứ nhất phù hợp làm chồng, người thứ hai phù hợp làm tình nhân. Cho nên cô gái đó một mặt không nỡ vứt bỏ Huống Đạt, một mặt lại không kìm được mà duy trì mối quan hệ mờ ám với Cố Dung Dịch.

Nói thật, hành vi của cô gái đó đáng bị phỉ nhổ, nhưng hành vi của Cố Dung Dịch càng quá đáng. Người ta nói là vợ bạn không thể động, ấy thế mà anh ta cứ cố tình không khách khí với vợ bạn, uống phí tâm lòng của Huống Đạt với anh ta. Nhưng suy cho cùng đó là việc riêng nhà người ta, tôi người ngoài biết mở miệng thế nào chứ, chỉ có thể giả vờ như không biết gì thôi.

Mặc dù trên phương diện yêu đương Cố Dung Dịch rất cầm thú nhưng trong công việc cùng với cách làm người của anh ta thì không tồi chút nào. Nghe nói Cố Dung Dịch làm việc nghiêm túc, có tinh thần trách nhiệm, biết cách đối nhân xử thế, có danh tiếng tốt trong bệnh viện.

Hơn nữa mỗi ngày sau khi tan ca, anh ta đều đến thăm Khỉ Con, còn mang theo cả đồ chơi đến. Khỉ Con rất sợ tiêm, sợ truyền nước, mỗi lần nhìn thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng và y tá đều khóc toáng lên. Nhưng kỳ quái, không biết tại sao nó lại rất quý Cố Dung Dịch. Chỉ cần Cố Dung Dịch dỗ một lát liền ngừng khóc, còn dùng cảm đối mặt với mũi kim.

Cho nên con người chính là như thế, không có gì tốt tuyệt đối, cũng không có gì xấu tuyệt đối. Trắng và đen vẫn còn vô vàn màu xám xen giữa.

Khỉ Con hồi phục rất nhanh, qua một tuần đã được xuất viện. Mấy ngày đầu, tôi còn sợ bệnh tình của Khỉ Con tái phát, dưới sự kiến nghị của Cố Dung Dịch, mỗi ngày tôi đều mang con đến nhà anh ta kiểm tra.

Cố Dung Dịch không hổ là bác sĩ, trong nhà đến một hạt bụi cũng không có, đồ đạc sắp xếp ngay ngắn có trật tự, không khác gì phòng trưng bày trong showroom. Tôi cực kỳ nghi ngờ anh ta thuộc cung Xử Nữ mà cả thần lẫn người đều đổ kị ấy.

Cố Dung Dịch mắc bệnh sạch sẽ, biểu hiện rõ nhất về sự sạch sẽ của anh ta là trên phương diện đồ ăn, quả thật khiến người ta sôi máu; anh ta cho rằng đồ ăn bên ngoài mất vệ sinh, những rau củ kia chưa rửa sạch được thuốc trừ sâu, những miếng thịt cá kia có thể có nguồn gốc không rõ ràng - nói không chừng còn là thịt thối rửa, những gia vị kia cũng rất có thể chứa chất hóa học - ăn vào sẽ mắc bệnh ung thư.

Nói thật Cố Dung Dịch kén chọn như thế, vậy chắc chắn những năm nay đều là tự tay anh ta nấu cơm, vậy nấu ăn chắc giỏi lắm. Thế nhưng khi tôi vô tình nhìn thấy đồ ăn còn thừa trong tủ lạnh nhà anh ta, giây phút ấy tôi cảm nhận được một ác ý đến từ thế giới - những thức ăn còn thừa ấy dù nhìn từ màu sắc đến mùi vị, tuyệt đối là thứ được xử lý trong đen tối.

“Mỗi ngày anh đều ăn những thứ này, sống còn có ý nghĩa nữa sao?” Tôi hỏi.

Cố Dung Dịch lại chẳng cho là như thế: “Việc ăn uống của con người mục đích cuối cùng là vì duy trì sinh mệnh, không phải vì hưởng thụ mỹ thực.”

Tôi hoàn toàn phần nộ, làm ơn đừng tùy tiện phát ngôn thay những tín đồ ăn uống như chúng tôi có được không? Mục đích tồn tại duy nhất của chúng tôi chính là được ném mỹ thực, được chứ?!!

Đôi co cùng với kiểu đàn ông cổ chấp thế này cũng chẳng đi đến đâu, tôi dứt khoát mời anh ta đến nhà tôi ăn cơm cho xong, bưng lên trước mặt anh ta cua sốt cà ri, trai xào ớt, canh vịt già, lại thêm rau xanh xào lẫn.

Do chỉ có ba miệng ăn - tôi, Cố Dung Dịch và thêm cả Khỉ Con nên lượng thức ăn có lẽ đủ. Thế nhưng cuối cùng, mọi thức ăn trên bàn đều bị Cố Dung Dịch ăn sạch.

Đến ngay cả cái thùng không đáy như Khỉ Con nhìn thấy cũng phải trợn mắt há mồm, con bé lại một lần nữa nhận thức được thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Chỉ có điều Cố Dung Dịch không phải kiểu ăn như vũ bão, anh ta ăn rất từ từ chậm rãi, một bữa cơm ăn hết hai tiếng đồng hồ.

Dương nhiên sẽ đưa phí nấu cơm hậu hĩnh.

Tôi không cần tiền của anh ta, chỉ cần anh ta làm bác sĩ riêng cho Khỉ Con là được, sau này Khỉ Con có ốm đau gì, không cần đến bệnh viện mà chỉ cần lên tầng tìm anh ta.

Đề nghị thành giao, chúng tôi đôi bên hợp tác vui vẻ.

Từ hôm ấy, Cố Dung Dịch trở thành thực khách nhà chúng tôi, chỉ cần không có ca trực, anh ta sẽ đến nhà tôi ăn cơm tối. Bởi tôi khá thích nấu cơm, nên không cảm thấy phiền hà gì, ngược lại vì có người thưởng thức tài nghệ của mình mà cảm thấy tự hào.

Có khi ăn cơm xong, Khỉ Con sẽ quán lấy Cố Dung Dịch chơi đùa một lúc, tôi tranh thủ khi ấy làm nốt bản vẽ.

“Mẹ Chân” là bộ truyện tranh dài kỳ ba tháng, thu hút rất nhiều fan, đã có nhà xuất bản chuẩn bị mua bản quyền để xuất bản.

Hôm nay, khi tác phẩm được chính thức đăng tải trên Weibo, không biết từ lúc nào Cố Dung Dịch đã đứng sau lưng tôi, nói: “Ồ, thì ra cô chính là họa sĩ tranh minh họa tên Đâu Đâu à? Mấy cô y tá chỗ tôi rất thích bộ truyện tranh ‘Mẹ Chân’ của cô.”

Đâu Đâu là bút danh của tôi, khi ấy lấy bút danh này là do muốn vứt bỏ những thứ tình cảm cùng những người mình không cần đến. Tôi cho rằng, chỉ cần vứt đi những vật không tốt mới có thể rảnh tay mà nhặt được những thứ tốt.

“Đúng thế, nhìn xem anh hạnh phúc nhường nào, được ở trong nhà của người nổi tiếng như tôi.” Tôi đùa.

Cố Dung Dịch nhú mày: “Sau này tôi nên ít đắc tội với cô thì hơn, nếu không cô vẽ tôi vào trong tranh, cho tôi chết thảm thì tôi coi như xong.”

Giây phút ấy, tôi cảm thấy thăng nhóc này tiền đồ vô biên. Rất có con mắt nhìn xa trông rộng.

37. Chương 37

Quen Cố Dung Dịch, tôi phát hiện thăng nhóc này là một tên thích sạch sẽ đến phát sợ.

Có lúc tóc tôi rụng nhiều, khó tránh khỏi việc mấy sợi rơi vào đồ ăn, lúc anh ta nhìn thấy thì cả người như sùng sồ cả lên, một bàn đồ ăn cũng không thèm động đũa. Hôm sau anh ta mang chiếc mũ trùm đầu như mấy bác gái ở căn tin hay đội cho tôi, yêu cầu tôi mỗi ngày khi nấu cơm đều phải đội lên.

Từ trước đến giờ tôi vẫn xem nấu cơm là một việc vô cùng nghệ thuật, có khi vừa nấu cơm vừa ngâm nhi lý rượu vừa mở nhạc lên nghe, nhàn nhàn tản tản mà làm, như thế mới gọi là hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng từ lúc bị cưỡng chế đội cái mũ ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của tôi kia, tôi có cảm giác mình nháy mắt từ một nghệ sĩ biến thành một bà nội trợ, tâm tình như rơi vào đáy cốc. Tôi cảm thấy cuộc đời mình đã bị cái mũ của bác căn tin kia làm hỏng rồi.

Trừ chuyện đó ra, Cố Dung Dịch còn tỏ vẻ cực kỳ khinh bỉ về vấn đề vệ sinh ở nhà tôi, anh ta cho rằng Khỉ Con thường xuyên chơi trên sàn nhà, đáng lẽ trên sàn không được có một hạt bụi nào, mà sàn nhà tôi đương nhiên vẫn cách tiêu chuẩn này quá xa.

Cố Dung Dịch rất cố chấp, mỗi ngày tới dùng cơm anh ta luôn miệng lảm nhảm buộc tôi phải chú ý tới vấn đề vệ sinh. Tôi coi đó là gió thoảng bên tai, căn bản không nghe vào, mỗi sáng thức dậy tôi sẽ chùi một lượt, với người bình thường như thế đã rất sạch sẽ rồi. Cho nên tiêu chuẩn của người thích sạch sẽ như Cố Dung Dịch không thể áp dụng cho người phạm như tôi được, quá không thực tế.

Cố Dung Dịch còn là người không hề tinh ý, hôm đi cả mẹ tới tâm trạng tôi cực kỳ khó chịu, người đến chém người, gặp Phật giết Phật, thế mà anh ta vẫn lải nhải nhắc nhở không ngừng. Lúc đó tôi cầm cán dao phay sáng choang bóng loáng chém ‘phập’ một phát, thân dao xuyên qua đồ ăn, máu me bắn tung toét. Sau đó tôi thông thả xoay người, u ám nhìn anh ta.

Cố Dung Dịch nhìn tôi nửa phút, sau đó lại như không có việc gì tiếp tục cầm máy hút bụi bắt đầu quét dọn sàn nhà.

Từ đó về sau, anh ta không còn lải nhải về việc vệ sinh trong nhà nữa, nếu không quen nhìn thì tự xắn tay áo lên mà dọn. Rốt cuộc, nhờ nỗ lực của anh ta, nhà tôi cũng trở thành căn phòng kiểu mẫu.

Tôi cảm thấy Cố Dung Dịch làm bác sĩ là chọn sai đường rồi, là tổn thất lớn cho ngành nội trợ nước nhà.

Tôi nghĩ, Cố Dung Dịch thích sạch sẽ như vậy, không biết người phụ nữ chung sống với anh ta sẽ sống thế nào nữa.

Quả nhiên loại đàn ông này chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Tôi và Cố Dung Dịch xem như là bạn bè theo yêu cầu, cũng không hẳn thân quen, cho nên ít khi hỏi tới chuyện riêng tư của đối phương.

Anh ta tới nhà tôi rất nhiều lần nhưng không hề hỏi tới chuyện cha của Khỉ Con đâu, mà tôi cũng chưa từng nhắc tới chuyện đêm đó anh ta cãi nhau với bạn gái.

Rốt cuộc mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng của mình, không để cho người ngoài xâm phạm.

Tôi nghĩ chúng tôi sẽ cứ nước giếng không phạm nước sông như thế mãi, nhưng không ngờ hôm nay lúc tôi mua thức ăn về nhà lại phát hiện trước cửa có một vị khách không mời mà đến.

Da dẻ trắng mịn nõn nà, mặt mày xinh xắn, dáng người nhỏ xinh thon thả - chính là bạn gái công khai của Huống Đạt, người tình bí ẩn của Cố Dung Dịch.

Cô bé kia ngồi trước cửa nhà tôi, hai đầu gối hơi mở, khuôn mặt đầy vẻ hoang mang và bàng hoàng. Mà bên cạnh cô ấy, đặt một túi nilon đầy thuốc, trong túi nilon trong suốt có vài chiếc que thử thai, hơn nữa trên que thử thai hiện lên... hai vạch đỏ.

Nói cách khác... cô ấy mang thai!

Đứa bé này rốt cuộc là của ai, của Huống Đạt hay là Cố Dung Dịch? Hơn nữa điều quan trọng hơn là... vì sao cô ấy lại tới ngồi trước cửa nhà tôi?

Tôi kiềm chế nghi ngờ đầy bụng, nhỏ giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Đôi mắt của cô gái kia khẽ chuyển nhưng cả người vẫn thất hồn lạc phách như trước, cô ấy lẩm bẩm: “Tôi muốn tìm Dung Dịch...”

Đến giờ tôi mới hiểu, hóa ra cô ấy muốn tới nhà Cố Dung Dịch, nhưng hoảng hốt quá nên ẩn nhằm thang máy, đi tới nhà tôi.

Tôi nhanh chóng gọi điện cho Cố Dung Dịch, nói cho anh ta biết có một cô gái tìm anh ta có chuyện. Không lâu sau, Cố Dung Dịch hốt hải chạy về, nhìn thấy cô bé kia và que thử thai bên cạnh thì thoáng sửng sốt.

Cô gái nhìn thấy Cố Dung Dịch, uất như nước vỡ đê, lập tức nhào vào lòng anh ta, ôm anh ta khóc: “Dung Dịch... em... em mang thai rồi... phải làm sao đây?”

Cố Dung Dịch vừa nhẹ giọng an ủi cô ấy, vừa nâng cô ấy dậy, nói cảm ơn với tôi rồi lập tức lên lầu.

Biến cố lần này làm cảm xúc tôi lại sục sôi, tôi cũng xem như người từng trải, phút chốc tự ngẫm ra tiền căn hậu quả của vụ việc này – đứa nhỏ trong bụng cô bé kia nhất định là của Cố Dung Dịch, cho nên mới đến tìm Cố Dung Dịch bàn bạc.

Cảnh tượng này quá sức quen thuộc, lúc trước Đồng Thừa Nghiệp và Quyền Quyền vụng trộm cũng từng có con.

Vụng trộm đúng là một trò chơi thông minh với chỉ số IQ cao, phải làm thế nào để giấu giếm được, nhưng mà Đồng Thừa Nghiệp và Cố Dung Dịch lại vụng trộm đến mức có cả đứa bé, trăm ngàn chỗ hở như vậy đúng là ngu xuẩn hết mức. Loại chuyện lén lút này không chỉ cần trí thông minh mà còn phải biết tự lượng sức mình.

Tôi vốn không có ý định quản chuyện này, nhưng đến mười một giờ tối thì Huống Đạt bỗng đăng tin, nói anh ta sắp làm ba rồi!

Huyệt thái dương của tôi nảy lên thành thạch, chuyện này kịch tính ngoài sức tưởng tượng. Sau khi bình tĩnh ngẫm nghĩ, tôi bỗng thấy Huống Đạt thâm quá, nếu cô bé kia đã xác định đó là con của anh ta thì tại sao lại chạy đến gặp Cố Dung Dịch mà khóc lóc chứ? Cho nên chân tướng là Huống Đạt tưởng mình là cha đứa bé.

Bởi vì trước kia tôi cũng từng bị lừa như thế, cho nên rất đồng cảm với Huống Đạt. Nhưng tôi lại không dám chạy lên lầu chỉ thẳng vào mũi Cố Dung Dịch mà mắng, cũng không thể trực tiếp nói rõ chân tướng cho Huống Đạt nghe. Chung quy, tình cảm ấm lạnh thế nào người trong cuộc tự biết, người ngoài không thể nhúng tay vào. Nhưng trong lòng tôi vẫn thấy bất bình, vì thế tôi vẽ lại chuyện này vào truyện tranh của mình bằng những câu thoại châm chọc.

Trong truyện tranh Chân Bảo hỏi mẹ Chân: “Người ngoại tình có phải là người xấu không mẹ?”

Mẹ Chân nói: “Đương nhiên là không phải, bởi vì người ngoại tình là người chưa tiến hóa hoàn toàn, họ không phải là người, đương nhiên sẽ không tính là người xấu.”

Sau khi đăng ảnh này lên Weibo, lòng tôi thư thả hơn nhiều. Nhưng ngẫm lại tôi cũng tự thấy mình xấu hổ bèn trốn một góc tự xỉ vả mình một phen.

Hôm sau, Cố Dung Dịch lại đến nhà tôi ăn cơm tiếp, vì Khỉ Con được ông bà ngoại dẫn đi du lịch hai ngày, cho nên trong phòng chỉ còn tôi và Cố Dung Dịch. Tuy tôi không dám chất vấn chuyện đó với anh ta, nhưng lại đối xử với anh ta rất lạnh lùng, anh ta hỏi mười câu thì tôi chỉ trả lời một.

Cố Dung Dịch nhìn tôi đầy nghi hoặc, cũng không rõ đắc tội với tôi lúc nào, cho nên thái độ anh ta có vẻ khá dè dặt. Bình thường lúc ăn cơm chúng tôi thỉnh thoảng trò chuyện một hai câu, nhưng hôm nay tôi lại nghiêm mặt cả buổi, khiến anh ta cũng chỉ có thể trầm mặc theo.

Rất lâu sau, Cố Dung Dịch bỗng nhớ đến điều gì đó, anh ta nói: “Tháng sau Huống Đạt và Tô Vũ dự định sẽ kết hôn; Tô Vũ biết cô là họa sĩ vẽ tranh minh họa Đầu Đầu, cô ấy rất thích tác phẩm của cô nên muốn mời cô vẽ tranh minh họa là bìa thiệp cưới.”

Hóa ra cô bé kia tên là Tô Vũ à, tên dễ nghe như thế, vậy mà lại xấu xa ghê. Tôi định từ chối, làm sao tôi có thể thiết kế thiệp cưới cho loại người như vậy được chứ.

Cố Dung Dịch ngược mắt quan sát tôi một lúc lâu, rồi lấy di động ra xem lịch, anh ta nói: “Không phải nửa tháng trước chu kỳ sinh lý của cô mới qua à? Tự nhiên đang êm đẹp lại nóng nảy thế?”

Thiếu chút nữa tôi đã phun luôn ngụm canh hạt sen trong miệng lên mặt anh ta, dù tôi có là một người phụ nữ đã ly hôn nhưng cũng là một phụ nữ đấy, đàn ông đàn ang như anh ta sao lại tùy tiện ghi lại chu kỳ sinh lý của tôi chứ!

Lập tức tôi vừa thẹn vừa giận, hét: “Nếu anh đã cẩn thận đến mức sinh lý của tôi cũng nhớ được thì tại sao lại làm vị hôn thê của bạn mình to bụng ha?”

Lời vừa ra miệng là tôi liền biết mình và Cố Dung Dịch nhất định là xong rồi. Ai mà muốn chuyện người yêu của bạn là tình nhân bí mật của mình bị lộ ra chứ?

Cố Dung Dịch nhìn tôi bằng một ánh mắt cực kỳ phức tạp, nhìn rất lâu, nhìn đến mức lòng tôi sợ hãi. Trong giây phút đó, thậm chí tôi còn nghi ngờ anh ta sẽ trực tiếp giết tôi diệt khẩu. Dù sao cũng là thạc sĩ trường y, anh ta tuyệt đối có thể cắt tôi thành 1000 miếng chính tề.

Tôi và anh nhìn nhau một phút, đó cũng là một phút khẩn trương nhất trong cuộc đời này của tôi, thậm chí còn kinh khủng hơn lúc giằng co với kẻ thứ ba dạo trước.

Từ đó có thể nhận ra, tình yêu tuy vĩ đại thật đấy, nhưng trước an toàn sinh mệnh, nó chẳng là cái thá gì cả.

Rốt cuộc, Cố Dung Dịch cũng lên tiếng, tốc độ anh ta nói cực kỳ chậm nhưng lại nhấn rõ từng chữ một: “Chẳng lẽ cô không biết Tô Vũ là em gái cùng mẹ khác cha của tôi sao?”

Đầu óc tôi nhất thời đờ đẫn, cả người trôi nổi, tự thấy mình như một diễn viên hài dở hơi.

“Tô Vũ và Huống Đạt quen nhau ba năm, tình cảm thâm thiết nhưng tính tình Tô Vũ trẻ con, đột nhiên biết mình sắp làm mẹ nên sợ hãi quá độ, vì thế mới tìm tôi hỏi thử. Hôm qua tôi khuyên con bé cả đêm, cuối cùng cũng chuẩn bị xong tâm lý làm mẹ cho con bé”. Cố Dung Dịch nhìn tôi, nhẹ nhàng giải thích. Trong đôi mắt tuần tú của anh ta hiện lên một câu “Không ngờ Ninh Chân cô lại là một người tầm tối đến vậy, không biết có còn chút trong sáng nào không”.

Tôi đành nhiệt tình cười haha, đáp: “Thiết kế thiệp mới phải không? Không có vấn đề, tôi cam đoan sẽ khiến cô ấy vừa lòng.”

Khuôn mặt Cố Dung Dịch vẫn không chút thay đổi, thông thả nói: “Bản lĩnh chuyển đề tài của cô... đúng là kém cỏi.”

Tôi ngưng ngưng cười, đẩy đĩa thịt bò xào tiêu đến trước mặt Cố Dung Dịch: “Đúng rồi, sau này anh muốn ăn gì cứ nói trước cho tôi biết, tôi sẽ nấu cho anh ăn.”

Gương mặt Cố Dung Dịch bây giờ chẳng khác gì than, anh ta không để ý tới việc tôi cố gắng chuyển đề tài mà tiếp tục nói: “Tối hôm qua cô đăng chuyện ngoại tình trên Weibo là muốn châm chọc tôi sao?”

Tôi âm thầm chửi bậy, thằng nhóc này, sao không cho người ta con đường sống chứ?

Cuối cùng, Cố Dung Dịch buông bát đũa xuống, nghiêm túc nhìn cô, nói: “Rốt cuộc trong lòng cô tôi là cái dạng người gì vậy?”

Tôi vội nói: “Trong lòng tôi, hình tượng của anh thật sự rất cao lớn, anh tuần mạnh mẽ lại là lương y chính trực thiện lương, y thuật cao minh, sự nghiệp vĩ đại.”

Cố Dung Dịch bực bội nói: “Nói thật đi.”

Tôi giãy giụa một lát rồi đành phải nói: “Hơi hơi lảng nhãng, có điều... không phong lưu thì cũng uống đời thanh niên, tôi có thể hiểu được.”

Cố Dung Dịch thở dài, thấp giọng bảo: “Xin hỏi, rốt cuộc vì sao cô lại nghĩ tôi lảng nhãng thế hả?”

38. Chương 38

Đến nước này rồi, tôi chỉ đành nói thật: “Qua lời lên án của bạn gái cũ anh, có thể thấy trong lúc anh và cô ấy yêu nhau anh đã bắt cá hai tay. Mà phân tích theo lẽ thường thì những người bắt cá hai tay đều là kẻ lảng nhãng.”

Nói một cách khác, mỗi một lỗ chân lông trên người Cố Dung Dịch đều đang tuyên cáo thói trăng hoa của anh ta.

Cố Dung Dịch hít sâu một hơi, chậm chậm giải thích: “Tôi chưa từng bắt cá hai tay, đó là do cô ấy quá đa nghi dẫn đến hiểu lầm.” Giọng điệu của anh ta giống như đã giải thích hàng ngàn lần vấn đề này, mang theo sự bất lực và mệt mỏi.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh ta, trong giọng nói không mấy may cảm xúc: “Đàn ông chỉ cần không bị bắt tận tay tận mặt thì đều nói phụ nữ đa nghi.”

Cố Dung Dịch bị những gì tôi nói làm cho nghẹn lời, tựa như có một quả trứng chim cút đang hóc ở cổ họng, không tài nào hít thở, anh ta nhìn tôi, một lúc sau mới mở miệng: “Tôi thấy cô nên tin tưởng vào thế giới này nhiều một chút.”

Tôi đặt đũa xuống, đôi đũa gỗ màu đỏ phát ra âm thanh trên chiếc bàn trơn bóng: “Tôi thấy những gì mình nói đều là sự thật, trong lúc tôi cần tin tưởng cái thế giới này nhiều hơn chút thì anh cũng nên thừa nhận mặt hiểm ác của thế giới này đi.”

Trong đôi mắt đẹp dễ của Cố Dung Dịch ngập tràn những cảm xúc phức tạp, giọng của anh ta rất bình tĩnh: “Có lẽ những người đàn ông cô gặp đều là những kẻ không tốt đẹp gì, nhưng điều đó không chứng minh rằng tất cả đàn ông trên trái đất này đều là những kẻ xấu cáng.”

Tim tôi như bị mũi kim đâm, đau nhói khiến tôi cảm thấy tức giận. Kỳ thực Cố Dung Dịch sớm đã nhìn ra quá khứ của tôi, đoán được cuộc tình trước đây của tôi toàn kết thúc do phản bội. Về điểm này, anh ta biết, tôi cũng biết.

Nếu anh ta nói trúng vào ngày thường thì tôi thấy chẳng có gì, thế nhưng nói ra trong tình huống như thế này, tôi lại cảm thấy bị tổn thương. Cảm giác ấy rất khó hình dung, bị phản bội đâu phải lỗi của tôi, nhưng lại vô hình thể hiện rằng tôi là một người phụ nữ thất bại.

Tôi ngược mắt, có lẽ bản thân không phát giác ra sự trào phúng trong mắt mình: “Tôi không hề cho rằng tất cả đàn ông trên thế giới đều xấu cáng, nhưng không thể phủ nhận, số lượng đàn ông tồi không phải là số ít. Hơn nữa theo tôi, bức đến mức bạn gái đòi tự sát, có lẽ cũng thuộc vào dạng chẳng tốt đẹp gì.”

Từ sau khi nếm trải sự phản bội, tôi luôn có phản cảm với kẻ phản bội theo bản năng. Lúc thường tiếp xúc với Cố Dung Dịch thì không sao cả, nhưng hôm nay không biết tại sao cảm xúc bỗng dưng bộc phát.

Sau cuộc đối thoại giữa chừng ấy, thức ăn đã nguội ngắt, bắt đầu đông lại, rau cũng mất đi màu xanh. Mỹ vị sẽ mất đi theo thời gian, tình cảm cũng thế. Giây phút ấy, tôi như mất đi ý chí, thoáng chốc tôi như cảm thấy rằng trên thế giới này không còn người đàn ông nào có thể tin tưởng nữa rồi.

Cố Dung Dịch cũng đặt bát xuống, bầu không khí giữa hai chúng tôi trở nên căng thẳng.

Nam nữ trời sinh đã không thể cùng chiến tuyến, chúng tôi đứng trên hai mặt đối lập, ở giữa là khói thuốc súng không mùi không tiếng.

Hồi lâu sau, Cố Dung Dịch mở miệng: “Cô nên học cách tin tưởng lại từ đầu.”

Lần đầu tiên trong giọng nói Cố Dung Dịch xuất hiện ngữ khí nghiêm túc như thế. Trước giờ anh ta luôn là một người rất “bình thản”, việc mà người khác coi là quan trọng thì trong mắt anh ta chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để tâm. Thời gian tôi quen anh ta cũng không tính là ngắn, đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta nghiêm túc như vậy.

Tôi từng tin tưởng, tôi từng tin tưởng Đồng Thừa Nghiệp, cũng từng tin tưởng Vu Viễn nhưng cuối cùng nhận lại chỉ là sự phản bội. Tôi vẫn chưa tuyệt vọng, tôi vẫn cố gắng để tin tưởng. Nhưng tôi biết, sự tin tưởng sau này của tôi luôn mang theo sự cảnh giác. “Chim sợ cành cong” – đây là điều rất đổi bình thường.

“Anh là bác sĩ nhi, không phải bác sĩ tâm lý, không cần phải phân tích trình trạng tâm lý của tôi.” Tôi nghiêng đầu, không muốn tiếp tục nói đến vấn đề này.

“Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, cô căm ghét những kẻ ngoại tình. Nhưng tôi lại chính là “kẻ ngoại tình” trong suy nghĩ của cô, vậy quãng thời gian này cô rút cuộc dùng tâm tình gì mà tiếp xúc với tôi?” Cố Dung Dịch đứng dậy, dưới ánh đèn, làn da của anh ta càng trắng hơn.

Cố Dung Dịch cũng được xem là trai đẹp đích thực; nói thật trong đám phụ nữ nói thật da tôi được coi là trắng, thế nhưng da anh ta còn trắng hơn cả da tôi hai tone, buổi tối ra đường đảm bảo có thể cosplay thành u hồn dọa được khối người.

Cổ họng tôi bỗng thấy đắng chát, cất tiếng khô khốc: “Con người không ai hoàn mỹ, những phương diện khác của anh tôi đều khen ngợi, điều này đã đủ để chúng ta làm bạn bè. Hơn nữa quan niệm về tình yêu, tôi thấy chỉ cần thống nhất được với người yêu của mình, những bạn khác phái nam khác không cần phải nghiêm khắc như thế.”

Nghe xong, Cố Dung Dịch mím chặt môi, tạo thành một đường. Không biết tại sao trong đôi mắt xinh đẹp của anh ta lại dâng lên sự phiền não. Tôi cũng nhìn anh ta, không biết câu này của mình rốt cuộc có chỗ nào động chạm đến anh ta nữa.

Cố Dung Dịch cúi đầu nhìn tôi, nhìn đến mức tôi lại sinh ra ảo giác rằng anh ta sắp dùng dao phẫu thuật cắt tôi thành nghìn mảnh, cuối cùng anh ta cũng mở miệng: “Chuyện ngoại tình, nó thuộc về tam quan của mỗi người. Tam quan không giống nhau, đến bạn bè cũng không làm nổi.” Nói xong, Cố Dung Dịch nhắc đôi chân dài của mình đi thẳng.

Tôi nhìn cả một bàn thức ăn chưa đụng đũa, trong lòng như nhét đầy dầu lạnh. Xin cho, rõ ràng anh mới là kẻ bắt cá hai tay, sao lại biến thành bên có lý rồi vậy?

Tam quan của chúng tôi không giống nhau, cho nên không thể làm bạn bè, ý là trừ khi tôi phát cờ đồng ý chuyện ngoại tình, nếu không thì tình bạn của chúng tôi đến đây là hết sao? Hehe, không làm bạn thì không làm bạn, tôi đây còn ngại nấu cơm cho anh ăn nữa cơ!

Tối hôm ấy, tôi nghĩ mãi lời Cố Dung Dịch nói. Chuyện xảy ra trước đây không hề làm tôi tuyệt vọng với thế giới này, nhưng không thể phủ nhận, tôi đã không còn có thể dễ dàng tin người như trước đây, dễ dàng trao tình cảm cho ai đó. Trải qua hai lần bị phản bội, tôi hoàn toàn trở nên chín chắn, nhưng cũng trở nên thờ ơ. Tôi vẫn tin mình sẽ yêu, nhưng trong sinh mệnh tôi nếu thật sự xuất hiện một người tốt đẹp, thế thì tôi sẽ dành ra càng nhiều thời gian và sức lực cần thận đi điều tra.

Mười bảy, mười tám tuổi, nếu như bỗng có đàn ông nhiệt tình theo đuổi tôi, tôi sẽ không chút do dự mà sa vào lưới tình; tôi sẽ cho rằng sự nhiệt tình ấy chính là diện mạo vốn có của tình yêu, không cần phải nghi ngờ gì cả. Nhưng đến năm hai bảy, hai tám tuổi, bỗng dưng xuất hiện một người đàn ông nhiệt tình theo

đuổi tôi, điều mà trong lòng tôi nghĩ sẽ là “vô duyên vô cớ lấy lòng mình, không phải kẻ trộm cũng là kẻ cắp”. Tôi sẽ nghĩ, mình có tài cán gì mà được người ta nhiệt tình theo đuổi như thế? Hơn nữa, đối với đàn ông mà nói, nhiệt tình đến càng mãnh liệt thì đi càng nhanh chóng. Dù suy xét thế nào, đều có thể nghĩ ngờ, đều không đáng tin cậy.

Tình yêu sau nhiều lần bị tổn thương đều trở nên lạnh nhạt. Chẳng trách mọi người thường nói, yêu đương càng nhiều càng nhạt nhẽo.

Tranh hoạt hình tối nay tôi vẽ cũng liên quan đến chuyện này.

Chân Bảo hỏi mẹ Chân: “Mẹ, bọn họ đều nói tình yêu đích thực chỉ có một lần, là thật ạ?”

Mẹ Chân đáp: “Cái gọi là tình yêu đích thực chính là mối tình đầu tiên, toàn tâm toàn ý trao tặng tình yêu cho đối phương. Nhưng toàn tâm toàn ý để yêu sẽ luôn bị phụ lòng. Chịu tổn thương sẽ do dự trong mối tình tiếp theo, không thể nào lại toàn tâm toàn ý yêu một ai đó, cũng chẳng thể nào lại có một tình yêu đích thực.”

Đúng thế, trong tình yêu, chúng ta bị người tổn thương và rồi lại làm tổn thương người. Dường như đã là một vòng tuần hoàn, tình yêu đích thực sẽ tan biến dần sau mỗi lần bị tổn thương.

Từ sau lần tranh chấp đêm hôm ấy, Cố Dung Dịch không đến nhà tôi nữa. Sau đó tôi nghĩ, thấy mình nói chuyện cũng có phần quá đáng, nhưng nhất thời không muốn xuống nước làm hòa. Nghĩ đến Cố Dung Dịch trước đây cẩn thận dày công quan tâm chăm sóc Khỉ Con, trong lòng tôi cứ áy náy không yên, bèn tận tình giúp Tô Vũ vẽ bìa thiệp kết hôn.

Tô Vũ tính tình hiền hòa, do được nuông chiều từ bé nên có chút yếu đuối, cộng thêm là lần đầu tiên mang thai nên vô cùng lo lắng, thường xuyên gọi điện cho tôi thăm hỏi những chuyện liên quan đến mang thai.

Ví dụ như hỏi xem có thể ăn cái gì, không thể ăn cái gì hay trong thời kỳ mang thai nên cố kỵ những điều gì.

Tôi là người từng trải, ít nhiều cũng biết chút, cho nên cố gắng giải đáp một cách kỹ càng nhất cho cô ấy. Tô Vũ lương thiện đơn thuần từ đó bắt đầu coi tôi là bạn tốt.

Thế nhưng hôm nay cô ấy gọi điện thoại đến, trong giọng nói có chút do dự: “Chị Ninh Chân, em nghe nói chị và Cố Dung Dịch cãi nhau?”

Tô Vũ chưa bao giờ gọi Cố Dung Dịch là anh, toàn lời cả họ tên của anh ta ra mà gọi.

Lúc bắt máy tôi đang chuyên tâm vẽ tranh, nhất thời nào chưa kịp phản ứng, chẳng biết sao lại hỏi vặn một câu: “Sao anh ta lại có cái tên kỳ quái là Cố Dung Dịch nhỉ?”

Sau khi mang thai lượng công việc của Tô Vũ cũng giảm đi nhiều, cho nên khá nhàn chán, chỉ mong sao có người nói chuyện với cô ấy, lập tức thao thao bất tuyệt nói chuyện với tôi: “Đó là do khi xưa mẹ em và bố Cố Dung Dịch kết hôn mấy năm mà vẫn chưa có con, đến bệnh viện kiểm tra cũng không phát hiện ra nguyên nhân gì nên gia đình hai bên đều rất sốt ruột. Sau đó ông bà ngoại của Cố Dung Dịch nói có ngôi miếu cầu rất thiêng, họ bèn đến đó dập đầu bái lễ. Kết quả không đến ba tháng, mẹ em mang thai. Nhưng thời kỳ đầu mang thai mẹ em không cẩn thận bị ngã dẫn đến chảy máu, phải nằm nghỉ ngơi mấy tháng trời mới giữ được anh ấy. Mọi người đều nói, cái thai này quả thật chẳng dễ dàng gì. Sau khi sinh anh ấy, mẹ em liền lấy luôn cho anh ấy cái tên Cố Dung Dịch[1] để làm kỷ niệm.

[1] Đồng âm với ‘không dễ dàng’

Thì ra Cố Dung Dịch còn là quả trứng vàng hiếm có đến thế.

Cái đĩa hát của Tô Vũ vừa mở ra là không thể nào ngừng nổi, lại tiếp tục nói chuyện bát quái nhà anh ta: “Bố em và bố Cố Dung Dịch là bạn bè nhiều năm, khi còn nhỏ Cố Dung Dịch rất quý bố em. Sau này, khi Cố Dung Dịch tám tuổi thì bố anh ấy bị bệnh nặng qua đời, bố em thấy mẹ em một mình nuôi Cố Dung Dịch rất gian khổ nên luôn giúp đỡ. Chị cũng biết thời kỳ đó mọi người đều mang nặng tư tưởng phong kiến, góa phụ thường lắm thị phi, mấy bà cô đó bắt đầu đặt điều về bố mẹ em, lời nói vô cùng khó nghe. Mẹ em thật sự chịu không nổi nữa đành phải nói với bố em “Em và Cố Dung Dịch rất biết ơn anh, nhưng sau này mong anh đừng đến đây nữa, nếu không bọn họ lại nói nhăng nói cuội; em thì không hề hấn gì

nhưng sẽ hại anh khó tìm được vợ”. Lúc đó bố em đỏ mặt tía tai câm nín một lúc lâu, cuối cùng nói “Thế thì em dứt khoát làm vợ anh đi, xem bọn họ còn nói gì được nữa”. Mẹ em nào có biết tâm tư của bố em, bị bố dọa đến mức đóng chặt cửa. Nhưng bố em không chịu để yên, mỗi ngày vẫn như thường lệ đến giúp đỡ, lại cộng thêm có tay trong là Cố Dung Dịch, cuối cùng bố mẹ em cũng đến bên nhau. Chị không biết đâu, trước đây bố em chưa từng kết hôn, khỏe mạnh trai tráng, nhưng mẹ em lại là góa phụ mang theo cả đứa nhỏ. Bà nội em biết chuyện bố em muốn kết hôn với mẹ em, khóc lóc đòi sống đòi chết, ông nội em thì đánh vỡ đầu bố em, cảnh cáo rằng nếu như bố em lấy mẹ em thì đừng nhận bọn họ là cha mẹ nữa. Bố em dù tốt tính nhưng rất cứng đầu, việc đã quyết thì dù dùng chín trâu cũng không kéo nổi ông ấy. Sau này hai người kết hôn dưới áp lực vô cùng lớn, đợi em lên mười tuổi, ông nội em mới chấp nhận, quyết định nhận lại chúng em.

39. Chương 39

Bây giờ tôi mới biết, hóa ra Cố Dung Dịch nhà bọn họ còn có cả câu chuyện xưa này.

“Thật ra Cố Dung Dịch rất tốt, lúc em sinh ra anh ấy mới mấy tuổi đầu, ba mẹ bận rộn đi làm cho nên từ nhỏ đều là anh ấy chăm sóc em. Hồi nhỏ cơ thể em yếu ớt, thường hay bị bệnh, cũng chính từ lúc đó, anh ấy đã quyết định sẽ làm bác sĩ nhi.” Tô Vũ tiếp tục khen ngợi ông anh nhà mình, biến Cố Dung Dịch thành thanh niên bốn tốt yêu nước thương dân.

Sau khi trải đệm xong, cô ấy mới quay lại chủ đề chính, hỏi tôi vì sao lại cãi nhau với thanh niên bốn tốt yêu nước thương dân đó thế.

Tôi kể hết chuyện bạn gái trước của Cố Dung Dịch bởi vì anh ta ngoại tình mà khóc nhào đòi tự sát cho cô ấy nghe. Ai ngờ Tô Vũ còn kích động hơn cả bạn gái trước của Cố Dung Dịch: “Chị Ninh Chân hiểu lầm rồi! Cố Dung Dịch không phải loại người như thế! Bạn gái trước của anh ấy tên là Vạn Tiểu Đồng, người cũng không tệ lắm nhưng lại quá đa nghi. Chỉ cần anh ấy nói vài câu với nữ giới thôi là chị ấy cũng có thể nghi ngờ anh ấy ngoại tình. Có lần anh ấy chữa bệnh cho một đứa bé, mẹ người ta cảm ơn nên nắm tay một cái, kết quả bị cô ấy nhìn thấy, thiếu chút nữa đã khóc nháo tới mức phá cả phòng bệnh. Càng đáng giận hơn là trước đó anh em và Huống Đạt khá thân thiết, cô ấy lại bắt đầu hoài nghi hai người đàn ông có gian tình, em nghe xong suýt tức chết. Có muốn cho Cố Dung Dịch sống không chứ?! Không phải em giúp người thân mà không cần lý lẽ nhưng thật sự Vạn Tiểu Đồng làm thế ai mà chịu nổi.”

Nếu là trước kia, chắc tôi sẽ tin toàn bộ những gì mình nghe được. Nhưng bây giờ tôi lại nghĩ, Tô Vũ biết được chuyện này không chừng đều là từ miệng Cố Dung Dịch mà ra. Tình cảm là chuyện của hai người, bất cứ lời nói của bên nào cũng không phải là hoàn thiện. Cho nên sau cuộc trò chuyện với Tô Vũ, tôi vẫn giữ thái độ với Cố Dung Dịch như trước.

Vài ngày sau, Hồ Hiểu mời tôi tới cửa hàng đồ Thái ăn cơm, nhân tiện muốn đề nghị làm người đại diện của tôi.

Bởi vì bộ truyện tranh Đâu Đâu vừa sắc bén vừa khôi hài, rất được hoan nghênh, cho nên có nhà xuất bản muốn in ấn thành sản phẩm. Cùng lúc đó, cũng có không ít nhà xuất bản tạp chí muốn hợp tác với tôi.

Nói thật, tôi đặt chân vào lĩnh vực này mới được một thời gian ngắn, có nhiều quy tắc không quen, cũng từng bị người ta lừa tiền lương mấy lần. Cho nên rất cần người đại diện giúp đỡ việc thương thảo giá cả, sàng lọc công việc thích hợp.

Lúc còn trẻ tôi thường không chịu thua, nghĩ mình có thể làm được mọi thứ. Nhưng tới bây giờ tôi mới hiểu, có sở đoản tất có sở trường, người sống trên đời không thể thạo toàn thập mỹ.

Cũng giống như việc mặc quần áo, người nào cũng thiếu hụt chỗ này mất chỗ kia. Cánh tay thô thì đừng mặc tay ngắn, đùi thô thì đừng mặc quần bó, eo thô thì đừng mang thắt lưng. Nói tóm lại, nguyên tắc mặc quần áo chính là phải biết che khuyết điểm và để lộ ra ưu điểm.

Làm người cũng như thế, phải biết tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu. Mà trước đó, phải xác định được khả năng của bản thân. Hiểu được mình, chính là chuyện quan trọng nhất giữa đời này.

Bây giờ tôi đã rõ, mình không am hiểu nhiều trong phương diện buôn bán cho nên nhất định phải có người hỗ trợ. Hồ Hiểu làm việc trong giới đã nhiều năm, có kinh nghiệm, mắt nhìn chuẩn, hợp tác với cô ấy – với cả hai đều là chuyện tốt.

Hai người phụ nữ nói việc công xong tất nhiên sẽ chuyển tới việc tư. Hồ Hiểu có thói quen hút thuốc, châm một điếu, khói trắng lượn lờ giữa đôi môi đỏ mọng: “Gần đây cô sao rồi?”

Tôi biết cô ấy muốn nói về chuyện tình cảm, tôi cười nói: “Một người phụ nữ đã ly hôn như tôi thì có thể có chuyện gì chứ?”. Giờ đây tôi đã tự giễu thành quen, lấy lùi làm tiến, cứ tự hạ thấp bản thân mình thì mới không bị người ta hạ thấp.

Hồ Hiểu khẽ hít một hơi, mùi bạc hà lan tỏa, như là hương vị của thể sự rồi ren: “Phụ nữ ly hôn cũng chia thành nhiều loại, phụ nữ vừa bần cùng vừa không có sự nghiệp đương nhiên sẽ khó tìm được lối thoát, nhưng nếu là người phụ nữ không phải phiền não về chuyện tiền bạc thì lại có rất nhiều người theo đuổi. Bối cảnh Đặng Văn Định cũng không sáng sủa gì, cũng là người đã ly hôn nhưng ai dám nói người phụ nữ với tài sản mấy chục triệu đôla kia không tái giá được? Suy cho cùng vẫn phải xem vị thế xã hội, phải xem tiền tài của họ ra sao thôi.”

Trước nay Hồ Hiểu vẫn thế, nhìn thấu cuộc đời, suy nghĩ sắc sảo. Sau khi nói xong, Hồ Hiểu lại chuyển đề tài lên người tôi: “Nếu nói phụ nữ đã ly hôn không tái giá được thì nguyên nhân quan trọng nhất chính là do kinh tế. Nhưng giờ cô có nhà, có xe, kinh tế độc lập, có thể trang trải được phí sinh hoạt của con và bản thân, thậm chí còn có thể bao dưỡng được cả đàn ông. Đàn ông bây giờ rất hiện thực, cô sẽ tái giá nhanh thôi”.

Tôi nghe mà sồn tóc gáy: “Cô đừng nói tôi đi bao dưỡng mấy loại đó chứ, tôi vẫn đang nỗ lực tìm người hữu duyên mà.”

“Cô vào đời lâu thế rồi thì chắc cũng biết, duyên phận chẳng qua là dựa trên những điều kiện phù hợp với tiêu chuẩn cô đặt ra còn gì? Đàn ông thấy phụ nữ có duyên là vì vẻ ngoài cô ấy tương tự như hình mẫu của anh ta. Phụ nữ thấy đàn ông có duyên là vì điều kiện kinh tế của người này tương đương với đối tượng mà cô ấy nghĩ tới”. Hồ Hiểu dập điếu thuốc, đưa mắt lên nói tiếp: “Nếu đã thế, cô muốn tìm đối tượng nào thì cứ đưa tiêu chuẩn cho tôi, chiều cao – hình thể - thu nhập, viết cụ thể chút, tôi quen nhiều người, có thể tìm giúp cô”.

Tôi cố gắng nghiêm túc suy nghĩ, rồi lại thành thật trả lời: “Tôi không đòi hỏi gì ở nửa kia cả, cứ tùy thôi”.

Hồ Hiểu xoa xoa huyệt thái dương, làm ra vẻ đau đầu nói: “Sợ nhất là cái loại ‘tùy thôi’ như cô, yêu cầu thế mới là cao nhất, không thể tìm ra. Trái lại những người có yêu cầu cụ thể thường thành công rất nhanh.”

Giọng điệu của Hồ Hiểu khiến tôi cảm thấy mình như biến thành cô nương ế trong Di Hồng Viện vậy. Quá đụng chạm đến lòng tự ái.

Giữa lúc tự tôn bị tổn thương nặng nề, tôi bỗng nghĩ đến đoạn đối thoại sẽ vẽ trong truyện tranh hôm nay.

Chân Bảo hỏi: “Mẹ ơi, vì sao phải học ạ?”

Mẹ Chân đáp: “Bởi vì học giỏi khi lớn lên sẽ kiếm được nhiều tiền đó con.”

Chân Bảo lại hỏi: “Mẹ ơi, vì sao phải cố gắng kiếm nhiều tiền ạ?”

Mẹ Chân nói: “Vì có tiền rồi, con có thể trở thành một cô gái xinh đẹp vui vẻ đi bao nuôi tiểu bạch kiếm, hehe.”

Đang lúc nghĩ đến truyện tranh, Hồ Hiểu bỗng nhiên cất tiếng: “Mấy ngày trước, Vu Viễn có hỏi tôi về tình hình của cô gần đây.”

Tôi không ngờ sau khi nghe thấy tên Vu Viễn, trong lòng tôi vẫn rạo rực như trước, vẫn không có tiền đồ như thế. Chuyện này cũng khó trách tôi, người cung Cự Giải vốn trọng tình, một cái ví tiền dùng năm năm

rồi tôi cũng không nở vút. Đối với đồ vật tôi còn như thế, nên đối với người mình từng yêu, đương nhiên sẽ càng khó để quên.

Với Đồng Thừa Nghiệp, bởi vì đủ loại hành vi của anh ta khiến tôi hết hẳn hy vọng cho nên mới trở thành người xa lạ. Mà đối với Vu Viễn, bởi vì lúc đó chúng tôi đang trong giai đoạn nồng cháy cho nên dư âm quanh quẩn, trong lòng vẫn hoài niệm như xưa. Nhưng hoài niệm cũng chỉ để hoài niệm.

Tôi thở sâu, khi ngẩng đầu lên đôi mắt đã bình tĩnh không còn gợn sóng: “Vậy cô nói sao?”

“Tôi nói thật thôi, không nói thêm cũng không giấu giếm, nói cô giờ ổn rồi, sự nghiệp cũng phát triển”. Hồ Hiểu không hề nhìn tôi, cô ấy không phải là người lảm chuyện, cô ấy không muốn nghiên cứu xem tôi còn lưu luyến với chuyện tình này nữa không, chẳng qua chỉ muốn nói cho tôi biết vậy.

“Vậy anh ấy phản ứng thế nào?” Tôi tò mò. Chỉ đơn giản là tò mò.

Hồ Hiểu nhún nhún vai: “Dù cho bạn gái trước kia của mình có tốt hay không, trong lòng đàn ông đều sẽ dao động, chẳng cần phải đi phân tích tâm lý của họ làm gì.”

“Vu Viễn là bạn của cô mà.” Tôi nói: “Chúng ta như thế có tính là qua cầu rút ván không?”

“Vu Viễn đúng là bạn của tôi, nhưng cô lại là thần tài của tôi.” Hồ Hiểu nháy mắt mấy cái.

Tôi cười. Đúng thế, có tiền tài trước mặt, đừng nói tới bạn bè, cho dù có là người yêu thì cũng không là gì cả. Tôi thích sự sắc bén và thành thật của cô ấy, tiểu nhân lúc nào cũng đáng yêu hơn là quân tử dỏm.

Đang cười thì bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng cốc thủy tinh vỡ, bởi vì quán ăn rất yên tĩnh cho nên một tiếng động thành linh vang lên cũng khiến mọi người giật mình. Quay đầu nhìn, hóa ra là người quen, người làm vỡ cốc chính là bạn gái trước của Cố Dung Dịch – Vạn Tiểu Đồng. Vạn Tiểu Đồng đang nhìn chăm chăm vào một người đàn ông đang mặc tây trang giày da, nước mắt giàn giụa, bắt đầu trách móc: “Không phải anh nói tăng ca sao? Vì sao lại tới nơi này với mấy mụ đàn bà kia? Vì sao anh lại lừa em? Anh cặn tính rồi có phải không?!”

Ngồi cùng bàn với vị tây trang kia là hai người đàn ông và hai người phụ nữ nữa, tất cả đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Vạn Tiểu Đồng. Người đàn ông kia nén giận đứng dậy, muốn lôi Vạn Tiểu Đồng ra ngoài nhưng cô ta lại vùng vằng giãy ra, chỉ thẳng vào mặt hai người phụ nữ ngồi cùng bàn: “Mấy cô không biết anh ta đã có bạn gái à? Sao còn muốn thông đồng với anh ấy? Chẳng lẽ mấy cô không có liêm sỉ sao?”

Vừa dứt lời, người đàn ông đó cuối cùng cũng bạo phát, quát: “Vạn Tiểu Đồng, cô có thôi đi không! Tôi thừa nhận hôm nay mình nói dối, tôi không tăng ca, tôi đi gặp mặt bạn bè! Nhưng mà tôi có thể không nói dối sao? Từ lúc qua lại với cô, tôi không có chút tự do nào nữa, hễ gặp một người phụ nữ là y như rằng cô sẽ đòi chết! Vạn Tiểu Đồng, cô khiến tôi quá mệt mỏi!”

Vạn Tiểu Đồng che mặt, gào khóc chạy đi. Mấy đồng nghiệp cũng khuyên người đàn ông kia, cho nên anh ta đành phải vất chân đuổi theo.

Nhà hàng trở về sự yên tĩnh vốn có, Hồ Hiểu bình luận: “Cô gái đó có đáng đáp không tệ, đáng tiếc là quá đa nghi, ai mà chịu nổi.”

Tôi không nghe thấy lời Hồ Hiểu nói, bởi vì trong lòng tôi đang có sóng biển cuộn trào. Xem ra Vạn Tiểu Đồng này đúng là có tật xấu hay nghi ngờ ghen tuông. Hóa ra tôi đã hiểu lầm Cố Dung Dịch thật rồi.

Cẩn thận ngẫm lại, từ lúc Cố Dung Dịch chia tay với cô ta thì cũng chỉ mang một người phụ nữ về nhà, mà người đó lại là em gái anh ta. Nếu như thế thì Cố Dung Dịch quả thật không hề ngoại tình, cũng không hề lăng nhăng.

Cảm giác bị người ta hiểu lầm đúng là rất tệ, nhưng cảm giác khi hiểu lầm người khác cũng không tốt hơn là bao. Tôi muốn đi giải thích nhưng gần đây khí hậu hay thay đổi, bệnh viện nhi đông kín người, Cố Dung Dịch liên tục tăng ca, mấy lần tôi mang đồ ăn lên gõ cửa đều không có ai ở nhà. Cứ thế vài lần lòng tôi cũng lạnh.

Cuối cùng, Tô Vũ gọi điện thoại cho tôi, nói cô ấy có chuyện cần tìm Cố Dung Dịch nhưng gọi cho anh ta thì tắt máy, gọi đến bệnh viện lại nghe nói Cố Dung Dịch hôm nay xin nghỉ bệnh, cho nên nhờ tôi đi lên

lầu xem anh ta có ở nhà không.

Tôi nhận lời Tô Vũ, đi lên lầu gõ cửa hơn nửa ngày, Cố Dung Dịch mới lò mò mở cửa ra. Kết quả cửa vừa mở, tôi còn chưa kịp nói gì, cả người anh ta đã nhào vào lòng tôi. Trong lòng tôi kinh hãi, nhìn không được chữ thề vài câu - đến đậu hũ của phụ nữ đã ly hôn cũng ăn, đúng là vô liêm sỉ mà!

40. Chương 40

Ngay lúc tôi định đẩy anh ta ra để giảng giải một phen đạo đức phẩm hạnh thì phát hiện cả người Cố Dung Dịch trước ngực tôi nóng như lò lửa.

Hóa ra là phát sốt?

Tôi vội vàng kéo anh ta đến giường, không ngờ Cố Dung Dịch nhìn thì dong dong thể mà cũng nặng ra phết, đoạn đường từ cửa đến giường tưởng chừng như tiêu sạch sức lực bao nhiêu năm nay của tôi.

Đặt Cố Dung Dịch xuống giường xong, tôi vội vã chạy về nhà lấy nhiệt kế, cồn và miếng dán giảm sốt của Khỉ Con. Miếng dán giảm sốt của Khỉ Con hơi nhỏ nên tôi phải dán hai miếng lên trán Cố Dung Dịch, trông có chút buồn cười. Sau đó lại lấy thuốc hạ sốt của trẻ em cho anh ta uống, không biết thuốc hạ sốt có tác dụng với người lớn hay không, đâu sao không chết là được. Tiếp đó, tôi cởi áo ngủ của Cố Dung Dịch, định lau cồn hạ sốt cho anh ta.

Nói thật, dù tôi là một người đã ly hôn, còn có thêm đứa con nhưng suy cho cùng vẫn là một người phụ nữ, thế nên trước khi cởi quần áo Cố Dung Dịch tôi vẫn phải đấu tranh tâm lý một hồi, vừa lặng lẽ lẩm bẩm “tôi là Norman Bethune, tôi là Florence Nightingale, tôi phải cứu người từ cõi thập tử nhất sinh trở về”, đồng thời cởi áo ngủ màu sữa kể ô ly của anh ta.

Mặc dù tôi đã cố gắng nói với mình rằng mày đang làm việc vĩ đại đó, nhưng khi nhìn thấy nửa trên trần truồng của Cố Dung Dịch, tôi vẫn không kìm được nuốt nước miếng.

Tục ngữ có câu “mặc quần áo thì gầy, cởi quần áo thì cơ bắp” chính là nói anh ta, khắp người da thịt trắng bóc như một tấm đậu phụ, màu da bóng loáng, mặc dù cơ bắp không cuộn cuộn nhưng cũng có tí vốn liếng.

Dùng bông tẩm cồn lau cho miếng đậu phụ trắng này đúng là một khảo nghiệm cho sự tự chủ của tôi, cũng may mà tôi kiềm chế được ý nghĩ của mình, dùng tốc độ nhanh nhất lau qua một lượt, sau đó lại mặc quần áo y như cũ cho anh ta.

Lúc sau Cố Dung Dịch đã giảm sốt nhưng vẫn trong trạng thái ngủ mê, tôi đoán khi tỉnh dậy anh ta nhất định sẽ cảm thấy đói, bèn đến phòng bếp nấu bát cháo cho anh ta.

Nồi cháo đặc màu vàng vừa miệng, dưới ngọn lửa nổi lên những bong bóng nổ lộp tộp. Lan tỏa mùi hương thanh đậm. Mùi hương thanh đậm ấy rất đời quen thuộc, khiến cho tôi nghĩ về những ngày trước đây, mỗi lần bị ốm bà ngoại đều nấu cháo cho tôi.

Tôi của thời thơ bé, mơ màng nằm trên giường, chớp mũi mùi cháo thanh đậm khê bay lượn. Bà ngoại ngồi bên cạnh xoa trán tôi, khẽ dỗ dành: “Bé út ngoan, bé út nhanh khỏi ốm nhé.”

Bàn tay bà do làm việc nặng nhọc mà có những vết chai sạn, chạm vào trán tôi có cảm giác thô ráp nhưng cảm giác ấy lại mang đến cho tôi sự an ủi rất lớn.

Ông ngoại mất năm bà mới bốn mươi tuổi, một mình bà nuôi bốn đứa con, những gian khổ ấy không thể diễn tả thành lời.

Lúc còn sống, ông ngoại giữ chức bí thư trong nhà máy, ngày nghỉ người đến biếu quà cáp nịnh nọt nhiều không kể xiết. Nhưng ông vừa mất, ‘người đi trà nguội’, chẳng còn ai tình nguyện đưa tay ra giúp đỡ. Chỉ trong một đêm, bà ngoại cảm nhận được sự lạnh nhạt hờ hững của con người, lúc ấy có kêu than cũng không tác dụng, chỉ có thể cắn chặt răng mà chống đỡ, gồng hết sức mình nuôi dạy bốn đứa con thành người.

Phụ nữ vô cùng mềm mại, dẻo dai, mà thứ càng mềm mại dẻo dai thì càng là thứ khó chặt đứt nhất, là thứ kiên cường nhất.

Đến nay, bà ngoại đã ngoài tám mươi, mắc bệnh đãng trí của người già, có lúc đến ngay cả con cháu mình cũng không nhận ra. Lúc tôi ly hôn, dì hai nói chuyện này với bà, khi ấy bà chỉ hỏi: “Đứa bé thì sao? Thuộc về ai?”

Dì hai nói đùa: “Không nuôi nổi, đành tặng cho người ta.”

Bà ngoại vừa nghe thấy liền bật khóc, ra sức gõ cái gậy xuống mặt đất trách: “Không được tặng, mấy đứa không nuôi, để bà nuôi, có khổ nhọc đến đâu bà cũng có thể nuôi đứa bé khôn lớn!”

Sau khi nghe được chuyện này, tôi chỉ cười, nhưng cười mãi nước mắt lại chảy lúc nào không hay. Đúng thế, đến bà ngoại còn không sợ, tôi có gì mà phải sợ. Tôi nghĩ, tôi có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay là do chảy trong mình dòng máu kiên cường dẻo dai của mẹ.

Tôi để nồi cháo trên bếp ninh, còn mình lấy laptop ra ngồi trên giường Cố Dung Dịch vẽ bài.

Bây giờ tôi là người làm nghề tự do, nhưng người làm nghề tự do lại luôn là người không tự do nhất. Lúc nào cũng phải đấu tranh với con sâu lười trong người mình, quy định lượng bài cần vẽ mỗi ngày, hơn nữa nhất định hoàn thành. Mặc dù tình trạng kinh tế bây giờ tốt hơn lúc trước rất nhiều nhưng tôi không dám lơ là. Tôi có thể đi đến ngày hôm nay, tất cả đều nhờ vào sự cần cù chăm chỉ.

Thực ra, ngay từ nhỏ tôi đã rất ngốc, khi đi học người ta chỉ cần học một lần là thuộc lòng thì tôi phải học đến ba lần. Cũng may tôi là người có chí hướng, không chịu bỏ cuộc, học ba lần thì học ba lần, dẫu sao cuối cùng vẫn thuộc là được.

Khi ấy mới bước chân vào công việc này, gặp phải rất nhiều việc gấp, biên tập hẹn hôm nay ngày mai đã cần rồi. Do là người mới nên tôi không dám cò kè mặc cả, chỉ đành thức đêm vẽ đến ba bốn giờ sáng, vội vàng ngủ hai ba tiếng, tỉnh dậy lại rớt tách cà phê đặc, lại đi làm như bình thường, mơ mơ màng màng thế nào mà suýt nữa thì đụng xe.

Trên con đường công danh của mỗi người không ai không đổ mồ hôi rơi giọt máu.

Vẽ được hai tiếng đồng hồ, tay mỗi đầu đau, tôi liền dựa vào giường, định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút ai ngờ lại ngủ quên mất.

Tôi mơ một giấc mộng, trong giấc mộng thời gian trôi qua như thoi đưa, thấm thoát đã hai mươi năm qua đi. Khi Con đã khôn lớn thành người, khoác lên mình chiếc váy cưới trắng tinh khôi gả cho người đàn ông mình yêu. Hôn lễ vui vẻ nhộn nhịp, tôi vui mừng đến mức chỉ mãi há miệng cười. Không biết qua bao lâu, hôn lễ kết thúc, tiệc tàn người tan, Khi Con và chồng về nhà mới, còn tôi một mình ngồi ngây người giữa lễ đài, sự thê lương, cô độc bao trùm lấy cơ thể.

Giấc mộng này quá thê lương, tôi vùng mình tỉnh lại, mở to mắt đối diện với một con người hoàn mỹ. Con người ấy đương nhiên thuộc về Cố Dung Dịch.

Có lẽ do vừa mới phát sốt nên hai má anh ta ửng đỏ, trên làn da trắng như ngọc của anh ta lại càng thể hiện rõ. Đôi mắt anh ta ngày thường tĩnh lặng như nước, nay khóe mắt cũng phấp phồng, tựa như có cánh hoa đào. Dáng vẻ này, quả là tuần tú cao sang, đẹp không tả xiết. Gặp được mỹ sắc, tôi không kìm được mà ngáy người ra, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch không ngừng.

Chúng tôi cứ mắt to nhòm mắt bé như thế, cùng nhau nhìn vào đối phương, bầu không khí thật sự rất... mờ ám.

Bỗng dưng, cả khuôn mặt Cố Dung Dịch tiến gần lại tôi. Tim tôi cuồng loạn, trong lúc hoảng loạn vô thức đứng dậy nói: “Đói rồi phải không, tôi nấu cho anh bát cháo, anh dậy rửa mặt rồi ăn luôn cho nóng.” Ngữ điệu của tôi rất nhanh, chứng tỏ đang vô cùng kích động.

Nói xong tôi vội chạy đến bếp múc cháo. Cháo ninh mềm nhuyễn, bát cháo đặc dính cũng giống như tâm trạng của tôi lúc này. Lồng bàn tay tôi đầm mồ hôi, gần như không dám nghĩ đến tình cảnh lúc này, vừa này Cố Dung Dịch dựa gần vào tôi là do muốn... làm gì sao?

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, giải thích thay cho anh ta: có lẽ sau khi phát sốt nên nhận nhầm người, có lẽ đang mắc bệnh tinh thần không được rõ ràng, có lẽ lúc vừa rồi anh ta dựa gần vào tôi chỉ là ảo giác?

Lúc này, Cố Dung Dịch đã rời giường đến nhà vệ sinh rửa mặt. Anh ta mặc bộ đồ ngủ trắng kẻ ca rô, đôi giày dưới chân đồng màu làm từ vải bông, tóc tai có chút loạn, khắp người đều có mang hương vị ẩm áp ở nhà, sự lạnh nhạt thờ ơ thường ngày biến mất không dấu vết.

Cửa nhà vệ sinh đối diện phòng bếp, tôi thăm liếc mắt qua, thấy Cố Dung Dịch đang đứng trước gương đánh răng, trên mặt vẫn còn vẻ ngái ngủ, mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, cả người mềm mại dịu dàng, hoàn toàn không có tính nguy hiểm nào cả.

Có lẽ, vừa rồi chỉ là ảo giác của tôi. Nghĩ như thế, hòn đá trong lòng cũng đặt xuống, tôi đặt hai bát cháo lên bàn rồi lại lấy hai chiếc thìa đến.

Đánh răng rửa mặt xong, Cố Dung Dịch ngồi trước bàn bắt đầu ăn. Tôi nghĩ đến sự hiểu lầm trước đây về anh ta, bèn lấy hết dũng khí xin lỗi: “E hèm... Chuyện liên quan đến bạn gái trước của anh, tôi đã hiểu nhầm anh rồi, xin lỗi, haha.”

Lúc thường Cố Dung Dịch ăn gì đều rất chậm rãi, mà hôm nay vừa mới giảm sốt, cả người trở nên trì độn, tốc độ ăn cháo so với bình thường càng chậm. Đợi tôi nói xong một lúc lâu, anh ta mới nuốt ngụm cháo trong miệng, ngẩng đầu hỏi: “Sao cô lại biết mình hiểu nhầm tôi?”

Tôi nói chuyện hôm ấy gặp phải Vạn Tiểu Đồng và bạn trai tranh chấp ở nhà hàng cho anh ta, còn thể hiện sự đồng cảm sâu sắc với tình cảnh của Cố Dung Dịch trước đây, đồng thời cũng bày tỏ lòng xin lỗi sâu sắc đối với sự hiểu nhầm trước đó.

Nói xong, Cố Dung Dịch không có phản ứng gì, cúi đầu tiếp tục húp cháo. Trong lòng tôi có chút sốt ruột, có nhận lời xin lỗi của tôi hay không cũng phải nói một lời chứ!

Ngày thường thấy Cố Dung Dịch là người khá lạnh lợi, không ngờ sau khi phát sốt lại biến thành trì độn thế này. Lòng đang nóng như lửa đốt thì bỗng nhiên Cố Dung Dịch ngẩng đầu, nhíu mày: “Nếu như cô không nhìn thấy Vạn Tiểu Đồng và bạn trai mới của cô ấy, có phải cô định hiểu lầm tôi đến hết đời?”

Tôi á khẩu không nói được gì. Nói thực, rất có khả năng như vậy lắm. Nhưng dù thế nào tôi cũng không được nói ra, đành nói dối: “Đang yên đang lành nghĩ nhiều không tốt, dấu sao hiện tại tôi đã biết được chân tướng sự việc, tôi có lòng kính trọng vô cùng đối với nhân phẩm và tam quan của anh, nói cách khác, chúng ta lại có thể trở thành bạn tốt rồi.”

Cố Dung Dịch lại tiếp tục nhíu hàng lông mày xinh đẹp của anh ta, lẩm bẩm: “Là như thế sao?”

Có thể nhìn ra, đứa trẻ này vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ bởi cơn sốt, nếu không những lời này của tôi sao lừa nổi anh ta. Không thể không nói, tôi càng thích Cố Dung Dịch khi bị sốt, ngốc một chút mới hay.

Ăn xong, Cố Dung Dịch thấy mệt nên quay về giường nghỉ ngơi. Tôi thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, liền đi đón Khỉ Con về nhà.

Tối đến khi đi ngủ, tôi trần trọc mãi không thấy buồn ngủ, trong đầu chỉ nghĩ đến bầu không khí mờ ám giữa tôi và Cố Dung Dịch lúc chiều. Tôi thấy có chút hổ thẹn, dù cho có ý dâm cũng không thể có ý dâm với Cố Dung Dịch, người ta dù gì vẫn chưa kết hôn. Dựa theo tiêu chuẩn của xã hội này, anh ta cũng coi như đàn ông trai tráng, hợp tiêu chuẩn.

Con người tôi khá tuân thủ quy tắc của xã hội, tôi cho rằng phụ nữ sau khi ly hôn, muốn tìm một người đàn ông khác kết hôn nên tìm một người đàn ông đã từng ly hôn giống mình. Không phải tự coi thường chính mình hay có tư tưởng nam tôn nữ ti[1], tôi chỉ cảm thấy như thế này mới công bằng một chút. Suy cho cùng mọi người đều từng ly hôn, ai cũng không nợ ai, ai cũng không kém hơn ai, ở bên nhau mới dễ dàng.

[1] Một quan niệm phong kiến lạc hậu, cho rằng đàn ông là đáng kính trọng, đàn bà là đáng khinh.

Bởi thế dù Cố Dung Dịch là đàn ông, lại có ngoại hình ưa nhìn, nghề nghiệp ổn định nhưng tôi chưa hề có ý nghĩ gì với anh ta. Nhưng hôm nay rốt cuộc vì sao lại thế? Nói thật, trước nay trong đầu tôi không hề có nhiều ý nghĩ trăng hoa như thế đâu.

Lẽ nào thật sự đúng như câu nói ‘no ám thì nghĩ đến chuyện dâm dục’? Tôi cảm thấy xấu hổ tột cùng cho cái tư tưởng xấu xa này của mình.

41. Chương 41

Mặc kệ xấu hổ thế nào, ít nhất kết quả tốt là được rồi.

Tôi và Cố Dung Dịch cứ thế hòa hợp như lúc đầu, đương nhiên cái “như lúc đầu” này chỉ là mặt ngoài. Bởi vì chút mờ ám kia mà về sau trong giao tiếp cùng với Cố Dung Dịch, tôi vẫn gắng giữ khoảng cách, cố tránh hiểu lầm.

Tôi vẫn luôn tin tưởng rằng, không có tình cảm thuần khiết giữa nam và nữ, vậy nên phải chú ý khoảng cách.

Nhưng Khỉ Con lại không kiêng kị những điều này.

Khỉ Con thật sự rất thích Cố Dung Dịch, mỗi lần Cố Dung Dịch tới nhà là nhào lên ôm lấy đùi anh ta làm nũng. Mà Cố Dung Dịch cũng rất thích Khỉ Con. Dù sao trong mắt người lớn, mũm mĩm như Khỉ Con rất được hoan nghênh.

Cố Dung Dịch bận bịu nhiều việc, thời gian nghỉ ngơi hầu hết dùng để ngủ bù và ở nhà xem sách chuyên ngành, về cơ bản chính là một trạch nam điển hình. Thỉnh thoảng có thời gian rảnh là cùng tôi và Khỉ Con đi siêu thị mua đồ, tiện thể trả tiền – xem ra anh ta không thích ăn chợ mãi đây mà.

Nhưng mỗi lần đi siêu thị, anh ta luôn không vừa lòng với việc tôi mua đồ ăn vặt. Nếu tôi không nghe, cứ cố ý ném vào xe đẩy, thì suốt cả dọc đường đi anh ta sẽ lẩm nhẩm bên tai tôi: “Khoai tây chiên chứa hàm lượng muối cao, sẽ dễ dẫn tới bệnh cao huyết áp, lượng máu trong thận không thể duy trì ở mức bình thường, sẽ gây ra bệnh tiểu đường... Bánh quy chứa nhiều chất phụ gia, chất bảo quản, còn có axit phốt pho ric là nguyên nhân gây ra hiện tượng loãng xương, gia tăng tỉ lệ gãy xương... Kem khiến dạ dày bị kích thích mạnh, làm mạch máu thành dạ dày co lại, giảm bớt sự phân bố của dịch tiêu hóa, sẽ khiến cho màng nhầy bảo vệ dạ dày suy yếu, dẫn tới viêm tràng vị cấp tính và rối loạn chức năng tràng vị...”

Bạn có biết Tôn Ngộ Không chết thế nào không? Chính là bị Đường Tăng niệm chết.

Đối mặt với những lời lẩm nhẩm tàn ác của Cố Dung Dịch, tôi chỉ có thể đầu hàng, đem đồ ăn vặt trả về chỗ cũ.

Sau khi tôi trả đồ ăn vặt, Cố Dung Dịch bắt đầu di chuyển mục tiêu sang dạy dỗ Khỉ Con. Thật ra tôi dạy dỗ Khỉ Con rất nghiêm khắc, mỗi lần dẫn con bé tới siêu thị đều chỉ cho phép con bé mua một loại đồ ăn vặt. Cho nên mỗi lần như vậy Khỉ Con đều ôm chặt đồ ăn vặt vào lòng, giống như ôm Ngõ Ngạn Tổ vậy, nói thế nào cũng không chịu buông tay.

Cố Dung Dịch bắt đầu dùng lời lẽ mà trẻ nhỏ có thể hiểu được khuyên Khỉ Con: “Ăn kẹo sẽ sinh ra sâu, sâu sẽ ăn răng, sẽ biến răng thành màu đen cực kỳ xấu xí, cho nên nghe lời chú, ngoan, bỏ qua túi kẹo này nhá.”

Khỉ Con chớp chớp đôi mắt, ngược gương mặt bánh bao lên, đưa bàn tay ngắn thịt của nó chỉ vào kẹo sữa con thỏ trên giá hàng sau lưng Cố Dung Dịch, nói: “Chú... mua...”

Đây rõ ràng là không cho Cố Dung Dịch tí mặt mũi nào, mà tôi thấy theo tính cách của Cố Dung Dịch, chắc chắn sẽ nổ ra một trận oanh tạc ngôn ngữ với Khỉ Con lần nữa.

Quá tàn bạo, quá tàn khốc, tôi nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn thẳng.

Nhưng sau đó, tôi nghe được giọng nói trầm thấp yêu chiều của Cố Dung Dịch: “Được, mua.”

Thiếu chút nữa là tôi nổi cáu: “Hồi học môn đạo đức, thầy giáo không dạy anh không được phân biệt đối xử à?”

Cố Dung Dịch khẽ lườm tôi một cái, nói: “Tuổi thơ là để vui chơi, bánh bao là để yêu thương.”

Nói xong anh ta nhét một bịch lớn kẹo sữa con thỏ vào lòng Khỉ Con, rồi cùng nó bước đi.

Tôi ghen đến nội thương, chỉ hận mình sinh ra không có gương mặt bánh bao.

Sau khi về nhà, tôi ôm trái tim nhỏ bị vỡ vụn tiến vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối, Khỉ Con một bên ôm bịch kẹo sữa xem phim hoạt hình, một bên ôm đùi Cố Dung Dịch.

Phim hoạt hình “Cừu vui vẻ và Sói xám” vừa lúc chiếu đến cảnh Lọ Lem gọi Sói xám là “ba”, giọng nói ngây thơ ngọt ngào kia thật khiến người ta yêu thương mà.

Tôi đổ dầu vào trong chảo nóng, bỗng nghe thấy Khỉ Con bắt chước Lọ Lem gọi “ba”.

Lúc đầu tôi không để ý, nhưng càng nghe càng thấy có gì đó không ổn, quay đầu nhìn, phát hiện Khỉ Con thế mà lại quay sang gọi Cố Dung Dịch là ba!

Mà Cố Dung Dịch ngồi trên sofa, nhìn Khỉ Con rất dịu dàng.

Toàn thân tôi toát ra mồ hôi lạnh, tình cảnh này quá xấu hổ, thật sự không biết phải gỡ ra thế nào.

Cũng may ông trời cứu vớt tôi, dầu trong chảo bởi vì quá nóng, lúc này đột nhiên bùng cháy, ngọn lửa bốc lên cực cao, tình hình vô cùng nguy hiểm.

Cố Dung Dịch di chuyển đôi chân dài, hai ba bước đã chạy tới cầm lấy cái vung đập chảo lại, ngọn lửa ngay lập tức bị dập tắt, ngăn chặn tình huống nguy hiểm xảy ra.

Một hồi chuông cắt ngang, tình cảnh xấu hổ vừa rồi đã bị tôi phá vỡ.

Tuy trận hỏa này khiến phòng bếp trở nên hỗn loạn nhếch nhác, nhưng trong lòng tôi vẫn phải cảm ơn trận hỏa hoạn này, nếu không có nó, không biết tôi sẽ phải đối mặt với sự xấu hổ do Khỉ Con nói bậy tạo ra như thế nào nữa.

Bữa cơm sau đó là bữa cơm khẩn trương nhất mà tôi từng trải qua, để tránh cho Khỉ Con tiếp tục nói bậy, mỗi khi Khỉ Con định mở miệng là tôi dứt một miếng đồ ăn vào trong miệng nó, ngăn cho nó không được nói chuyện.

Con bé bị tôi dứt đến nỗi hai má luôn trong trạng thái phình to, trông càng giống bánh bao hơn.

Vất vả lắm mới tới lúc Cố Dung Dịch về nhà, cả người tôi như được thả lỏng, nhưng ngay lúc tiễn Cố Dung Dịch ở cửa, Khỉ Con bỗng xông tới, vẫy vẫy đôi bàn tay mập mập với Cố Dung Dịch, nói: “Tạm biệt ba.”

Tôi khóc ròng, con gái à, đây là con muốn mẹ phóng hỏa đốt nhà mới bằng lòng sao?

Cố Dung Dịch nắm bàn tay của Khỉ Con, tiếp tục cười dịu dàng như nước.

Ngay thời điểm nguy cấp, tôi chỉ có thể cười xòa: “Ha ha ha, trẻ con không hiểu chuyện, gọi lung tung, chớ để trong lòng.”

Cố Dung Dịch cúi đầu hôn lên bàn tay của Khỉ Con, thấp giọng nói: “Tôi cảm thấy rất tuyệt.”

Câu này của Cố Dung Dịch có hàm ý vô cùng phong phú, mặc kệ là ý đơn giản hay phức tạp, tôi đều không rõ, vậy nên đành bỏ qua.

Tôi dùng nhân phẩm không còn lại mấy phần của chính mình thề rằng, tôi tuyệt đối không hề xúi giục Khỉ Con đi nhận cha lung tung, trên thực tế, vì để cho Khỉ Con có một tuổi thơ vui vẻ, tôi chưa bao giờ nói với nó những chuyện buồn bực giữa tôi và Đồng Thừa Nghiệp. Kể từ khi Khỉ Con bắt đầu hiểu chuyện, tôi đã nói cho nó, thật ra bố nó rất yêu thương nó, nhưng bởi vì phải làm việc ở xa, cho nên mới không ở cùng với nó được.

Cũng có bạn bè khuyên tôi, bảo tôi nên nói cho Khỉ Con biết những chuyện đã xảy ra, để cho nó biết rằng chính cha nó là đầu số phá hoại gia đình hoàn chỉnh của nó.

Nói thật, làm thế có thể sẽ hả được giận, nhưng đồng thời sẽ tạo ra cho Khỉ Con vết thương mãi mãi.

Những chuyện bẩn thỉu của Đồng Thừa Nghiệp và Quyển Quyển thiếu chút nữa đã hủy diệt tôi, tôi không hi vọng con gái mình cũng vì chuyện đó mà bị tổn thương nữa.

Tôi sẽ cố gắng che giấu sự thật hết sức có thể, cho tới khi không còn cách nào che giấu được mới thôi.

Tôi làm thế không phải vì tôi là thánh mẫu, cũng không phải do tôi yếu đuối, mà tôi chỉ vì con gái mình.

Tôi không hi vọng những thứ dơ bẩn đó sẽ phá hủy tuổi thơ của nó.

Đợi sau khi Cố Dung Dịch rời đi, tôi bèn nghiêm khắc giảng giải cho Khỉ Con, về sau không được gọi ba bà bầu.

Khỉ Con hi hi ha ha che miệng cười, hoàn toàn không cho lời tôi nói vào tai.

Tôi cảm thấy choáng váng cả đầu.

Đảo mắt, hôn lễ của Tô Vũ và Huống Đạt đã tới gần.

Lúc trước tôi giúp Tô Vũ thiết kế bìa thiệp cưới, trên đó là bức tranh chibi hai người bọn họ. Tô Vũ cực kì thích, liên tục nói cảm ơn. Vốn cô ấy định trả phí thiết kế cho tôi, nhưng thấy tôi nhất quyết không nhận, thế nên cô ấy mua tặng tôi một bộ đồ trang điểm, còn mua rất nhiều đồ chơi cho Khỉ Con.

Hai anh em Tô Vũ và Cố Dung Dịch đều là người giỏi đối nhân xử thế, tuyệt đối không bao giờ để người khác chịu thiệt, cho nên tôi đoán cha mẹ của họ chắc cũng là người hiền lành.

Thật ra nhiều khi, nhân phẩm của cha mẹ sẽ di truyền cho con cái.

Trên Weibo có độc giả chat riêng cho tôi, hỏi làm sao mới có thể tránh gả cho đàn ông đê tiện, tôi liền trả lời là: hãy xem gia đình anh ta.

Lúc yêu, mọi người thường che giấu đi khuyết điểm của mình, cho nên rất nhiều cô gái bị biểu hiện giả dối của tình yêu cuồng nhiệt làm mờ mắt, không thấy rõ được phẩm chất thật của đàn ông.

Mà phương pháp đơn giản nhất là quan sát gia đình và cha mẹ anh ta.

Nếu một người đàn ông có gia đình hòa thuận, cha mẹ hiền lành, thì mưa dầm thấm lâu, người đàn ông này nhất định cũng có quan điểm chính xác về gia đình, tâm địa cũng thuần lương, khả năng đối tính thành cặn bã là rất nhỏ.

Còn nếu một người đàn ông sinh ra trong một gia đình tan nát, hoặc nhân cách cha mẹ độc ác, thì mưa dầm thấm lâu, người đàn ông này sẽ khó có nhận định đúng về gia đình, phẩm chất cũng chịu ảnh hưởng, khả năng biến thành cặn bã là rất lớn.

Người xưa có câu ‘Mua heo xem chuồng’, câu này tuy hơi thô bỉ nhưng lại rất chính xác.

Là bạn và cũng là người thiết kế thiệp mời, đương nhiên tôi được mời tham dự tiệc cưới của Tô Vũ và Huống Đạt. Buổi tối trước tiệc cưới, đắp mặt nạ xong tôi chuẩn bị ngủ, bỗng nhận được điện thoại của Triệu Khiết.

Sau khi từ chức, tôi vẫn hay nói chuyện phiếm trên mạng với Triệu Khiết. Con người của Triệu Khiết tuy rất thích hư vinh, lại thích lên mặt ỷ ma cũ hiếp ma mới, nhưng trừ những cái đó ra thì không có khuyết điểm gì, hơn nữa, khi cô ấy đã coi bạn là bạn bè, cô ấy sẽ vì bạn mà không tiếc mạng sống, rất nghĩa khí.

Hai tháng qua, bỗng dưng Triệu Khiết không hề liên lạc với tôi, mà cũng bởi vì công việc bận rộn nên tôi cũng không quan tâm tới cô ấy mấy, cho nên khi nhận được điện thoại của cô ấy tôi có chút bất ngờ, trực giác nói cho tôi biết rằng cô ấy đã xảy ra chuyện.

Quả nhiên, giọng nói của Triệu Khiết rất suy sụp và mệt mỏi: “Ninh Chân, tôi không tìm được ai để nói chuyện, chỉ có thể tìm đến cô.”

“Làm sao vậy?” Lòng tôi có chút thất lại hỏi.

Từ trước đến nay Triệu Khiết là người cực kỳ hào sảng mạnh mẽ, tôi chưa từng nghe thấy giọng cô ấy thê lương như thế, giống như tất cả sức sống và sinh mệnh đều biến đi hết.

“Mặc kệ tôi náo loạn thế nào, ầm ỉ ra sao, anh ta cũng vẫn ở cùng với người phụ nữ đó, căn bản không thể tách nổi... tôi quá mệt mỏi rồi. Có đôi khi nghĩ lại mà thấy thật ghê tởm, anh ta vừa mới đụng chạm với người đàn bà đó, lại trở về ngủ trên giường của tôi. Có đôi khi ở cạnh anh ta, nhưng tôi có thể nhận ra tâm tư của anh ta đã sớm bay đến chỗ người đàn bà đó, chỉ còn lại thể xác. Cuộc sống như vậy, thực sự... không còn ý nghĩa gì nữa.”

Nghe xong những lời cô ấy nói, tôi khuyên: “Chị Triệu, nếu chị cảm thấy cuộc hôn nhân này chỉ khiến chị càng thêm đau khổ không chịu được nữa, chị bằng kết thúc đi.”

Đầu bên kia điện thoại thoáng trầm mặc, tôi thậm chí có thể tưởng tượng ra tư thế Triệu Khiết khẽ lắc đầu, cô ấy nói: “Tôi không dám, sau khi li hôn, tôi phải đối mặt thế nào với ánh mắt của người thân, đồng nghiệp, và bạn bè đây? Tôi không dám tưởng tượng tới cảnh tôi sẽ lẻ loi một mình. Ninh Chân... Cô nói tôi phải làm gì đi?”

Tôi chỉ thấy chua xót: “Chị Triệu, đây là hôn nhân của chị, là cuộc sống của chị, không có ai có thể quyết định thay chị. Cho dù chị lựa chọn li hôn hay tiếp tục sống cùng anh ta, tôi đều ủng hộ chị, nhưng điều kiện trước hết là hi vọng chị sống vui vẻ. Nếu chị muốn được yêu, vậy thì chị hãy quyết tâm li hôn với chồng chị đi, đừng cảm theo đuổi tình cảm của mình. Nếu chị muốn thực tế, vậy thì không cần nữa, chị cứ cùng bạn bè ra ngoài mua sắm, du lịch, hưởng thụ cuộc sống vật chất mang lại. Chị Triệu, mọi việc không thể quá vẹn toàn, chị lựa chọn cái này, nhất định phải từ bỏ cái khác.”

42. Chương 42

Kỳ thực khi đối mặt với việc chồng ngoại tình, chỉ có hai con đường có thể đi.

Một là giống như Dương Dung, coi nhẹ tình cảm, coi trọng vật chất, tiếp tục chung sống với chồng.

Hai là giống như tôi, kiên quyết li hôn, dù cho cực khổ nhưng ít nhất có thể giữ được tình cảm của bản thân.

Tôi và Dương Dung cầu nhân được nhân, đều có niềm vui của chính mình.

Nhưng như Triệu Khiết, vừa muốn nhu cầu về mặt vật chất, lại không từ bỏ được tình cảm, sẽ rất đau khổ.

Triệu Khiết hoàn toàn không để tâm lời tôi nói, thực ra cô ấy cũng chỉ muốn tìm một người tâm sự mà thôi. Tôi nói với cô ấy, sau này trong lòng không thoải mái có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào. Sau khi cảm ơn tôi xong, Triệu Khiết liền cúp điện thoại.

Giọng Triệu Khiết tràn đầy mệt mỏi, có thể nhìn ra trạng thái tinh thần của cô ấy gần đây không tốt.

Sự thực về người chồng ngoại tình giống như một con dao.

Tôi dùng con dao ấy chặt đứt đôi chân mình, cứu bản thân ra khỏi vũng bùn của hôn nhân, dù dựa vào đôi chân tập tễnh đầm máu thế nhưng cuộc sống sau này lại thanh thản, tự do và đương nhiên có cả vui vẻ.

Dương Dung cắt bỏ con tim mình, vứt bỏ yêu cầu về một mối tình trọn vẹn, lòng cô ấy sau này sẽ mất đi cảm giác, trở nên chai lì, thế nhưng lại hưởng một cuộc sống đầy đủ thoải mái về vật chất.

Còn Triệu Khiết, cô ấy không có dũng cảm để tàn nhẫn với chính mình, để mặc cho con dao kia từng ngày từng ngày khứa vào da thịt, sự dày vò ấy có hay chăng là nỗi đau khổ đến khôn cùng.

Cuộc điện thoại của Triệu Khiết khiến cho cả đêm tôi đều nghĩ đến hôn nhân, trần trọc đến nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tôi bị tiếng chuông cửa bấm riết không tha đánh thức. Đầu óc tôi quay cuồng lao đảo đi ra mở cửa, ngoài cửa là Cố Dung Dịch với một thân comple giày da sáng bóng.

Nhìn thời gian, mới chín giờ, tôi hít một hơi sâu, dùng giọng rất ân cần nhưng ẩn giấu sát khí nói: “Tốt nhất là anh có lí do chính đáng để khua tôi dậy, nếu không anh cẩn thận cái mạng mình đấy!”

Anh ta rất bình tĩnh: “Hôm nay là đám cưới của em gái và bạn tốt của tôi, cô nên đi sớm một chút.”

Tôi nghiêng rằng: “Thân là anh của cô dâu, bạn tốt của chú rể, năm giờ sáng đã đến nhà hàng, cái này tôi không phản đối, thế nhưng khách thường như tôi mười giờ tới cũng không coi là muộn, anh gọi tôi dậy sớm thế làm cái khi gì?”

“Cô không phải khách thường.” Ý cười lóe qua nơi khóe mắt Cố Dung Dịch: “Cô là bạn đi cùng của tôi.”

Thời tiết hôm nay rất đẹp, bầu trời trong xanh, ánh mặt trời ấm áp mới nhú, khi Cố Dung Dịch nói lời này, trong mắt có tia sáng ấm áp dịu dàng. Tôi ngẩng nhìn, trái tim nhỏ bé không kìm được mà đập thình thịch, tốc độ tăng gấp đôi bình thường, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Anh sốt đến ngơ người ra rồi à, sao tôi lại thành bạn gái của anh được?”

Cố Dung Dịch buông tay: “Tôi là người đã ba mốt tuổi đầu mà chuyện hôn nhân vẫn chẳng thấy tầm hơi đâu, mẹ tôi rất sốt ruột, hôm nay nhất định sẽ lâm nhảm trong tiệc cưới của Tô Vũ: “Nhìn đi nhìn đi nhìn đi, em gái kém anh tám tuổi cũng kết hôn rồi, anh còn định kéo dài đến bao giờ?”. Cho nên hôm nay tôi hi vọng cô có thể giả làm bạn gái của tôi, giúp tôi thoát khỏi những câu lâm nhảm của mẹ.”

Lời giải thích của Cố Dung Dịch khiến tôi thở phào một hơi, trái tim bé nhỏ không đập loạn nữa, cả người cũng thả lỏng, tôi vừa đến nhà tắm đánh răng vừa mở miệng với cái miệng đầy bọt: “Nếu như mẹ anh biết bạn gái anh là người mẹ đơn thân đeo bông thêm đứa con, đoán chừng sẽ khóc ngất đi trong tiệc cưới của em anh cho xem.”

Lúc đó, Cố Dung Dịch đứng bên cửa nhà tắm, nhìn qua chiếc gương, hàng lông mày đang nhíu lại của anh ta trông thật cách điệu, anh ta trầm giọng nói: “Mẹ đơn thân thì làm sao, mẹ tôi khi xưa cũng mang theo tôi mà gả cho cha dượng tôi đó thôi.”

Đi sâu vào vấn đề này có chút nguy hiểm, tôi chuyên tâm đánh răng, không muốn tiếp lời nữa.

Đánh răng rửa mặt xong, tôi theo Cố Dung Dịch lên xe, đi thẳng đến nhà hàng.

Việc ở đám cưới nhiều chất đông, Cố Dung Dịch vừa mới đến đã bị tóm đi làm chân “lao động”. Tôi quả thật rảnh đến phát chán, đành đi dạo quanh nhà hàng. Đại sảnh tiệc cưới trang hoàng rất mơ mộng, mỹ lệ, hoa tươi và những tấm vải sa trên trần nhà kiểu Rome, bực lễ thủy tinh chữ T trong suốt, tháp champagne óng ánh.

Mỗi cảnh sắc đều làm mất người mê loạn.

Đây là bữa tiệc đẹp nhất trong lòng người con gái.

Sau bữa tiệc, sẽ phải thu lại tính khí của mình, bắt đầu chăm chổng dạy con, bước vào giai đoạn của một cuộc sống mới.

Tôi cũng từng có một đám cưới như thế. Còn nhớ hôm ấy vô cùng bận rộn, năm giờ sáng đã bị lôi dậy để trang điểm, sau đó phải đứng trước cổng nhà hàng đón khách, sau nữa còn phải vào trong tiếp khách, cười cả ngày đến mức mặt cứng đờ, hai chân tê dại. Về đến nhà tiền mừng cưới cũng chẳng có sức mà đếm, gục đầu xuống giường ngủ.

Ký ức về ngày ôm ấy dường như đã từ rất lâu rồi, tựa như đóa hoa bồ công anh, bị cơn gió mang tên thời gian thổi bay đi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại kêu, thật không ngờ người gọi tới lại là người lâu ngày không gặp – Đồng Thừa Nghiệp.

Anh ta đề nghị muốn đón Khỉ Con đến thành phố D ở hai ngày, tôi không nghĩ ngợi gì mà từ chối ngay.

Anh ta có chút tức giận: “Ninh Chân, khi xưa lúc li hôn cô không phải cô nói đến là dễ nghe sao? Gì mà tôi có thể đến thăm Khỉ Con bất cứ lúc nào, bây giờ tôi muốn đón con đến chơi hai ngày, sao lại không được hả?”

Tôi hít sâu, giải thích: “Ở đâu đều được nhưng nhất quyết không được ở thành phố D, bởi vì Quyển Quyển ở thành phố D. Dựa vào tính tình của anh, rất có khả năng sẽ làm ra cái hành vi đưa con tôi gặp mặt bạn gái bé nhỏ của anh. Con gái vẫn còn nhỏ, có thể còn chưa hiểu, nhưng nếu như con lớn rồi, biết được anh

từng đưa nó đến trước mặt người phụ nữ đã phá hoại gia đình của nó, đối với nó mà nói chính là một loại tổn thương, thân làm mẹ của nó, tôi không cho phép.”

Tôi hiểu rõ con người Quyển Quyển và Đồng Thừa Nghiệp, hai người bọn họ ấu trĩ và ích kỷ, chỉ biết lo đến cảm nhận của chính mình mà không mấy may suy nghĩ đến sự tổn thương đối với con.

Khỉ Con là tất cả của tôi, tôi sẽ dùng hết sức mình để bảo vệ nó.

Ở đầu bên kia điện thoại, Đồng Thừa Nghiệp cười lạnh: “Ninh Chân, dù cho tôi mang con đến gặp cô ấy, đó cũng là chuyện của tôi và con, liên quan gì đến cô.”

Câu nói này rất quen thuộc.

Trong những ngày ở cũ, Đồng Thừa Nghiệp bận dẫu với Quyển Quyển, họa thì một tuần mới có hôm về thăm con, khi ấy tôi phần nộ chỉ trích anh ta, anh ta lại lạnh lùng trả lời: “Đó là chuyện giữa tôi và con gái, liên quan gì đến cô.”

Còn giờ phút này, tôi nói: “Không sai, đây quả thật là chuyện giữa anh và con gái, nên để con gái quyết định. Vậy thì, chúng ta hãy đợi đến khi con gái lớn lên, biết được mối quan hệ của anh và Quyển Quyển hẳn quyết định có về thành phố D hay không, có muốn đi gặp Quyển Quyển hay không. Nếu như đến lúc đó con đồng ý, Ninh Chân tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản.”

Đồng Thừa Nghiệp dường như nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ninh Chân, cô như thế này chẳng phải là mượn con gái để phát uy sao, khi ấy cô bảo buông tay rồi cơ mà, sao bây giờ trong giọng nói lại chứa cảm xúc thế hả?”

Tôi bỗng bật cười: “Ý của anh là, tôi vẫn còn đố kị Quyển Quyển, vẫn chưa cho qua được quãng thời gian đó đúng không. Anh nhầm to rồi, tôi đây chẳng phải là lưu luyến mà là đoạn tuyệt. Anh biết được sự khác nhau của hai từ đó không, không biết cũng chẳng sao, để cô giáo Ninh dạy cho anh. Đối tượng của lưu luyến đều là thứ đẹp đẽ, sạch sẽ, đối tượng của đoạn tuyệt đều là thứ xấu xa, bẩn thỉu. Nói rõ ràng như thế anh chắc cũng hiểu rồi chứ. Bây giờ tôi đang tham gia đám cưới của bạn, phải chủ động đoạn tuyệt thứ bẩn thỉu, cho nên tôi phải nhanh nhanh cúp điện thoại rồi, đừng tức giận nhé, bye bye.”

Tôi biết, Đồng Thừa Nghiệp ở đầu bên kia điện thoại đang tức đến phát điên, chắc chắn chỉ hận không thể chém tôi hai nhát.

Tôi của bây giờ, thích “được” hận hơn là được thương hại.

Hận chứng tỏ tôi làm tổn thương người khác, còn thương hại chứng tỏ tôi bị người khác làm tổn thương.

Con người đều ích kỷ, tôi cam tâm tình nguyện chọn làm kẻ bị hận.

Tôi biết mình thay đổi rồi, trong cơn bão táp mưa sa của gian khổ tôi được tẩy rửa thành một Ninh Chân hoàn toàn mới.

Ninh Chân trước đây là một con ốc sên, vừa yếu đuối vừa dính dớp, bị tổn thương cũng chỉ biết khóc hu hu tìm người kể khổ.

Còn Ninh Chân hiện tại đã học được cách “có thù tất báo”, anh kính tôi một thước tôi kính anh một trượng, nhưng anh đâm tôi một dao, tôi tuyệt đối vác con dao thái ra mà đuổi chém anh mười con phố.

Thái độ hiện tại của tôi khi đối diện với Đồng Thừa Nghiệp cũng thế, nếu như anh ta dùng cái lý thì tôi sẽ dùng thái độ hòa bình, coi như những chuyện trước đây chưa từng xảy ra mà ôn tồn nói chuyện với anh ta. Song, nếu như anh ta ngang ngược, thế thì xin lỗi tôi cũng có thể bùng phát “tình mẹ” trong phút chốc.

Trước khi đám cưới tiến hành, tôi bước vào đại sảnh, ngồi trong góc trốn mình. Thế nhưng Cố Dung Dịch không hổ danh là bác sĩ, đôi mắt kia còn tinh hơn cả mắt cú mèo, ép tôi kéo vào bàn chính.

Giây phút ấy tôi bị vô số đôi mắt nhìn vào đánh giá, khí chất khiêm tốn cứ như thế bị Cố Dung Dịch làm sụp đổ.

“Bố mẹ, đây là Ninh Chân, là họa sĩ vẽ tranh minh họa, đúng rồi, còn nấu ăn rất ngon nữa.” Khi nói những lời này, Cố Dung Dịch ôm bả vai tôi.

Tôi đành miễn cưỡng để cho Cố Dung Dịch giới thiệu mình với mẹ và dượng anh ta.

Mẹ Cố Dung Dịch rất xinh đẹp, mặc dù tuổi đã cao nhưng nhìn qua khuôn mặt vẫn xinh đẹp tuyệt trần, mặt mày ôn hòa, là một người dễ gần. Bố dượng Cố Dung Dịch cả mái tóc đều đã bạc, tiếng cười thoải mái cởi mở, cũng là một người tốt.

Hai người nhìn tôi cười hiền từ, coi như qua cửa rồi. Đây là lần đầu tiên tôi diễn kịch, cả người cứng ngắc thành hòn đá.

Sau khi ngồi xuống, Cố Dung Dịch ghé vào tai tôi, khẽ nói: “Thả lỏng chút, sau khi về nhất định sẽ cho cô ăn đồ ăn vặt cả ngày.”

Tôi cho rằng Cố Dung Dịch coi tôi là Khỉ Con rồi.

Mẹ Huống Đạt rất cởi mở, cười hỏi Cố Dung Dịch: “Dung Dịch này, cháu xem em cháu đã kết hôn rồi, thế cháu và Ninh Chân định bao giờ tổ chức chuyện vui đây?”

Câu nói này thành công thu hút tất cả sự chú ý của mọi người trên bàn lên tôi, tôi chỉ có thể thẹn thùng cúi đầu.

Tôi cho rằng kỹ năng diễn của mình đã rất cao, ai ngờ kỹ năng diễn của Cố Dung Dịch còn đỉnh hơn cả tôi, anh ta thể mà lại nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của tôi, nói với giọng điệu dào dạt tình ý: “Sắp rồi, sắp rồi.”

Sắp con khỉ! Có ai nhân lúc diễn mà sàm sỡ thế không!

Tôi thầm cắn chặt răng hòng rút tay ra, nhưng sức Cố Dung Dịch lớn, tôi dùng hết sức cũng chẳng mấy may xê dịch được. Tôi tức đến đầu bốc khói, mặt lạng thình, bí mật dùng giày cao gót dẫm mạnh vào chân Cố Dung Dịch.

Cố Dung Dịch cứ như được làm từ gang thép, chân không tránh, tay không buông.

Tôi đành từ bỏ, nắm thì nắm, dẫu sao tôi sinh con rồi, còn anh ta vẫn còn đang là trai dzin, tính ra tôi mới là người được lợi.

Thái độ của bố mẹ Cố Dung Dịch với tôi rất tốt, nhiệt tình đúng mực, khiến tôi thật thấy hổ thẹn vì đã lừa dối bọn họ.

Lần sau có đánh chết tôi rồi sống lại tôi cũng không giả mạo bạn gái Cố Dung Dịch, quá lừa dối tình cảm của hai người lớn.

43. Chương 43

Lúc này giờ lành đã đến, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu.

Cửa lớn hội trường tiệc cưới được mở rộng, Tô Vũ mặc áo cưới lộ vai, bước trên thảm đỏ, từ từ tiến vào. Làn da của Tô Vũ và Cố Dung Dịch đều được di truyền từ mẹ, trắng sáng mịn màng. Giờ phút này, Tô Vũ mặc chiếc áo cưới trắng tinh khôi, cả người toát lên ánh sáng thánh thiện.

Với sự dẫn dắt của MC, nghi thức hôn lễ từng bước được tiến hành: Mục sư chứng hôn, nghi thức cảm ơn, nghi thức trao nhẫn, bật sâm panh, uống chén rượu giao bôi...

Nhìn một lúc, tôi bỗng nhớ lại lời giới thiệu của người dẫn chương trình trong hôn lễ của tôi và Đồng Thừa Nghiệp hôm ấy: Họ vốn là hai con chim, được duyên phận chỉ đường dẫn lối, từ quê hương mỗi người bay tới cùng nơi, gặp gỡ, yêu nhau.

Tôi bỗng thấy hoang mang.

Tôi và Đồng Thừa Nghiệp vốn là hai người xa lạ, bởi vì tình yêu và hôn nhân mới trở thành người thân, cũng bởi vì tình yêu và hôn nhân tan vỡ mà biến thành kẻ thù, mà nay theo thời gian gột rửa, lại chuyển thành người xa lạ.

Vòng quanh một vòng, chúng tôi lại trở lại điểm bắt đầu.

Tôi chỉ cảm thấy phí công và gian khổ, dần nảy sinh nghi ngờ đối với tình yêu và hôn nhân.

Ý nghĩa tồn tại của tình yêu là sản sinh ra nhiều chất xúc tác làm con người ta vui sướng, từ đó làm cho cuộc sống thêm rực rỡ, tuy rằng đẹp đẽ nhưng nó có kỳ hạn, không có khả năng tồn tại mãi mãi.

Nếu thế thì ý nghĩa tồn tại của hôn nhân là gì – là danh chính ngôn thuận nuôi dạy đời sau, là mang cho phụ nữ cảm giác an toàn, là chứng minh sự chung thủy của đàn ông.

Nhưng đối với phụ nữ mà nói, hôn nhân thời nay không thể đảm bảo được cái gì cả, sự trả giá sau li hôn của đàn ông thì thấp, mà mức độ trừng phạt với ngoại tình lại rất nhỏ.

Trong hôn nhân, phụ nữ vĩnh viễn nằm ở thế yếu, cảm giác an toàn vẫn do tự mình định đoạt.

Vậy tình yêu và hôn nhân rốt cuộc có thể mang đến cho chúng ta cái gì đây?

Suy nghĩ miên man như thế, khiến tôi có chút xấu hổ - sao lại có thể nghĩ đến những vấn đề bi quan như thế trong hôn lễ người khác được chứ.

Trong lúc đang xấu hổ, bỗng nhiên Cố Dung Dịch lôi tôi dậy, hình như là kéo tới bục chữ T. Khi tôi phục hồi tinh thần, mới phát hiện rằng hôn lễ đã tiến hành tới bước cô dâu ném hoa cưới.

Truyền thuyết nói rằng, người nào bắt được hoa cưới, người đó sẽ là người kế tiếp kết hôn.

“Tôi đã kết hôn rồi, còn tham gia trò náo nhiệt này làm gì nữa?” Tôi vội vàng muốn xuống khỏi bục.

Nhưng Cố Dung Dịch lại giữ chặt lấy tôi, giọng nói của anh ta trầm ổn dịu dàng vang lên trong tiếng nhạc sôi động: “Kết hôn rồi vẫn có thể tái hôn.”

“Vớ vẩn.” Tôi có chút giận, nhẹ cấu tay anh ta.

Cố Dung Dịch nhìn tôi, trong đôi mắt kia như ánh lên vẻ thanh nhã yên bình: “Ninh Chân, vứt bỏ cái tự ti nhàm chán của cô đi có được không?”

Giọng nói của anh ta rất nhẹ, nhưng lại có lực sát thương rất lớn, tôi có cảm giác như tim mình bị vô số con dao bằng bông đâm vào, tuy không đau nhưng lại có cảm giác rung động.

Ánh mắt Cố Dung Dịch cực sắc, anh ta nhìn ra được nội tâm mà ngay cả bản thân tôi cũng bỏ qua.

Trong nơi tối tăm bí ẩn trong tim, tôi thật sự có chút tự ti về mặt tình cảm.

Cái sự tự ti này bắt nguồn từ sự đả kích trong cuộc hôn nhân thất bại, là từ sự suy sụp vì thất bại trong tình yêu, là sự bất công của một xã hội bất bình đẳng.

Tôi thường từ giũ những người phụ nữ li hôn, mà sau tự giũ, tôi cũng cất giấu sự tự ti.

Ý thức được điểm ấy, tôi nhất thời quên vùng vẫy, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Lúc này, trên khán đài phát ra những tiếng hét sung sướng, lập tức một luồng ánh sáng trắng bay thẳng tới hướng chúng tôi. Cố Dung Dịch không hổ là người cầm dao mổ, cực kỳ chuẩn xác mà đón được.

Đó là bó hoa của cô dâu mới, là hoa hồng trắng lãng mạn cao quý, nó mang ý nghĩa về một tình yêu thuần khiết.

Khóe miệng Cố Dung Dịch khẽ cười, nhét bó hoa vào tay tôi, tôi sững sờ nhận lấy, ngơ ngác lắng nghe tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh.

Bầu không khí vui sướng này đủ để hòa tan băng đá, một khắc này, mọi nghi hoặc trước kia trong lòng tôi đã có được lời giải đáp.

Tình yêu vốn ngắn ngủi, hôn nhân cũng thiếu sự bảo đảm, nhưng cả con trai lẫn con gái vẫn cứ phần đầu quên mình trong tình yêu, tiến vào hôn nhân, đơn giản là vì tình yêu và hôn nhân có thể mang tới cho người ta niềm hạnh phúc mà không gì có thể làm được.

Nhờ có tình yêu và hôn nhân, cuộc sống mới trở nên sống động đầy màu sắc.

Giữa trưa, tiệc cưới kết thúc, toàn bộ những người ở lại đều lên tầng hai chơi mạt chược. Tô Vũ chắc chắn đã nằm bẹp dí ở nhà quá lâu, nên tinh lực dồi dào, kiên quyết kéo tôi đánh cùng, nói rằng bọn họ có ba thiếu một, còn thiếu đúng một mình tôi.

“Ba thiếu một” còn khó cự tuyệt hơn cả “Gả cho anh”.

Tôi ngồi vào bàn mạt chược, Cố Dung Dịch cũng kéo một cái ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh tôi, lúc đầu tôi cho rằng Cố Dung Dịch không đánh, nhưng sau đó anh ta lên tiếng chỉ đường cho tôi, giúp tôi thắng vài ván.

“Vì sao anh không tự vào mà chơi đi?” Tôi hỏi.

Cố Dung Dịch dùng ánh mắt như tia laser quét quanh bàn mạt chược, nói: “Quá nhiều vi khuẩn.”

Trong nháy mắt, bốn người đang ngồi chơi trong đó có tôi đều cứng ngắc.

Cố Dung Dịch này đúng là tay giỏi lời khéo thù hận mà.

Tôi là kiểu người không có kỹ thuật tốt nhưng có vận khí tốt, còn Cố Dung Dịch lại là kiểu người có kỹ thuật tốt nhưng vận khí kém, mà hiện tại hai chúng tôi góp sức hợp tác, dĩ nhiên là đại sát tứ phương, thắng được đầy túi.

Đối diện tôi là một người bạn của Tô Vũ, lúc này trêu đùa: “Tô Vũ à, vợ chồng cậu đồng tâm hiệp lực, đáng lẽ phải một phát ăn tiền mới đúng chứ, sao cũng thua vậy?”

Tô Vũ nhìn tôi và Cố Dung Dịch, chớp chớp mắt nói: “Hai người họ cũng là đồng tâm mà, hơn nữa tình cảm giữa hai người đang yêu còn mãnh liệt hơn tình cảm vợ chồng nhiều, làm sao có thể không thắng chứ?”

Hàm ý trong câu nói này quá rõ ràng.

Tôi vốn cho rằng Tô Vũ và Huống Đạt đều biết hôm nay Cố Dung Dịch tới tìm tôi là để diễn kịch, nhưng không ngờ ngay cả hai người này cũng bị lừa rồi.

Tôi âm thầm lấy khuỷu tay huých huých vào người Cố Dung Dịch, ý bảo anh nói vài câu giải thích, ai dè cái người này chỉ hăng giọng, rồi khê cười nói: “Đừng lộn xộn, tất cả mọi người đều đang nhìn đây.”

Nói xong tất cả mọi người đều dùng ánh mắt “Ồi dào, không cần ân ái trước mắt chúng tôi đâu” mà nhìn bọn tôi cười.

Tôi cảm thấy mình hôm nay chắc chắn đã bị Cố Dung Dịch lên ý định gài bẫy từ trước, lần sau nấu cơm nhất định phải bỏ thật nhiều muối vào món anh ta thích ăn cho mặn chết anh ta đi.

Sau bữa cơm chiều, mọi người ai về nhà nấy, và dĩ nhiên, tôi về cùng đường với Cố Dung Dịch.

Màn đêm buông xuống, trên đường đèn điện sáng trưng, Cố Dung Dịch đang lái xe, bỗng dừng nói: “Chúng ta đi xem phim đi? Gần đây hình như mới chiếu một bộ phim bom tấn của Mỹ.”

Cô nam quả nữ đi xem phim? Không phải là chuyện để người ta nói ra nói vào sao.

Sau khi tôi từ chối, Cố Dung Dịch lại nói: “Nếu không thì đi dạo phố? Hay là cô muốn đi đâu, tôi đi cùng cô.”

Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, Cố Dung Dịch nói những thứ như đi xem phim, dạo phố, không phải là chuyện của những đôi uyên ương mới làm sao? Đồng thời kết hợp với hành vi lần biểu hiện của anh ta hôm nay, trong lòng tôi có chút lo lắng – không phải Cố Dung Dịch này diễn sâu đến mức không thoát được vai chứ.

Tôi cảm thấy, vẫn nên nói rõ ràng từ sớm thì hơn.

Sau khi cân nhắc, tôi nói: “Thôi, bị người khác thấy sẽ hiểu lầm.”

“Ý cô là, mọi người sẽ hiểu nhầm chúng ta là người yêu á.” Cố Dung Dịch chuyển tay lái, ngón tay trắng muốt cùng tay lái màu đen hình thành hai màu đối lập. Anh tạm dừng một lát, rồi tiếp tục mở miệng, cất giọng trầm thấp: “Bị hiểu nhầm là người yêu của tôi, đối với cô mà nói là rất phiền phức sao?”

Lúc này, xe đang dừng trước vạch đèn đỏ, trong đêm đen, người đi đường vội vã qua lại trước mũi xe.

Giống như là đời người.

Trong cuộc đời của mỗi người, đều có vô số người bước ngang qua, bạn sẽ không bao giờ biết, người nào chỉ dừng chân trong chốc lát, người nào sẽ ở lại lâu dài.

Tôi nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói: “Tôi chỉ cảm thấy, những hiểu lầm này, đối với chúng ta và bạn bè của chúng ta đều gây ra ảnh hưởng không tốt.”

Sau khi nói xong, tôi thấy bàn tay đặt trên vô lăng của Cố Dung Dịch hơi dùng lực, hiện rõ khớp xương trắng bệch.

Sau đó, chúng tôi không ai nói nữa, không khí lâm vào trầm mặc.

Tôi nghĩ mình và Cố Dung Dịch không thể nào trở lại quãng thời gian chung sống vui vẻ vô tư như trước đây được nữa.

Chúng tôi cứ thế im lặng cả đoạn đường về nhà, dừng xe, vào thang máy.

Bên cạnh là quả bom Cố Dung Dịch có thể phát nổ bất kì lúc nào, tôi cảm giác được sự xấu hổ trước nay chưa từng có, chỉ dám nhìn chăm chăm vào màn hình thang máy, hi vọng có thể nhanh đến nơi. Rất cuộc, thang máy cũng tới tầng nhà tôi, tôi âm thầm thở phào, đang định nói tạm biệt chuẩn bị ra khỏi thang thì cánh tay bỗng bị giữ lại.

Tôi giật mình nhìn Cố Dung Dịch, ngọn đèn trong thang máy rất sáng, chiếu rõ hình dáng khuôn mặt anh.

Cố Dung Dịch nhìn tôi, trong mắt như chứa cả hồ nước sâu thẳm, anh mở miệng, giọng nói thật thấp: “Ninh Chân, chúng ta ở bên nhau đi, lấy hôn nhân là mục tiêu tiến tới... Anh rất thật lòng.”

Anh nắm chặt cổ tay tôi, mạch máu của tôi đập mạnh trong bàn tay anh.

Tôi không hề nghi ngờ Cố Dung Dịch, với hiểu biết trong thời gian qua, tôi hiểu anh đối với tình cảm trước giờ đều rất chân thành.

Giờ phút này, khuôn mặt tuần tú trắng trẻo của anh càng hiện rõ, khí chất đó đủ khiến phụ nữ động tâm, bối rối.

Đúng là tôi đã động tâm rồi.

Nhưng vẫn cự tuyệt: “Cám ơn anh, nhưng chúng ta không hợp.”

Trong mắt Cố Dung Dịch hiện lên vẻ thất vọng sâu sắc, sâu đến nỗi khiến tôi không thở nổi.

“Muộn rồi, về nghỉ ngơi sớm đi.” Tôi gỡ tay ra khỏi bàn tay anh, mở cửa thang máy, dường như là chạy trốn ra ngoài.

Cố Dung Dịch là người tốt, là một người đàn ông tuyệt vời, là người đàn ông khiến tôi động tâm lần nữa. Tôi tin rằng nếu chúng tôi ở bên nhau, thời gian đó sẽ vô cùng vui vẻ.

Nhưng chúng tôi không hợp.

Ở cùng một chỗ với anh ấy, sự đối lập giữa chúng tôi có nhiều lắm.

Tôi từng kết hôn, có con, nhưng anh ấy thì chưa. Có lẽ hiện tại anh ấy cảm thấy điều này không có gì đáng ngại, nhưng kết hôn rồi, mỗi lần cãi nhau, anh ấy liệu có cảm thấy thiệt thòi? Rồi gây ra rạn nứt trong tình cảm của chúng tôi không?

Còn có, sau khi sinh Khỉ Con, tôi chưa từng nghĩ tới cuộc đời mình sẽ sinh thêm đứa thứ hai. Dù yêu thương Khỉ Con thế nào, trong lòng Cố Dung Dịch chắc chắn vẫn muốn có được cốt nhục của chính mình. Vậy thì nếu tôi và Cố Dung Dịch có em bé, tâm tình của Khỉ Con sẽ như thế nào đây?

Đúng vậy, nếu ở cùng một chỗ với Cố Dung Dịch, có quá nhiều vấn đề cần phải giải quyết, con đường tình cảm của chúng tôi cũng sẽ không dễ dàng.

Tôi không còn trẻ, chỉ muốn trải qua một cuộc tình vững chắc. Hai bên môn đăng hộ đối, điều kiện tương xứng, ở chung cũng thoải mái.

Tôi chỉ muốn một quả dưa bình thường, giá cả không đắt lắm, tươi sạch và dinh dưỡng. Nhưng Cố Dung Dịch lại là quả dưa độc nhất, hương vị rất ngon, nhưng giá cả xa xỉ.

Suy cho cùng là do tôi ích kỉ, về mặt tình cảm cũng không muốn mà cũng không dám trả ra cái giá quá đắt. Cứ như thế, tôi đã từ chối Cố Dung Dịch.

44. Chương 44

Tôi nói chuyện này với Thái Thái qua điện thoại.

Thái Thái nghe xong, trêu: “Ninh Chân, mày đúng là cảm thú, ngay đến nam thanh niên chưa lập gia đình cũng hại.”

Trêu đùa xong, cô ấy thu lại tiếng cười, nói nghiêm túc: “Vậy mày thật sự định từ bỏ anh chàng bác sĩ đẹp trai kia à? Không thấy tiếc sao?”

Tôi than: “Không bỏ thì biết làm thế nào? Tao cũng chẳng còn trẻ trung gì, ở bên Cố Dung Dịch, có quá nhiều khó khăn, quá nhiều trở ngại có thể lường trước được, bây giờ tao chẳng còn hơi sức đâu để khắc phục nó. Tình yêu có cuồng nhiệt hay có giày vò đến đâu cũng chỉ phù hợp với người trẻ tuổi, chúng ta vẫn nên giữ lại những gì còn sót lại của mình mà sống qua ngày thôi.”

“Tao nói này Ninh Chân, khi xưa mày với Vu Viễn ở bên nhau, cũng có thấy mày nghĩ nhiều như thế đâu nhỉ?” Thái Thái nhắc nhở: “Anh ta cũng không có con, nếu mày muốn ở bên anh ta, thế chẳng phải cũng đối mặt với vấn đề như thế này sao?”

Thật ra bây giờ nghĩ lại, lúc ở bên Vu Viễn tôi không hề suy nghĩ đến chuyện tương lai.

Người đàn ông hoàn mỹ như Vu Viễn, xuất hiện khi tôi đang rơi vào đáy sâu của sự đau khổ, thỏa mãn ước mơ được cứu vớt của tôi. Cho nên khi ấy tôi chìm đắm trong giấc mộng đó, trong tiềm thức tự động loại bỏ vấn đề hiện thực.

Đương nhiên, cuối cùng giấc mộng mang tên Vu Viễn vẫn bị bàn tay của hiện thực phá vỡ.

Còn tôi của ngày hôm nay, trải qua sự việc Vu Viễn, tôi đã vứt bỏ một cách triệt để những mơ mộng hào huyền, vững vàng chắc chắn mà dựa vào chính mình. Vậy nên trong vấn đề tình cảm, tôi càng trở nên hiện thực hơn, càng suy nghĩ cho lâu dài hơn.

Tôi nói những lời này cho Thái Thái nghe, Thái Thái yên lặng trong giây lát, sau đó nói: “Thật ra, Ninh Chân, tao cũng không biết nên khuyên mày gì nữa. Một mặt tao hi vọng mày mau mau tìm một người đàn ông phù hợp để ổn định cuộc sống, nên tao thấy mày từ chối anh chàng bác sĩ đẹp trai đó là đúng đắn, nhưng một mặt tao lại hi vọng mày có thể thuận theo tiếng lòng mà thoải mái yêu đương, thế nên lại cảm thấy mày từ chối anh chàng bác sĩ đó là không đúng.”

Sự do dự của Thái Thái cũng là sự do dự của chính tôi.

Kỳ thực, có ai lại không muốn đi theo tiếng gọi của tình yêu? Chỉ là muốn yêu cũng cần có dũng khí và sức lực.

Mà hiện tại, cả hai thứ này tôi đều thiếu.

Trong chuyện nam nữ tôi quá mức chính trực, cho nên trước nay không bao giờ tiếp tục làm bạn với người yêu cũ hoặc có những mối quan hệ nhạy cảm với mình. Mà hôm nay Cố Dung Dịch đã nói thẳng, tất nhiên chúng tôi sẽ không thể tiếp tục qua lại giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Vốn tôi cho rằng Cố Dung Dịch cũng nghĩ như vậy, nhưng ngày hôm sau đến giờ cơm tối, anh ta vẫn theo lệ cũ mà đến nhà tôi ăn cơm.

Đến cửa đều là khách, tôi không tiện từ chối, chỉ đành lủi thủi vào bếp nấu cơm, để Khỉ Con ở phòng khách chơi với Cố Dung Dịch. Lúc rửa rau tôi loáng thoáng nghe được tiếng bọn họ nói nhỏ với nhau, tiếng nói quá bé, dựng tai lên cũng không nghe thấy, tôi đành phải từ bỏ.

Tôi – một nữ thanh niên lớn tuổi đã li hôn kèm theo đứa con, tối qua vừa mới từ chối một nam thanh niên đẹp trai ngồi ngồi, tiền đồ rộng mở, mà hôm sau lại cùng ngồi ăn một bàn với chàng thanh niên đẹp trai ngồi ngồi, tiền đồ rộng mở ấy, tình cảnh này nhìn kiểu gì cũng thấy quái dị.

Để không khiến cho sự tình ngày càng trở nên phức tạp, tôi quyết định từ ngày mai sẽ mang Khỉ Con đến nhà bố mẹ ăn cơm.

Tôi nhắn tin cho Cố Dung Dịch, ra vẻ vô cùng đạo mạo, nghiêm trang mà nói gần đây mình bận về bài, thời gian gấp rút, nên quyết định mang theo Khỉ Con đến nhà bố mẹ ăn cơm, tạm thời sẽ không nấu cơm ở nhà.

Ý tứ rất rõ ràng, chính là hi vọng “ngài” về sau đừng đến nữa, chúng ta có duyên gặp lại, vô duyên thì bye bye nhé.

Cố Dung Dịch rất lịch sự, nhắn tin trả lời: “Ok, tôi biết rồi, nhưng dù công việc bận đến mức nào cũng phải chú trọng đến sức khỏe đấy.”

Tôi mọc rễ ở nhà bố mẹ đến chín giờ tối mới về, đứng dưới tòa nhà, tôi ngẩng đầu lên nhìn, thư phòng nhà Cố Dung Dịch phát ra ánh đèn vàng ấm áp, khiến cho màn đêm càng thêm tĩnh lặng.

Sự tĩnh lặng ấy hấp dẫn quá, đáng tiếc nó không thuộc về tôi.

Về đến nhà, tôi vừa tắm cho Khỉ Con vừa nghĩ từ nay về sau tôi với Cố Dung Dịch sẽ chấm hết. Có điều nghĩ kiểu gì thì trong lòng vẫn thấy nửa thoải mái nửa mất mát.

Tôi vốn cho rằng cơ hội gặp lại Cố Dung Dịch sẽ ít lại càng ít, thế nhưng người tính không bằng trời tính, tôi vừa mới tắm cho Khỉ Con xong không lâu thì đã phải gặp Cố Dung Dịch rồi.

Sự tình là do Khỉ Con tạo ra, không biết con bé bị làm sao, bỗng dưng ôm bụng kêu đau, ban đầu tôi định đưa con bé đi bệnh viện, nhưng con bé cứ khóc nháo đòi chú Dịch.

Tôi đành phải ôm con bé miễn cưỡng gõ cửa nhà Cố Dung Dịch, Cố Dung Dịch quả nhiên là đại nhân đại lượng, không tính toán so đo với tôi mấy chuyện tình tình ái ái, lập tức bế Khỉ Con đi kiểm tra.

Tôi vốn sợ Khỉ Con viêm ruột cấp tính gì đó, ai ngờ kết quả Cố Dung Dịch chẩn đoán ra lại khiến tôi dở khóc dở cười: Đó là do Khỉ Con ăn quá nhiều.

Khỉ Con sắp được ba tuổi, theo một người làm mẹ như tôi biết, Khỉ Con cái gì cũng tốt mỗi tội ăn khỏe.

Về cơ bản, mỗi lần tôi đưa con bé đi bệnh viện, tám mươi phần trăm bệnh tình là do ăn quá nhiều, khó tiêu hóa. Con nhà người ta lúc ăn cơm bố mẹ phải chạy theo sau đút dùng sức ép con ăn, ấy thế mà Khỉ Con nhà tôi lúc ăn cơm lại vác cái bụng tròn xoe chạy theo sau mông tôi mà đòi ăn cơm nữa.

Cố Dung Dịch lấy thuốc tiêu hóa ra đỡ Khỉ Con uống, tiếp đó lại giúp Khỉ Con mát xa huyết vị.

Khỉ Con trông giống như con chuột túi lười biếng nằm trong lòng Cố Dung Dịch, xem ra vô cùng hưởng thụ.

Ánh đèn trong phòng dịu dàng tựa như cát, tôi và Cố Dung Dịch ngồi trên chiếc sofa mềm mại, Khỉ Con nằm trong lòng Cố Dung Dịch, tập trung xem bộ phim hoạt hình trong TV.

Bức tranh an nhàn mà ấm áp này, thực sự đã chạm mạnh vào trái tim phủ đầy bụi bầy lâu nay của tôi.

Thứ mà tôi suốt đời theo đuổi, chẳng phải cũng chỉ là cảnh tượng một gia đình như thế này hay sao, tan làm, hai vợ chồng ngồi xem phim cùng con, với những lời chuyện trò câu được câu không.

Đây chính là thứ “thiên trường địa cửu” mà đại đa số phụ nữ đều khát vọng, năm tháng tĩnh lặng.

Dù có dùng sự nghiệp huy hoàng rộng mở, tiền tài vào như nước, tôi cũng không nguyện đổi.

Bởi vì trên thực tế, một gia đình êm đềm hạnh phúc còn khó có được hơn cả sự nghiệp, tiền tài.

Nguyện có được lòng người, bạc đầu không chia ly. Trong guồng quay của xã hội này, nguyện vọng ấy khó thành hiện thực đến nhường nào.

Tôi bỗng có chút cảm khái, nếu như ngay từ ban đầu tôi gặp được Cố Dung Dịch, thì sẽ tốt biết bao.

Thế nhưng không thể nào chạy theo thời gian, chúng ta vĩnh viễn không thể nào thay đổi được thể sự.

Trong lúc dòng suy tư đang phiêu dạt lên chín tầng mây, tôi bỗng nghe được giọng nói của Cố Dung Dịch: “Ninh Chân.”

“Hả?” Tôi ngỡ ngàng quay đầu nhìn về phía Cố Dung Dịch, đợi lời nói của anh ấy.

Anh ấy cũng quay đầu nhìn tôi, mặt mày tựa núi xa, mệnh mỏng mà mờ ảo. Anh ấy nhìn tôi một lúc lâu, nụ cười dần hiện lên khóe môi: “Không có gì... anh chỉ muốn gọi tên em thôi.”

Giữa chúng tôi, tựa như lại trùm lên một tấm màn mang tên “mơ ám”.

Lúc này, Khi Con đã nằm gọn trong lòng anh ấy ngủ, tôi nói khẽ: “Hôm nay làm phiền anh quá, muộn rồi, tôi đưa Khi Con về nhà ngủ đây.”

Tôi bế Khi Con từ trong vòng tay dịu dàng mà kiên định của Cố Dung Dịch, sự tiếp xúc gần gũi ấy không thể nào tránh khỏi da thịt tiếp xúc. Cơ thể anh có hương sữa tắm thơm nhẹ, làn da anh trơn bóng mà ấm áp, tư thế của anh thẳng tắp mà vững vàng.

Anh gọi tôi lại: “Ninh Chân, trong lòng em, từ đầu đến cuối anh là người không đáng tin cậy đúng không, thế nên em mới có quá nhiều cố kỵ đến thế.”

Giọng nói của anh trong đêm tối nghe sao trong trẻo, sao dịu dàng, thế nhưng lại pha chút gì đó thất bại nào nề.

Tim tôi chấn động.

Đúng thế, Cố Dung Dịch rất thông minh, nhìn anh cứ nghĩ anh là một con người khó gần, thế nhưng anh lại nhìn rõ thể sự và lòng người.

Trong khi tôi tưởng tượng ra những khó khăn, những cản trở sẽ có sau khi ở bên Cố Dung Dịch, vậy mà anh thì không.

Tôi quả thực đã nghĩ Cố Dung Dịch đến trình độ xấu xa nhất, tôi nghĩ rằng khi tình cảm của anh ấy đối với tôi trở nên mờ nhạt, xảy ra tranh chấp, tôi sẽ thấy tủi thân, tôi nghĩ sau khi có đứa con của chính anh, tình yêu dành cho Khi Con của anh ấy sẽ không còn đơn thuần như khi xưa nữa.

Thực ra đây cũng không phải là điều xấu, mà là chuyện thường tình của loài người.

Vẫn là câu nói ấy, không phải tôi không tin tưởng anh ấy, tôi chỉ không tin tưởng vào bản tính của con người.

Vết thương trong tình cảm của tôi quá nặng, tôi hiểu rõ một người đàn ông khi yêu bạn có thể quý trọng bạn tựa châu báu, thế nhưng khi anh ta không yêu bạn nữa thì anh ta có thể vứt bỏ bạn tựa như vứt bỏ một đôi giày rách.

Tôi không dám mở rộng lòng mình để toàn tâm tín nhiệm bất kỳ một người đàn ông nào nữa.

Tôi biết làm như thế sẽ không thể nào vui hết mình trong tình yêu, nhưng điều này đã trở thành cơ chế tự bảo vệ tình cảm của tôi.

Tôi buông mi nhìn khuôn mặt bánh bao đang ngủ say của Khi Con, giọng nói có chút khô cứng: “Cố Dung Dịch, không phải anh không tốt. Chỉ là... nếu như tôi gặp anh sớm hơn thì tốt biết bao nhiêu.”

“Nhưng Ninh Chân à, nếu như sớm gặp em, có lẽ anh sẽ không phải lòng với em.” Lời Cố Dung Dịch như hình với bóng: “Em biết không? Người anh yêu là Ninh Chân của hiện tại, là Ninh Chân đã trải qua những chuyện khó khăn nhưng vẫn kiên cường chống đỡ.”

Buổi tối, tôi nằm trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà, mà trần nhà ở đây là sàn nhà Cố Dung Dịch.

Tôi cứ cho rằng gặp nhau sớm một chút, chúng tôi sẽ có thể bỏ mặc tất cả mà yêu nhau, nhưng lời nói của Cố Dung Dịch lại khiến tôi rơi vào trầm tư.

Đúng thế, Ninh Chân trước đây và Ninh Chân hiện tại hoàn toàn không giống nhau, Cố Dung Dịch trước đây và Cố Dung Dịch của hiện tại cũng hoàn toàn khác nhau. Chúng tôi đều đã trải qua sự thất bại trong tình yêu và sự phức tạp của đời người, rồi từ đó mới trở thành chúng tôi của ngày hôm nay.

Cố Dung Dịch khi xưa trẻ trung, yêu tự do, Ninh Chân của khi xưa mềm yếu, thích dựa dẫm, hai con người này gặp nhau, khả năng lớn nhất chính là lướt qua nhau.

Cố Dung Dịch nói, người anh ấy yêu là tôi của hiện tại, là một Ninh Chân sau khi trải qua sự đả kích của hôn nhân thất bại vẫn có thể kiên cường tồn tại.

Lời nói như thế, tựa như dòng suối trong lành ấm áp, chảy qua trái tim tôi, sưởi ấm trái tim tôi.

Rất nhiều chuyện, Cố Dung Dịch không hỏi, tôi cũng không nói, nhưng anh ấy biết.

Sự ăn ý như thế khiến tôi cảm động, khiến tôi được an ủi.

Tuy nhiên cảm động là một chuyện, tiếp nhận lại là một chuyện khác.

Trong màn đêm đen, tôi phát ra tiếng thở dài.

Sáng ngày hôm sau, do sợ dạ dày Khỉ Con tiêu hóa không tốt nên tôi ninh cả nồi cháo cho con để ăn sáng. Khỉ Con là một đứa nhóc không thịt không vui, không dầu cũng không vui, vừa nhìn thấy bát cháo trắng rau dưa liền bĩu môi, nháo loạn đòi ăn trứng gà rán.

Tôi nhú mày: “Con quên tôi qua ôm bụng kêu đau rồi sao?”

Khỉ Con chớp đôi mắt đầy nước nói: “Con không đau, chú Cố cho con kẹo con mới kêu đau.”

Tôi nghe xong câu này liền thấy có gì đó không đúng, vội hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì, Khỉ Con không nhận được tôi ép cung, một lúc đã khai ra sự thật: Thì ra là Cố Dung Dịch và con bé hợp mưu, để con bé buổi tối giả vờ kêu đau bụng, ép tôi mang con bé đến tìm Cố Dung Dịch, Cố Dung Dịch đồng ý với con bé xong chuyện sẽ mua cho con bé gói kẹo tai thỏ cỡ lớn.

Tôi tức đến mức thất khiếu bốc khói, cái con Khỉ này, một gói kẹo đã bán mẹ nó đi rồi, thật không có tiền đồ mà.

Chí ít cũng phải đòi hai gói chứ!

45. Chương 45

Ngay lúc tôi đang buồn bực vì cái giá trị rẻ mạt của mình trong mắt Khỉ Con thì Cố Dung Dịch không sợ chết kia lại dám gõ cửa.

Tôi dùng một hơi trút toàn bộ lửa giận lên người anh: “Cố Dung Dịch, làm sao anh có thể lấy đồ ăn vặt ra để dụ dỗ con nít giả bệnh chứ? Rốt cuộc anh có tí đạo đức nghề nghiệp nào không hả?”

Lúc này Cố Dung Dịch còn lộ ra ánh mắt vô tội nói: “Ninh Chân, có phải em hiểu lầm gì rồi không?”

Nói xong, anh khẽ nháy mắt đầy hàm ý với Khỉ Con, ý muốn kéo Khỉ Con về cùng trận tuyến với mình.

Tôi trực tiếp chắn giữa hai người họ, ngồi xổm xuống trước mặt Khỉ Con, bắt đầu châm ngòi li gián: “Chú Cố của con nói là không cho con kẹo nữa.”

Khỉ Con lập tức nhào tới ôm đùi Cố Dung Dịch, tội nghiệp nói: “Chú Cố, cháu nói với mẹ là bị đau bụng, cháu dẫn mẹ tới nhà chú, cháu muốn bánh kem, cháu muốn kẹo thỏ, cháu muốn khoai tây chiên.”

Khỉ Con chính là bạn heo trong truyền thuyết, mới qua vài giây đã bán đứng Cố Dung Dịch.

Nhìn Cố Dung Dịch hóa đá, tôi hừ lạnh: “Thế nào, còn muốn nói gì nữa không?”

Dù sao Cố Dung Dịch cũng không phải là người phạm, sau ba giây đứng hình, anh lựa chọn bỏ qua câu hỏi của tôi, mặt không đổi sắc nói với Khỉ Con: “Đi, hôm nay chú đưa con đi vườn bách thú.”

Khỉ Con hưng phấn vỗ tay liên tục.

Hai người họ cứ sảng khoái, thoải mái mà sắp xếp lịch hành trình của ngày hôm nay, từ đầu tới cuối đều không hề hỏi ý kiến của tôi.

Vườn bách thú vào chủ nhật náo nhiệt vô cùng, dường như chỗ nào cũng đông kín người. Cũng tại trẻ em thành phố ít có cơ hội tiếp cận với thiên nhiên, nên vườn bách thú đương nhiên là nơi duy nhất để các em có thể gần gũi với thiên nhiên hơn. Cho nên mỗi dịp cuối tuần, mặc kệ cha mẹ bận rộn thế nào, đều cố gắng dành ít thời gian mang con mình tới đây vui chơi.

Bình thường mỗi khi tôi dẫn Khỉ Con tới vườn bách thú chơi, hai mẹ con đều ngắm thú rất vui vẻ, nhưng khi thấy những bạn nhỏ khác được ngồi trên vai ba mình, trong mắt con bé sẽ lộ ra sự mất mát và hâm mộ.

Mà hôm nay, Cố Dung Dịch cực kỳ tự nhiên bế bồng Khỉ Con lên, để cho nó ngồi lên bả vai mình. Trong giây phút đó, tôi bắt được tia sáng lóe lên trong đôi mắt con bé, đó là niềm vui không gì che giấu được, mang theo chút ngại ngùng và sợ hãi.

Chút ánh sáng ấy khiến lòng tôi chua xót, nhanh chóng trào lên cổ họng, khiến tôi nghẹn ngào.

Được ngồi trên vai ba, cùng đi dạo vườn bách thú với mẹ, đây là một phần trong cuộc sống hàng ngày của con trẻ, nhưng đối với Khỉ Con, đó lại gần như là một giấc mộng xa xỉ.

Tôi khiến nó phải chịu thiệt thòi quá nhiều.

Tôi cố gắng kìm chế cảm xúc xuống, quay đầu lại thì thấy Cố Dung Dịch đang lặng lẽ nhìn mình. Tôi giống như là bị người ta nhìn thấy nội tâm ẩn giấu của mình, vội vàng quay mặt đi. Cố Dung Dịch cũng không vạch trần, mà ngắc đầu nói với Khỉ Con: “Con xem, mẹ của gấu trúc nhỏ đang dứt cổ cho con nó ăn, nó rất thương con mình đúng không. Vậy Khỉ Con nói cho chú nghe, mẹ con thương con không?”

Khỉ Con kiên định gật đầu: “Thương, mẹ cho con rất nhiều món ngon.”

Cố Dung Dịch lại nói tiếp: “Vậy con nhanh lại hôn mẹ con một cái, cảm ơn mẹ nào.”

Khỉ con rất nghe lời, cúi người xuống ghé vào tai tôi nói: “Mẹ, con yêu mẹ.”

Giọng nói như viên bột nếp, mềm mềm dẻo dẻo ngọt ngọt.

Nói xong còn hôn lên má tôi một cái.

Nụ hôn của Khỉ Con rất nhẹ, nhưng lại khiến cho tim tôi ấm áp. Nhất thời tôi giống như quả khinh khí cầu, được bơm đầy khí hạnh phúc, bay bổng giữa không trung.

Loại cảm động và vui sướng này, chỉ có người thật sự làm mẹ mới có thể cảm nhận được.

Rất nhiều người đều nói, Ninh Chân thật vĩ đại, một mình nuôi con, vừa làm mẹ vừa làm cha, gian khổ như vậy, được ít mà khổ nhiều.

Lời này nói đúng một nửa, tôi thật sự đã gặp không ít khó khăn, nhưng lại nhận được rất nhiều niềm vui.

Mà những niềm vui ấy, đều là do Khỉ Con mang đến.

Mỗi khi mệt mỏi không chịu nổi, tâm trí lao lực quá độ, tuyệt vọng chán đời, tôi sẽ hôn lên đôi má phúng phính, vuốt ve bàn tay mũm mĩm, đôi chân mập mạp của Khỉ Con.

Mà sau khi hôn, cả người giống như được tiếp thêm một nguồn năng lượng dồi dào, chống đỡ cho tôi tiếp tục bước đi.

Khỉ Con là thuốc trị thương tốt nhất, khi tôi bị thế giới thương tổn, con bé có thể điều trị miệng vết thương cho tôi.

Tôi chăm sóc cuộc sống của con bé, nó lại chăm sóc tâm hồn tôi.

Hai mẹ con chúng tôi cùng giúp nhau, bên nhau vượt qua những tháng ngày gian khổ.

Tối trưa, ba người chúng tôi đã đi khắp vườn bách thú, ngắm dáng vẻ những con gấu trúc ngây thơ đáng yêu, xem những con hổ uy mãnh, ngắm những con khổng tước mỹ lệ. Ở bên Cố Dung Dịch, Khỉ Con cực kỳ vui vẻ, dọc đường đi đều nghe được tiếng cười khanh khách của con bé.

Nhưng đến giờ ăn trưa thì nảy sinh vấn đề, tôi và Khỉ Con quyết định tới nhà hàng ăn cơm, còn đại vương ưa sạch sẽ Cố Dung Dịch thì chắc chắn chết cũng không ăn cơm ngoài.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này, không phải là khoảng cách sinh tử, cũng không phải khoảng cách mẹ chồng nàng dâu.

Mà chính là tôi muốn ăn cơm ngoài, bạn lại nói muốn về nhà nấu cơm.

Tôi vốn cho rằng mình và Cố Dung Dịch không cùng lý tưởng, không chung đường, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng ngày hôm nay Cố Dung Dịch giống như bị trúng tà, thế mà lại đồng ý đi ăn cơm ngoài với hai mẹ con tôi.

Ngồi vào trong nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc, tôi cảnh cáo anh lần cuối: “Anh suy xét cho kĩ nhé, những món thịt nướng này rất có khả năng gây tổn thương niêm mạc dạ dày, dễ nhiễm ký sinh trùng, lại có chứa chất gây ung thư, anh có chắc chắn là muốn ăn không?”

Nghe thế, khoe miệng của người phục vụ mặc trang phục truyền thống Hàn Quốc đứng bên cạnh không ngừng giật giật.

Trên mặt Cố Dung Dịch hoàn toàn là biểu tình xả thân vì nghĩa: “Những nguy hại mà em nói quả đúng là có khả năng xảy ra cao, nhưng nếu anh cứ vì lo lắng những thứ đó mà từ chối, thì chẳng phải cả đời này sẽ không được thưởng thức mỹ vị sao?”

Tôi lặng lẽ khinh bỉ, không phải chỉ ăn một bữa thịt nướng thôi sao, cần gì phải đưa ra cái lí do cao cả như thế chứ, có mệt không hả.

Rất nhanh, thịt ba chỉ đã nướng chín, thịt mỡ đan xen, dầu mà không ngấy, thấm đẫm nước tương đặc chế, lại được bọc quanh lớp lá xà lách xanh biếc, nhét một miếng vào miệng, chỉ cảm thấy hương vị tuyệt vời, đậm đà nhưng không mất đi vị tươi.

Tôi cuốn một miếng thịt cho Cố Dung Dịch, ôm tâm lí xem kịch vui nhìn anh thở sâu, nhai ba lần rồi nuốt xuống.

“Mùi vị thế nào?” Tôi hỏi.

“Ngon hơn trong tưởng tượng của anh nhiều.” Anh nói.

Tôi thấy anh vẫn còn thuốc chữa, nên vui mừng nói: “Thấy không, cho nên anh vẫn nên ăn thêm vài món nữa đi, không thể chỉ ăn mấy món ăn ở nhà, cả ngày sợ này sợ kia, sẽ bỏ qua rất nhiều món ngon. Cuộc sống đâu dễ dàng gì, ít nhất không nên bạc đãi cái miệng của mình.”

Cố Dung Dịch ngẩng đầu lên, trong đôi mắt thâm trầm chứa đầy ý cười: “Em nói đúng, sợ hãi khiến chúng ta bỏ qua biết bao mỹ vị, và cả... tình cảm nữa. Nếu không dám dũng cảm tiến lên một bước, em vĩnh viễn sẽ không thể biết được kết quả đạt được sẽ tốt đẹp như thế nào.”

Giờ tôi đã hiểu thế nào là tự làm tự chịu, tôi ôm hi vọng xem kịch vui không thành công, ngược lại còn bị Cố Dung Dịch nói cho cứng họng.

Tôi rũ mắt, lấy đũa lật miếng thịt ba chỉ trên vỉ nướng, miếng thịt hồng nhạt rất nhanh bị lửa nướng trắng, tỏa ra mùi thơm mê người.

Hít một hơi sâu, tôi khẽ nói: “Con người rồi sẽ thay đổi, hiện tại anh nghĩ thế này, nhưng sau này sẽ nghĩ khác, tôi quá mệt mỏi rồi, không chịu nổi biến cố.”

Đôi mắt Cố Dung Dịch đen như mực, thâm thúy như trời đêm, thâm ý như vùng rời bao la rộng lớn: “Không sai, đường đời luôn thay đổi. Nhưng em không thể đoán trước được nó sẽ đổi tốt hơn hay là xấu đi – đây chính là điều thú vị của thế giới này.”

Cố Dung Dịch ngồi đối diện tôi, ngăn cách giữa chúng tôi là bếp nướng điện, miếng thịt nướng dưới tác dụng của nhiệt độ toát ra hơi nóng. Tôi và anh cứ như là trong khói lửa nhân gian nhìn nhau. Bên cạnh là Khỉ Con không hiểu chúng tôi đang nói gì, đành vùi đầu vào đôi phở bánh gạo cay và cơm trộn, trên miệng đều là nước tương.

Thời gian yên tĩnh trôi qua như bức tranh thủy mặc, tôi bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, nói: “Cố Dung Dịch, vì sao lại là tôi? Là vì thấy tôi và Khỉ Con khiến anh có ý muốn bảo vệ à? Nếu thế thì không cần đâu, tôi rất kiên cường, tôi có thể cho tôi và Khỉ Con một cuộc sống tốt, hai mẹ con tôi không cần sự bảo vệ của bất kỳ ai.”

Tôi thấu hiểu, đối với đàn ông, người phụ nữ li hôn mang theo một chút sầu bi, sẽ kích thích đến tiềm thức muốn bảo vệ của họ.

Nhưng liệu ý niệm bảo vệ này sẽ duy trì được bao lâu, cùng lắm cũng là hoa trong gương trăng dưới nước, chỉ là hư ảo thôi.

Cố Dung Dịch không né tránh, nhìn thẳng lại tôi, nói thẳng ra suy nghĩ của mình: “Vì sao lại là em, anh cũng không biết, tình cảm vốn là chuyện mơ hồ, không có lý do rõ ràng. Giải thích duy nhất đó là đúng thời điểm, gặp đúng người thôi. Ninh Chân, không ai muốn kiên cường. Sự kiên cường tưởng là vốn có nhưng thực chất là kết quả của sự tuyệt vọng sau khi đối đầu với cả thế giới. Em nói, bọn em không cần sự bảo vệ của bất kỳ ai, nhưng mà anh cần... Anh thật sự cần, hai mẹ con em có thể cho anh cơ hội để chăm sóc hai người.”

Buổi tối, sau khi tắm rửa cho Khỉ Con xong, tôi ôm con bé lên giường. Chơi cả ngày, con bé đã thấm mệt, vừa đặt lên giường là ngủ ngay.

Trước khi ngủ, Khỉ Con luôn cho tôi một nụ hôn ngọt ngào. Mà hôm nay, lúc hôn tôi, tôi nghe được giọng nói thắm đẫm về buồn ngủ của nó: “Mẹ, con thích chú Cố, con muốn chú ấy làm ba con.”

Đợi sau khi Khỉ Con ngủ rồi, tôi mới rót một ly rượu ra ban công đứng. Đưa mắt nhìn về phía xa xa, toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, mọi sự ồn ào ban ngày đã tan thành mây khói. Dưới đèn đường mờ nhạt, những con muỗi nhỏ đang lượn vòng, làm tôi nhớ đến hình ảnh thiêu thân lao đầu vào lửa.

Thật ra con người trong tình yêu cuồng nhiệt cũng giống như những con thiêu thân này, yêu đến quên mình, biết rõ đối phương là hồ lửa, nhưng vẫn không thể phản kháng mà tiến tới.

Giống như lời nói của Cố Dung Dịch, tình cảm vốn là một điều mơ hồ, phức tạp, tình yêu cũng là thứ gì đó không hề có đạo lý.

Trong mắt tôi, Cố Dung Dịch là một người cực kỳ mâu thuẫn, anh nhìn thì như chính trực quái gở, nhưng lại có thể dễ dàng nhìn thấu lòng người.

Từ khi trở thành bà mẹ đơn thân đến nay, câu tôi được nghe nhiều nhất đó là lời khen: Ninh Chân, cậu thật kiên cường.

Nhưng mà ai cũng bỏ qua một điều – tôi không hề muốn trở nên kiên cường.

Cố Dung Dịch nói đúng, cái gọi là kiên cường thật ra không phải là vốn có, mà là kết quả của sự tuyệt vọng sau khi đối đầu với cả thế giới. Tôi cũng muốn yếu đuối, tôi cũng muốn yên bình an ổn sống hết đời, không cần phải gặp đủ loại khó khăn, không cần phải dùng đến kiên cường để chống đỡ.

Cố Dung Dịch rất hiểu tôi.

Tôi luôn luôn nói với bản thân rằng, tôi là người kiên cường, tôi không cần sự đồng cảm, tôi có thể chiến thắng mọi khó khăn.

Và tôi đã dùng vẻ ngoài kiên cường cứng rắn ấy để che giấu đi nội tâm mềm yếu, nhưng tôi vẫn cần một bờ vai. Tôi không cần dựa vào người nào, tôi chỉ hi vọng vào lúc tôi yếu đuối, sẽ có ai đó tới bên tôi, cho tôi dựa vào để nghỉ ngơi.

Tôi rất rõ, Cố Dung Dịch chính là dũng sĩ máu rồng mà tôi cần kia.

Khi anh nói rằng: “Nhưng anh cần, cần hai mẹ con em cho anh cơ hội chăm sóc hai người.” Lúc đó, trái tim tôi đã bị dao động.

Những lời mê hoặc đó đã khiến từng tế bào trong con người tôi bị hấp dẫn.

Thế nhưng, sự do dự vẫn tồn tại như cũ.

Tôi nhìn tòa nhà đang chìm trong màn đêm yên tĩnh, khe thở dài mấy tiếng.

“Không có việc gì sao lại uống rượu?” Đúng lúc này, trên đỉnh đầu truyền xuống âm thanh của Cố Dung Dịch.

Tôi hoảng sợ dựng cả tóc gáy, vội ngẩng đầu, phát hiện ra anh cũng đang dựa vào ban công nhà mình, vươn đầu ra nhìn tôi.

“Anh cẩn thận kéo ngã chết đấy.” Tôi lạnh lùng nhắc nhở.

Bóng đêm yên tĩnh, không thấy rõ được mặt Cố Dung Dịch, chỉ nghe thấy tiếng cười của anh truyền trong bóng đêm: “Nếu anh ngã chết thật, em có hối hận không? Có khóc như trời đất sụp xuống rồi nghĩ rằng: ‘ai nha, sớm biết thế lúc trước đã đồng ý ở bên anh, hoàn thành tâm nguyện của anh, kết quả tâm nguyện của người ta chưa thành đã chết, thật đáng tiếc’ không?”

“Xì, tôi mừng còn không kịp, lúc đó toàn bộ thế giới đều thanh tĩnh, không phải tốt lắm sao.” Tôi rất kiên trì những câu nói gở kiểu này, cho nên có hơi tức giận với những câu nói vớ vẩn của Cố Dung Dịch.

Vốn nghĩ rằng những lời này sẽ khiến Cố Dung Dịch tức giận hoặc là thất vọng, ai ngờ giọng của anh lại hàm chứa ý cười: “Ngộ Không, con lại nói dối rồi.”

Ngộ Không cái đầu quỷ nhà anh ấy!

Tôi không để ý tới anh, tiếp tục uống rượu. Mỗi khi trong lòng có tâm sự tôi đều uống, nhưng không phải uống để say, mà là hưởng thụ trạng thái hơi ngà ngà say.

Mà giờ phút này vừa hay là lúc đến trạng thái ấy, tôi cảm thấy cả thế giới đều tuyệt đẹp, tất cả phiền lòng đều trôi xa.

Trong không gian mơ màng, giọng nói Cố Dung Dịch truyền đến: “Ninh Chân, rốt cuộc thì em có đồng ý hay không?”

“Đồng ý cái gì?” Tôi hỏi lại.

“Ngộ Không, con lại giả bộ rồi.” Cố Dung Dịch bắt đầu dĩ thử dài: “Đồng ý qua lại với anh.”

“Tôi đang uống rượu, đừng nói chuyện với tôi.” Tôi dứt khoát giả bộ đến cùng.

“Nếu như em không đồng ý, anh sẽ... Hàng ngày sẽ vứt bùn vào sân phơi nhà em.” Cố Dung Dịch bỗng nhiên uy hiếp tôi.

Trong miệng tôi vừa uống một ngụm rượu, nghe thấy câu này của anh liền phun ra: “Cố Dung Dịch, anh ngây thơ quá vậy.”

Cố Dung Dịch không tranh luận với tôi nữa, mà dùng hành động thể hiện quyết tâm của mình – anh thực sự nhặt một cục đất, trực tiếp ném vào ly rượu của tôi.

Trên ban công của Cố Dung Dịch có trồng hoa cỏ, cho nên có sẵn bùn đất, tùy lúc đều có thể ra tay.

Tôi then quá hóa giận: “Cố Dung Dịch, anh điên à, có gan anh thử ném lại xem.”

Quả nhiên là Cố Dung Dịch có gan to, dám ném cục đất to hơn xuống, rầm rầm rơi xuống ban công sạch sẽ của tôi.

Sau khi ném xong, Cố Dung Dịch thản nhiên nói: “Ngày mai phải giao ban, anh ngủ trước, chờ câu trả lời của em.”

Nói xong anh ngừng chiến quay về phòng nghỉ ngơi.

Tôi nhìn bùn đất trên ban công, trong đầu hăm hăm tức giận, rồi đột nhiên “phì” cười một tiếng.

46. Chương 46

Cách làm của Cố Dung Dịch khiến tôi nghĩ đến hai chữ “đơn giản”.

Tôi còn nhớ cấp hai có một nam sinh thường bắt nạt tôi, mỗi ngày đều cố ý nói những lời khiến tôi tức giận, tôi vắt nát óc cũng không biết bản thân rốt cuộc đã đắc tội với cậu ta chỗ nào. Tốt nghiệp cấp hai, tôi mới biết được từ miệng bạn bè cậu ta, thì ra cậu ta thích tôi, chẳng qua là muốn dùng cách bắt nạt để thu hút sự chú ý của tôi.

Thích một bạn gái sẽ bắt nạt người ta, đây là cách yêu sơ khai nhất của đàn ông.

Tôi đã trải qua quá nhiều sự phức tạp, bây giờ thứ muốn nhất chính là sự đơn giản.

Giây phút này, trong lòng tôi đã đưa ra một quyết định: tôi muốn chấp nhận Cố Dung Dịch.

Trên người anh có thứ mà tôi muốn: đơn giản, bình ổn, sạch sẽ.

Giống như anh ấy nói, sợ hãi sẽ khiến con người ta bỏ qua tình cảm. Nếu như không thể dừng cảm bước ra một bước, tôi mãi mãi sẽ không biết bản thân mình khi thắng sẽ đạt được điều đẹp đẽ gì.

Tôi quyết định gom lại dũng khí, tiếp nhận anh ấy.

Đêm nay, tôi ngủ ngon đến bất ngờ, cả đêm không mộng mị. Sáng hôm sau, sau khi đưa Khỉ Con đến nhà bố mẹ, tôi liền đến siêu thị mua đồ ăn, quyết định buổi tối làm mấy món ăn đặc sắc mà Cố Dung Dịch thích, thuận tiện nói cho anh ấy rằng tôi chấp nhận sự theo đuổi của anh, anh không cần phải “ném bùn vào sân phơi nhà tôi nữa”.

Ai ngờ, xách một túi lớn thức ăn về đến nhà, lại nhìn thấy một người đứng trước cửa nhà tôi.

Không phải Cố Dung Dịch, mà là... mẹ của Cố Dung Dịch.

Không biết vì cớ gì, lòng tôi có chút thấp thỏm, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thường, khách khí mời mẹ Cố Dung Dịch vào nhà. Khuôn mặt mẹ Cố Dung Dịch từ đầu đến cuối vẫn tươi cười, nhưng nụ cười kia lại nhuốm vẻ xa cách.

Lúc ở trong phòng bếp pha trà, hai tay tôi phát run, không cẩn thận dính phải nước sôi, mu bàn tay nhất thời đỏ ửng một mảng.

Bưng trà lên, tôi và mẹ Cố Dung Dịch ngồi trên sô pha, nhất thời im lặng không nói gì. Tôi xoa vết đỏ trên mu bàn tay, đợi bà ấy mở miệng.

Tôi nghĩ, bản thân mình đã đoán được mục đích đến đây của bà ấy.

Mẹ Cố Dung Dịch cầm tách trà trên tay nhưng lại không uống, chỉ để mặc cho hơi nóng bốc lên đôi mắt mình: “Ninh tiểu thư, tôi tùy tiện tìm đến cửa ải này, thật ngại quá. Nhưng có một số lời, tôi nghĩ nói với cô càng sớm càng tốt.”

“Bác gái có lời gì cứ nói thẳng với cháu ạ.” Tôi miễn cưỡng nâng khóe miệng mỉm cười, thế nhưng nụ cười ấy quá mức gượng ép...

Thứ nên đến ắt sẽ đến.

Mẹ Cố Dung Dịch hít sâu một hơi, cất giọng hòa hoãn: “Ninh tiểu thư, tôi nghe Tô Vũ nói rất nhiều chuyện liên quan đến cô. Nói thật, tôi rất khâm phục cô. Tôi cũng từng trải qua quãng thời gian làm một người mẹ đơn thân, tôi hiểu rõ đó có bao nhiêu gian khổ.

Mà cô có thể độc lập nuôi dưỡng Khỉ Con, đạt được thành công trong sự nghiệp, quả thực khiến người ta khâm phục. Thế nhưng...”

Tôi nắm chặt hai tay, lời nói đáng sợ nhất trên thế giới chính là hai chữ “thế nhưng...”

Em rất tốt, thế nhưng anh rất tiếc, anh không yêu em.

Chúng tôi đã tận lực rồi, thế nhưng vẫn không cứu được tính mạng của anh ấy.

Dù cho lời nói lúc trước có khiến cho người nghe vui vẻ đến mức nào, thì sau câu “thế nhưng” luôn luôn khiến cho con người ta đang từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Quả nhiên, mẹ Cố Dung Dịch nói tiếp: “Thế nhưng tôi hi vọng cô và Dung Dịch, hai người có thể đủ bình tĩnh, đủ lý trí mà suy nghĩ thêm, hai người rốt cuộc có hợp hay không. Ninh tiểu thư, Dung Dịch nó chưa từng kết hôn, cũng không có đứa con thuộc về mình. Nếu như hai đứa đến với nhau, nhất định sẽ gặp phải rất nhiều tình huống phức tạp, tôi không mong hai đứa đối mặt với nhiều đau khổ và gian nan như thế.”

Tôi dè chặt ngón tay lên miệng vết thương, theo đó cơn đau truyền đến, tôi nhẹ giọng chống cự: “Nếu như... chúng cháu có thể gánh vác thì sao? Bác và bố Tô Vũ chẳng phải cũng đã gánh vác được mà?”

Mẹ Cố Dung Dịch phát ra tràng cười ngắn ngủi, tiếng cười ấy khiến người ta cảm thấy thê lương: “Xem ra cháu đã nghe về chuyện của bác và bố Tô Vũ, không sai, khi xưa tình cảnh của bác và bố Tô Vũ cũng giống như cháu và Dung Dịch hiện tại, người khác nhắc đến hai bác trông như rất hâm mộ, tuy nhiên... trên thực tế hai bác đâu có hạnh phúc như thế.”

Trong phút chốc tôi ngẩng đầu lên, nhìn về phía bà ấy, đôi mắt bà dần nhiễm tầng hơi nước xa xăm: “Khi ấy, hai bác gặp phải quá nhiều khó khăn. Sau khi kết hôn với bác, người trong công ty ông ấy đều cười nhạo ông ấy, đem ông ấy ra làm trò cười, trên đường nhìn thấy ông ấy cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, họ cho rằng sao lại có một người ngốc nghếch đến thế, từ bỏ bao nhiêu cô gái trẻ chưa kết hôn, cứ khăng khăng tìm một góa phụ đã có con lấy làm vợ. Mà người nhà ông ấy cũng vì bác mà đuổi ông ấy ra khỏi nhà, không nhận ông ấy nữa. Lúc mới đầu, ý chí của ông ấy rất kiên quyết, không để tâm những chuyện này, những người này, những lời nói này. Thế nhưng một lần, hai lần, ba lần, một năm, hai năm, rồi lại ba năm, ông ấy cuối cùng cũng có lúc không thể chịu đựng nổi. Ông ấy trước nay không uống rượu, vậy mà hôm ấy ông ấy lại say khướt về nhà, bác đến đỡ ông ấy, ông ấy lại đẩy bác ra, khóc nói rằng ông ấy hối hận rồi, nói rằng ông ấy mệt quá rồi, nói rằng năm xưa mình không nên ngây thơ như thế, nói rằng nếu không phải có Tô Vũ thì ông ấy đã lựa chọn li hôn với bác, nói rằng nếu như có kiếp sau ông ấy nhất quyết sẽ không chọn lựa ở bên bác. Đêm hôm ấy, cả đêm bác không ngủ, muốn khóc mà nước mắt lại không rơi. Ngày hôm sau tỉnh dậy, ông ấy không nhắc đến những lời mình nói trong lúc say, bác cũng không nhắc đến, hai người cứ như thế mà tiếp tục sống qua ngày. Mười mấy năm nay, ông ấy không hề ngoại tình, đối xử với bác cũng rất tốt. Nhưng lòng bác lại lạnh lẽo vì những lời nói tận đáy lòng trong đêm hôm ấy, mười mấy năm nay chưa một lần ấm áp.”

Những lời này mẹ Cố Dung Dịch nói ra rất bình tĩnh, song tôi lại có thể tưởng tượng ra khi đó bà ấy có biết bao tuyệt vọng.

Chồng của bà, hối hận khi kết hôn với bà.

Đây là nỗi đau lớn nhất đối với mỗi người phụ nữ.

Tách trà trong tay mẹ Cố Dung Dịch đã tản hết hơi nóng, cái lạnh ngưng trệ, tựa như trái tim bà.

“Ninh tiểu thư, cháu cũng là người làm mẹ, nên hiểu được nguyện vọng lớn nhất của người làm mẹ là gì, đó chính là mong cho con cái có một cuộc sống yên ổn, vui vẻ hạnh phúc. Tình huống của cháu và Dung Dịch quá đặc biệt, mà hề là những thứ đặc biệt, ắt sẽ đau khổ. Bác không muốn tương lai Dung Dịch hối hận, khiến cho hai đứa trở thành một đôi oán lữ, cho nên xin hai đứa hãy chia tay.”

Giây phút đó, tôi nghe thấy tiếng của đồ vật nặng rơi.

Không thể không thừa nhận, chuyện của mẹ Cố Dung Dịch và bố dưỡng anh ấy giống như ngọn đèn hải đăng trong màn sương đêm, mang đến cho tôi tia ánh sáng vô tận của hi vọng.

Đã từng, tôi chỉ vào bọn họ mà tự nói với mình, bà mẹ đơn thân cũng có thể hạnh phúc, Ninh Chân, mày nên tràn đầy tự tin.

Vậy mà hôm nay, ngọn đèn hải đăng ấy đổ rồi, lòng tôi chỉ cảm thấy mờ mịt đen tối, vỡ vụn thành trăm mảnh.

Thì ra, truyện cổ tích chỉ là truyện cổ tích mà thôi.

Tôi nghe thấy giọng nói khô khốc của mình: “Bác gái, bác không cần quá lo lắng, thật ra cháu và Cố Dung Dịch không hề qua lại với nhau. Chúng cháu... cũng sẽ không đến với nhau.”

Tôi từng nghĩ đến tình cảnh này, tương lai bố mẹ bạn trai vì chê bai thân phận bà mẹ đơn thân của tôi mà tìm đến cửa, dùng những lời nói độc ác nhằm uy hiếp tôi rời khỏi bạn trai. Tôi nghĩ, bản thân nhất định sẽ dùng giọng điệu lạnh lùng mà đáp lại, tuyệt đối không cúi mình.

Thế nhưng hôm nay, những lời dịu dàng này lại khiến tôi “quân lính tan rã”.

47. Chương 47

Quyết định cũng quyết định rồi, có dùng dằng nữa cũng vô dụng.

Cả ngày nay, Cố Dung Dịch có gọi điện cho tôi vài lần, nhưng tôi đều không tiếp. Cuối cùng, anh gửi tin nhắn cho tôi: “Làm sao vậy?”

Tôi đoán, chắc anh đang rất hoang mang – rõ ràng tối qua không khí giữa chúng tôi còn rất tốt, mà tôi cũng giống như đã dao động hoàn toàn. Tôi nghĩ có lẽ anh đã đoán được hôm nay tôi sẽ đồng ý, nhưng không ngờ lại nhận được sự lạnh lùng từ tôi.

Ý nghĩa của thế sự vô thường là không ai có thể đoán trước được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Hôm nay tôi dẫn Khỉ Con dạo chơi trong công viên, Khỉ Con cực kỳ hưng phấn, nhưng lúc nghỉ vẫn hỏi: “Mẹ à, chú Cố có đến không?”

“Không đến.” Tôi nói: “Về sau cũng sẽ không đến nữa.”

Nghe thấy thế, Khỉ Con “oa” một tiếng òa khóc, kêu la nói: “Con muốn chú Cố.”

Trong tiếng khóc của Khỉ Con có chứa sự mất mát, sự uất ức không rõ nguồn gốc. Tôi biết, con bé đã coi Cố Dung Dịch trở thành cha của mình, đó là người mà từ nhỏ tới giờ con bé đều ao ước. Hiện giờ đột nhiên bị cướp đi, nhất định sẽ khiến nó đau khổ vô cùng.

Chóp mũi tôi cay cay, chỉ có thể ôm lấy con bé, an ủi: “Con còn có mẹ mà, mẹ mãi mãi ở bên cạnh con.”

Lúc ôm Khỉ Con về nhà, tôi thấy có túi đồ ăn vặt trước cửa nhà, tất cả đều là đồ mà Khỉ Con thích ăn.

Tất nhiên là của Cố Dung Dịch mang đến.

Trước mắt tôi dường như hiện ra bóng dáng ngập ngừng do dự của anh trước cửa, trong lòng đột nhiên thấy chua xót.

Buổi tối, sau khi thu xếp cho Khỉ Con xong, tôi đi ra ban công. Đúng như trong dự đoán của tôi, anh đang ở trên sân phơi chờ tôi.

“Xem ra em còn muốn bị ném bùn nữa hả?” Trong bóng đêm, anh phát ra tiếng hừ lạnh.

Trong giọng nói đó có sự lo sợ, bất an, và cả nghi hoặc.

Tôi đặt hai tay lên lan can sân phơi, tựa cằm lên tay, nói khẽ: “Cố Dung Dịch, cảm ơn anh, nhưng mà em không thể đón nhận được... Em chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Gió đêm thổi nhẹ mang theo hương hoa cỏ lan tỏa, tiếng côn trùng đều râm ran, phảng phất như tiếng thủy triều lên xuống.

Trong không khí ẩm ướt, giọng nói Cố Dung Dịch có chút nặng nề: “Là không thể đón nhận tất cả, hay là chỉ không thể đón nhận anh.”

Gió đêm se lạnh, hít vào phổi thấy nhói đau. Tôi dùng tốc độ nhanh nhất nói: “Không thể tiếp nhận anh.”

Thật ra nói dối chưa chắc là điều xấu xa nhất, mà lời nói thật lòng mới thật sự là điều gây tổn thương người khác nhất.

Giờ phút này, tôi nghĩ biện pháp giải quyết tốt nhất đó là nói thật, cái gọi là một đao chém đứt, đó chính là phải chém sạch sành sanh.

“Cố Dung Dịch, thật sự chúng ta không hợp. Anh rất tốt, nhưng không hợp với em. Ở bên anh, những thứ em phải đối mặt thật sự quá nhiều, như vậy em sẽ rất mệt mỏi.” Ánh trăng lạnh bạc chiếu vào người tôi, tôi bất giác rùng mình: “Em xin lỗi, thật ra em là một người rất ích kỷ.”

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi chỉ muốn một tình yêu và hôn nhân ổn định, yên bình, có thể được mọi người chúc phúc.

Tôi ngẩng đầu, ngọn đèn dưới phố quá chói mắt, lấn át mọi ánh sao trên bầu trời.

Trong “Tiểu Vương Tử” có viết – “Sao thật đẹp, bởi vì nó ẩn giấu một đóa hoa.”

Nhưng hiện giờ, không thấy sao, tầm tích đóa hoa kia cũng xa vời vợi.

“Không phải là em ích kỷ, mà là em thiếu dũng khí.” Trong giọng nói Cố Dung Dịch chứa hơi thở dài nào nê: “Ninh Chân, anh tin chắc rằng em sẽ tìm được người đàn ông có điều kiện thích hợp, nhưng không ai hoàn hảo cả, em có thể đảm bảo rằng mình sẽ có tình cảm sâu đậm với người đàn ông kia không? Sở dĩ em chọn con đường này vì em coi trọng tình cảm. Mà hiện giờ em lại vì những tiêu chuẩn phù hợp với xã hội mà thỏa hiệp, hạ thấp nhu cầu tình cảm của mình xuống, em không thấy rằng mình rất mâu thuẫn sao?”

Tôi không biết phải trả lời như thế nào nữa.

Đúng vậy, sở dĩ lúc trước tôi li hôn, là vì không muốn thỏa hiệp với xã hội này. Nhưng hiện giờ, quả thật là tôi đã bắt gặp thỏa hiệp rồi.

“Ninh Chân, anh sẽ không buông tay, xin em đừng thỏa hiệp.”

Đó là câu nói cuối cùng Cố Dung Dịch nói với tôi khi màn đêm buông xuống.

Cố Dung Dịch chính là người có năng lực này, anh có thể nhìn thấu nội tâm tôi, có thể dùng một câu đánh trúng nơi yếu đuối nhất trong tôi.

Tôi cảm thấy mình nên rời xa Cố Dung Dịch một thời gian, để có cơ hội bình tĩnh suy nghĩ lại.

Vừa may gần đây truyện tranh của tôi được xuất bản, Nhà Xuất Bản yêu cầu các tác giả truyện tranh trong đoàn cùng tổ chức ký tặng fan khắp cả nước. Tôi không nghĩ nhiều, lập tức đồng ý.

Hiện tại tôi rất coi trọng sự nghiệp của mình, trải qua sự khó khăn sau khi li hôn và sự túng quẫn về mặt kinh tế, tôi đã nhận thức rõ sự nghiệp là chỗ dựa ổn định nhất của phụ nữ, cũng là cột trụ vững chắc nhất.

Tôi nhớ có cô bạn mỗi lần cãi nhau với chồng đều nói: “Lấy chồng có cơm ăn áo mặc, nhưng hôm nay bà đây tự kiếm tiền nuôi mình, anh còn chảnh cái gì mà chảnh.”

Lời nói này tuy rằng hơi tục, nhưng rất có khí phách.

Phụ nữ có sự nghiệp riêng, trong lòng liền có chỗ dựa.

Hành trình ký tặng đi qua mười thành phố, lịch trình kín mít, thậm chí lúc nghỉ ngơi vẫn phải ký tặng, sau khi sức lực bị phân tán, tôi tạm thời gác lại chuyện Cố Dung Dịch sang một bên.

Mỗi ngày Cố Dung Dịch đều đặn gửi tới hai tin nhắn.

Lúc sáng sớm, anh nói: “Hôm nay thời tiết thật đẹp, chào buổi sáng.”

Lúc đi ngủ, anh nói: “Bận rộn cả ngày, mệt lắm nhỉ, em nghỉ ngơi sớm nhé, ngủ ngon.”

Với những tin nhắn Cố Dung Dịch gửi đến, tôi hầu như đều không trả lời. Bởi vì nếu đã quyết định cắt đứt triệt để với anh, tôi đương nhiên là không nên tiếp tục liên lạc.

Mặc dù nói là như thế, nhưng trên thực tế muốn khống chế bản thân không hồi âm quả là chuyện rất gian nan.

Trong cảm nhận của tôi Cố Dung Dịch đã bị xếp vào danh sách cấm kỵ, mà thường những vật cấm kỵ lại luôn tỏa ra lực hấp dẫn mãnh liệt.

Tôi phải lấy toàn bộ ý chí của mình ra để chống cự lại anh.

Tuy rằng thời gian dạo này bề bộn nhiều việc, nhưng tôi vẫn cố gắng vẽ truyện Mẹ Chân và Chân Bảo hàng ngày.

Tôi tự thấy bản thân chưa đủ kiến thức và thiếu thiên phú, cho nên sở trường duy nhất vẫn là phải kiên trì và chăm chỉ.

Chạng vạng hôm nay chúng tôi tới Tây An, lúc nhận phòng để nghỉ ngơi tôi bỗng nhớ lại đoạn hội thoại về “Dũng khí” với Cố Dung Dịch, bèn tiện tay vẽ ra luôn.

Chân Bảo hỏi: “Mẹ, vì sao sau khi thất tình người ta không dễ để yêu ai đó nữa ạ?”

Mẹ Chân đáp: “Bởi vì một lần thất tình, tim sẽ bị mất đi một phần, tim càng ngày càng nhỏ, lá gan cũng sẽ càng ngày càng nhỏ đi.”

Chân Bảo lại hỏi: “Vì sao không thể có thêm dũng khí ạ?”

Chân mẹ đáp: “Bởi vì dũng khí vốn là một thứ rất hiếm, không phải ai muốn có là có.”

Sau khi vẽ xong, vừa post lên Weibo, liền có tài khoản tên “không dễ dàng, thật không dễ dàng” comment: “Dũng khí không phải ai cũng có, nhưng thật may là, tôi thấy trên người bạn tràn đầy dũng khí.”

Không cần nghĩ cũng biết, người đó chính là Cố Dung Dịch.

Tôi vẫn không trả lời lại như trước, tôi sợ nếu trả lời, tôi sẽ bị rơi vào vòng xoáy tình cảm của anh.

Sau khi lướt Weibo xong, trời cũng đã xẩm tối. Tôi đứng trên ban công khách sạn, nhìn ngắm bóng đêm ở thành phố xa lạ, trong lòng không khỏi có chút cô đơn.

Lúc này, bỗng Cố Dung Dịch gửi một tin nhắn tới: “Giờ anh đang đứng trên ban công nhìn trời đêm, bất giác nói chuyện với lầu dưới, lại nhớ ra em không có ở đây, loại cảm giác này thực sự rất tịch mịch. Ngủ ngon.”

Xem đi xem đi, Cố Dung Dịch thật đáng sợ mà, quả thực là hoa anh túc, tràn đầy sức hấp dẫn trí mạng.

Nếu cứ tiếp tục ở một mình, tôi chắc chắn bản thân sẽ không nhịn được mà trả lời anh. Nghĩ vậy, tôi lập tức lấy điện thoại rủ Hồ Hiểu ra ngoài đi dạo phố.

Suốt cả hành trình ký tặng Hồ Hiểu đều đi cùng tôi, bản thân tôi không giỏi ăn nói, cô ấy giúp đỡ tôi trong phương diện ngoại giao với bên ngoài rất nhiều, do đó quan hệ của tôi và cô ấy cũng trở nên thân thiết hơn.

Chúng tôi bắt xe tới phố dân tộc Hồi, quyết định ăn khuya.

Buổi tối ở phố dân tộc Hồi đèn đuốc sáng trưng, du khách đông như mắc cửi, cực kỳ náo nhiệt.

Tây An là một thành phố mà tôi cực kỳ yêu thích, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì bánh bao nhân thịt của họ đối với một người không thịt không vui như tôi thật đúng là mỹ vị hảo hạng. Cắn một miếng, nước thịt chảy ra, mùi thơm xộc vào mũi, nuốt vào bụng sẽ lập tức có cảm giác cực kỳ thỏa mãn.

Tôi và Hồ Hiểu thuộc kiểu người ham ăn, nhanh chóng ăn tới căng bụng.

Lúc này, tôi nhận được điện thoại của Triệu Khiết.

“Ninh Chân, tôi đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ nói tôi bị chứng uất ức, cần uống thuốc để điều trị. Thế nhưng...Anh ta lại không hề quan tâm, vẫn liên hệ với người phụ nữ đó. Ninh Chân, tôi thấy tôi sắp không chịu nổi nữa rồi.”

So với lúc trước, giọng nói của Triệu Khiết đã suy yếu đi rất nhiều, tôi nghe mà thấy lo lắng, vội hỏi: “Chị Triệu, hai ngày nay tôi ở ngoài, chờ sau khi tôi về, chúng ta gặp nhau nói chuyện phiếm nhé.”

Triệu Khiết đồng ý: “Được, tôi chờ cô.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi không khỏi cảm khái. Thật ra người ngoài khuyên thế nào cũng vô dụng, chung quy cũng chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà bước tiếp.

Hồ Hiểu bình luận: “Mỗi lần thấy phụ nữ như vậy, tôi đều cảm thấy họ vừa đáng thương vừa đáng giận. Chồng của chị ấy đã tới mức ấy rồi, thế mà chị ấy vẫn không chịu buông tay, hành hạ bản thân thì có tác dụng gì chứ?”

Tôi thở dài: “Chị ấy sợ đối mặt với tương lai.”

“Tôi nói câu này hơi vô tình chút, nếu chị ấy cứ sợ sệt không dám đối mặt, vậy thì chị ấy không có hạnh phúc cũng đáng.” Hồ Hiểu tổng kết.

Những lời này của Hồ Hiểu đánh thẳng vào trái tim tôi, tôi bất giác nghĩ tới Cố Dung Dịch.

Tôi sợ hãi tương lai khi ở bên Cố Dung Dịch, cho nên cũng không đáng có được hạnh phúc phải không?

Nghĩ đến đầu đau, tốt nhất không nghĩ nữa. Tôi quay lại vấn đề của Triệu Khiết, giải thích với Hồ Hiểu: “Mọi người đều có nỗi khó xử của mình.”

Kỳ thật cho tới hôm nay, tâm tình tôi đã bình tĩnh hơn rất nhiều. Tôi đã thấy không ít những người phụ nữ có chồng ngoại tình, trong số họ có người quả quyết li hôn giống như tôi, có người như Dương Dung, nghĩ thoáng đi để tiếp tục vui vẻ duy trì hôn nhân của mình, lại có người giống như Triệu Khiết, một bên duy trì hôn nhân, một bên lại vì sai lầm của người khác mà hành hạ chính mình.

Mặc kệ lựa chọn của họ thế nào, tôi đều thấy, về tình có thể tha thứ, các cô ấy đều có nỗi khổ tâm của riêng mình, người ngoài không thể hiểu được.

Tây An là trạm sau cùng, sau khi kết thúc buổi ký tặng vào buổi sáng là tôi có thể dẹp đường hồi phủ.

Mỗi khi ký tặng tôi đều chuyển điện thoại sang chế độ im lặng rồi đưa cho trợ lý, kết quả là sau khi buổi ký tặng kết thúc, tôi mở điện thoại ra, thấy có ba cuộc gọi nhỡ của Triệu Khiết, tôi vội vàng gọi lại, nhưng chị ấy đã tắt máy.

Tôi cũng không để ý nhiều, sau khi thu thập mọi thứ liền lên máy bay về nhà. Lúc máy bay đáp xuống thành phố C thì đã chạng vạng. Tôi bật điện thoại lên, Tiểu Đình đồng nghiệp lúc trước ở đài truyền hình gọi tới, nặng nề báo cho tôi một tin.

Triệu Khiết đã tự sát.

Vào giữa trưa hôm nay, chị ấy mở bình gas trong nhà tự sát, ngay sau khi phát hiện đã được đưa tới bệnh viện, nhưng vì cấp cứu quá muộn, bệnh nhân đã tử vong.

Triệu Khiết.... đã chết.

48. Chương 48

Giây phút đó, đầu tôi ong ong tựa như có cây gậy sắt đập mạnh vào, cả người như vô tri vô giác, không biết đau đớn, cũng không biết buồn thương.

Tôi ngồi trên ghế băng chờ ở sân bay rất lâu, chiếc ghế lạnh lẽo, cái lạnh ấy truyền trực tiếp vào cơ thể tôi, hai hàm răng tôi bắt đầu run lên.

Triệu Khiết tự sát rồi.

Triệu Khiết tự sát rồi.

Triệu Khiết tự sát rồi!

Tôi nhớ đến ba cuộc điện thoại nhờ của Triệu Khiết, lúc ấy cũng đúng vào giờ này, 11 giờ 5 phút sáng. Đó rất có khả năng là mấy cuộc điện thoại cuối cùng trước khi Triệu Khiết lâm chung, lúc đó cô ấy nhất định lại rơi vào trạng thái tuyệt vọng, muốn tìm người giãi bày, thế nhưng tôi lại không bắt máy.

Nếu như tôi bắt máy, kết quả có khác đi không.

Nếu như tôi bắt máy, cô ấy sẽ nói những gì với tôi?

Tôi không biết, tôi không biết gì cả. Người chết đèn cạn, tất cả mọi thông tin liên quan đến Triệu Khiết đều tan biến hết.

Đợi cho đến khi đôi chân hồi phục lại sức lực, tôi bèn nhờ Hồ Hiểu giúp tôi mang hành lý về nhà, sau đó bắt taxi đến bệnh viện mà Tiểu Đình nói.

Thi thể Triệu Khiết vẫn đặt trong phòng cấp cứu, phủ tấm vải trắng xóa, yên lặng không động đậy, chẳng còn chút sức sống nào nữa.

Tôi nhớ đến nụ cười lạnh của cô ấy khi châm biếm cuộc hôn nhân thất bại của tôi, tôi nhớ đến những giọt nước mắt khi cô ấy kể lại chuyện chồng mình ngoại tình, tôi nhớ đến những khi cô ấy giúp tôi bày mưu tính kế để tìm công việc sau khi tôi từ chức.

Triệu Khiết trong ấn tượng của tôi, chính là một người phụ nữ tràn đầy sức sống. Vậy mà bây giờ, mọi sức sống đó đều biến mất.

Cô ấy sẽ chẳng bao giờ cười nữa, sẽ chẳng bao giờ khóc nữa, sẽ chẳng bao giờ bị thương nữa.

Tôi nhớ lại cuộc điện thoại cuối cùng với cô ấy khi trên đường từ Tây An về Dân Phố, cô ấy nói: “Được, tôi đợi cô.”

Nhưng cô ấy không đợi được nữa rồi, một gia đình lạnh lẽo, một người chồng lạnh nhạt, một cuộc sống tuyệt vọng, cô ấy không đợi nổi nữa rồi.

Cô ấy chọn lựa cái chết.

Đến tận lúc này, chồng Triệu Khiết mới vội vàng chạy đến. Người nhà Triệu Khiết bị thương vô cùng, ứa lên vấy lầy anh ta, chỉ trích anh ta ngoại tình hại chết Triệu Khiết. Dưới tình huống kích động, hai bên xông vào đánh nhau.

Đợi đến khi cảnh sát đến tách hai bên ra, khuôn mặt chồng Triệu Khiết đã đầy vết xanh tím, khóe miệng rỉ máu, quần áo cũng bị kéo đến nhàu nát, nhìn qua trông vô cùng chật vật.

Khi cái màn khô hài này xảy ra, tôi không hề đến khuyên, chỉ ngồi yên trên ghế chờ ngoài hành lang bệnh viện.

Tôi vẫn cảm thấy hoảng hốt, còn nhớ lần trước ở bệnh viện với Triệu Khiết, cô ấy ôm mặt khóc, còn tôi lại giải thích với đám người xung quanh rằng chồng cô ấy bị xe nghiền thành hai mảnh, đến cả xác cũng không trọn vẹn.

Thật châm chọc, cuối cùng người chết lại là Triệu Khiết.

Trong lúc hoảng loạn, chồng Triệu Khiết ngồi xuống ghế bên cạnh tôi. Anh ta nhận ra tôi, biết tôi là đồng nghiệp cũ của Triệu Khiết, vội vàng vàng giải thích: “Chuyện này thật sự không hề liên quan đến tôi, tôi làm sao biết được cô ấy sẽ tự sát, có chuyện gì mà không thể nói với nhau, làm loạn đến thế này tôi biết làm thế nào?”

Anh ta thở phì phò, tốc độ nói rất nhanh. Trên khuôn mặt có sợ hãi, có lo lắng, có phiền muộn, cũng có chán ghét.

Thứ duy nhất không có là bi thương.

Giống như Diệc Thư nói: “Khi một người đàn ông không còn yêu người con gái của anh ta nữa, cô ta khóc nháo là sai, im lặng là sai, hít thở là sai, chết đi cũng là sai.”

Đàn ông lòng dạ sắt thép thế đấy, khi họ không yêu một người phụ nữ, dù cho người phụ nữ đó có trả giá cả sinh mệnh vì anh ta, thì anh ta cũng cảm thấy chán ghét.

Phải chăng anh ta đã quên rồi, khi xưa anh ta đã trao cho người con gái này bao lời ngon tiếng ngọt, bao dịu dàng, bao yêu thương.

Thế nhưng khi anh ta hết yêu rồi, người con gái ấy trong lòng anh ta ngay đến một người qua đường xa lạ cũng chẳng bằng.

Tôi nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Sao anh không chết đi hử.”

Đúng thế, sao anh ta lại không chết quách đi?

Tại sao tất cả những người đàn ông ngoại tình trên thế giới này không chết hết đi? Tại sao người chết lại là những người phụ nữ bị bọn họ làm tổn thương?

Tôi thậm chí còn có một ý nghĩ đáng sợ, tại sao Triệu Khiết không giết chết cái người đàn ông bội bạc này đi rồi sau đó mới tự sát?

Nói xong, tôi đứng dậy, cũng chẳng thèm nhìn biểu cảm của anh ta, đi thẳng ra khỏi bệnh viện, không muốn dừng lại dù chỉ một giây.

Không khí ở đây quá bức bối, sẽ khiến tôi nghĩ đến rất nhiều những chuyện trong quá khứ.

Có lẽ thời khắc cuối cùng của cuộc đời, Triệu Khiết vẫn kì vọng chồng mình có thể rơi một giọt nước mắt vì mình.

Thế nhưng không có, thứ anh ta cho cô ấy chỉ là trách cứ và chán ghét.

Đối diện với một người đàn ông không còn yêu bạn, cách làm duy nhất đó là từ bỏ.

Không phải từ bỏ sinh mệnh của bạn, mà là từ bỏ tình cảm bạn dành cho anh ta.

Bước ra khỏi bệnh viện, ánh trăng lạnh lẽo, sao trời thót thưa, gió lạnh hiu hiu thổi. Ngực bị đè nén sắp không hít thở nổi, tôi cúi mình, thở từng hơi từng hơi lớn, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, nhưng lại có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Giây phút ấy, tôi bỗng nhiên nhớ đến ba năm trước khi biết tin Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình, lòng tôi vỡ nát, chỉ chút nữa thôi tôi đã nhảy từ tầng mười bốn xuống.

Sự tổn thương mà người chồng phản bội mang đến cho phụ nữ là vô cùng trầm trọng, đủ để phá hủy tất cả.

Chết không đáng sợ, đáng sợ là phải tiếp tục sống cuộc sống rách nát đầy vết thủng.

Ban này khi tôi đứng trước cửa phòng cấp cứu, nhìn thi thể Triệu Khiết từ xa, mặt cô ấy trùn khấn trắng, giây phút đó tôi bỗng ngỡ rằng dưới tấm vải trắng kia chính là tôi!

Những năm tháng gian khổ sau khi li hôn, lúc gần như không thể chống đỡ nổi, có nhiều lần, ý nghĩ tìm đến cái chết đã thoáng hiện ra trong đầu tôi. Nếu như tôi yếu đuối hơn một chút, có lẽ cũng sẽ giống như Triệu Khiết, nằm dưới tấm vải trắng.

Nghĩ đến đây, tôi không rét mà run, cảm thấy mình như tìm thấy đường sống từ trong chỗ chết.

Sắc đêm ngày càng đậm, không khí lạnh lẽo tràn vào trong phổi khiến tôi trở nên tỉnh táo.

Tôi tranh chấp bên bờ của cái chết, những thứ mà tôi có hiện giờ đều là giành giật mà có. Nếu đều là giành giật mà có, vậy thì nên khiến cho bản thân được vui vẻ.

Vậy tại sao tôi không thể mặc kệ tất cả mà đi theo tiếng gọi của tình yêu? Tại sao phải vì những thứ mang tên “quy tắc xã hội”, vì những cách nghĩ của những người không liên quan mà thỏa hiệp.

Chồng tôi dùng phương thức xấu xa nhất trên thế giới để phản bội tôi, tôi đã cắn chặt răng để vượt qua.

Tôi mang theo con gái tự mình vượt qua những năm tháng túng quẫn, tôi cũng chịu đựng được.

Vết thương tình cảm cùng với áp lực kinh tế tôi cũng vượt qua rồi, vậy thì còn gì có thể khiến tôi gục ngã nữa đây?

Không có, không có gì cả. Tôi vẫn còn kiên cường hơn cả những gì tôi nghĩ.

Vậy tại sao tôi vẫn sợ hãi tương lai? Bởi vì chỉ có một chút xíu khả năng Cố Dung Dịch sẽ hối hận, tôi liền vứt bỏ đoạn tình cảm khiến tôi vui vẻ hạnh phúc này ư?

Tôi không cần, tôi không muốn, tôi không phục!

Trong tình cảm, câu châm ngôn mà tôi tin tưởng chính là “chịu chơi chịu thua”.

Mỗi một cuộc tình đều giống như ván bài, có thắng có thua. Thắng rồi đương nhiên là tốt, còn thua cũng phải thua đẹp.

Trong hai mối tình trước đây, tôi đều thua. Nhưng chẳng sao cả, thua sạch rồi tôi lại kiếm, kiếm được rồi tôi lại cược.

Tôi không sợ thua sạch, tôi chỉ sợ không có tình cảm.

Khi tôi đi đến cổng khu chung cư, trời đã tối hẳn.

Sau bóng đêm tối tăm nhất mới có ánh nắng sớm rực rỡ.

Tôi không về nhà mà đến trước cửa nhà Cố Dung Dịch. Có lẽ tâm linh tương thông, ngay lúc tôi bước ra khỏi thang máy thì nhận được tin nhắn của anh.

“Chuyện hiếm gặp, không ngờ bầu trời hôm nay lại có mấy vì sao, nếu như em ở đây thì đã có thể cùng ngắm sao rồi. Ngủ ngon.”

Tôi hít sâu một hơi, lần đầu tiên trả lời tin nhắn của anh: “Em bằng lòng cùng anh ngắm sao đêm.”

Gửi tin nhắn xong, cách tận một phút sau anh mới trả lời: “Em ở đâu?”

Tôi nắm chặt điện thoại, muốn gõ “Mở cửa ra anh sẽ nhìn thấy”, ai ngờ đang gõ được một nửa, cửa bỗng bừng mở ra.

Phòng khách không bật đèn, tối om om, nhưng trong bóng tối như thế, tôi lại có thể nhìn thấy đôi mắt của Cố Dung Dịch, ánh mắt ấy lấp lánh ánh sáng dịu thường. Giây tiếp theo, tôi lập tức bị ôm lấy.

Chóp mũi tôi quanh quẩn mùi hương sạch sẽ chỉ riêng ở Cố Dung Dịch, đó là mùi sữa tắm lẫn với mùi thuốc sát trùng, thanh đạm mà không hề nồng đậm, lại có thể khiến tôi cảm thấy an toàn và dễ chịu.

Đây là điều tôi muốn.

Cố Dung Dịch ôm lấy tôi, tôi cũng ôm lại anh, chúng tôi không nói gì, chỉ dựa vào hành động này để truyền đến nhau tình cảm của đối phương.

Tôi biết, anh đã đợi rất lâu.

Anh biết, tôi đã tìm lại được dũng khí.

Con đường phía trước dài đằng đẵng, đây không phải là điểm cuối, cũng không được gọi là viên mãn. Nhưng chúng tôi ở bên nhau, đó chính là điểm đầu của sự viên mãn.

Nếm trải sự phản bội cùng với cuộc hôn nhân thất bại, tôi không chết, tôi vẫn sống tốt trên trái đất này, tôi có sự nghiệp, tôi có con, còn hôm nay tôi có người đàn ông yêu tôi và tôi yêu.

Tôi thật may mắn, tôi kiêu ngạo vì sự may mắn đó.

Tôi quyết định, dù cho có bất kỳ khó khăn gì, tôi đều cùng Cố Dung Dịch vượt qua.

Tôi thực hiện lời hứa, cùng ngắm bầu trời đêm với Cố Dung Dịch trên sân thượng.

Chúng tôi nằm trên ghế mây, tay nắm tay, cùng nhau chuyện trò.

“Vừa nãy khi anh trả lời tin nhắn, do dự một phút là đang làm gì?” Tôi hỏi.

“Ngây người.” Cố Dung Dịch có gì nói nấy: “Thấy hạnh phúc đến nhanh quá, có chút không dám tin.”

Trong đầu tôi dường như ra cảnh anh nắm điện thoại, ngây ngốc một phút, không kìm được bật cười.

“Hôm ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao bỗng đứng lại từ chối anh.” Đến lượt Cố Dung Dịch hỏi tôi.

Tôi không muốn trả lời câu hỏi này.

Tôi không muốn khiến đoạn đối thoại giữa mình và mẹ Cố Dung Dịch bị anh biết được, một là không muốn làm xấu hình tượng bố dượng trong lòng Cố Dung Dịch, hai là cũng không muốn Cố Dung Dịch vì tôi mà xảy ra tranh chấp với mẹ mình.

Như thế đối với mối quan hệ của chúng tôi không có gì tốt cả.

“Giống như anh nói thôi, em không đủ dũng khí.” Tôi nói ra một câu trả lời không rõ ràng.

Cố Dung Dịch không tin, nhưng cũng không truy hỏi vấn đề này nữa, anh tiếp tục hỏi một câu hỏi khác: “Vậy hôm nay sao bỗng đứng em lại đồng ý?”

Tôi nhìn lên những vì sao trên bầu trời, nhẹ giọng kể với anh những gì xảy ra trong bệnh viện hôm nay.

Một người phụ nữ vì chồng mình ngoại tình mà từ bỏ thế giới này.

Tôi yên lặng nói, anh yên lặng nghe, khi tôi nói đến năm xưa suýt chút nữa tôi đã nhảy từ tầng mười bốn xuống, anh bỗng nắm chặt lấy tay tôi.

Đó là phản ứng tự nhiên, thương tiếc, căng thẳng và cả tức giận, oán hận.

Tôi nhớ, khi xưa Đồng Thừa Nghiệp biết tôi muốn tự sát bởi anh ta, anh ta rất bình tĩnh, không có một chút thương tiếc hay áy náy gì.

Còn hôm nay, việc mà đương sự đã cảm thấy không đau không ngứa nữa lại khiến Cố Dung Dịch sinh ra sự kích động và thương tiếc.

Thật đáng châm chọc, nhưng lại châm chọc đến mức tôi cảm động.

Cho nên hãy sống, sống là tốt, sống tốt sẽ gặp được một người tốt hơn yêu bạn.

49. Chương 49

Vào lúc quyết định sẽ ở bên Cố Dung Dịch, tôi đã biết rằng sau này sẽ có rất nhiều cản trở khó khăn đang chờ đợi chúng tôi phía trước, tuy nhiên tôi đã chuẩn bị xong công tác tư tưởng đối mặt.

Chuyện tôi làm đầu tiên, đó chính là tìm mẹ Cố Dung Dịch nói chuyện.

Trước kia tôi đã thề son sắt đồng ý không qua lại với Cố Dung Dịch, mà nay lại vì thế sự biến hóa mà đổi ý. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng nợ bà ấy một lời giải thích.

Chúng tôi hẹn gặp mặt tại một quán cà phê yên tĩnh, và dĩ nhiên, lần này cũng giấu Cố Dung Dịch.

Đối với đàn ông, hai người phụ nữ khó thu phục nhất trên thế giới này không phải bạn gái cũ và bạn gái hiện tại, mà là bạn gái hiện tại và mẹ của mình. Cho dù là người đàn ông thế nào, bị kẹp giữa hai người phụ nữ ấy đều rất khó xử, tôi không muốn vừa mới bắt đầu hẹn hò đã khiến anh lâm vào cảnh khó xử như thế.

Chuyện không cần thiết, thì không nhất thiết phải để nó phát sinh.

Mẹ Cố Dung Dịch tới rất đúng giờ, mà trên khuôn mặt bà cũng lộ rõ vẻ đã hiểu rõ mục đích vì sao tôi lại hẹn gặp bà hôm nay.

Tôi nghĩ, sự thông minh của Cố Dung Dịch là di truyền từ mẹ của mình.

Từ trước giờ, tôi là người thẳng tính, thấy mọi sự do dự đều là dư thừa. Nếu nhất định phải nói, không bằng nói sớm ra, miễn tốn thời gian giằng co nhau.

Vì thế, tôi đi thẳng vào vấn đề: “Cháu rất xin lỗi bác, nhưng cháu đã đồng ý ở bên cạnh Cố Dung Dịch.”

Mẹ Cố Dung Dịch không hề cảm thấy ngạc nhiên, chỉ hơi gật đầu, bưng cà phê lên thông thả uống. Dưới ánh mặt trời làn da của bà càng thêm trắng sáng, giống như chiếc ly cà phê trên tay.

Thật lâu sau, bà mới khẽ thở dài: “Hai đứa đã suy nghĩ kỹ càng chưa?”

“Dạ rồi.” Tôi nhìn thẳng vào bà, bình tĩnh kiên định, thoải mái nói: “Cháu biết chúng cháu sẽ gặp rất nhiều khó khăn, nhưng cháu không muốn từ bỏ, cháu nguyện ý vượt qua.”

“Ý của bác là, cháu đồng ý vì Dung Dịch mà chịu đựng những gian nan và những lời nói lạnh nhạt của mọi người?” Mẹ Cố Dung Dịch nâng mắt nhìn tôi.

Khóe mắt bà đã có nếp nhăn mờ mờ, đó là dấu vết của sương gió tạo thành.

Tôi lắc đầu: “Không phải cháu vì Dung Dịch, mà cháu vì chính bản thân mình.”

Tôi kiên trì, không phải vì bất kì ai, mà là vì mục tiêu có được tình cảm của chính mình.

Tôi không muốn nghĩ rằng mình phải hi sinh vì Cố Dung Dịch, bởi vì nhận thức như thế sẽ khiến cho tình cảm bị biến chất.

Hi sinh, là cái hố nguy hiểm nhất của tình yêu, nếu cứ nghĩ rằng mình đang hi sinh vì tình yêu, thế thì dù một phản ứng nhỏ của đối phương cũng khiến bạn nghĩ là – em đã hi sinh cho anh nhiều như thế, sao anh lại có thể cãi nhau với em? Sao anh không đi rửa chén? Sao anh không thể nhớ ngày kỉ niệm của chúng ta.

Rạn nứt vì thế mà bắt đầu.

Giữa những người yêu nhau, điều không nên có nhất chính là sự hi sinh vì tình cảm.

Có ai lại muốn ở bên chủ nợ của mình hàng ngày chứ? Thật sự rất mệt mỏi.

Mẹ Cố Dung Dịch nghe thấy những lời này thì thả lỏng, nhìn ra cửa sổ. Dưới sảnh quán cà phê là một đài phun nước nhỏ, bọt nước dưới ánh sáng mặt trời khúc xạ nên những ánh quang thật đẹp. Bà đang ngắm nhìn, bỗng nhiên thở dài, nói: “Thằng bé Dung Dịch này, từ nhỏ đã không cần bác phải bận tâm. Từ khi đi học đã biết tự đến trường, tự về nhà, việc học hành cũng rất tự giác, mỗi cuộc thi đều đứng nhất. Sau khi ba nó qua đời, bác vì đau buồn mà sinh bệnh, mỗi ngày đều nằm bẹp trên giường. Lúc đó nó mới sáu bảy tuổi, đứa bé nhỏ như thế, vậy mà còn chăm sóc ngược lại bác. Mỗi ngày đều bưng trà rót nước cho bác, nấu cơm cho bác ăn... Dung Dịch từ nhỏ đã quyết đoán, thi trường nào, học chuyên ngành gì, làm việc gì, tất cả đều do nó tự quyết định, chưa từng xuất hiện bất cứ sai lầm gì. Cho nên lần này, nó chọn cháu, bác cũng sẽ tin tưởng quyết định của nó. Con đường tình cảm của hai đứa sau này chắc chắn sẽ có nhiều cách trở hơn người khác, hi vọng duy nhất của bác chính là hai đứa có thể cùng nhau vượt qua, đừng để dang buông tay, cũng đừng hối hận.”

Tôi rất cảm động.

Là trưởng bối bên nhà trai, có thể nói ra những lời này thật sự không dễ dàng.

Tuy nói tình yêu là chuyện của tôi và Cố Dung Dịch, nhưng mà cùng với nó, cha mẹ của chúng tôi, nhất là cha mẹ của Cố Dung Dịch cũng sẽ phải đối mặt với rất nhiều áp lực.

Bạn bè thân thích nội ngoại nhà Cố Dung Dịch sẽ âm thầm dị nghị “Con trai nhà chị sao lại lấy một người đàn bà đã có con, có phải là do con trai chị vô sinh không? Hay sẽ nói, nhà này có gen di truyền toàn thích tìm người phụ nữ như vậy nhỉ?”

Lực châm biếm của ngôn ngữ rất mạnh, nó có thể làm tổn thương người khác. Hoàn cảnh mà cha mẹ Cố Dung Dịch gặp phải sẽ là những lời bàn tán như thế, áp lực không hề nhỏ.

Tôi rất rõ ràng, trở thành bà mẹ đơn thân không phải là lỗi của tôi, hơn nữa tôi cũng sẽ không tự xem nhẹ mình. Nhưng sống trong xã hội này, khó mà bỏ qua được những ảnh hưởng từ thái độ của người ngoài.

Mà những lời mà mẹ Cố Dung Dịch vừa nói, đã thể hiện rằng bà sẽ cùng chúng tôi chiến đấu với những áp lực ấy.

Sự chấp nhận và ủng hộ của bà, khiến tôi rất cảm động.

Người nhà của Cố Dung Dịch đều rất lương thiện, cái nhìn về hôn nhân cũng giống như nhà tôi, cho nên tôi hiểu rằng về mặt này tôi và Cố Dung Dịch rất hợp nhau, không cần bồi đắp.

Trên Weibo có bạn đọc nhắn tin tới hỏi: “Đâu Đâu, chị nói cho em biết với, làm sao để biết được người đàn ông nào là hợp với mình để kết hôn ạ?”

Vấn đề này, thật sự là một vấn đề phức tạp.

Khi yêu con gái luôn toàn tâm toàn ý dâng hiến, chỉ số thông minh giảm xuống nghiêm trọng, cơ bản đều giải quyết theo tình cảm, vứt bỏ lí trí, cho nên rất khó để có thể nhận định được đối phương có thích hợp để lấy làm chồng hay không.

Thật ra những vấn đề liên quan đến hôn nhân đều rất phức tạp, nhưng tôi đã từng trải qua một lần thất bại trong hôn nhân, từ đó thấy rõ một việc, tôi thấy trong những rắc rối nhất của hôn nhân, có một vấn đề cơ bản.

Đó chính là môn đăng hộ đối.

Cái gọi là môn đăng hộ đối, không chỉ là tương đương về kinh tế, mà còn về hoàn cảnh gia đình hai bên, quan hệ hôn nhân của gia đình hai bên, sự tương đương về trình độ bằng cấp.

Thứ nhất, hoàn cảnh hai gia đình tương đương nhau, như thế thì khi có việc gì lớn, ví dụ như việc giáo dục con cái sẽ không có sự khác biệt quá lớn, không đến mức phải phát sinh tranh cãi.

Thứ hai, là sự tương đương về quan hệ hôn nhân của hai gia đình, như vậy hai bên mới có cái nhìn giống nhau về hôn nhân và gia đình.

Thứ ba, trình độ bằng cấp hai bên phải ngang nhau, bằng cấp không đại diện cho năng lực, nhưng nó khẳng định tầm nhìn rộng hay hẹp của một người cùng với lối suy nghĩ của họ. Chênh lệch bằng cấp quá lớn, hai người sẽ như ở hai thế giới khác nhau, tư tưởng rất khó để hòa hợp.

Thường những đôi nam nữ thanh niên sẽ yêu những người có hoàn cảnh giáo dục, bằng cấp trái ngược với mình, bởi vì lúc đó còn đang chìm đắm trong tình yêu, bị tình yêu làm mờ mắt, sẽ nghĩ những thứ đối lập ấy rất mới mẻ, hấp dẫn, và thu hút. Nhưng ở bên nhau càng lâu, chất xúc tác của tình yêu giảm xuống, nếu hai người muốn ở bên nhau lâu dài, thì những cách biệt này nhất định phải được bồi đắp. Mà mặt trái của sự bồi đắp này chính là máu chảy đầm đìa, sẽ mang đến tổn thương, có khi còn phá hủy luôn cả đoạn tình cảm sâu đậm.

Người chơi theo nhóm, vật đi theo đàn, chính là đạo lí ấy.

Suy nghĩ môn đăng hộ đối đã lưu hành mấy ngàn năm, nhất định là có sự tồn tại hợp lý của nó.

Tôi rất may mắn, không cần bồi đắp thêm quan điểm về hôn nhân với Cố Dung Dịch, như vậy khi bên nhau sẽ giảm thiểu được tối đa sự tranh cãi.

Sau khi nói chuyện với mẹ Cố Dung Dịch xong, tôi cảm thấy toàn thân thư thái hơn, cho dù thế nào, vấn đề về phía gia đình Cố Dung Dịch xem như đã cơ bản được giải quyết.

Lúc này, Cố Dung Dịch gọi điện thoại đến, hẹn tôi buổi tối ra ngoài ăn cơm, xem phim.

Kể từ khi bắt đầu qua lại với Cố Dung Dịch, anh đã danh chính ngôn thuận chạy tới nhà tôi xin cơm, có điều anh chàng này đúng là có voi đòi tiền, việc đầu tiên mỗi khi qua là gọi món, hoàn toàn coi tôi là đầu

bếp riêng của mình. Nhưng mà trước khi cùng anh nói chuyện yêu đương tôi cũng đã đề ra ước pháp ba điều, nói rõ mỗi tuần đều phải có một lần đi ăn cơm ngoài.

Cố Dung Dịch hơi do dự: “Nhưng đồ ăn bên ngoài, thật sự không sạch sẽ mà.”

Tôi nhún vai: “Anh thích ăn ở nhà, được, em tôn trọng sở thích này. Vậy thỉnh thoảng em thích ra ngoài ăn, anh có thể tôn trọng sở thích này của em không?”

Nếu không thì hai người chúng tôi sẽ không thể nào yêu đương vui vẻ, cùng vui chơi bên ngoài rồi.

Thật ra tôi cũng không muốn Cố Dung Dịch phải khó xử, chỉ là hai người muốn ở bên nhau lâu dài nhất định phải thỏa hiệp, tôn trọng lẫn nhau.

Lúc đang yêu, muốn tình yêu lâu bền thì con gái cần phải trong nhu có cương, tùy cơ ứng biến. Bình thường có thể nhu mì nũng nịu, nhưng vào những thời khắc quan trọng, vẫn phải có nguyên tắc của mình.

Không thể tất cả đều vì đàn ông được.

Buổi tối, chúng tôi đi ăn sushi, lúc đầu không khí rất hòa hợp, chúng tôi tay trong tay, mắt nhìn nhau, tình ý nồng đậm. Nhưng mà điều này chỉ tồn tại tới khi món gỏi cá được bưng lên – ngay khi tôi đang sẵn khoái tận hưởng miếng gỏi, thì Cố Dung Dịch nhìn tôi chằm chằm như thể miếng gỏi tôi đang ăn chính là miếng thịt sống.

Tôi thở sâu hỏi: “Này, em ăn thế anh có ý kiến gì à?”

“Mấy món này không được nấu nướng, khả năng chứa rất nhiều kí sinh trùng nhỏ bé.” Anh hắng giọng, khê giải thích.

“Yên tâm, người tốt mới đoản mệnh, hai kẻ gieo rắc tai họa như chúng ta chắc chắn sẽ sống ngàn năm, sẽ không gặp chuyện gì không may đâu.” Tôi gấp một miếng, bỏ vào đĩa của Cố Dung Dịch.

Nhưng dẫu nói thế nào thì Cố Dung Dịch vẫn không ăn, còn bày ra bộ dạng thà chết chứ không chịu nuốt phực: “Em không thể ép buộc anh.”

Tôi bật cười to, người không biết còn tưởng rằng tôi muốn làm gì đó với anh đấy.

Cuối cùng, Cố Dung Dịch bỏ luôn cả miếng cá và cái đĩa của mình, trực tiếp yêu cầu phục vụ thay đĩa mới.

Dù sao khi mới quen Cố Dung Dịch đã như thế rồi, cho nên tôi cũng không vì hành động đó của anh mà mất hứng, vẫn tiếp tục ăn miếng thịt của mình... Không, miếng cá sống.

Sau khi ăn xong, chúng tôi đi xem phim. Là một bộ phim hài, tôi mua bỏng ngô và Cô ca, nhưng Cố Dung Dịch lại thấy trên tay có quá nhiều vi khuẩn, không muốn dùng tay bốc bỏng ngô, nên chỉ có mình tôi hưởng thụ.

Thật ra mấy năm gần đây có rất ít phim hài chất gây cười tự nhiên, đa phần đều pha chút bựa, cố ý làm hiệu ứng. Có điều trong rạp đông người, chỉ cần một người cười, mọi người liền cười theo, rất có không khí. Tôi cười cười, bỗng cảm nhận có ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Quay đầu, liền thấy trong con mắt đen nhánh của Cố Dung Dịch có ý cười rạn rở.

“Làm sao vậy?” Tôi thấp giọng hỏi.

“Khi em cười rộ lên trông thật là đẹp.” Anh thấp giọng trả lời.

Trong lòng tôi như có dòng mật chảy qua, thầm khen anh không ngờ cũng có lúc biết nói lời ngọt ngào đến thế.

Sau khi nói xong, gương mặt tuấn tú của anh bỗng hạ gấn xuống, nhìn kĩ thì, ngũ quan anh đặc biệt tuấn tú, khiến tim tôi bỗng nhiên đập nhanh, giống như là vừa mới uống liền ba cốc cà phê đen.

Bởi vì chúng tôi ngồi ở chỗ sát tường, vị trí khá kín, cảnh tối lửa tắt đèn, cho nên dù có làm gì thì người bên cạnh cũng không nhìn thấy.

Xem bộ dạng của Cố Dung Dịch, chắc là muốn hôn tôi.

Tôi lấy tay che miệng, trong mắt ẩn ý cười: “Nhắc nhở trước một câu, em vừa ăn cá sống chứa hàng tá kí sinh trùng, nếu tiếp xúc thân mật, khả năng lây bệnh là rất cao.”

Anh kéo tay tôi xuống, dịu dàng nói: “Mặc dù khả năng lây bệnh cao, nhưng... sự hấp dẫn còn cao hơn.”

Nói xong anh nghiêng người hôn xuống.

Đây là nụ hôn đầu tiên của chúng tôi, rất đẹp. Nụ hôn của Cố Dung Dịch cũng giống như con người anh, tinh khiết, nghiêm chỉnh nhưng không thiếu phần ôn nhu.

Trong không gian mơ màng, tôi chợt nghĩ, anh thế mà lại mặc kệ nguy cơ bị lây nhiễm kí sinh trùng mà hôn tôi.

Xem ra, Cố Dung Dịch này thật sự rất yêu mình.

50. Chương 50

Nói thật, những lúc ở bên cạnh Cố Dung Dịch tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm. Chúng tôi thuộc dạng một đôi tình nhân theo phương thức như một đôi bạn, từ lúc mới bắt đầu đã hiểu rõ những khuyết điểm của đôi bên, hơn nữa từ đó đi sâu tìm hiểu, cho nên khi yêu nhau cũng không có những thứ tình cảm mơ mộng hão huyền gì.

Khi Cố Dung Dịch không có ca trực, buổi tối chúng tôi đều cùng nhau ăn cơm, ăn cơm xong mang Khỉ Con đi dạo hoặc đến trung tâm vui chơi, về đến nhà đỡ Khỉ Con ngủ xong chúng tôi sẽ cùng nhau ngồi trên sofa xem tiết mục “món ăn ngon”. Xem đến mức tưởng chừng như sắp chảy cả nước miếng, cả hai mới rủ nhau đến quán đồ nướng gần chung cư ăn khuya.

Những điều nhỏ nhặt đời thường này có thể lặng lẽ mang đến cho con người ta niềm hạnh phúc nhỏ bé.

Cố Dung Dịch có thể mang đến cho tôi sự yên ổn một cách bình lặng, điều mà trước nay tôi chưa từng cảm nhận được, trái tim trôi nổi bấy lâu nay cuối cùng đã tìm được bến bờ hiện thực.

Sự nỗ lực trong tình yêu chưa chắc nhận được báo đáp, nhưng cố gắng làm việc thì nhất định sẽ có báo đáp.

Tác phẩm xuất bản của tôi đạt mức tranh hoạt hình có số lượng bán ra chạy nhất trong năm, Hồ Hiểu gọi điện thoại đến chúc mừng, lại dặn dò: “Tranh thủ lúc này, nhất cổ tác khí^[1], tiếp tục cố gắng. Cô nhất định không được vì chuyện yêu đương mà làm lỡ dở công việc đấy nhé, cơ hội yêu đương tùy thời sẽ có, nhưng cơ hội làm việc thì không chắc đâu.”

[1] Nhất cổ tác khí: không ngừng nỗ lực cho đến phút cuối.

Tôi vội thề với cô ấy: “Công việc hiện tại là nguồn sống của tôi, không có công việc tôi khác nào con ốc sên, nào dám lơ là.”

Hồ Hiểu lại thương thảo chuyện công ty TNHH chế tác điện ảnh và hoạt hình JK muốn ký hợp đồng với tôi: “Công ty này rất được, dưới trướng không thiếu những tác giả nổi tiếng, khâu truyền thông cũng rất ổn, có lợi cho sự phát triển sau này của cô, cho nên tôi khuyên cô nên đồng ý.”

Tôi tò mò: “Sao cô lại có kiểu “Thân ở trại Tào, lòng ở đất Thục” thế này, cô đáng lẽ khuyên tôi nên tiếp tục ở lại dưới trướng cô mới đúng chứ?”

“Người tìm đến chỗ cao, nước chảy tới chỗ trũng, Tôn đại phật như cô tôi giữ không nổi, sau này nói không chừng còn xé rách mặt nhau. Cho nên dứt khoát tiền cô một đường, sau này có gì tốt thì đừng quên tôi nhé.” Hồ Hiểu thành thực trả lời.

Người không giữ được thì dứt khoát buông tay, dù cho là người yêu hay là đối tác, tôi và Hồ Hiểu đều hiểu được đạo lý này.

Nói xong chuyện công việc, Hồ Hiểu lại nói đến chuyện riêng: “Vu Viễn đã chính thức li hôn, Mộ Dung Nhã cũng đi Mỹ rồi. Anh ta gần đây lại hỏi tình hình của cô, tôi có gì nói nấy, bảo rằng cô đã tìm được một người bạn trai là bác sĩ.”

“Thế anh ấy phản ứng thế nào?” Tôi tò mò hỏi.

“Anh ta không nói gì.” Hồ Hiểu trả lời.

“Cô thấy tôi nên làm gì?” Tôi hỏi.

“Tôi á? Đầu phải là tôi yêu, liên quan gì đến tôi, tôi chỉ phụ trách nói sự thực, cái khác nhất quyết không bàn.” Hồ Hiểu vội vàng “phủi mông chạy mất”.

Tôi cười.

Tôi biết Hồ Hiểu nghĩ gì, tôi và Vu Viễn đều là bạn của cô ấy, mà sau khi chúng tôi chia tay, cách làm tốt nhất của cô ấy chính là “chỉ lo thân mình”.

Nước quá trong lại không có cá, bạn bè qua lại với nhau có một mức độ nhất định, vượt quá sẽ nguy hiểm.

Trong đoạn thời gian này, vừa bởi tính nguyên tắc của Hồ Hiểu mà chúng tôi mới có thể vui vẻ hợp tác với nhau.

Sau khi đạt được giải, chuông điện thoại tôi không ngừng reo lên, có đồng nghiệp gọi điện đến chúc mừng, có công ty gọi điện thoại đến mời ký hợp đồng, lại có cuộc điện thoại nào đó mời đến phỏng vấn. Tôi ứng phó không xuể, chỉ đành tạm thời giao Khi Con cho Cố Dung Dịch chăm sóc. Đợi đến khi tiếp hết các cuộc điện thoại thì đã là đêm khuya, Khi Con ngủ say trong phòng, còn Cố Dung Dịch lại cuộn mình trên sofa.

Tôi đi đến ngồi xuống bên cạnh anh ấy, cảm thấy mệt mỏi.

“Mệt không?” Cố Dung Dịch giúp tôi xoa bóp vai.

“So mệt với bác sĩ các anh, em đúng là không biết trời cao đất dày.” Tôi cười.

Xem ra Cố Dung Dịch đã từng luyện xoa bóp, lực tay vừa đủ, bà vai được anh xoa bóp dần trở nên thả lỏng. Tôi nhắm mắt lại, thoải mái đến mức luôn miệng ngâm nga.

Trong thời khắc tiêu dao thế này, anh khẽ nói mấy câu tôi nghe không rõ, bèn hỏi lại: “Anh nói gì, nói to lên chút đi.”

“Anh nói” Cố Dung Dịch hắng giọng: “May mà xuống tay sớm.”

Thoạt đầu tôi ngây ra, đợi đến khi tỉnh ngộ ra thì bật cười.

Tiếp đó, tôi thu lại nụ cười, vờ cá giận nói: “Anh cho rằng nếu như em phát đạt rồi thì không cần anh nữa sao? Anh thấy em là loại người như thế hả?”

Cố Dung Dịch cho rằng mình vượt phải râu hùm, cả người căng cứng, có chút lo lắng.

Tôi tiếp tục làu bàu: “Có điều, hình như em là người sẽ làm chuyện như thế.”

Nghe xong, Cố Dung Dịch tặng cho tôi một cái nhìn khinh bỉ.

“Em đang sợ anh gặp được một cô gái trẻ đẹp chưa kết hôn mà đá em đấy.” Tôi nửa thật nửa giả nói.

“Xem ra hai chúng ta đều không có cảm giác an toàn.” Cố Dung Dịch vuốt vuốt chiếc cằm tinh xảo của mình, nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Vậy chúng ta phải quấn chặt nhau hơn, quan hệ cân bằng, ấy là chuyện tốt.”

Quả nhiên là một đứa bé lạc quan, tôi tán dương.

Từ lúc Hồ Hiểu nói với tôi tin tức Vu Viễn li hôn, tôi liền có dự cảm: rất nhanh thôi tôi sẽ gặp Vu Viễn.

Nhưng tôi không ngờ là, chúng tôi lại gặp nhau trong tang lễ của Triệu Khiết. Người thân Triệu Khiết và chồng Triệu Khiết dây dưa đã lâu, cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận, lúc này mới cử hành tang lễ, để người mất yên lành nơi lòng đất.

Đám tang cử hành trong nhà tang lễ, hôm ấy trời đầy mây, không khí bao trùm sự lạnh lẽo, u ám. Tôi bước vào trong hành lễ, nhìn thấy bố mẹ tuổi đã già của Triệu Khiết bị thương cực độ, còn chồng cô ấy lại không thấy tăm hơi.

Trong nghi thức kết hôn, người chủ trì sẽ hỏi đôi bạn trẻ: “Bất luận giàu nghèo, ốm đau bệnh tật, khó khăn, đau khổ hay khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc, con đều đồng ý không rời bỏ cô ấy, cả đời cả kiếp đều yêu thương bảo vệ cô ấy chứ?”

Khi ấy, chồng Triệu Khiết nhất định sẽ đưa ra lời thề son sắt: “Con đồng ý.”

Thế nhưng cuối cùng, ngay đến tang lễ Triệu Khiết anh ta cũng không tham gia.

Hôn nhân đối với người phụ nữ mà nói, là một chuyện cần phải cẩn thận từng li từng tí, giả nhảm người, bạn không chỉ mất đi tài sản, mất đi tình yêu, mà nhiều khi còn mất đi tính mạng.

Từ nhỏ tôi đã sợ bệnh viện và nhà tang lễ, bởi lẽ tôi ngửi được mùi vị của sự tuyệt vọng lan tràn trong không khí.

Mất đi tính mạng, đó chẳng phải là mất đi toàn bộ sao.

Tôi ngồi trên ghế chờ trong nhà tang lễ, lặng lẽ nhớ về những chuyện phát sinh quanh tôi mấy năm gần đây, bỗng dưng có chút cảm giác kiếp phù du tựa như giấc mộng, trong phút chốc giống như Trang Chu mơ thấy bướm, không rõ đâu là thực đâu là ảo.

Chẳng qua mới có ba năm mà thôi, vậy mà cuộc sống của tôi lại thay đổi hoàn toàn, tưởng chừng như sống một cuộc sống khác.

Nếu như khi xưa tôi chọn lựa giống Dương Dung, tha thứ cho Đồng Thừa Nghiệp, thế thì hiện tại tôi sẽ ra sao?

Tôi nghĩ mình sẽ điên.

Hôn nhân giúp cho con người ta nhìn rõ chính mình, tôi rất rõ, mình là người nạy cảm nhưng cũng cố chấp, tiếp tục ở bên Đồng Thừa Nghiệp, mặc dù không có áp lực về mặt kinh tế nhưng mỗi đêm khuya tĩnh lặng đều sẽ nghĩ đến cảnh anh ta đang lẫn lộn trên giường với một người phụ nữ khác, sẽ nghĩ đến giữa bọn họ đã từng có con, sẽ nghĩ đến sự lạnh nhạt thờ ơ của anh ta với tôi và Khỉ Con.

Tôi ở thời khắc ấy, sẽ bị bản thân bức đến phát điên, có lẽ sẽ làm ra chuyện đáng sợ như Triệu Khiết.

Tôi và Dương Dung không giống nhau, tôi có nhiều dũng khí hơn cô ấy, nhiều quyết đoán hơn cô ấy, chủ định cũng bước lên con đường khác cô ấy.

Tôi trước giờ không hối hận về quyết định của mình, có lẽ đây mới là ý nghĩa của cuộc sống.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng dưng có một bóng đen ngồi xuống bên cạnh tôi. Quét mắt về phía bộ tây trang màu đen phẳng phiu vừa người kia, giây phút ấy, rất nhiều chuyện cũ lướt nhanh qua đầu tôi.

“Những ngày này sống tốt chứ?” Vu Viễn hỏi, giọng nói trầm thấp, mang theo sự lưu luyến bị đè ép.

“Khá ổn.” Tôi trả lời ngắn gọn.

“Nghe nói sự nghiệp của em rất thành công, chúc mừng em.” Anh ấy nói.

“Cảm ơn.” Tôi đáp lời.

Nhưng lời nói khách khí này dường như khiến không khí càng trở nên lạnh lẽo, tôi không quen gặp mặt người yêu cũ, cảm thấy thật ngượng ngùng.

“Anh li hôn rồi.” Anh ấy bỗng nhiên nói.

“Ồ.” Tôi cúi đầu nhìn giày mình, trời đổ mưa, trên chiếc giày màu đen dính chút bùn đất.

Dùng khăn giấy lau qua, vẫn sẽ lưu lại dấu vết.

Tựa như bất kỳ một mối tình nào cũng có vết nứt.

“Ninh Chân, anh rất nhớ em, chúng ta có thể làm lại từ đầu không?” Anh ấy cuối cùng cũng nói ra câu này.

Tôi quay đầu nhìn Vu Viễn, vẫn là khuôn mặt thon dài ấy, có khí chất ung dung, nhưng tôi lại cảm thấy anh ấy thiếu đi điều gì đó.

“Tôi đã có bạn trai rồi.” Tôi nói.

Đây là chuyện Vu Viễn đã sớm biết, cho nên trên khuôn mặt không có bất kỳ biểu hiện kinh ngạc nào. Anh ấy chỉ nhìn tôi, trong con ngươi tràn đầy sự lưu luyến: “Khi xưa em nói không muốn chồng người khác chạm vào mình, anh liền quyết định li hôn, quá trình rất gian nan, nhưng cuối cùng anh đã có được tự do. Giờ anh đã có thể gặp em, nhưng không ngờ đã muộn mất rồi.”

Lông mày tôi khẽ run, nhìn về phía Vu Viễn, bỗng dưng cảm thấy anh thật xa lạ.

Nếu như mấy năm trước đây, có lẽ tôi sẽ cảm động bởi những lời nói này của anh. Nhưng hôm nay, tôi lại chỉ muốn cười.

Một người đàn ông, nếu như thật lòng thương nhớ một người con gái, tuyệt đối sẽ liên lạc với cô ấy. Lặng lẽ nhớ mong, đó chỉ là tình tiết trong tiểu thuyết, bởi vì sẽ có trăm phương nghìn kế để liên lạc với người con gái mà mình yêu.

Khi một người đàn ông trong thời gian dài không liên hệ với bạn, chỉ có hai nguyên nhân:

Một là, anh ta không để tâm đến bạn.

Hai là, anh ta tai nạn chết rồi.

Anh ta không dám đến tìm bạn, công việc của anh ta bận rộn, tất cả đều chỉ là những lí do hão huyền mà phụ nữ tự tìm ra để an ủi chính mình.

Mộ Dung Nhã cũng không phải là người có ý chí vững như kiềng ba chân, có chết cũng không thay đổi chủ kiến, nếu như thái độ của Vu Viễn kiên quyết, Mộ Dung Nhã nhất định sẽ thoải mái mà trả lại tự do cho anh, cho nên Vu Viễn hoàn toàn không thể nào mất đến một năm mới có thể li hôn.

Thực ra sự thật rất đơn giản, nhưng cũng quá đỗi tàn khốc: Mấy năm nay rạn nứt giữa anh ta và Mộ Dung Nhã quá lớn, thậm chí có thể vì Mộ Dung Nhã để tâm anh ta từng ngoại tình, cho nên tình cảm giữa hai bọn họ mới vỡ tan một cách triệt để.

Sau khi li hôn, Vu Viễn ắt sẽ nghĩ đến tôi, bây giờ tôi có sự nghiệp cũng coi như thành công, xứng với điều kiện của anh, hai người từng có cơ sở tình cảm, là một cặp tình lữ khá thích hợp.

Bởi lẽ ấy anh mới tìm đến tôi.

Chỉ bởi thế mà thôi.

Đàn ông, là một loài động vật hiện thực nhất thế giới.

Tôi cuối cùng đã phát hiện ra thứ thiếu đi trên người Vu Viễn trong lần gặp lại này là gì, đó chính là thần thái.

Đã từng, tôi đặt Vu Viễn lên mức tượng đài của một vị thần, tôi sung bái anh, tôi ngưỡng mộ anh, tôi giao phó cho anh danh phận “người cứu rỗi”. Nhưng hôm nay, tôi đứng trên vị trí ngang bằng với anh, ngồi cùng vị trí với anh, tôi kéo anh khỏi bức tượng đài đó.

Thời khắc này, trong lòng tôi Vu Viễn đã cởi ra tấm áo khoác mộng ảo, chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông thực tế mà thôi.

Cảnh còn người mất, chúng tôi đều thay đổi.

Dường như cũng chẳng còn gì đáng để nói nữa rồi.

Tôi đứng dậy: “Tình cảm của tôi và bạn trai rất tốt, có lẽ cũng sắp kết hôn rồi, hi vọng anh có thể tìm thấy hạnh phúc của mình sớm nhất có thể. Tạm biệt.”

Nói xong, tôi không còn bất cứ lưu luyến gì nữa, cất bước rời đi.

51. Chương 51

Tôi thấy trong chuyện này mình quyết định rất chính xác.

Từ trước đến nay tôi không thích liên lạc với người yêu cũ, nguyên nhân là vì tôi dễ mềm lòng, nếu trong lúc nói chuyện người kia để lộ chút tình nồng mật ý nào đó, tôi sợ mình sẽ quăng vũ khí đầu hàng mà dấn lên vết xe đổ. Vậy nên cứ thẳng thừng cắt đứt liên lạc, chặt đứt con đường nối lại tình xưa.

Trừ khi hai bên chia tay vì hiểu lầm, còn không tôi thấy loại chuyện ‘gương vỡ lại lành’ này chẳng hề đáng tin. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, hàn gắn rồi lại dễ dàng chia tay đó thôi. Như thế chỉ tổ lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh.

Nếu hai người tính cách đã không hợp, thì vĩnh viễn sẽ không hợp.

Chuyện đời đâu thể chỉ nhìn bề ngoài là được.

Chia tay rồi hoàn toàn cắt đứt liên lạc với người kia cũng không hẳn là nhẫn tâm, mà đó là phương án tốt lành cho tất cả.

Giống như nói đàn ông đa tình đi gieo rắc tình cảm khắp nơi, cứ nhớ thương đến những người tình cũ – thật ra bản chất anh ta là người vô tình mới đúng. Anh ta chỉ yêu bản thân, chỉ yêu chính anh ta mà thôi.

Nên trong chuyện này, tôi thấy mình không thẹn với lương tâm.

Nhưng tối hôm nay, lúc tôi ngồi trên sofa cùng Cố Dung Dịch xem chương trình ẩm thực, đang thảo luận thịt kho tàu nấu sao cho béo mà không ngấy, làm cách nào để thịt vừa thơm vừa mềm thì điện thoại trên bàn chợt ‘Ting’ một tiếng, màn hình hiển thị một tin nhắn.

Người gửi là Vu Viễn – “Anh sẽ không buông tay, anh sẽ chờ em.”

Tin nhắn hiện ngay trên màn hình, mắt tôi bị cận còn thấy rõ, huống chi là bác sĩ Cố Dung Dịch mắt 10/10.

Đọc tin nhắn, trán tôi toát mồ hôi lạnh – mặc dù tôi không thẹn với lương tâm, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng vẫn dâng lên cảm giác có tật gậy mình.

Thế mới nói những người phụ nữ nhất gan đơn thuần như tôi không thể làm cái chuyện yêu đương vụng trộm hay ngoại tình này nọ, nó vượt quá sự can đảm của tôi.

Thật ra tôi có thể hiểu tại sao Vu Viễn lại gửi tin nhắn này.

Có ai đó từng nói: “Phụ nữ sau khi chia tay đều muốn cho bạn trai cũ một đao, còn đàn ông sau khi chia tay luôn muốn bạn gái cũ lưu luyến.”

Tôi rất tán thành, còn coi đó là chân lí.

Thái Thái cũng từng nói với tôi: “Đàn ông hôm nay muốn ăn thịt nướng, ngày mai lại muốn ăn cá hấp xì dầu, nhưng trong lòng anh ta biết rõ sẽ có một ngày lại thèm ăn thịt nướng, vậy nên không bao giờ bỏ đi cơ hội ăn thịt nướng đâu.”

Vì thế Vu Viễn sẽ không bao giờ ngồi đó chờ tôi như lời anh ta nói, mà có thể ngày mai anh ta lại quen một cô gái mới, nhưng trong lòng vẫn vẫn vương không muốn mất tôi.

Cũng chỉ là một tin nhắn thôi, động mấy ngón tay rồi lừa mình, lừa người, lừa thế giới để bản thân vui vẻ.

Nhưng cái tin nhắn này lại mang đến cho tôi một chút rắc rối.

Tôi lên nhìn Cố Dung Dịch, thấy anh vẫn tập trung xem TV như vũ, trông chẳng có gì khác thường cả.

Tôi thầm thả lỏng người, Cố Dung Dịch đúng là người đàn ông trưởng thành chín chắn, không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này.

Nhưng sau khi thả lỏng, trong lòng lại dâng lên chút hờn dỗi – có gã đàn ông khác tơ tưởng đến người phụ nữ của anh, vậy mà Cố Dung Dịch lại chẳng có chút phản ứng gì, điều đó cũng chứng tỏ anh không quan tâm đến tôi.

Tôi cứ ôm tâm trạng mâu thuẫn như vậy ngồi xem hết chương trình ẩm thực với anh. Sáng mai Cố Dung Dịch có một ca phẫu thuật nên phải về ngủ sớm. Tôi tiễn anh ra cửa, nói đùa: “Ngoan ngoan lên lầu ngủ đi nhé, vào thang máy nhớ nhìn trước nhìn sau, cẩn thận cướp sắc.”

“Yên tâm, anh nhất định liều chết bảo vệ trong sạch vì em.” Cố Dung Dịch nháy mắt với tôi.

Đi giày, lúc ra khỏi cửa anh lơ đãng quay đầu, nói: “Đúng rồi, nếu có cơ hội em nhắn tin cho gã Vu Viễn kia giúp anh – nói anh ta không cần chờ, em đã được anh bao trọn rồi, bảo anh ta đến từ đâu thì về chỗ đó đi.”

Nói xong Cố Dung Dịch không thêm để ý tới vẻ ngạc nhiên của tôi, bước ra ngoài.

Dưới ánh đèn ấm áp tự đứng tôi thấy anh thật mũ nội nó đẹp trai.

Đợi bóng dáng anh khuất sau lối rẽ tôi mới ngậm miệng lại. Trong trái tim như có dòng nước ấm chảy qua, giống như được ăn bánh mật ngọt ngào.

Dám của Cố Dung Dịch đúng là ăn trong âm thầm lặng lẽ nha.

Đương nhiên tôi chẳng liên lạc với Vu Viễn, mà thẳng tay cắt đứt liên lạc với anh ta. Mặc dù nhìn Cố Dung Dịch ghen là một chuyện khá vui vẻ, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, nếu thật sự làm cho Cố Dung Dịch hiểu lầm thì không tốt cho tình cảm của chúng tôi.

Cái gọi là ghen nhỏ gia tăng tình cảm, ghen lớn thì thương nhân – chính là đạo lý này.

Thật ra trong mắt tôi, Cố Dung Dịch được xem như là người đàn ông có cá tính mạnh – đẹp trai chân dài, mặc quần áo nhìn thon gầy còn thoát y là cơ bắp, tam quan đoan chính, không rượu chè trai gái. Đàn ông như vậy đến nay còn chưa kết hôn mà cuối cùng lại bị tôi bắt cóc, trừ duyên phận ra còn có nguyên nhân nữa, đó là do công việc của anh rất bận.

Ngày nào cũng phải kiểm tra phòng bệnh, giải phẫu, có khi còn bị điều đi khám bệnh, về nhà còn phải tra tư liệu, làm báo cáo. Thời gian công tác lại còn không cố định, có khi phải ở bệnh viện hai ngày hai đêm.

Sau này từ miệng Tô Vũ tôi mới biết, thật ra có không ít cô gái theo đuổi Cố Dung Dịch, anh cũng từng trải qua mấy mối tình, nhưng vì công việc quá bận, không có thời gian hẹn hò với bạn gái, dẫn đến bạn gái cô đơn đi tìm người khác, thế là tình tan.

“Rốt cuộc có mấy lần vậy?” Tôi tò mò.

Tô Vũ đỡ cái bụng to nói thầm bên tai tôi: “Ba lần, nhưng chị ngàn vạn lần đừng cho Dung Dịch biết là em nói nha.”

Tôi bỗng bật cười, cảm thấy nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn, thảo nào lần trước tôi hiểu lầm Cố Dung Dịch ngoại tình anh lại phản ứng lớn như vậy, thì ra đã có nhiều kinh nghiệm đau thương như thế.

Hai chúng tôi đúng là người lưu lạc thiên nhai, xứng đôi vừa lứa.

May mà chúng tôi đều là người trưởng thành, không cần cả ngày quần quýt yêu đương. Mỗi khi ở bệnh viện mệt mỏi, anh sẽ nhắn tin cho tôi.

Có khi nói: “Mệt quá, sáng nay mổ hai ca, chiều lại có tiếp, cầu thịt kho tàu thơm nức mũi.”

Có khi nói: “Hôm nay thấy một bé trai, còn ăn nhiều hơn Khỉ Con nữa, xin số điện thoại rồi, có thể suy nghĩ làm thông gia.”

Có khi anh không nhắn gì, chỉ gửi một cái mặt cười.

Tôi ở nhà vẽ tranh, mỗi khi thấy tin nhắn của anh đều bật cười.

Mỗi khi ở bên Cố Dung Dịch đều có cảm giác vô cùng bình yên, được biết đến những hạnh phúc giản đơn, mà những hạnh phúc đó đều chân thật, có thể nắm trong tay.

Khi tình cảm của tôi và Cố Dung Dịch ngày càng thắm thiết hơn thì Thái Thái gọi điện tới, báo cho tôi biết cô ấy đang mang thai.

Tôi vui mừng thay cô ấy, dặn dò những thứ cần lưu ý trong thời gian mang thai cho cô ấy biết.

Nhưng Thái Thái không kiên nhẫn nghe, bắt đầu tám chuyện. Thời đại học trong lớp chúng tôi có một bạn gái rất xinh đẹp nhưng hay thích giả bộ, đặc biệt là trước mặt các bạn nam luôn giả bộ đơn thuần, làm tiểu bạch thỏ. Thật ra bạn gái kia đã quen N bạn trai rồi, nhưng mỗi lần nghe bọn tôi nói chuyện 18+ cô ta đều tròn mắt hỏi: “Các cậu đang nói gì thế? Sao tớ nghe chẳng hiểu gì cả.”

Thái Thái và tôi lúc đó ngay cả mối tình đầu cũng chưa có, nhưng lại hay thích nói mấy chuyện 18+, tỏ ra kinh nghiệm đầy mình. Còn bạn gái kia kinh nghiệm đầy mình lại làm ra vẻ ngây thơ theo kiểu nam nữ nắm tay là có thể mang thai vậy.

Thái Thái lúc ấy tổng kết một điều: “Càng là người trong sáng thì càng thích giả bộ không trong sáng, còn người không trong sáng thì lại thích giả bộ trong sáng.”

Chuyện Thái Thái muốn tám với tôi là bạn gái kia sau khi đi làm liền yêu đương với một phú nhị đại¹, không lâu sau dọn đến sống chung với anh ta.

[1] Phú nhị đại: Con nhà giàu đời thứ hai.

Mà phú nhị đại mới chia tay với bạn gái trước, nói cách khác căn nhà hai người họ đang ở chính là nơi chung sống hơn một năm của phú nhị đại với bạn gái cũ. Sau này bạn gái cũ không cam lòng, quay về gây sự, hơn nửa đêm gọi cho phú nhị đại nói mình đang đi du lịch, bảo anh ta chuyển tiền cho mình. Phú nhị đại cũng đa tình, trước mặt bạn gái hiện tại chuyển tiền cho bạn gái cũ. Cô kia tức điên lên nhưng vẫn kìm được, bày mưu tính kế cuối cùng cũng đuổi được cô bạn gái cũ, kết hôn cùng phú nhị đại.

“Mày nghĩ cô ta có hạnh phúc không?” Thái Thái hỏi.

“Hạnh phúc là chuyện riêng của mỗi người, có lẽ trong mắt chúng ta thì tình yêu như vậy không thuần khiết, sẽ không thể hạnh phúc. Nhưng cô ta lại thấy đó là hạnh phúc, cô ta giành được thứ mình muốn, như thế là đủ.” Tôi nói.

Thái Thái thở dài: “Mày cũng biết trước đây tao rất ghét cô ta, mỗi lần gặp mặt đều cãi nhau ầm ĩ. Bây giờ trưởng thành rồi tao vẫn khinh bỉ tam quan của cô ta, nhưng tao phục cô ta một điểm – từ đầu đến cuối cô ta luôn biết mình muốn gì, và dùng hết thủ đoạn để giành được nó.”

Tôi ngẫm nghĩ, thấy đúng thế thật. Người ta sống trên đời, quan trọng nhất là biết được mình muốn gì, để dựa vào đó mà cố gắng.

“Ở điểm này hai chúng mình không bằng cô ta.” Tôi nói.

Đúng thế, tôi và Thái Thái đều trải qua đổ vỡ, đi đường vòng, dính đầy vết thương mới biết rõ bản thân muốn gì.

Nhưng bọn tôi cũng được xem là may mắn, vì cuối cùng cũng tìm được thứ mình muốn.

“Bây giờ mày gả cho ông chồng tốt, lại có em bé, cũng coi như trọn vẹn rồi còn gì, sau này ngồi hưởng phúc giúp chồng dạy con là được.” Tôi nói.

Thái Thái hừ một tiếng: “Vạn lý trường chinh mới bắt đầu thôi. Vợ mang thai là lúc chồng dễ ngoại tình nhất, có vết xe đổ là mày đó, tao phải lấy đó làm bài học, phải trói anh ta thật chặt.”

Khốn kiếp, bạn thân có khác, giết người không cần dùng gươm đao, không sợ làm tổn thương tâm hồn yếu ớt của tôi gì cả.

Thái Thái phì nhổ: “Đừng giả bộ yếu ớt, tâm hồn mày còn mạnh hơn cả Hulk khi tức giận nữa đó.”

Tôi thấy Thái Thái nói cũng có lí, tôi cũng cảm thấy may mắn vì mình có tâm hồn mạnh mẽ như vậy, vì nó mà tôi có thể sống bình an đến tận hôm nay.

Cuối cùng Thái Thái tổng kết: “Tình cảm không bao giờ là mãi mãi, xã hội này quá nhiều cám dỗ, chúng ta đều là người, mà người thì đều có thói hư tật xấu, tình cảm của hai người rồi sẽ gặp nhiều sóng gió, chúng ta lúc nào cũng phải hâm nóng tình yêu.”

Sau cuộc nói chuyện với Thái Thái, không lâu sau, tôi và Cố Dung Dịch gặp phải một rắc rối nhỏ.

52. Chương 52

Quãng thời gian ấy, Cố Dung Dịch lại bắt đầu trở nên bận rộn. Hôm đó, vốn dĩ anh ấy nói buổi tối sẽ về ăn cơm, tôi bèn hầm một nồi canh gà, kết quả lúc gần tan ca anh được thông báo lại có một cuộc phẫu thuật khẩn cấp, vì thế đành phải lỡ hẹn. Tôi xót anh mấy ngày gần đây vất vả, nên quyết định mang canh gà đến bệnh viện cho anh uống.

Tôi bấm chuẩn thời gian anh tiến hành phẫu thuật xong để đến, quả nhiên lúc đến cuộc phẫu thuật của anh đã kết thúc, đang nằm trong phòng làm việc nghỉ ngơi.

Nhưng đồng thời trong phòng làm việc vẫn còn người khác, đó là một ý tá trẻ tuổi.

Cô ý tá đó tên là Vạn Quyên, lần trước Khỉ Con nằm viện tôi từng gặp qua cô ta mấy lần, cơ bản đều luẩn quẩn xung quanh Cố Dung Dịch. Hơn nữa tôi cũng vô ý nghe được đám ý tá tám nhảm rằng cái cô Vạn Quyên đó có ý với Cố Dung Dịch.

Lúc này, Cố Dung Dịch ngồi trước bàn làm việc, đặt đầu trên hai tay, say giấc nồng. Còn cái cô Vạn Quyên kia lại nhẹ nhàng đắp tấm thảm lông lên lưng Cố Dung Dịch, ngắm nhìn Cố Dung Dịch, tình ý trong đôi mắt tựa biển sâu.

Một vị chua loét trào lên ngực tôi.

Dựa theo bản tính của tôi, tuyệt đối muốn xông lên lôi Vạn Quyên ra, ôm trọn lấy Cố Dung Dịch tuyên bố chủ quyền.

Nhưng sống trên đời, bản tính luôn là thứ cần được che giấu. Hơn nữa hành vi của Vạn Quyên cũng có thể giải thích là sự quan tâm giữa đồng nghiệp, cho nên tôi cũng chỉ đành đứng ngoài cửa, mỉm cười nói với Vạn Quyên: “Cảm ơn nhé!”

Câu nói này ẩn chứa rất nhiều ý nghĩa: Cảm ơn cô đã đắp tấm thảm lông cho người đàn ông của tôi .

Vạn Quyên quả nhiên cũng không phải nhân vật tầm thường, nhìn thấy tôi chỉ ngây ra một chút, không xấu hổ cũng chẳng vội vã, liếc nhìn sang cặp lông giữ nhiệt tôi đang cầm, cười nhạt: “Mang đồ ăn đến cho bác sĩ Cố phải không? Ninh tiểu thư quả thật là người hiền hậu, không hổ là người đã làm mẹ.”

Câu nói này của Vạn Quyên không mặn không nhạt, nghĩ qua loa đại khái hay nghĩ sâu nghĩ xa đều mang hàm ý.

Tôi cũng bình tĩnh cười: “Đúng thế, quãng thời gian này anh ấy bận rộn quá. Hôm nay anh nói với tôi rằng lâu rồi chưa được ăn canh gà tôi hầm, thế nên tôi liền hầm nồi canh mang đến cho anh.”

Trên mặt Vạn Quyên mặc dù đang cười nhưng trong giọng nói lại chẳng có gì là vui vẻ cả: “Ninh tiểu thư thật quan tâm chăm sóc bác sĩ Cố, ân cần như thế, chẳng trách bác sĩ Cố chọn Ninh tiểu thư làm bạn gái.”

Tôi suy tư một chút, cho rằng câu nói này có ý là, bởi vì tôi quan tâm chăm sóc Cố Dung Dịch nên anh ấy mới nhìn trúng tôi.

Khuôn mặt tôi cứng ngắc, nhưng công phu diễn vẫn phải làm, bèn đáp: “Tình cảm đều phải có qua có lại, anh ấy đối với tôi tốt như thế, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với anh ấy. Cô nhìn những người yêu đơn phương mà xem, theo đuổi cuồng nhiệt thế nhưng cuối cùng vẫn là công dã tràng, chính bởi vì đối phương không có tình cảm, nên chỉ có một bên cố gắng chủ động sẽ không có kết quả. Cô nói có đúng không, Vạn tiểu thư.”

Vạn Quyên dường như bị tôi nói phải chỗ đau, hai má phập phồng, miễn cưỡng cười nói: “Tôi phải đi làm việc rồi.”

Đợi cô ta đi khỏi phòng làm việc, tôi bưng cái ghế đến ngồi cạnh Cố Dung Dịch. Nhìn anh đang say giấc nồng, cơn giận không kìm được mà trào dâng, ngủ đến một chút cảnh giác cũng chẳng có, xem chút nữa thì bị người ta cướp sắc cũng không biết.

Càng nghĩ càng tức, càng tức càng nghĩ, không nhịn nổi mà nhéo tai Cố Dung Dịch. Tai anh cũng sạch sẽ tựa bạch ngọc, bị tôi nhéo, thoáng chốc đỏ bừng. Mà lúc này, Cố Dung Dịch nắm chặt tay tôi, không kiên nhẫn mà hừ một tiếng, ý thông báo rằng mình đã tỉnh. Lúc này tôi mới nhớ Cố Dung Dịch sau khi ngủ dậy có tật xấu là hay cáu gắt, tim đập lồi một nhịp, nên tôi đã chuẩn bị tốt tinh thần để hứng chịu lửa giận của anh.

Cố Dung Dịch cau mày mở mắt nhìn chằm chằm vào tôi, khiến dây thần kinh của tôi căng như dây đàn, đang chuẩn bị lấy chuyện Vạn Quyên để đối kháng với cơn giận của anh. Ai ngờ anh ấy nhìn thấy tôi xong, biểu cảm trên khuôn mặt nhất thời thả lỏng, sau đó liền nắm lấy bàn tay vừa nhéo tai anh lúc nãy của tôi, đặt xuống bàn, dùng làm gối đầu tiếp tục ngủ.

Đây có khác nào lấy tay tôi làm thành gối đầu bằng thịt đâu.

Hơi thở nóng bỏng từ mũi anh phả lên mu bàn tay tôi, có cảm giác ngứa ngứa, cái ngứa ấy từ mu bàn tay truyền đến trái tim tôi.

Thái độ không đề phòng của Cố Dung Dịch với tôi khiến tôi vô cùng vui vẻ, lúc này dù thêm bao nhiêu oán hận cũng đều bị dung hòa.

Đợi anh tỉnh hẳn, tôi quyết định đưa anh về nhà, có người thăm thương trộm nhớ miếng thịt ba chỉ này rồi, phải coi chừng nghiêm ngặt.

Tôi lái xe, Cố Dung Dịch ngồi bên ghế phụ húp sạch sành sanh canh tôi mang đến, đáng vẻ đó rất chi là hưởng thụ, làm cho đầu bếp lớn tôi đây rất có cảm giác thành tựu.

Nhưng song song cảm giác thành tựu, trong lòng tôi dấy lên cảm giác của nguy cơ.

Ngay lập tức, tôi vô tình hỏi: “Cái cô đồng nghiệp tên Vạn Quyên của anh rất tốt, hôm nay lúc em mới đến vừa hay thấy cô ấy sợ anh bị lạnh mà đắp tấm thảm lông cho anh.”

“Ồ.” Cố Dung Dịch trả lời một câu theo bản năng, dừng một lát, lại dùng cái ngữ điệu chậm rì rì nói: “Không phải em ... đang ghen đấy chứ?”

Tôi quả thực là đang ghen đấy, nhưng suy cho cùng Cố Dung Dịch cũng không làm ra động nào không đúng đắn, cho nên tức giận với anh có lẽ là chuyện bạn gái không nên làm.

Thế là tôi thở dài một hơi, nói: “Thực ra, cô ấy nhìn trúng anh cũng là chuyện thường tình, chứng minh năng lực thẩm mỹ của cô ta không kém. Nhưng em vẫn muốn anh gửi một lời đến cô ấy.”

“Lời gì?” Đôi mắt Cố Dung Dịch như biết cười trong đêm khuya tăm tối.

“Anh nói với cô ấy, bác sĩ Cố Dung Dịch đã bị tôi bao chọn rồi.” Tôi muốn “gây ông đập lưng ông”.

Nói xong, tôi và Cố Dung Dịch nhìn nhau, rồi cả hai đều bật cười.

Mặc dù không xảy ra tranh chấp với Cố Dung Dịch bởi chuyện này, nhưng tôi nghĩ đến bệnh viện có quả bom hẹn giờ Vạn Quyên, trong lòng vẫn cứ không thoải mái.

Bạn nghĩ xem, thời gian Cố Dung Dịch ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà, nếu như ở cùng với Vạn Quyên nhiều mà lâu ngày sinh tình, thật sự làm ra chuyện gì khuất tất, tôi đây chẳng phải lại trở thành bi kịch rồi sao.

Chuyện nay chẳng mấy chốc đã bị Thái Thái biết, cô ấy lập tức nghĩ mưu kế giúp tôi, bảo tôi nhất định phải bóp chết cái ý nghĩ kia của Vạn Quyên từ trong trứng nước.

“Thế nhưng hai người phụ nữ tranh giành một người đàn ông, có khi nào cảm thấy không coi mình ra gì không.” Tôi hỏi.

Tôi trước nay luôn tin vào một câu nói: thứ đồ có thể bị cướp đi thì không phải là của bạn.

Thái Thái mới mang thai, nội tiết tố mất cân bằng, dễ dàng bị xúc động, lập tức mắng lớn tôi: “Ninh Chân à Ninh Chân, mày là con gà mờ ù ù cạc cạc. Dù cho trên phương diện công việc hay trên phương diện tình cảm, mày đều không muốn tranh giành, không muốn cướp đoạt. Mày cho rằng như thế là bình tĩnh, thực ra đó là dằn! Thứ của mình thì phải cướp về! Đồng Thừa Nghiệp bệnh đã ăn vào máu, không thuốc cứu chữa, trực tiếp từ bỏ cũng coi như thôi, nhưng Cố Dung Dịch còn trẻ trung lại tốt đẹp như thế, mày nhất quyết không được buông tay! Chưa hết đâu, hạnh phúc là dựa vào bản thân đi tranh giành mà có, không cần theo chủ nghĩa quá hoàn mỹ, bất kỳ một người đàn ông nào cũng có thể bị mê hoặc, dụ dỗ. Mặc dù nguyên nhân bên trong quyết định bản chất bên ngoài, nhưng nguyên nhân bên ngoài cũng không kém phần quan trọng, có trách nhiệm, có nghĩa vụ đuổi bay những con ruồi nhặng lớn vờn xung quanh một nửa của mình.”

Tôi khá dễ tâm đến những lời Thái Thái nói, cho nên hôm nay Cố Dung Dịch hẹn tôi quốc khách đi cắm trại ngoài trời cùng anh với mấy người đồng nghiệp, tôi đồng ý luôn, bởi vì Vạn Quyên cũng sẽ đi.

“Đường hiểm gặp địch, kẻ mạnh dạn ắt thắng”, tôi quyết định chống lại Vạn Quyên.

Chúng tôi đến một khu khí mát nằm trên núi gần ngoại thành, phong cảnh nơi đây tuyệt đẹp, không khí trong lành, có thể khiến cho con người ta tạm thời quên đi những phiền não nơi thành phố bê tông cốt thép.

Vạn Quyên và một đồng nghiệp nữ khác không có xe, Cố Dung Dịch và tôi liền chở bọn họ. Vốn dĩ Vạn Quyên rất hưng phấn, ai dè nhìn thấy tôi đang ngồi trên ghế lái phụ, sắc mặt phút chốc ỉu xiu.

Người đồng nghiệp nữ kia biểu hiện lại rất bình thường, nhìn thấy tôi liền trêu ghẹo: “Tôi nói này, bác sĩ Cố Dung Dịch là một trạch nam chính hiệu, lúc trước hoạt động gì anh ấy cũng không tham gia, chẳng hiểu sao lần này lại đổi tính, thì ra là mang theo bạn gái đến để hưởng thụ lãnh mạn nha.”

Cố Dung Dịch không ngờ lại rất thoải mái, chẳng ngượng ngùng, trực tiếp thừa nhận: “Đúng thế, ngày thường công việc quá bận rộn, thời gian bên cạnh cô ấy quá ít, nên phải tranh thủ lúc nghỉ phép mà bồi thường cho cô ấy thôi.”

Lúc này, cái người im phăng phắc từ lúc lên xe cho đến giờ bỗng mở miệng: “Ninh tiểu thư không mang con đến sao? Thế đứa trẻ đó ai trông nom? Trẻ nhỏ hiện đang trong giai đoạn mẫn cảm, có khi nào lại cảm thấy mẹ chỉ mãi hẹn hò với bạn trai mới, không quan tâm đến nó mà ghen tị không?”

Mặc dù Vạn Quyên cố tình ra vẻ đang đùa nhưng trên thực tế, lại tuyên cáo với tất cả mọi người sự thực tôi là người đã có con.

Ngay tức khắc, tôi thấy cô đồng nghiệp kia âm thầm dùng cùi chỏ huých vào tay Vạn Quyên, nhắc nhở cô ta đừng có nói lằng nhằng, nhưng khuôn mặt Vạn Quyên vẫn như thường, vẫn cứ làm theo ý mình.

Dẫu sao chuyện tôi là bà mẹ đơn thân cũng chẳng phải bí mật gì, mọi người đều biết cả. Càng muốn trốn tránh càng chứng tỏ có gì đó nên mới che giấu, mà Khi Con là niềm kiêu hãnh, không phải là nhược điểm của tôi, tôi hoàn toàn chẳng có gì để che giấu cả.

Tôi liền đáp: “Con gái tôi được ông bà ngoại mang về quê chơi rồi, Dung Dịch vốn cũng muốn mang con bé theo, nhưng lại lo lắng đi dã ngoại ban đêm nhiệt độ ngoài trời thấp dễ khiến trẻ con mắc bệnh. Hơn nữa, hiện tại con gái tôi không hề ghen tỵ với Dung Dịch, mà là ghen tỵ với tôi. Bởi Dung Dịch thân với con bé, cho nên lúc tôi và anh ấy ở bên nhau, con bé đều bám lấy Dung Dịch.”

“Đó là bởi vì sức hấp dẫn của anh quá lớn.” Cố Dung Dịch đắc ý.

“Đó là bởi vì da mặt anh dày.” Tôi cười nói.

Thật ra, tôi thấy đây vô Mohamm chỉ là thứ yếu, đối với Vạn Quyên mà nói, vũ khí có lực sát thương lớn nhất chính là tôi và Cố Dung Dịch khỏe ân ái.

Quả nhiên, thấy chúng tôi kể tung người hứng như thế, sắc mặt Vạn Quyên còn đen hơn đít nồi.

Kỳ thực, tôi rất rõ ý nghĩ của Vạn Quyên, cô ta chẳng qua thấy không phục.

Cô ta cho rằng mình trẻ hơn tôi, lại chưa từng kết hôn, cho nên rất không phục khi Cố Dung Dịch chọn tôi mà không phải là cô ta.

Tôi lại chẳng xem thường chính mình, tôi tin bản thân có sức hấp dẫn và điểm nổi bật thuộc về riêng tôi.

Hơn nữa suy nghĩ của Vạn Quyên cũng quá mức đơn giản, nếu như Cố Dung Dịch kén vợ kén chồng dựa vào điều kiện, thế thì trên thế giới này vẫn còn biết bao nhiêu cô gái chưa kết hôn trẻ trung xinh đẹp hơn cô ta, không có tôi Cố Dung Dịch cũng không nhất định sẽ chọn cô ta.

Hai tiếng sau, chúng tôi đến được khu nghỉ dưỡng. Biển rừng ở đây mịt mờ, phóng tầm mắt ra xa tất cả đều là một màu xanh, khiến cho tâm tình con người trở nên vui vẻ thoải mái. Nhảy xuống xe, tôi hít thở không khí nơi rừng núi, chỉ cảm thấy mỗi một tế bào đều đang dần nở.

Còn hai người đồng nghiệp nam khác cũng đến nơi, đã đứng đợi ở đó từ sớm. Lúc này đã gần đến trưa, mọi người quyết định bắt đầu nướng đồ.

Ba người đàn ông ở đây phụ trách rải than nhóm lửa, tôi, Vạn Quyên và một người đồng nghiệp nữ khác thì phụ trách làm đồ ăn.

Chẳng mấy chốc, than đã nhóm lửa, xiên thịt, chân gà cánh gà, râu mực, đậu phụ khô các loại được đặt trên giá nướng sắt, dưới nhiệt độ cao, dưới hương dầu mỡ bao trùm tỏa ra mùi hương thơm lừng.

Có lẽ do bệnh nghề nghiệp, lúc nướng đồ Cố Dung Dịch và mấy người bạn họ sạch sẽ hơn hẳn những du khách khác, không chịu nổi một vết bẩn, vô cùng chú trọng vệ sinh thực phẩm. Không biết vì sao, tôi nghĩ đến bệnh sạch sẽ của Cố Dung Dịch, không kìm được mà mỉm cười.

53. Chương 53

Rất nhanh đồ ăn đã được nướng chín.

Cố Dung Dịch biết tôi thích ăn cay, cố ý quét nhiều ớt trên cánh gà, rồi giống như hiến báu vật mà đưa cho tôi.

Vì ở đây chỉ có mình hai chúng tôi là người yêu, cho nên các đồng nghiệp còn lại đều trêu ghẹo, đùa nhau nói: “Bác sĩ Cố à, đừng có thấy sắc quên bạn nha, bọn tôi vẫn đói meo này.”

Cố Dung Dịch cười đáp: “Tự thân vận động đi, cơm no áo ấm, ai bảo mấy người không mang theo người nhà?”

Những người còn lại đều cười, chỉ mình Vạn Quyên vẫn đen mặt, giống vị sắt đang đặt trên than nướng vậy.

Chợt có người hỏi: “Bác sĩ Cố định bao giờ kết hôn?”

Câu này chỉ hỏi cho vui thôi, mọi người không cho là thật. Nhưng ngay lúc này Vạn Quyên bỗng ngẩng đầu lên, hỏi: “Đúng rồi, như chị Ninh có con riêng, lại kết hôn với bác sĩ Cố chưa lập gia đình, không biết chính sách quy định thế nào nhỉ? Còn mang thai lần 2 được không?”

Câu này vừa nói ra, bầu không khí lập tức trầm xuống.

Các đồng nghiệp của Cố Dung Dịch đều biết chuyện của tôi, nên khi trêu đùa thường tránh nói những chuyện liên quan tới li hôn. Mà bây giờ Vạn Quyên lại thẳng thừng chọc vào vết thương của tôi và Cố Dung Dịch như thế, rõ ràng muốn cho tôi phải xấu hổ.

Vạn Quyên không che giấu suy nghĩ của mình, nhìn chằm chằm tôi, giống như muốn gây chiến.

Tôi cũng không bình tĩnh được, rất muốn đấu khẩu với cô ta một trận. Nhưng dù sao xung quanh đang có đồng nghiệp của Cố Dung Dịch, tôi không muốn làm anh khó xử.

Hơn nữa, Vạn Quyên nói như thế đã làm mọi người có ác cảm với cô ta, tôi đấu đá với cô ta chỉ tổ tự hạ thấp bản thân mình xuống.

Trăm hại mà không một lợi, tốt nhất nên mỉm cười đáp lại, còn được mang danh hiền lành.

Đang nén cơn giận, bỗng Cố Dung Dịch mở miệng: “Dù sao kế hoạch của chúng tôi là, chỉ cần không vi phạm chính sách kế hoạch hóa gia đình của nhà nước, được sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu.”

Lời này thành công làm dịu bầu không khí, cũng khẳng định tầm quan trọng của tôi trong lòng Cố Dung Dịch.

Một đồng nghiệp nam bên cạnh nói đùa: “Được sinh bao nhiêu thì sinh bấy nhiêu? Ái chà, bác sĩ Cố anh nên kiểm chế một chút, phải chú ý thân thể.”

Nói xong, mọi người lập tức cười ầm lên.

Bữa ăn lại tiếp tục vui vẻ.

Trong tiếng cười, Cố Dung Dịch lặng lẽ nắm tay tôi, cho tôi một ánh mắt dịu dàng, lòng tôi như có mặt trời sưởi ấm.

Vạn Quyên cười gượng gạo, có lẽ không muốn nhìn bọn tôi thắm thiết nữa, xoay người đi toilet. Lúc này Cố Dung Dịch cúi đầu nói với tôi câu “Anh đi xử lý chút chuyện”, sau đó đi theo.

Tôi biết Cố Dung Dịch muốn đi nói chuyện với Vạn Quyên, mặc dù tôi vô cùng tò mò, nhưng vẫn ngồi im tại chỗ chờ đợi.

Có câu nói – phụ nữ thông minh đối phó với đàn ông, còn phụ nữ ngu ngốc mới đối phó với phụ nữ.

Thật ra việc thắng thua trong cuộc chiến giữa tôi và Vạn Quyên đều do Cố Dung Dịch quyết định. Vậy nên dù cho tôi có dùng hết âm mưu thủ đoạn đi đối phó với Vạn Quyên thì cũng chẳng có tác dụng gì. Mà Vạn Quyên cũng giống như vậy.

Muốn chấm dứt cuộc chiến giữa hai người phụ nữ, rất đơn giản – chỉ cần người đàn ông ra mặt dập tắt hi vọng của một trong hai người phụ nữ kia thôi.

Nhưng có rất nhiều người đàn ông không làm thế, bởi vì bọn họ thích hưởng thụ cảm giác được nhiều phụ nữ yêu thương tranh giành mình.

Thế nên mỗi khi tôi thấy hai người phụ nữ ghen tuông vì một gã đàn ông nào đó, tôi đều khinh bỉ tâm lý biến thái của gã kia.

“Anh không liên lạc với cô ta, là tự cô ta tìm đến anh.”

“Anh yêu em, nhưng cô ta cứ bám lấy anh như thế, anh biết làm sao đây?”

Thật ra người đàn ông chỉ cần nghiêm túc nói một câu: “Tôi đã có bạn gái, và tôi rất yêu cô ấy, vậy nên sau này đừng bám theo tôi nữa, cô đang làm phiền tôi đấy.”

Chỉ cần một câu như vậy thôi, thế giới của anh ta sẽ thanh bình.

Nhưng bọn họ không nói, không phải vì họ không nghĩ ra được, mà vì không muốn nói.

Bởi vì nói ra sẽ chẳng hưởng thụ được cái thứ tình cảm mờ ám giả dối kia nữa.

Tôi thầm nghĩ, lần này đi cắm trại đúng là có ý nghĩa thật, ít nhất tôi cũng hiểu rõ được tâm tư của Cố Dung Dịch—— Vạn Quyên đã thắng thường như thế, nếu Cố Dung Dịch vẫn im lặng không có hành động gì, vậy chứng tỏ anh rất muốn hưởng thụ thứ tình cảm mờ ám của Vạn Quyên.

Tôi biết, thứ tình cảm mờ ám kiểu ấy thường gặp rất nhiều trong cuộc sống. Nước quá trong thì không có cá, thế nên tôi cũng không yêu cầu nửa kia của mình phải tuyệt giao với những người khác phái. Nhưng với những người không kiêng dè muốn kích bác tôi như Vạn Quyên, nếu Cố Dung Dịch vẫn không ra tay, thì tôi sẽ phải thất vọng về anh, và sẽ xem lại tình cảm giữa tôi và Cố Dung Dịch một lần nữa.

Dù sao đã sống thì phải sống cho đàng hoàng, phải suy nghĩ cho cảm nhận của đối phương.

Một lát sau Cố Dung Dịch quay lại.

“Xử lý xong rồi à?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Anh ôm vai tôi, nói khẽ: “Xử lý tận gốc.”

Sau đó tôi thấy Vạn Quyên cúi đầu quay lại, đôi mắt ửng đỏ, có vẻ như mới khóc.

Tôi nghĩ, chắc hẳn Cố Dung Dịch đã nói nặng lời.

Trong chuyện tình giữa ba người, chắc chắn phải có một người bị tổn thương, nếu không phải Vạn Quyên, thì là tôi.

Quả nhiên, sau khi Cố Dung Dịch “Xử lý” xong, Vạn Quyên không còn nói ra những lời khiêu khích tôi nữa.

Tôi thăm cộng cho Cố Dung Dịch thêm một điểm.

Đêm xuống, nhóm người chúng tôi ngồi trên bãi cỏ mềm, giữa mùi cỏ thơm và hương đất nồng nàn, ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên cao, bắt đầu chơi trò ‘nói thật hay mạo hiểm’.

Đến lượt tôi, tôi chọn nói thật.

Anh chàng ra câu hỏi khá tốt bụng, chỉ hỏi: “Cô và bác sĩ Cố quen nhau thế nào?”

Mọi người đã chuẩn bị tinh thần nghe một chuyện tình đầy lãng mạn, nhưng tôi lại thật thà trả lời: “Khuya rồi mà anh ấy và bạn gái cũ vẫn còn cãi nhau, ném gì đó khiến tôi thức giấc, tôi gõ cửa góp ý, thế là quen nhau.”

Mọi người giật giật khoe môi: “Thật... thật là một sự mở đầu vi diệu.”

Đến lượt Cố Dung Dịch, anh cũng chọn nói thật.

Anh chàng ra câu hỏi muốn vấn hồi không khí lãng mạn vừa nãy, bèn hỏi: “Anh nhận ra mình thích Ninh Chân là từ khi nào?”

Cố Dung Dịch suy nghĩ thật lâu, sau đó nghiêm túc trả lời: “Có một lần tôi nói với cô ấy là tôi muốn uống canh gà, cô ấy liền mua một con gà rồi tự làm thịt. Một tay cô ấy giữ chặt con gà, tay kia cầm dao phay, nhìn cổ gà rồi giơ tay chém. Khi ấy tôi chợt thấy người phụ nữ này thật mạnh mẽ, vậy là thích thôi.”

Nghe tới đây, mọi người đã hoàn toàn hết hi vọng tìm kiếm chuyện lãng mạn từ chúng tôi.

Về đêm nhiệt độ trên núi hạ xuống rất thấp, nửa đêm ai nấy về lều của mình.

Đoàn người chúng tôi mang theo ba cái lều trại, hai nam hai nữ ngủ riêng hai cái lều, cái còn lại để cho tôi và Cố Dung Dịch.

Mặc dù tôi và Cố Dung Dịch ở lâu trên lâu dưới, sống gần nhau, nhưng đã lâu như vậy rồi mà chúng tôi vẫn chưa ngủ chung giường bao giờ hết, thế nên tôi thấy hơi hồi hộp.

Dưới chăn, tay tôi và tay anh dựa sát vào nhau, cũng nảy sinh phản ứng giữa nam và nữ. Không hiểu tại sao, bình thường chúng tôi có rất nhiều chuyện để nói mà bây giờ cả hai đều im lặng, không ai nói câu nào.

Trong không gian nhỏ hẹp, im lặng là một chuyện tạo sự xấu hổ cho hai bên, tôi không chịu được nữa, hắng giọng: “Em nói này, anh bắt đầu thích em ấy, thật sự là vì thấy em giết gà à?”

Cái này cũng thật biến thái, tôi nghi ngờ Cố Dung Dịch là người có tính bạo lực ngầm.

“Đương nhiên không phải.” Cố Dung Dịch đáp.

“Vậy anh thấy thích em từ khi nào?” Tôi vội hỏi.

Cố Dung Dịch xoay đầu lại, đôi mắt trong bóng đêm chợt lóe: “Em hôn anh một cái rồi anh nói cho biết.”

Người đàn ông chưa lập gia đình lại dám đùa giỡn bà mẹ đã có con, tôi vừa cảm thán trời đất đảo điên vừa hôn anh một cái.

Anh thoải mái hưởng thụ, bắt đầu trả lời: “Chắc là lần anh bị sốt, em đến chăm sóc anh làm anh động lòng. Thật ra từ bé anh đã quen với việc tự lo cho bản thân và chăm sóc người khác, nhưng lúc anh bị sốt cũng là khi anh yếu lòng nhất, anh rất mong có ai đó đến chăm sóc. Khi ấy đang mê man một mình, không hiểu tại sao trong đầu lại xuất hiện bóng dáng em. Rồi em đến thật, gõ cửa nhưng anh còn mơ màng nên cứ tưởng là giấc mộng. Sau đó anh tỉnh lại, thấy em ngủ cạnh anh, vậy mới biết là em đến chăm sóc anh thật. Lúc em tỉnh dậy mơ màng nhìn anh, cái dáng vẻ ấy dễ thương vô cùng, anh không kìm được mơn hôn em.

Nhưng vừa động thì em lại trốn mất. Kể từ đó, không biết sao anh lại nhớ đến em rất nhiều, mỗi khi nghĩ lại đều không kìm được bật cười, khi ấy anh mới biết, mình thật sự đã thích em.”

Giọng nói của Cố Dung Dịch rất nhẹ, nhưng trong bóng đêm lại vô cùng rõ ràng, từng chữ tựa như chiếc dùi nhỏ đánh vào lòng tôi, tạo nên từng cơn rung động.

Lúc này tôi mới biết – thì ra lần đó không phải tôi nhìn lầm, mà Cố Dung Dịch thật sự muốn hôn tôi.

“Hôm nay anh nói gì với Vạn Quyên vậy?” Tôi vẫn không kìm được tò mò, hỏi.

“Em lại hôn anh một cái đi, rồi anh nói cho em biết.” Cố Dung Dịch lại bắt đầu giở trò xấu xa.

Dù sao tôi cũng không còn là thiếu nữ ngây thơ, hôn thì hôn thôi.

Chẳng qua nụ hôn này kéo dài khá lâu, đến khi dừng lại thì chúng tôi đều phải thở dốc.

“Anh nói cho cô ấy biết, anh đã coi em là vợ tương lai. Hành vi hôm nay của cô ấy khiến anh cảm thấy cô ấy không tôn trọng em, làm anh rất tức giận. Anh bảo cô ấy đừng có những hành động như thế nữa, nếu không anh sẽ từ mặt cô ấy.” Cố Dung Dịch kể lại.

“Vậy chẳng phải cô ấy đau lòng lắm hay sao?” Tôi cố tình hỏi.

“Đau lòng còn tốt hơn hiểu lầm.” Cố Dung Dịch nói: “Thẳng thắn như vậy cũng tốt, cô ấy không cần nghĩ nhiều nữa.”

Tôi thở dài: “Ai, anh nhìn xem, chúng ta mới bên nhau một thời gian ngắn, mà quanh anh đầy hoa đào hoa huệ như thế, em làm sao yên tâm được chứ.”

“Em cũng có một người đang chờ em đó thôi, anh mới là người không yên tâm thì có.” Cố Dung Dịch nói.

“Anh nói chuyện thì nói thôi, cái tay làm gì đấy?”

Dưới chân, bàn tay Cố Dung Dịch bắt đầu không an phận.

Tôi cứ tưởng nói vậy là đã cảnh cáo anh, nào ngờ thằng nhóc này còn được đà lấn tới, càng xấu xa hơn, xoay người đè lên tôi.

“Làm cái gì đấy!” Tôi nói: “Anh còn vậy em hét lên đó.”

“Nếu em đành lòng để anh bị mấy chú cảnh sát tóm thì cứ hét đi.” Trong bóng tối, anh cười xấu xa.

Tôi thật sự không đành lòng, một thanh niên đẹp trai ngồi ngồi như thế, thì dù có xảy ra chuyện gì với tôi đi nữa, cũng là lỗi của tôi.

Nghĩ đến đây, tôi không còn chống cự nữa.

Sau đó chúng tôi cùng chơi trò xấu xa.

54. Chương 54

Sau đêm dã ngoại ấy, quan hệ giữa tôi và Cố Dung Dịch coi như bước vào một giai đoạn mới.

Phần tử có sở thích tám nhảm cuồng nhiệt như Thái Thái đương nhiên không buông tha bất cứ tình tiết nhỏ nào, bày ra tư thế nhất định phải hỏi rõ ngọn ngành chuyện đêm hôm ấy.

“Chú ý dưỡng thai có được không hả?” Tôi nghiêm mặt nghiêm túc giáo huấn.

Ấy thế mà Thái Thái lại chẳng thêm để ý, chỉ tiếp tục phát huy tinh thần của một bà tám: “Kỹ thuật của bác sĩ Cố thế nào, không phải anh ta công việc bận rộn sao? Áp lực nhiều như thế, có ảnh hưởng gì đến phương diện kia không?”

Tôi quyết định đi theo con đường “bình tĩnh”, chậm rãi thốt ra một câu: “Rất hợp ý tao.”

Thái Thái ở đầu bên kia vỗ mạnh vào đùi, nói: “Tao chấm rồi, chính là anh ta! Ninh Chân mày nhất định phải giữ cho chắc bác sĩ Cổ lại!”

Tôi khinh bỉ: “Mày thế này hoàn toàn là tình yêu xác thịt, tao nhìn trúng là nhìn trúng tình yêu tinh thần được không?”

Đến lượt Thái Thái khinh bỉ tôi: “Thôi đi cô, từ xa xưa âm dương kết hợp, giữa nam và nữ chỉ cần hài hòa về phương diện kia, những cái khác đều không thành vấn đề.”

Tôi cẩn thận suy nghĩ, lời này của Thái Thái vậy mà lại có chút đạo lý.

Tình cảm giữa nam và nữ có thể bồi đắp, thế nhưng vấn đề về phương diện kia không phải cứ có sức người là có thể giải quyết.

Những hành vi kiểu như ngoại tình, ngọn nguồn chính là bởi phương diện kia không hài hòa, cần bù đắp từ phương diện khác.

Quả nhiên trong cái xã hội này, thể xác quan trọng hơn tinh thần.

Sau lần dã ngoại đó, Cổ Dung Dịch và tôi bắt đầu cứ ba ngày lại lần lộn trên giường một lần. Khi Con được ba tuổi bắt đầu ngủ phòng riêng. Tôi và Cổ Dung Dịch liền nhân lúc Khi Con ngủ tranh thủ thời gian, cả quá trình đều vụng trộm, có ảo giác giống như Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên.

Số lần vụng trộm nhiều, chung quy sẽ tạo ảnh hưởng không tốt đối với tim mạch và huyết áp, thế nên kiểu người yêu quý thân thể như Cổ Dung Dịch đương nhiên vô cùng bất mãn, hôm nay sau khi lần lộn trên giường xong bèn đưa ra đề nghị muốn ngủ ở nhà tôi.

Thực ra tôi cũng cảm thấy vô cùng khó xử, vừa mới “truyền hơi ấm” cho nhau xong liền đuổi người ra đi thì quả thật quá vô hậu, nhưng trên mặt tình cảm, liệu Khi Con có thể tiếp nhận việc mẹ nó là chú Cổ cùng nằm trên một chiếc giường hay không?

Cổ Dung Dịch nhiều lần bảo đảm rằng Khi Con tuyệt đối có thể hiểu được, tôi thấy anh kiên quyết như thế, bèn thử một lần.

Ngày hôm say tỉnh lại, thấp tha thấp thỏm quan sát biểu tình, sắc mặt của Khi Con, lại phát hiện con bé khi nhìn thấy Cổ Dung Dịch bước ra từ phòng tôi thì vui sướng đến bất ngờ, ánh mắt ấy chẳng khác gì khi con bé nhìn thấy kẹo sữa đường ở siêu thị.

Suy cho cùng cũng là chui từ trong bụng tôi mà ra, bị tôi bức hỏi, Khi Con cuối cùng cũng khai sự thật: lúc trước Cổ Dung Dịch thương lượng với con bé, chỉ cần anh ấy và tôi cùng ngủ trong phòng một đêm, hôm sau sẽ mua cho con bé một túi đồ ăn vặt.

Chỉ vì một túi đồ ăn vặt mà bán đứng mẹ, Khi Con không hổ là con sâu ham ăn danh bất hư truyền.

Sau hôm đó, tôi và Cổ Dung Dịch bước vào trạng thái nửa sống chung.

Công việc của tôi và Cổ Dung Dịch rất bận rộn, mà sau khi tôi gia nhập vào công ty JK bận càng thêm bận, có lúc đến tối cũng cần phải tranh thủ vẽ bài. Cổ Dung Dịch về nhà liền bắt tay vào chăm sóc Khi Con, đỡ Khi Con ngủ xong thì lặng lẽ ngồi trên sofa xem tiết mục món ăn ngon của mình.

Tôi ở thư phòng tăng tốc vẽ bài, mệt đến mức eo mỗi lưng đau, quay mình nhìn, thấy anh ấy lặng lẽ nhàn nhã ngồi trên sofa, trong lòng lập tức tràn đầy sự yên ổn và hạnh phúc.

Dù cho bất kỳ lúc nào tôi quay đầu lại, Cổ Dung Dịch đều ở nơi đó.

Tôi biết cách thức ở bên nhau thế này trong mắt người ngoài có lẽ sẽ cảm thấy nhạt nhẽo, nhưng tôi và Cổ Dung Dịch lại rất thích, công việc của chúng tôi có cường độ lớn, tính khiêu chiến cao, rảnh rỗi chỉ muốn trải qua trong lặng lẽ và yên ổn mà thôi.

Tình cảm giống như uống nước, lạnh hay nóng chỉ bản thân người uống mới biết, chỉ cần hai người cảm thấy thích hợp là được rồi.

Đời người luôn có lúc lên lúc xuống, luôn có những sóng gió, ngay trong lúc chúng tôi hưởng thụ cuộc sống yên ổn này, mặt đất lại nổi cơn sóng gió.

Không biết từ đâu mà vợ Đồng Thừa Nghiệp biết được chuyện tôi và Cố Dung Dịch, gọi điện thoại đến thăm dò: “Ninh Chân à, nghe nói cháu kiếm được một anh bác sĩ, sắp kết hôn chưa?”

Tôi hoàn toàn không muốn nói với bọn họ chuyện riêng tư của mình, cho nên chỉ cười xòa, không nói năng gì.

Mợ Đồng Thừa Nghiệp khuyên tôi: “Ninh Chân này, mợ khuyên cháu vẫn nên suy nghĩ cho kỹ. Nghe nói anh chàng bác sĩ kia chưa từng kết hôn, mà cháu lại từng kết hôn, có một đứa con, sau này trong lòng anh ta nhất định sẽ không cân bằng, sẽ không thật lòng thật dạ chung sống với cháu, hai người kết hôn cũng không hợp lý cho lắm. Hơn nữa đứa con cũng không phải là máu mủ của anh ta, anh ta nhất định sẽ không thật lòng quan tâm đến đứa bé, càng không bỏ tiền ra để nuôi dạy đứa bé nên người.”

Những lời này nghe xong thật khiến cho con người ta tức giận vô cùng.

Nhưng hiện tại tôi không còn là người hơi tỷ là tức giận nữa: Thứ nhất, những chuyện phiền lòng trong những năm tháng trước đây đã gặp nhiều rồi, đã thành thói quen; thứ hai, tức giận hại thân hại gan, hà tất phải vì lời nói của người không liên quan gì mà làm hại đến thân thể của mình?

Đó chẳng phải là mất được hơn nhiều hay sao.

Tôi biết, Đồng gia đương nhiên hy vọng cả đời này tôi không lấy chồng, chỉ cần một mình nuôi Khỉ Con là tốt nhất. Như thế Khỉ Con chỉ có mình một người cha là Đồng Thừa Nghiệp, lớn lên vẫn nhận tổ nhận tông, vẫn hiếu thuận với Đồng gia.

Thật nực cười, phụ nữ thời xưa thủ tiết còn được nhận tám bài trình tiết, tôi đây được cái gì?

Còn về quan điểm “Cố Dung Dịch sẽ không nuôi dưỡng Khỉ Con”, tôi càng cảm thấy buồn cười.

Tôi lại yêu đương, lại kết hôn không phải để tìm một người đàn ông đến nuôi dưỡng đứa con của mình với chồng trước, như thế đối với tất cả mọi người đều không công bằng. Nếu như tôi đã có cái khí khái để làm một người mẹ đơn thân, thì tôi ắt có khí khái để tự mình kiếm tiền nuôi Khỉ Con.

Hơn nữa, nói thật, dù cho cha ruột của Khỉ Con là Đồng Thừa Nghiệp, thì những năm nay lúc đưa phí nuôi dưỡng cho Khỉ Con cũng ậm ừ mãi, thậm chí còn làm loạn đến mức phải nhờ tòa án cưỡng chế chấp hành.

Cho nên không phải có quan hệ máu mủ đối với Khỉ Con là tốt, cũng như không phải không có quan hệ máu mủ với Khỉ Con là không tốt.

Nhưng những lời này tôi đều không nói cho người nhà Đồng Thừa Nghiệp nghe, tôi biết dù cho cái cân đạo lý của toàn thể giới đều lệch về phía tôi, nhưng trong mắt người nhà bọn họ tôi vẫn là kẻ có tội.

Không trách người nhà họ thiên vị, mà dù có là người lý trí đến cỡ nào cũng chỉ giúp cái tình chứ không giúp cái lý. Đây là tính cách của con người, sức người không thể thay đổi nổi, tôi hà tất phải phí sức mình để cố gắng dành những thứ đã biết trước là không thể có được chứ?

Mợ Đồng Thừa Nghiệp tiếp tục nói: “Ninh Chân, nghe nói cháu gần đây phát triển không tồi, còn đạt được giải gì đó đúng không, nghe bọn họ nói hiện tại cháu kiếm được khá nhiều tiền, còn mua cả xe nữa. Cháu xem xem, cháu và Đồng Thừa Nghiệp nếu như chưa li hôn, thế thì sống thoải mái biết bao nhiêu, hai căn nhà hai chiếc xe, thu nhập hai người đều cao, con cái hạnh phúc đến nhường nào. Ninh Chân, nghe mợ khuyên một câu, đứa bé vẫn cần có một gia đình, vẫn cần sống cùng với bố ruột của nó. Cháu xem, hiện tại cháu cũng làm mình làm mấy lâu như thế rồi, bao nhiêu tức giận cũng tan biến hết rồi, đứa khoát cho Đồng Thừa Nghiệp thêm một cơ hội, suy nghĩ cho đứa bé, suy nghĩ một chút về chuyện quay lại với nhau nhé.”

Nghe được những lời này, tôi càng cảm nín.

Tôi làm một người mẹ đơn thân, nhẫn nhịn cuộc sống dầy vò, áp lực kinh tế, chỉ bởi vì làm mình làm mẩy một đoạn thời gian rồi sau đó phục hôn sao?

Nếu như chỉ vì làm mình làm mẩy, tôi thà rằng cầm thẻ ngân hàng của Đồng Thừa Nghiệp ra nước ngoài đập phá một phen. Hà có gì phải lựa chọn kiểu “hard” – làm một người mẹ đơn thân chứ?

Tôi ăn no rửng mỡ sao?

Chẳng qua suy nghĩ kỹ một chút cũng thấy khá hiện thực, trước đây tôi rơi vào đáy sâu của cuộc đời, hoàn toàn không có người đoái hoài. Còn hôm nay, khi sự nghiệp có thành quả, kinh tế dư dả thì những người đàn ông trước đây lại tranh nhau nhảy vào.

Vu Viễn như thế, Đồng Thừa Nghiệp cũng như thế, quả thật đúng như câu nói: ruộng không không người cày, cày rồi vạn người tranh.

Cho nên phụ nữ nếu muốn trở nên mạnh mẽ, phương pháp có hiệu quả nhất chính là phải độc lập về kinh tế, đạt được thành công trong sự nghiệp. Chẳng phải nói tiền đại diện cho tất cả, thân là phụ nữ phải làm được điều này, đương nhiên sẽ bộc lộ ra sự tự tin, người phụ nữ như thế mới là người phụ nữ có sức quyến rũ nhất.

Nói thực, nếu như người mà Cố Dung Dịch quen là tôi của hai năm trước – người đang trong vực sâu của cuộc đời, có lẽ giữa hai chúng tôi sẽ chẳng có gì xảy ra cả.

Hai người ở bên nhau, điều kiện không thể chênh lệch quá xa.

Kinh tế anh dư dả hơn tôi, dáng vẻ của tôi lại tốt hơn anh, anh làm việc nhà cần mẫn hơn tôi, EQ của tôi cao hơn anh.

Tôi thu lại dòng suy tư, bắt đầu nói với vợ Đồng Thừa Nghiệp: “ Trong lòng cháu, ly hôn và kết hôn không phải trò trẻ con, những năm qua thứ cháu xóa tan đi không hẳn là sự tức giận với Đồng Thừa Nghiệp, mà còn cả tình cảm đối với anh ta. Cháu trước giờ không đề cập đến chuyện yêu đương của anh ta mấy năm nay, cho nên dù anh ta và kẻ thứ ba kia tu thành chính quả cũng không liên quan gì đến cháu.”

Hàm ý của tôi rất rõ ràng, chuyện tôi giao du bạn bè ra sao cũng chẳng có tỷ quan hệ nào với Đồng Thừa Nghiệp và người nhà anh ta.

Tôi tiếp tục nói: “Hơn nữa, vấn đề liên quan đến Khỉ Con, vẫn là câu nói cũ: con cái quả thực cần có một gia đình hoàn chỉnh. Nhưng thứ mà con cái không muốn có nhất chính là một gia đình với bố mẹ bằng mặt mà không bằng lòng.”

Bất kỳ lúc nào, đều đừng lấy con cái làm cái cớ để tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân của mình, như thế đối với con cái mà nói, âu cũng là một loại tổn thương.

Tôi có một người bạn, từ nhỏ quan hệ giữa cha mẹ đã không tốt, thường xuyên cãi nhau. Cô ấy nói điều mà cô ấy ghét nhất chính là mỗi khi mẹ cô ấy nói: “Nếu như không phải vì con, thì mẹ đã li hôn với bố con từ lâu rồi.”

Sau một lần sau rượu, cô ấy khóc nói với tôi, chính bởi vì câu nói này, từ nhỏ cô ấy đã có cảm giác tội lỗi mãnh liệt. Cô ấy thấy chính mình đã ngăn cản mẹ mình đi tìm hạnh phúc, cho nên sự tự ti đã thấm vào trong xương tủy. Cô ấy nói nếu như có cơ may thời gian, cô ấy rất muốn quay trở về khi còn nhỏ, nói với mẹ mình, xin đừng vì cô ấy mà duy trì cuộc hôn nhân này.

Bởi vì sống trong một gia đình như thế, cô ấy hoàn toàn không hạnh phúc.

Tôi hoàn toàn không khinh bỉ những người phụ nữ trong một cuộc hôn nhân gặp phải sự phản bội, không hạnh phúc mà vẫn chọn duy trì cuộc hôn nhân ấy, tôi từng nói, mỗi người đều có nỗi khổ của chính mình, chúng ta không có tư cách để phê bình. Nhưng tôi đích thực khinh bỉ những người phụ nữ lấy con cái để làm cái cớ duy trì cuộc hôn nhân của mình, hơn nữa lại còn nói với con cái những lời như thế.

Họ sẽ mãi mãi không biết, những lời nói đó của mình sẽ tạo thành biết bao nhiêu tổn thương đối với con cái.

Mợ Đồng Thừa Nghiệp nghe tôi nói thế, đành ngượng ngùng cúp điện thoại.

Vốn dĩ tôi tưởng chuyện này thế là xong, ai dè chẳng được bao lâu, Đồng Thừa Nghiệp gọi điện thoại đến, trong giọng nói có chút tức giận: “ Cô để con gọi người đàn ông kia là ba sao?”

Tôi chỉ cảm thấy mạng lưới quan hệ của xã hội Trung Quốc quả thật quá lớn mạnh, tôi và Đồng Thừa Nghiệp cách nhau xa như thế, vậy mà có những chuyện vẫn được truyền đến tai anh ta.

Hơn nữa, lời truyền đi so với sự thực khác xa một trời một vực.

Tôi thừa nhận Khỉ Con có từng gọi Cố Dung Dịch là ba một lần, nhưng đều bị tôi cấm rồi.

Một là, tôi và Cố Dung Dịch chỉ là mối quan hệ yêu đương, hai là tôi thấy như thế này sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với tư duy của Khỉ Con.

55. Chương 55

Tôi không ngờ, những lời tam sao thất bản này lại biến thành tôi cố tình xúi Khỉ Con nhận ba lung tung.

Tôi nghĩ tháng tháng sáu năm nay chắc chắn sẽ có tuyết rơi.

Tôi muốn giải thích rõ cho anh ta hiểu, nhưng Đồng Thừa Nghiệp chỉ mới nghe hai ba câu là cắt ngang: “Ninh Chân, chẳng lẽ tôi không biết con người của cô thế nào à? Cô là người chỉ biết đến bản thân, cô muốn trả thù tôi chứ gì?”

Tôi cười lạnh.

Cái gì gọi là ‘chỉ biết đến bản thân’ chứ?

Khi anh ta phản bội, tôi đến công ty anh ta làm lớn chuyện, cho anh ta thân bại danh liệt thậm chí bị đuổi việc, đó mới là chỉ biết đến bản thân.

Nếu lúc đó tôi làm thế thật, thì hôm nay anh ta còn có thể tiếp tục an ổn làm việc, còn sống hã hê như vậy được không?

Đồng Thừa Nghiệp nói tới nói lui cũng chỉ lên án tôi lợi dụng con để trả thù anh ta, tôi thấy anh ta tự đề cao mình quá – tôi tuyệt đối không bao giờ lợi dụng Khỉ Con, hoặc làm tổn thương Khỉ Con chỉ để báo thù một người chẳng có ý nghĩa gì với đời tôi hết.

Ngày trước ly hôn tôi không làm lớn chuyện mà chỉ im lặng quay về thành phố C, nguyên nhân chủ yếu là vì nghĩ cho Khỉ Con – tôi không muốn con bé lớn lên phải gặp cảnh cha mẹ trở mặt căm thù nhau.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn phải mang danh xấu là ‘chỉ biết nghĩ đến bản thân’.

Tôi giải thích lần cuối: “Tôi, Ninh Chân ngồi ngay đứng thẳng, tôi nói không có là không có, anh tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, tôi chẳng có nghĩa vụ phải giải thích với anh.”

Người đã tin tưởng bạn thì cho dù thấy bạn cầm dao chém người cũng nghĩ rằng bạn có nỗi khổ riêng, còn người đã không tin tưởng bạn thì cho dù bạn đưa bà lão qua đường cũng sẽ nghĩ rằng bạn có ý định hại người mà thôi.

Cuộc đời này ngắn ngủi lắm, không nên lãng phí thời gian vào những người không đáng.

Trước khi tôi cúp máy, Đồng Thừa Nghiệp hung tợn nói: “Ninh Chân, tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là hối hận.

Tôi cười khổ.

Tôi đã biết cái gọi là hối hận từ lâu rồi – đó là quen biết anh ta.

Tôi không để ý đến câu nói của Đồng Thừa Nghiệp, mỗi ngày chỉ lo vẽ tranh, chăm sóc Khỉ Con, hẹn hò yêu đương với Cố Dung Dịch.

Nhưng mấy ngày sau, Hồ Hiểu bỗng nhiên gọi điện cho tôi, giọng nói có vẻ nghiêm trọng: “Ngừng việc đang làm lại, mở cái link tôi gửi cho cô ngay đi.”

Lòng tôi trầm xuống, vội bật máy tính lên, mở trang web Hồ Hiểu gửi, xem xong một lượt, máu nóng xông lên đầu, hai mắt tôi sầm suýt nữa té xỉu.

Đồng Thừa Nghiệp lấy danh nghĩa ‘Chồng trước của họa sĩ vẽ tranh châm biếm’ viết một bài văn dài cả mấy trang lớn, lên án tôi.

Trong bài viết tố cáo tôi làm vợ mà không quan tâm đến anh ta, làm con dâu mà lại không hiếu thuận với cha mẹ chồng, còn làm tăng mâu thuẫn bên nhà chồng, làm mẹ mà không nghĩ cho con, lại còn lôi đứa nhỏ ra uy hiếp anh ta.

Tổng kết lại là: Một người phụ nữ như tôi, tật xấu đầy mình, làm người ta chán ghét tới mức không thể tha thứ, là người phụ nữ độc ác ích kỉ.

Ảnh ý là: có người vợ như thế thì anh ta ngoại tình là điều đương nhiên, đúng lí hợp tình.

Vì tôi là mẹ đơn thân, có rất nhiều người biết chuyện tôi bị phản bội đều tức giận và đồng tình thay tôi. Nhưng khi Đồng Thừa Nghiệp đăng bài viết này lên, đổi trắng thành đen, anh ta không nhắc đến lỗi của mình mà đổ hết lên đầu tôi.

Trên mạng bắt đầu có người nghi ngờ, nói nếu đúng như lời Đồng Thừa Nghiệp, thì trong cuộc hôn nhân này tôi cũng có lỗi.

Đồng Thừa Nghiệp ở trên mạng vẫn tiếp tục bịa chuyện nói xấu tôi, còn lôi cả thông tin của Khỉ Con ra nữa.

Tôi không biết anh ta nghĩ gì, có thể vì kích động, có thể vì muốn hả giận, cũng có thể vì muốn trả thù tôi.

Nhưng anh ta lại không nghĩ, rằng hành vi của anh ta sẽ gây tổn thương cho một đứa trẻ như thế nào.

Nực cười là, để lộ tên thật của Khỉ Con sẽ ảnh hưởng đến nó, mà anh ta hoàn toàn không ý thức được.

Đồng Thừa Nghiệp lúc nào cũng tuyên bố với bên ngoài là anh ta yêu con, mà biểu hiện tình yêu của anh ta là cách hai ba tháng mới gặp Khỉ Con một lần, không đưa tiền nuôi dưỡng, còn nhớ lắm cả tên của con bé.

Cũng đúng thôi, trước đây anh ta cũng nói yêu tôi, mà cách yêu của anh ta là trong lúc tôi cần chồng ở bên chăm sóc nhất thì anh ta tát thẳng vào mặt tôi một cú ngoại tình.

Tôi đã từng nghĩ ít nhất thì anh ta vẫn thương con gái ruột của mình, mà bây giờ xem ra, tôi vẫn còn nghĩ tốt cho anh ta quá.

Mà kể ra, người từ nhỏ đã không được ai yêu thương, thì làm sao có thể đi yêu người khác chứ.

Từng có một độc giả gửi thư cho tôi, nói có hai người đàn ông đang theo đuổi cô ấy. Một người sinh ra trong gia đình bình thường, còn một người mồ côi bố mẹ từ nhỏ, được gửi nuôi trong gia đình họ hàng. Cô ấy nói mình yêu người thứ hai nhiều hơn, trong tình yêu còn mang theo đau lòng, thấy anh ta chưa từng được cảm nhận hơi ấm của gia đình, nên muốn kết hôn cùng anh ta, cho anh ta một mái ấm hạnh phúc.

Tôi lấy tư cách người từng trải khuyên cô ấy nên nghĩ kĩ lại rồi mới quyết định.

Một người đàn ông không được yêu thương đúng là làm người ta thương tiếc. Nhưng anh ta làm cho bạn đau lòng xong, sẽ còn làm bạn tan nát cõi lòng.

Nếu muốn sống bên người này, thì bạn phải giống như mẹ anh ta vậy, chỉ có thể yêu hết lòng, cho hết lòng chứ đừng mong được nhận lại.

Điều này cũng không thể trách anh ta được, vì anh ta chưa từng được yêu thương, thì làm sao có thể thương yêu bạn chứ?

Cô bé kia không nghe lời khuyên của tôi, đi kết hôn cùng người thứ hai. Một năm sau cô ấy lại gửi thư cho tôi, kể chuyện hôn nhân thất bại, giấc mộng tan vỡ, hỏi tôi nên làm thế nào.

Tôi chỉ trả lời cô ấy – “Đã chọn thì phải chấp nhận kết quả”.

Đều là người trưởng thành, phải chịu trách nhiệm với việc mình làm. Ngày xưa quyết định như thế đâu ai ép, nên giờ phải gánh vác hậu quả sai lầm của mình chứ sao nữa.

Tôi cũng thế, vì ngày xưa tôi chọn kết hôn với Đồng Thừa Nghiệp, nên giờ đi đến tình trạng này, tôi phải chịu hậu quả.

Từ lúc Đồng Thừa Nghiệp lên tiếng đến nay, cuộc sống của tôi rơi vào hỗn loạn. Không ngừng có người gọi điện hỏi tôi, thậm chí cánh nhà báo, phóng viên cũng muốn phỏng vấn, còn có người nghi ngờ tôi đang dùng scandal để đánh bóng tên tuổi.

Tôi chỉ đành cười khỏ, có ai muốn dùng cái scandal kinh tởm như thế để PR bản thân chứ?

Bao nhiêu phiền phức đeo bám, làm tôi vô cùng áp lực.

Mà trong lúc này tôi còn phải giấu Thái Thái và Cố Dung Dịch.

Thái Thái đang mang thai, không thể xúc động, nếu cô ấy biết tin này không chừng sẽ ngồi máy may đến đây mất.

Mà giấu Cố Dung Dịch vì nguyên nhân khá phức tạp, tôi cũng không thể nói rõ.

Nhưng chuyện âm ỉ quá lớn, cuối cùng Cố Dung Dịch cũng biết. Anh nhú mày, hỏi: “Sao không nói với anh?”

Lúc anh hỏi câu này, Đồng Thừa Nghiệp lại đăng thêm mấy bài vạch tội tôi. Tôi đang bức bối, chỉ khoát tay: “Không có gì ghê gớm cả, em có thể tự giải quyết.”

Cố Dung Dịch sững lại, một lúc lâu sau mới nói: “Dù sao anh cũng là bạn trai em, mặc kệ em có thể giải quyết hay không, thì vẫn nên nói cho anh biết.”

“Đây là chuyện của em.” Tôi khó chịu nên lời nói cũng gay gắt theo.

Cố Dung Dịch nhìn tôi một lúc, trong mắt như có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ hóa thành một câu: “Có gì khó chịu đừng giấu trong lòng, nhớ nói cho anh biết.”

Tôi cảm giác Cố Dung Dịch bị tổn thương, nhưng lúc này tôi không có sức để xử lý chuyện của bọn tôi nữa.

Từ lúc xảy ra chuyện đến nay chỉ mới mấy ngày, nhưng tôi đã kiệt sức, sức lực như bị rút khô.

Hồ Hiểu gọi điện tới, nghiêm túc nói cho tôi biết, là chuyện lần này ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng của tôi. Bây giờ có không ít người đều nghĩ xấu về tôi, bọn họ tin lời nói của Đồng Thừa Nghiệp, nghĩ tôi lúc trước vì chồng ngoại tình mà làm mẹ đơn thân đều là nói dối, thấy tôi là kẻ dối trá.

Đồng thời, Hồ Hiểu nói thêm một tin, đó là công ty JK trọng danh tiếng, những người dưới quyền họ chưa bao giờ bị điều tiếng gì cả, Trong khi tôi vừa kí hợp đồng đã dính scandal, bọn họ không hài lòng chuyện này, quyết định tạm hoãn kế hoạch xuất bản truyện tranh của tôi.

Tôi cảm thấy mình giống như nhà leo núi, khổ cực từng bước leo lên đến đỉnh, lại vô tình trượt chân ngã xuống hố sâu.

Tôi chưa bao giờ mệt mỏi như thế.

Giờ mới hiểu được, hôn nhân là một quyết định vô cùng quan trọng, vì nó sẽ ảnh hưởng tới cả đời người phụ nữ.

Thầy bói đã nói với tôi từ lâu, rằng tôi là một người lười biếng, chỉ thích an nhàn ổn định.

Nhưng lại không ngờ, an nhàn ổn định này sao khó quá.

Sau đó Đồng Thừa Nghiệp gọi điện tới, nói là muốn thăm Khỉ Con, muốn đăng hình của anh ta và Khỉ Con lên mạng. Tôi biết, anh ta làm như vậy chỉ vì muốn xây dựng hình tượng người cha tốt.

Nhưng anh ta không nghĩ, là nếu hình của Khỉ Con được công khai trên mạng, để giáo viên trường mầm non và phụ huynh bạn học của nó nhìn thấy sẽ tạo nên hậu quả thế nào. Sẽ có bao nhiêu người chỉ trích sau lưng Khỉ Con, bàn tán, con bé còn nhỏ lại phải chịu bao ánh mắt dòm ngó như thế.

Đồng Thừa Nghiệp không nghĩ đến điều đó, vì anh ta không biết yêu.

Lúc Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình tôi nhin. Tôi nhin vì con, nhưng nay Khỉ Con lại bị tổn thương lần nữa, tôi sẽ không im lặng.

Tôi đăng lên mạng bản ghi âm nói chuyện điện thoại với Quyển Quyển, còn cả bài post ghi Quyển Quyển sảy thai vì Đồng Thừa Nghiệp, còn cả tin nhắn đe dọa của Đồng Thừa Nghiệp, đăng hết tất cả.

Một khối đá ném xuống tung vô vàn bọt sóng, cộng đồng mạng sôi trào.

Chúng cứ Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình không cách nào phản bác, cư dân mạng bắt đầu lên án anh ta, nói hành vi anh ta không đáng mặt đàn ông, thậm chí không xứng làm người.

Tiếp theo mọi người đổ dồn đến công ty anh ta, làm ầm lên.

Sau khi đăng hết bằng chứng, tôi tắt máy tính, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon

Mệt mỗi quá.

Đến chiều tối Đồng Thừa Nghiệp gọi điện đến, rống lên: “Cô dám ghi âm? Tôi không ngờ cô là người nham hiểm như thế, Ninh Chân cô thật đáng sợ.”

Tôi cười chua xót.

Tôi cũng từng ngây thơ, nhưng kết quả là bị tổn thương. Nếu nham hiểm có thể bảo vệ tôi, thì tôi cũng cam chịu ác danh này.

Anh ta nói: “Tôi hận cô, cả đời này không muốn gặp lại cô nữa.”

Đúng thế, tôi cũng muốn như vậy.

Hai người không còn gặp nhau nữa, đây là kết quả tốt nhất cho tôi và anh ta.

Anh ta nói tiếp: “Xin cô bỏ qua cho tôi, được không? Cuộc sống của tôi đã bị cô hủy hoại, cấp trên cũng đuổi việc tôi rồi, xin cô bỏ qua cho tôi.”

Người gây chuyện là Đồng Thừa Nghiệp mới đúng. Mà bây giờ anh ta lại đổ cho tôi.

Nhưng tôi không đôi co với anh ta làm gì.

Nếu anh ta có thể hiểu được, thì chúng tôi cũng không đến bước này.

56. Chương 56

Tôi bình tĩnh chỉ ra: “Anh nên suy nghĩ lại, chuyện này là do ai làm mà nên...”

Đồng Thừa Nghiệp hỏi lại: “Là ai làm quan trọng sao? Điều quan trọng chính là hậu quả hiện tại.”

Tôi cười lạnh: “Không sai, ai khơi ra, người đó có trách nhiệm phải gánh chịu hậu quả.”

Đồng Thừa Nghiệp rất tức giận: “Cô chẳng thêm bận tâm đến những hậu quả này, thứ mà cô quan tâm là ai khơi mào ra thôi. Vậy công việc của tôi thì sao, gia đình của tôi thì sao, hiện tại đều bị cô làm cho rối tinh rối mù, cô không tính chịu trách nhiệm gì sao?”

Nói chuyện với Đồng Thừa Nghiệp chỉ có lợi mỗi chỗ này, có thể rèn luyện ý chí của bản thân, chỉ cần khi nói chuyện với anh ta bạn có thể chịu đựng để không bị phát điên, thế thì cả trái đất này chẳng còn chuyện gì có thể khiến cho bạn tức giận nữa.

Tôi tu luyện cũng khá đến nơi đến chốn, giọng điệu vẫn bình tĩnh như thường: “Sự tình do anh mà ra, tôi chẳng qua chỉ đưa ra chứng cứ chứng tỏ sự thật. Nếu như những chuyện đó anh chưa từng làm, có thể đưa ra chứng cứ để phản bác. Nếu như đã từng làm, vậy thì xin hãy gánh chịu hậu quả. Một người nói anh sai, có thể so nhầm lẫn, hai người nói anh sai, có thể do có thành kiến, song đến nay có hàng ngàn hàng vạn người đều lên án anh, lẽ nào anh chưa từng tự xem xét lại xem mình có sai hay không sao? Mặt khác, công

việc, gia đình của anh bị ảnh hưởng là do anh tự đâm đầu vào chỗ chết. Không tự đâm đầu vào sẽ không chết, hy vọng anh nhớ mãi câu nói này.”

Anh ra cất tiếng cười the thé: “Đúng thế, đều là lỗi của tôi, tôi không muốn đôi co với cô chuyện này nữa. Tôi chỉ muốn nói, Ninh Chân, cô thật sự vô cùng không hiền lành.”

Tôi nhếch khóe miệng, nở nụ cười nhạt.

Trước đây đối diện với Đồng Thừa Nghiệp ngoại tình, tôi nhân nhượng để tránh phiền hà, không làm loạn cũng không cãi vã, tự mình cuốn gói hành lý rời đi, khi ấy biết bao người xung quanh tôi khen tôi hiền lành.

Thế nhưng hiền lành có tác dụng gì sao? Lấy ơn báo oán dùng gì báo ơn? Ấy thế mà Đồng Thừa Nghiệp lại chẳng biết ơn cái sự “lương thiện” của tôi.

Trái lại còn tiếp tục chà đạp tôi.

Tại sao? Bởi vì bản tính loài người – gạt thiện sợ ác.

Cái từng được gọi là “hiền lành” trong tôi, đổi lại cũng chỉ là những tổn thương hết lần này đến lần khác.

Máu và nước mắt giúp tôi hiểu ra, đối với người không xứng đáng, “lương thiện” không gọi là lương thiện, mà gọi là mềm yếu.

Sau cùng Đồng Thừa Nghiệp đưa ra một phương án giải quyết: “Bây giờ nếu hai bên đã rạch ròi mặt nhau. Vậy thì chỉ còn lại hai con đường. Một, con để tự cô nuôi, tôi không đưa phí nuôi dưỡng nữa. Hai, con để tôi nuôi, mỗi tháng cô đưa tôi phí nuôi dưỡng.”

Tôi trả lời một cách mỉa mai: “Thứ nhất, tôi không phải là người sai, tuyệt đối không từ bỏ quyền nuôi con. Thứ hai, anh căn bản không đủ điều kiện để nuôi dưỡng con, giành được quyền nuôi con cũng vứt con cho người lớn chăm nuôi, lặp lại bị kịch cuộc đời anh. Thứ ba, phí nuôi dưỡng đưa hay không đưa là do pháp luật quyết định, anh không có tư cách gì để quyết định.”

Đồng Thừa Nghiệp cất giọng lạnh băng: “Chẳng phải cô tìm được một thằng đàn ông rồi còn gì, còn bảo con gọi anh ta là ba? Nếu đã gọi là ba rồi, thì để anh ta nuôi là xong chứ gì?”

Tôi ức đến bật cười: “Anh là ba đẻ của con, nên nuôi nấng con, đây là nghĩa vụ pháp luật quy định. Nếu như anh có gì bất mãn, chúng ta có thể để cho tòa án quyết định, ít nhất pháp luật cũng sẽ không thiên vị ai.”

Giá cả hàng hóa ngày càng cao, phí nuôi dưỡng Đồng Thừa Nghiệp đưa chẳng qua cũng như muối đổ vào biển, nhưng tôi nhất định phải thay con giành lấy. Bởi vì dù cho anh ta không làm trọn nghĩa vụ nuôi dạy con cái, nhưng sau khi con lớn lên, vẫn có nghĩa vụ phải phụng dưỡng anh ta.

Có những lúc pháp luật cũng không công bằng.

Cuộc đàm phán qua điện thoại của chúng tôi kết thúc chẳng mấy vui vẻ, sau khi cúp điện thoại, tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Vốn dĩ tôi cho rằng bản thân thoát ra khỏi một cuộc hôn nhân tồi tệ, đã là sống sót sau đại nạn, không ngờ đến giờ vẫn còn những chuyện nhọc lòng đang đợi mình.

Mấy ngày nay, tôi sức cùng lực kiệt, mở mắt ra là cảm thấy đầu óc choáng váng, trời đất quay diên đảo. Thế nên phải đưa Khỉ Con cho bố mẹ chăm sóc, còn mình thì nằm trên giường nghỉ ngơi trốn tránh tất cả.

Làm một người phụ nữ, cuộc hôn nhân thất bại của mình bị người ta lôi ra bàn tán, dù rằng tôi là kẻ bị hại, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ đến tột cùng.

Tôi tưởng chừng như bị người ta lột sạch quần áo, vất lên trên đường lớn, bị vô số những cặp mắt nhìn chằm chằm.

Rất nhiều người chỉ trích Đồng Thừa Nghiệp, nhưng khi nhìn thấy anh ta bị chỉ trích, trong lòng tôi lại chẳng thấy vui vẻ, mà chỉ thấy xấu hổ. Bởi vì rất nhiều người đều khỏi một câu: “Khi xưa sao cô lại thích cái loại người này cơ chứ?”

Tôi hoảng hốt, đúng thế, tại sao khi xưa tôi lại thích loại người này?

Hồi tưởng lại năm xưa, quả thật có cảm giác như đã cách mấy đời.

Thực ra nghĩ kỹ lại, những chỗ thiếu hụt trong tính cách của anh ta từ khi yêu nhau đã bộc lộ ra: cố chấp, hiếu thắng, dễ đổ kỵ, lòng trả thù lớn.

Chỉ là những khuyết điểm này bộc lộ không rõ ràng, hoặc là, anh ta không biến những khuyết điểm này thành lực công kích tôi.

Cho nên những khuyết điểm này nhìn mà không thấy.

Có một câu nói xưa: “Thái độ của một người đàn ông đối với nhân viên phục vụ chính là thái độ của anh ta đối với bạn gái sau thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt.

Có những cô gái dễ dàng rơi vào vòng luẩn quẩn nguy hiểm, họ cho rằng một người đàn ông mặc dù đối xử không tốt với người khác, nhưng đối xử với mình tốt, như thế sẽ nảy sinh sự kiêu ngạo trong lòng cô gái, cho rằng mình là người đặc biệt. Thế nhưng họ lại không hề hay biết, sự cuồng nhiệt của tình yêu rồi cũng sẽ trở nên nhạt nhẽo, đến khi ấy những cái xấu mà người đàn ông này đối xử với người khác sẽ gia tăng trên người cô ấy.

Bởi vì bản tính khó đổi, cái gọi là đặc biệt ấy cũng chỉ do cố ý tạo ra. Mà đợi đến khi sự cuồng nhiệt mất đi, những điều đẹp sẽ cố ý tạo dựng ấy cũng sẽ mất đi theo.

Đổng Thừa Nghiệp nuốt không trôi cục tức, ngày thứ hai sau cuộc điện thoại ấy vẫn đi khắp nơi rêu rao chuyện riêng tư của tôi.

Anh ta càng bộc lộ bao nhiêu vô liêm sỉ, tôi càng mất mặt bấy nhiêu.

Sự tình xảy ra mấy hôm, tôi nói với Cố Dung Dịch mình muốn bình tĩnh một chút, xin anh ấy đừng làm phiền. Còn anh ấy lại gửi đến tin nhắn thoại, thân thiết hỏi thăm, tôi từ đầu đến cuối đều không mong anh ấy nhúng tay vào chuyện này.

Đến cuối cùng, Cố Dung Dịch dứt khoát ngừng gọi điện với nhắn tin, biến mất không để lại dấu vết.

Tôi biết tâm trạng anh ấy không vui, nhưng nay tôi ốc không mang nỗi mình ốc, nào có tinh thần quan tâm đến cảm xúc của anh ấy.

Sự việc càng “diễn” càng kịch liệt, cuối cùng chị họ Đổng Thừa Nghiệp biết được chuyện này, cũng gọi điện thoại đến, khuyên hai người chúng tôi nên bình tĩnh lại.

Thật ra chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đến Đổng Thừa Nghiệp, suy cho cùng trời cũng chẳng dung nổi anh ta. Còn tiếp tục làm lớn lên công việc cùng với gia đình anh ta sẽ tràn ngập nguy cơ. Mà anh ta vẫn không dừng lại, chỉ bởi vì không chịu khuất phục, anh ta cho rằng mình phải chịu thiệt lớn như thế, nhất định phải kéo tôi xuống nước.

Đến nay, lời khuyên của chị họ như đưa cho anh ta một cái thang, anh ta đồng ý với chị họ là sẽ dừng tay, xóa sạch tất cả mọi thứ.

Cứ như thế, mọi chuyện lại bình ổn.

Không biết từ đâu mà Thái Thái biết được chuyện này, vội gọi điện thoại đến, mắng Đổng Thừa Nghiệp một trận, sau đó hỏi: “Mày thật sự định cứ thế là xong sao? Sao không thừa thắng xông lên, anh ta làm những chuyện đáng hận ấy, ắt phải chịu trừng phạt.”

Tôi thở dài một hơi: “Nếu như tao muốn làm lớn chuyện, lúc li hôn đã làm rồi, hà có gì phải đợi đến hôm nay. Tao không muốn Khỉ Con có một người cha mất đi công việc, đời sống rối loạn, thậm chí có nguy cơ phải vào tù ngục, như thế đối với Khỉ con mà nói sẽ là một sự sỉ nhục khắc sâu vào sinh mệnh của nó. Thái Thái, mày cũng là người sắp làm mẹ rồi, nên hiểu cho tao chứ.”

Tôi nghe thấy có tiếng nghiêng răng nghiêng lợi ở đầu dây bên kia, nhưng cuối cùng, lại biến thành tiếng thở dài: “Nếu như đối lại là tao, có lẽ tao cũng sẽ làm như thế.”

Đúng thế, làm mẹ, ắt phải suy nghĩ cho con cái. Còn tiếp tục làm loạn, mặc dù có thể khiến cho Đồng Thừa Nghiệp thân bại danh liệt, gia đình tan nát, nhưng đó chẳng qua chỉ là niềm vui nhất thời, hậu họa lại vô cùng.

Tôi không muốn Khỉ Con đau lòng, cũng không muốn đến khi con hiểu chuyện bị người ta xem thường.

Thái Thái tiếp tục nói: “Ninh Chân, với cái tính đó của anh ta, chịu thiệt như thế này, có khi nào làm chuyện bất lợi với mày không?”

Tôi nhún nhún vai, làm xong mới phát hiện Thái Thái không thể nhìn thấy: “Có lẽ sẽ không gây chuyện gì quá lớn, tao cũng không làm tổn thương đến anh ta, lẽ nào anh ta từ bỏ cuộc sống vui vẻ của mình, đến chém cho tao mấy đao chắc? Chém tao cũng chẳng sợ, một mạng đổi một mạng, rất công bằng. Hành động lớn không có nhưng hành động nhỏ chắc sẽ có, nhưng tao cũng không sợ, bình đến thì tướng ngăn, dẫu sao anh ta khiến tao không vui vẻ, tao cũng không để cho anh ta sung sướng.”

Thái Thái tiếp tục nghiêng răng ken két: “Tao nghĩ mà hận, các cụ vẫn thường nói ác giả ác báo, sao tao thấy anh ta làm bao nhiêu điều ác thế này mà vẫn chẳng có báo ứng gì nhỉ?”

Tôi bật cười: “Đây là cuộc sống, không phải mấy bộ phim trên TVB”

Đúng vậy, cuộc sống không phải là phim, sẽ có một kết thúc tốt đẹp, càng nhiều hơn là một kết thúc mở.

Tôi nghĩ đến cuộc điện thoại cuối cùng Đồng Thừa Nghiệp gọi cho tôi, trong điện thoại, anh ta vẫn không tỉnh ngộ, anh ta cho rằng những thứ gọi là sai ấy đều là do tôi, còn tức giận bắt bình quả trách khuyết điểm của tôi: “Ninh Chân, cô đừng chìm đắm trong thế giới của mình. Nếu như cô rất hoàn mỹ, tôi cũng chẳng ngoại tình. Cô luôn luôn như thế, cái gì cũng cho là mình đúng, cô cho rằng bản thân rất giỏi giang. Đúng thế, cô cái gì cũng được, cái gì cũng có thể làm, thế còn cần tôi để làm gì, sống với cô tôi không tìm được sự cần thiết của mình.”

Tôi yên lặng nghe anh ta nói xong, sau đó nói một câu “tạm biệt” rồi cúp điện thoại.

Tôi hiểu, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, cơ hội chúng tôi gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đối với tôi, Đồng Thừa Nghiệp có thể biến mất khỏi cuộc sống của tôi, chính là một kết thúc viên mãn.

Tôi suy nghĩ cẩn thận lời Đồng Thừa Nghiệp nói, bỗng dưng phát giác ra vấn đề của mình.

Thật ra tôi không cảm thấy bản thân hoàn mỹ, cũng không cảm thấy mình cái gì cũng đúng, việc gì bản thân cũng có thể giải quyết. Tôi chỉ không muốn người mình yêu vì mình mà lao tâm, cho nên rất nhiều chuyện đều do bản thân tự mình gánh vác. Chỉ không ngờ rằng, trong mắt đàn ông lại biến thành thế này.

Một mối tình tan vỡ, cả hai bên đều có trách nhiệm. Trước đây tôi bị tức giận làm mờ mắt, mới không tìm ra nguyên nhân từ phía mình. Thực ra nghĩ kỹ, tôi cũng không phải là không sai.

Tôi dễ xúc động, có lúc khiến cho cánh mày râu râu mắt mắt.

Tôi không biết làm nũng, không thể cho họ thấy sự mềm yếu từ tôi.

Miệng lưỡi tôi không đủ ngọt, không thể mang đến cho họ cảm giác thành tựu.

Vẫn còn rất nhiều rất nhiều những khuyết điểm, đều đáng để tôi suy ngẫm lại.

Tôi nghĩ như thế không phải để giải vây cho hành động ngoại tình của Đồng Thừa Nghiệp, mà chỉ muốn nhận thức rõ những chỗ thiếu sót của mình trong cuộc hôn nhân ấy.

Tôi nghĩ, mình sẽ dễ có được hạnh phúc hơn Đồng Thừa Nghiệp.

Bởi vì trong cuộc hôn nhân thất bại tôi có thể tổng kết được kinh nghiệm cũng như bài học, nhận thức được sự thiếu sót của bản thân. Nhưng từ đầu tới cuối anh ta chỉ mãi bối bối sai lầm của người khác mà không hề suy nghĩ đến vấn đề ở bản thân mình.

Một người không nhận thức được sai lầm của mình, mãi mãi không thể nào sửa chữa được, mãi mãi sẽ tiếp tục phạm phải một lỗi như thế.

Cuộc hôn nhân tiếp theo của anh ta, có lẽ cũng sẽ không hoàn mỹ.

Đây không phải là một lời nguyện, đó là sự thực.

Cho nên tôi nghĩ, đây chính là cái mà anh ta đạt được, là sự trừng phạt lớn nhất đối với anh ta.

Đợi cho mọi chuyện qua đi, tôi mới ngạc nhiên phát giác ra rằng, mình và Cố Dung Dịch đã lâu không liên lạc.

57. Chương 57

Mọi chuyện giải quyết xong, tôi như bỏ được tảng đá trên đầu xuống, cả người thoải mái, vội gọi cho Cố Dung Dịch, nhưng anh lại không nghe máy.

Tôi tưởng Cố Dung Dịch đang phẫu thuật, nhắn tin bảo anh khi nào thấy tin nhắn thì gọi lại cho tôi, nhưng đến tối vẫn không thấy anh liên lạc.

Bình thường anh phẫu thuật xong thấy tin nhắn của tôi chắc chắn sẽ gọi lại, mà hôm nay lại khác thường như thế. Tôi đi tới đi lui trong phòng, không tìm được gọi cho anh, bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông từ ban công lầu trên.

Hóa ra là về nhà rồi, tôi vội chạy lên lầu gõ cửa. Nhưng gõ một lúc lâu mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Dù sao cũng không còn nai tơ, tôi đoán chắc Cố Dung Dịch đang giận tôi. Tôi hắng giọng, vừa gõ cửa vừa nói: “Cố Dung Dịch, anh đừng trốn trong đó, em biết anh đang ở nhà. Anh có bản lĩnh không nghe điện thoại thì sao lại không có gan mở cửa? Mở cửa mở cửa mở cửa mở cửa!”

Đang chuẩn bị gõ lần hai thì cửa mở, Cố Dung Dịch mặc áo lông vàng nhạt, quần dài trắng tắp, trầm mặc nhìn tôi.

“Anh ở nhà sao không chịu mở cửa?” Tôi biết rồi nhưng vẫn cố hỏi.

Cố Dung Dịch mở cửa cho tôi vào, nhưng không thềm để ý đến tôi, mà đi vào thư phòng tiếp tục đọc tài liệu, viết luận văn.

Tôi đứng sau anh, lòng như cuộn len bị mèo cào rối tung, loạn xì ngầu. Đứng một lúc, thấy Cố Dung Dịch vẫn cứ cúi đầu mua bút thành văn, tôi xấu hổ lúng túng vô cùng, bèn rót trà cho anh, rồi gọt trái cây. Nhưng dù tôi cuwoif nói lấy lòng thế nào thì Cố Dung Dịch vẫn cứ đanh mặt với tôi, coi như tôi không tồn tại.

Tôi cũng bực mình, đập bàn một cái: “Cố Dung Dịch anh muốn gì hả, anh bày ra vẻ mặt ấy, coi em giống như kẻ thù giết cha vậy, chúng ta còn nghiêm túc yêu nhau nữa không?”

Cố Dung Dịch dừng bút lại, nhìn tôi, mặc dù khuôn mặt anh dưới ánh đèn sáng rọi có vẻ dịu dàng tuấn tú, nhưng ánh mắt lại sắc bén lạ thường: “Yêu, em cũng biết chúng ta đang yêu hả? Vậy hôm trước gặp chuyện sao lại coi anh như người ngoài, như muốn phủi sạch quan hệ giữa chúng ta?”

Tôi hổ thẹn cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, hạ giọng: “Xin lỗi, em không có ý đó.”

“Vậy em có ý gì?” Cố Dung Dịch xoay ghế lại, đôi chân dài bắt chéo, hai tay giao nhau, đôi mày hơi nhíu: “Ninh Chân, anh có phải là bạn trai em không? Cho dù anh không thể giải quyết giúp em, nhưng ít nhất em cũng có thể nói với anh. Mà em lại gạt anh ra ngoài, điều đó làm anh thấy mình thật vô dụng, và cảm thấy em không cần anh.”

Cố Dung Dịch ngồi trên ghế, còn tôi đứng nghiêm bên cạnh anh,, cái cảnh này sao giống thầy giáo đang dạy bảo học trò vậy.

Tôi đành giả thích: “Không phải, em thật sự cần anh, hơn nữa em cũng xem anh là người quan trọng nhất. Nhưng chuyện đó liên quan đến chồng trước của em, em hổ thẹn bên không muốn để anh tham sự vào. Bây

giờ mọi chuyện đã giải quyết xong rồi, nhưng suốt quá trình đó em đều nhớ tới anh nên mới có động lực để cố gắng kiên trì tới cùng, vậy nên anh là công thần lớn nhất đó.”

Ai chả thích nghe nịnh, quả nhiên sắc mặt Cố Dung Dịch dịu đi.

Tôi nhanh chóng rên sất khi còn nóng: “Em biết lần này mình làm không đúng, em cũng biết lỗi rồi, sau này em không thế nữa. Xin đại nhân khai ân tha tiểu nhân một mạng đi.”

Đối phó với đàn ông, phải mềm mỏng mới được.

Lần này Cố Dung Dịch hoàn toàn nguôi giận, buông tay ra, nói: “Lại đây.”

Tôi lại gần, để anh ôm mình vào lòng.

Tôi thích vòng tay của Cố Dung Dịch, trên người anh có hương sữa tắm và mùi thuốc khử trùng, hương vị ấy làm cho tôi thấy rất đổi yên bình.

Yêu là thế, sau giận dữ là ngọt ngào, tôi và Cố Dung Dịch cứ thế bình bình yên yên sống bên nhau.

Thời gian như nước chảy, tháng 7 Thái Thái sinh một bé gái, tôi đến Vân Nam thăm cậu ấy.

Thái Thái là cô gái xinh đẹp, dáng người chuẩn, ngực ra ngực mông ra mông, sau khi mang thai mặc dù phải chú ý đến dinh dưỡng thai nhi nhưng vẫn chăm sóc dáng người và dung nhan mình. Thế nên vốn tôi tưởng mình sẽ thấy một sản phụ tóc tai bù xù mập mạp, nhưng không ngờ lại thấy một mỹ nhân với nét mặt sáng ngời.

Tôi đã từng sinh con, nên biết làm được thế không dễ dàng gì, chỉ biết cảm thán: “Tao bái phục rồi đó.”

Người phụ nữ có thể gìn giữ được dáng người của mình, nhất định phải có ý chí mạnh mẽ, cũng được coi là dũng sĩ.

Thaái Thái nhún vai: “Có tấm gương như mày, làm sai tao dám để mình béo chứ.”

Câu nói thẳng thừng như tát vào mặt nhua thế này ma cũng có thể nói, đúng là bạn thân có khác.

Tôi không chịu thua, phản bác: “Người đàn ông đã muốn ngoại tình thì dù thế nào cũng sẽ ngoại tình.”

“Thôi lắm.” Thái Thái không đồng ý: “Con người tau cũng có lúc yếu lòng, có lúc không kiên định, cai đó phải xem sức hút có lớn hay không. Mày nói thử đi, nếu gườ có Ngô Ngạn Tổ khóa thân đứng trước mặt mày, mày có phản bội Cố Dung Dịch hay không?”

“Chắc chắn...” Tôi nói: “Có.”

“Thế đấy, vậy nên phụ nữ vừa phải canh chừng chồng không hái hoa ngắt cỏ bên ngoài, lại vừa phải tăng sức hút của bản thân. Còn nữa, cho dù sau này chồng có ngoại tình, thì tao đá hắn đi là xong, rồi dùng nhan sắc lộng lẫy như xưa của tao đi tìm người đàn ông khác.” Thái Thái nói xong ngẩng đầu, phong thái như nữ hoàng.

Dĩ nhiên, nếu vị nữ hoàng này có thể ăn nói bớt thô鄙 một chút thì tốt hơn.

Nói chuyện xong tôi mới thấy cái bệnh viện này quen mắt, nghĩ một lúc mới nhận ra hồi trước Thái Thái bị Viên Chấn đánh gãy xương sườn cũng nằm viện ở đây.

Thaá Thái là người tinh ý, chỉ cần liếc mắt là biết suy nghĩ của tôi, cô ấy nháy mắt mấy cái, nói: “Lần trước mày đến đây thăm tao bị gãy xương, còn giờ là sinh em bé. Đúng là tao có duyên với cái bệnh viện này thật.”

“Viên Chấn không làm phiền mày nữa chứ?” Tôi hỏi.

“Không, không liên quan tới nhau nữa rồi.” Thái Thái đáp.

Cô ấy hỏi lại: “Đồng Thừa Nghiệp không gây rối nữa chứ?”

Tôi đáp: “Không, cũng chẳng còn liên quan tới nhau nữa.”

Có thể nói như thế, chứng tỏ hai chúng tôi đã hoàn toàn dứt được đoạn tình kia.

Khắc cốt ghi tâm, tất cả rồi sẽ phai nhòa theo năm tháng.

Chúng ta cứ nghĩ sẽ không nhìn thấy, nhưng cuối cùng lại thấy rõ; chúng ta cứ tưởng mình không thể nào thoát được, nhưng rồi cũng sẽ qua; chúng ta cho rằng mình không thể nào quên, nhưng một ngày nào đó sẽ chẳng còn nhớ nữa.

Cho dù tình cảm sâu nặng nhất trên thế giới là yêu, sâu đậm thắm thiết cỡ nào, cũng không chống lại nổi số mệnh.

Chỉ cần sống tốt, rồi sẽ có một ngày vết thương lành sẹo.

Tôi đã khỏi, Thái Thái đã khỏi, và rất nhiều phụ nữ trên thế giới này cũng đã khỏi.

Đang nói chuyện thì chồng Thái Thái ôm con gái mới tắm xong về phòng. Con gái Thái Thái cũng là mỹ nhân, mắt to mũi cao da trắng, nhìn thế nào cũng thấy dễ thương. Thật ra con gái họ giống Thái Thái hơn, nhưng tôi vẫn nói với chồng Thái Thái: “Bé con này, giống ba như đúc.”

Tình cảm cha con không thể thắm thiết như tình mẫu tử được, thế nên cần phải tăng cường tình cha con trên mọi phương diện.

Tình mẫu tử là từ khi sinh ra đã có, mà tình cha con lại cần bồi đắp qua tháng này.

Nghe tôi nói thế, chồng Thái Thái cười tươi như hoa.

Chồng Thái Thái mập lên không ít, ít nhất phải tăng 15 cân so với lần đầu tôi thấy anh ta ở hôn lễ, nghe nói trong lúc mang thai canh dinh dưỡng Thái Thái không uống hết đều bắt anh ta uống. Tôi biết ý định của Thái Thái, cô ấy muốn chồng mập lên sẽ không có ai dòm ngó nữa, ngờ thế mà củng cố an toàn.

Thật ra điều kiện của Thái Thái rất tốt, nhưng cô ấy chưa từng lơ là, cô ấy hiểu rõ tình cảm cần phải cố gắng không ngơi nghỉ, bởi không có gì là mãi mãi.

Tôi tin Thái Thái sẽ được nhận những gì mà cô ấy muốn, bởi vì cô ấy xứng đáng được hưởng hạn phúc.

Công việc còn bận rộn, nên hôm sau tôi quay về thành phố C.

Tiểu biệt thắng tân hôn, buổi tối tôi và Cố Dung Dịch thân thiết một trận. Xong việc, tôi lấy hình chụp con gái Thái Thái cho anh xem, vừa nhìn vừa nói: “Nhìn này nhìn này, bé con đáng yêu quá.”

Cố Dung Dịch rất thích trẻ con, mỗi lần nhìn thấy hình trẻ con đều mỉm cười. Lần này cũng thế, tôi đưa hình cho anh xem, còn mình đứng dậy rót nước uống, nào ngờ mới uống được một nửa thì nghe anh nói: “Chúng ta cũng sinh một đứa đi.”

Tôi sặc nước, ho tới mức mặt đỏ bừng.

Cố Dung Dịch tiếp tục nói: “Ninh Chân, chúng ta kết hôn đi.”

Tôi ho càng dữ dội hơn, suýt nữa nghẹn thở.

Cố Dung Dịch nhú mày nhìn tôi: “Có cần phải sợ đến thế không?”

Không phải tôi sợ, mà là lúng túng.

Tự nhiên nghĩ đến chuyện kết hôn sinh con với Cố Dung Dịch, phải thay đổi cuộc sống bây giờ, tôi lúng túng.

Cuối cùng tôi cũng hết ho, nhưng giống như mất đi nửa cái mạng vậy.

Cố Dung Dịch vẫn chờ câu trả lời của tôi, tôi đành khó nhọc nói: “Đây là ý nghĩ nhất thời của anh thôi, không tính.”

Cố Dung Dịch nghiêm túc: “Không phải ý nghĩ nhất thời, anh đã nghĩ đến chuyện này lâu rồi. Chúng ta quen nhau đã lâu, tình cảm cũng hào hợp, quan trọng là anh muốn kết hôn sinh con với em, chúng ta sẽ là một gia đình. Em không cần lo cho Khỉ con, anh vẫn thương yêu nó như con đẻ.”

Tôi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, đành trốn tránh: “Để em suy nghĩ đã.”

Tôi biết trong mắt người ngoài, thì tôi ‘suy nghĩ’ như vậy là làm cao - tôi là phụ nữ đã ly hôn, được thanh niên đầy triển vọng như anh cầu hôn thì đáng ra phải gật đầu đồng ý liền mới đúng.

Nhưng tôi vẫn do dự.

Mặc dù tôi và Cố Dung Dịch yêu nhau đều vì muốn kết hôn, hơn nữa tình cảm của chúng tôi rất tốt, nhưng một lần nữa bước vào vòng xoáy hôn nhân, kết hôn sinh con với anh lại là một chuyện khác.

Đã thất bại một lần, tôi hiểu được hôn nhân ảnh hưởng thế nào tới một người phụ nữ.

Tôi cần nghĩ kĩ hơn.

Người ta có câu, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Mặc dù tôi biết Cố Dung Dịch và Đồng Thừa Nghiệp là hai loại người khác nhau hoàn toàn, nhưng lúc quan trọng thế này, tôi vẫn sợ hãi với hai chữ ‘hôn nhân’.

Có lẽ đây là chứng ‘sợ kết hôn’ mà người ta hay nói.

Mà cùng lúc đó, công việc của tôi cũng chào đón cơ hội mới. Công ty JK hi vọng tôi có thể dọn đến trong khuôn viên công ty, như thế tốt cho hoạt động sáng tác và hợp tác, đồng thời tiền lương cũng cao hơn, và tôi có thể thăng tiến.

Hồ Hiểu giục tôi đồng ý: “Cơ hội này khó lắm mới được, người ta cầu còn không được đấy, công ty muốn bồi dưỡng cô, sau này chắc chắn sẽ nâng tác phẩm của cô lên.”

58. Chương 58

Đó là một sự cám dỗ rất lớn.

Trước đây tôi có lẽ sẽ không coi trọng thành công trong sự nghiệp như thế này, tuy nhiên trải qua những năm tháng gian khổ trước đây, tôi của ngày hôm nay không rời được cái cảm giác thành tựu thực thụ ấy.

Nhưng như thế thì sẽ thành hai người hai nơi, đối với tình cảm của tôi và Cố Dung Dịch mà nói là một thử thách.

Theo như tôi, duy trì yêu xa quá gian khổ, hiệu suất thất bại cũng vô cùng cao.

Dù tình cảm có sâu đậm thế nào đi chăng nữa cũng không sánh nổi với sự bầu bạn.

Hồ Hiểu biết điều cố kỵ của tôi, khuyên nhủ: “Ninh Chân, cơ hội này không thể bỏ qua. Chúng ta không còn là cô thiếu nữ mới bước vào lưới tình, ở cái độ tuổi của chúng ta, thứ cần thiết hơn chính là vật chất, có thể nhìn thấy, mà không phải thứ tình cảm mộng mơ hư ảo.”

Tôi không thể phủ nhận lời Hồ Hiểu nói.

Chỉ cần cố gắng trong công việc, ắt sẽ nhận được báo đáp. Nhưng cố gắng trong tình yêu và hôn nhân, có khả năng sẽ trắng tay.

Tình yêu và hôn nhân tràn đầy những điều không thể dự đoán được, đây chính là thú vui cũng như sự tàn khốc của chúng.

Tôi cảm thấy mình lại một lần nữa bước đến ngã tư của cuộc đời, tay phải là sự nghiệp, tay trái là tình yêu.

Chọn thế nào, đều là dấn vật.

Hôm sau, Cố Dung Dịch gọi điện thoại đến, hẹn tôi đến một nhà hàng Tây ăn cơm. Khung cảnh của nhà hàng đó khá đẹp mắt, tinh tế mà yên tĩnh, rất phù hợp với sự lãng mạn.

Đáng lẽ tôi nên nhận ra điều bất thường: Một là, mỗi tuần ăn cơm ngoài một lần là tôi đề nghị, rất ít khi Cố Dung Dịch chủ động. Hai là, Cố Dung Dịch có cái dạ dày “yêu nước” không thích ăn đồ Tây, nhưng

hôm nay lại phá lệ hẹn tôi đến nhà hàng Tây. Ba là, cả quá trình ăn cơm, biểu cảm của Cố Dung Dịch khá căng thẳng, các ngón tay niết chặt.

Nhưng cả đầu tôi đều nghĩ đến lời mời của công ty JK, nào có để tâm đến sự bất thường của anh.

Món tráng miệng tôi chọn là kem, trong lúc chờ đợi Cố Dung Dịch tỏ ra có chút đứng ngồi không yên.

Đối với điều này tôi không hề để ý gì, bởi vì so với anh ấy tôi càng đứng ngồi không yên.

Sau khi kem được mang lên, tôi cắn răng hạ quyết tâm, quyết định mở miệng, nói sạch sành sanh lời mời hợp tác của công ty JK với Cố Dung Dịch.

Cố Dung Dịch nghe xong có chút hoảng hốt, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Em muốn đi à?”

Tôi cúi đầu, không dám nhìn anh ấy, chỉ ngập ngừng: “Đây quả thực là một cơ hội rất tốt, nhưng như thế thì chúng ta không thể gặp nhau mỗi ngày rồi.”

Ly kem trên bàn dần có dấu vết tan chảy, tôi cầm chiếc đĩa sắt chuẩn bị ăn. Nhưng ngay lúc chiếc đĩa sắt chạm vào kem, bàn tay lại bị Cố Dung Dịch nắm lấy.

Tôi thoáng giật mình nâng mí mắt, vừa lúc chạm phải cặp mắt phức tạp tăm tối của anh.

“Trong lòng em ... rất muốn đi có phải không?” Cố Dung Dịch hỏi.

“Nhưng không tốt cho tình cảm của chúng ta.” Tôi nói.

Thực ra tôi vẫn là kẻ ích kỷ, lời thoại mà tôi giữ trong lòng chính là: Em muốn đi, nhưng vì tình cảm của chúng ta mà em nguyện hy sinh.

Cố Dung Dịch vẫn nắm lấy bàn tay tôi, ngón tay anh thon dài trắng trẻo, tưởng chừng như trời sinh ra để cầm dao phẫu thuật. Mà giây phút này, lòng bàn tay ấy lại lạnh lẽo ẩm ướt, tựa như đổ mồ hôi.

Anh nặng nề nhìn tôi, trong mắt như có gì đó sụp đổ, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Anh biết đối với em công việc rất quan trọng, nếu như bỏ qua cơ hội này, em sẽ nuối tiếc cả đời.” Cố Dung Dịch dùng giọng hòa hoãn: “Anh không muốn thấy em không vui, cho nên anh nguyện cùng em nỗ lực.”

Cảm động tựa như một dòng nước ấm chảy qua trái tim tôi, đến cả mạch máu cũng đang biểu hiện sự vui mừng của tôi.

“Kem tan rồi, để anh bảo người ta đổi cho em cái khác.”

Cố Dung Dịch bưng ly đến chỗ nhân viên phục vụ, nói nhỏ hai câu, nhân viên phục vụ nhìn về phía tôi, trong mắt có chút quái dị, tôi chìm đắm trong sự biến động của cuộc sống sắp tới mà không để ý đến.

Tận đến tối, về đến nhà nằm trên giường, tôi mới giật mình nhận ra.

Trong ly kem đó, chắc chắn giấu một chiếc nhẫn.

Đúng thế, thì ra hôm nay ở nhà hàng Tây, Cố Dung Dịch muốn cầu hôn tôi!

Cho nên anh mới hẹn tôi đến nhà hàng Tây lãng mạn, trang nhã lịch sự, cho nên anh ấy mới đứng ngồi không yên, cho nên mới yêu cầu nhân viên phục vụ đổi ly kem đó.

Tôi nhất thời cảm thấy tội lỗi tràn đầy.

Thực ra tôi hiểu rõ, tận đáy lòng Cố Dung Dịch không muốn tôi đi. Nhưng mọi người đều đã là người trưởng thành, không thể nào quay trở lại cái thời yêu là trên hết nữa. Chúng ta sẽ cảm động vì sự hy sinh mà đối phương dành cho mình. Nhưng đồng thời cũng sợ hãi sự hy sinh ấy. Bởi lẽ chúng ta sợ rằng sau khi cuồng nhiệt qua đi, bị cuộc sống bình đạm mài mòn, đối phương sẽ hối hận vì sự hi sinh của chính mình, sợ hãi sẽ có một trong lúc căi vã thốt ra câu “Tôi vì cô (anh) mà từ bỏ cơ hội tốt như vậy, sao cô (anh) lại có thể đối xử với tôi như thế.”

Sự hối hận ấy, chúng ta đều không thể nào thừa nhận nổi.

Nói một cách khác, nếu như hôm nay Cố Dung Dịch vì sự nghiệp mà chuyển đến nơi khác, tôi cũng sẽ nhin đau mà đồng ý.

Bởi vì chúng tôi không muốn khiến cho đối phương hối hận.

Sự tình đã đến nước này, tựa như cung đã lên dây, không thể không bắn.

Công ty JK khá coi trọng tôi, thuê một căn phòng gần công ty cho tôi, còn cử đến một trợ lý đến quan tâm đời sống chỗ ăn chỗ ở của tôi. Tôi quyết định sửa sang lại căn hộ mà công ty thuê cho xong, rồi mới bảo mẹ mang Khỉ Con đến định cư.

Lúc tôi rời đi, bầu trời đầy nắng, ánh mặt trời chói chang xuyên qua cửa kính sân bay chiếu xuống sàn nhà. Cố Dung Dịch đến tiễn tôi, chúng tôi cùng ngồi trên ghế băng chờ, tay nắm tay. Thời khắc ấy, tôi cực kỳ hy vọng chuyến bay bị chậm giờ, có thể cho chúng tôi thời gian bên nhau nhiều hơn nữa.

“Chỉ cần có thời gian, anh sẽ đến đó với em.” Cố Dung Dịch nói.

“Em cũng sẽ thường xuyên quay về.” Tôi đáp.

Tôi buông tay anh, bước đến cửa kiểm tra an toàn.

Lúc bước đến góc ngoặt, tôi quay đầu lại lần cuối, nhìn thấy Cố Dung Dịch đứng trong biển người mờ mờ, thể nhưng lại cô độc, đơn bạc đến nhường ấy.

Tôi lẩm bẩm: “Cố Dung Dịch, xin lỗi và cảm ơn anh.”

Xin lỗi, bởi vì sự ích kỷ của em.

Cảm ơn, vì anh thấu hiểu cho em.

Vốn dĩ tôi nghĩ mình và Cố Dung Dịch ít nhất nửa tháng là có thể gặp một lần, nào ngờ so với dự tính, thực tế còn đáng sợ hơn nhiều.

Đến công ty, tôi bắt đầu mua đồ dùng sinh hoạt để sửa sang nhà cửa, mặc dù còn có trợ lý giúp đỡ nhưng vẫn mệt gần chết. Vừa mới dần xếp yên ổn, lại bắt đầu nhận nhiệm vụ vẽ bài mà công ty giao. Công ty chuẩn bị thúc đẩy mạnh mẽ ấn phẩm lễ lần này của tôi, đồng thời, đưa ra thời gian gấp rút, cho nên tôi không thể không rơi vào trạng thái điên cuồng vẽ bài. Cuối cùng còn gần như ăn ngủ luôn ở công ty, lúc mệt quá thì gục luôn lên bàn làm việc mà ngủ.

Mà công việc của bác sĩ Cố cũng bận rộn không kém, sau khi phẫu thuật xong anh ấy còn phải viết luận văn, căn bản không có thời gian đến chỗ tôi.

Đợi đến khi tôi ngoảnh đầu lại, mới phát hiện tròn hai tháng nay chúng tôi chưa gặp nhau.

Sự nhớ mong như sợi dây leo quấn thắt trái tim tôi, ban ngày không cảm nhận được, thể nhưng khi màn đêm buông xuống, trước khi chìm vào giấc ngủ tưởng chừng như nghe thấy tiếng hồi ức đang gặm nuốt cơ thể mình.

Tôi bị gặm nuốt đến mình đầy thương tích.

Tôi nhớ Cố Dung Dịch.

Rất nhớ.

Phụ nữ là tham lam như thế ấy, muốn có được vật chất nhưng cũng muốn có được một vòng tay ấm áp.

Tôi cười khổ.

Sau khi bản vẽ xuất bản, nhờ công ty JK đề cử mãnh liệt, phản ứng rất tốt, lượng tiêu thụ khá cao.

Công ty mở tiệc ăn mừng, đối diện với những lời mừng như thủy triều, lòng tôi chỉ cảm thấy trống rỗng thiếu vắng.

Tôi đi đến trong góc, ấn số điện thoại của Cố Dung Dịch. Trong điện thoại, giọng nói Cố Dung Dịch mang theo sự mệt mỏi, anh ấy vừa mới tiến hành xong một cuộc phẫu thuật.

“Chỗ em đông người quá nhỉ.” Cố Dung Dịch nói.

“Đúng vậy. Đang tổ chức tiệc ăn mừng.” Tôi trả lời.

“Cũng tốt, em coi như thành công rồi, không uống công chúng ta phải chịu đựng sầu tương tự thế này.” Cố Dung Dịch cười nói.

Tôi bắt đầu hưng phấn kể cho anh nghe những nỗ lực mà tôi và công ty đã bỏ ra cho ấn phẩm này, tôi kể cho anh chuyện tôi bận đến mức một tuần không gội đầu, tóc bết thành một đống, tôi kể anh nghe chuyện tôi ngủ ngay ở công ty, sau khi tỉnh dậy mặt cũng không rửa mà ngồi lên bàn vẽ bài luận; tôi kể anh nghe chuyện mình ăn cơm bên ngoài một tháng liền, cuối cùng giờ nhìn đồ ăn ngoài là muốn nôn.

Tôi cứ hồn nhiên nói, sau đó mới phát hiện đầu bên kia từ đầu đến cuối vẫn không trả lời.

“Dung Dịch, anh đang nghe chứ?” Tôi liên miêng gọi anh: “Dung Dịch. Dung Dịch?”

Cơn buồn ngủ của anh còn chưa tan, có lẽ bị tiếng gọi của tôi đánh thức: “HẢ?”

Xem ra anh mệt quá rồi, cho nên đang nghe điện thoại của tôi mà cũng ngủ quên mất.

Tôi nói: “Không có gì, anh mau đi ngủ đi, đồng nghiệp cũng gọi em rồi.”

Cúp điện thoại, tôi quay lại đám đông. Nhiều người như thế, tôi không cảm thấy cô đơn, mà chỉ cảm thấy sự tịch mịch sâu sắc.

Sau cuộc điện thoại vừa rồi với Cố Dung Dịch, cái tịch mịch như khăn tay thấm nước, tràn vào trong mũi trong tai tôi, khiến tôi gần như không thể nào hít thở.

Tôi cảm thấy giữa mình và Cố Dung Dịch ngày càng trở nên xa cách.

Tôi nghĩ về trước đây, Cố Dung Dịch phẫu thuật xong, mệt mỏi về nhà, tôi đều bình lên cho anh một bát canh đã hầm nhừ, anh luôn uống hết không thừa một giọt. Sau đó anh sẽ duỗi tay ra ôm lấy tôi, tựa đầu vào đầu tôi, dần dần thiếp đi.

Lúc ấy, dù rằng không nói lời nào, lòng chúng tôi lại như cùng nhịp đập.

Lúc ấy, dù bên người chỉ có mình Cố Dung Dịch, nhưng tôi lại không cảm thấy tịch mịch.

Còn hôm nay, sự tình đang dần thay đổi.

Chúng tôi phân cách hai nơi, căn bản không biết cuộc sống của đối phương xảy ra những gì. Chúng tôi phân cách hai nơi, căn bản không thết an ủi khi tâm trạng đối phương không tốt. Chúng tôi phân cách hai nơi, căn bản không thể làm xoa dịu đi sự tịch mịch trong lòng đối phương.

Tôi ném được quả đắng do chính mình trồng xuống.

Mấy tháng trước, khi tôi chọn con đường, đã nên nghĩ đến hậu quả này.

Một tháng, hai tháng vẫn còn có thể kiên trì, nhưng một năm hai năm thì sao? Tình cảm của chúng tôi sau cùng sẽ “không bệnh mà chết”.

Mấy ngày sau, con Tô Vũ tròn một tháng tuổi, muốn làm tiệc đầy tháng, tôi quyết định nhân cơ hội này về sum họp với Cố Dung Dịch. Thực ra trong lòng tôi rất rõ, sum họp trong giây phút ngắn ngủi rồi sẽ lại bắt đầu cho sự phân ly dài đằng đẳng, nhưng tôi vẫn không muốn từ bỏ.

Tôi không muốn từ bỏ sự nghiệp, càng không muốn từ bỏ tình cảm.

Tôi từng nói, bản thân là một người phụ nữ tham lam.

Tôi muốn mang đến cho Cố Dung Dịch một niềm vui bất ngờ, thế nên quyết định không nói cho anh ấy biết.

Trước khi lên máy bay, tôi biết được một thông tin qua tin tức trên điện thoại, nói rằng thành phố Y gần thành phố C xảy ra động đất, khắp miền trên đất nước đang tiến hành trợ giúp khẩn cấp.

Đọc xong tin tức, tôi liền tắt điện thoại lên máy bay. Mấy tiếng sau, tôi xuống máy bay, mở điện thoại ra, đang định gọi cho Cố Dung Dịch, lại nhận được tin nhắn của anh.

“Ninh Chân, em tắt điện thoại, anh chỉ có thể nhắn tin thông báo cho em. Thành phố Y xảy ra động đất, anh tham gia đội ngũ bác sĩ đến vùng xảy ra động đất cứu trợ, bây giờ lên đường. Ở đó có lẽ không có sóng điện thoại, cho nên tạm thời em không thể liên lạc được với anh, nhưng đừng lo, anh sẽ đi sớm về sớm.”

Tin nhắn này được nhắn vào mấy tiếng trước, tôi vội gọi điện thoại cho Cố Dung Dịch, nhưng chỉ có giọng nữ lạnh lẽo cất lên nói rằng đối phương không nằm trong vùng phủ sóng, không thể kết nối.

59. Chương 59

Tôi vội vàng bắt xe về nhà, không kịp buông hành lý mà bật TV lên trước tiên, xem tin tức động đất ở thành phố Y.

Trận động đất lần này cấp 7.0, dư chấn kéo dài, từ hình ảnh phóng viên đưa tin ở hiện trường có thể thấy nhà ở trong khu động đất sụp đổ, quốc lộ và cầu cũng sập, điện nước, các thiết bị thông tin liên lạc đã bị hư hại nghiêm trọng.

Vì Y là vùng núi, động đất kéo theo sạt lở, xe chạy vào đó vô cùng khó khăn.

Nghĩ đến Cố Dung Dịch cũng phải đến nơi nguy hiểm như vậy, tim tôi như treo trên cổ họng, nghẹn lại, thế nào cũng không trôi.

Điện thoại Cố Dung Dịch vẫn không có tín hiệu, sau cùng chắc bị hết pin, bên kia tắt máy. Tôi chẳng còn tâm trí ăn cơm, mắt lúc nào cũng nhìn lên TV, không bỏ qua bất cứ một hình ảnh nào.

Cuối cùng MC cũng đưa tin về đội cứu trợ từ thành phố C: “Chiều nay, đội cứu trợ gồm 26 người của sở Y tế thành phố C đã xuất phát đến vùng chịu động đất ở thành phố Y. Đội cứu trợ bao gồm bác sĩ ngoại khoa, chỉnh hình, giải phẫu thần kinh, nội khoa, chăm sóc đặc biệt, khoa nhi, khoa gây mê, khoa cấp cứu, khoa bệnh truyền nhiễm, hộ lý và điều dưỡng. Đội cứu trợ mang theo các phương tiện cứu trợ đến vùng bị nạn, dự kiến làm việc trong hai tuần.”

Theo giọng nói của MC, trên màn hình TV xuất hiện hình ảnh đội cứu trợ chuẩn bị xuất phát, tôi mở to mắt nhìn, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Cố Dung Dịch. anh ngồi gần cửa sổ, cúi đầu bấm điện thoại. Sườn mặt anh tuần tú nhả nhận, dịu dàng điềm tĩnh. Bóng dáng anh chỉ xuất hiện khoảng 2 giây, nhưng 2 giây này lại khắc sâu vào tâm trí tôi.

Khi đó chắc anh đang nhắn tin cho tôi. Nếu lúc ấy tôi không lên máy bay thì tốt biết bao, ít nhất có thể được nghe giọng nói của anh.

Tôi vội cầm lấy điều khiển, không ngừng tua lại bản tin, muốn xem lại hình ảnh, muốn thấy Cố Dung Dịch lần nữa.

Nhớ nhưng khắc khoải, tôi nhớ Cố Dung Dịch, nhớ tới mức trái tim đau đớn.

Còn những hai tuần, những hai tuần nữa mới được thấy anh.

Suốt một ngày tôi đều ngồi trước TV, cuối cùng ngủ gục trên sofa.

Hôm sau là sinh nhật con trai của Tô Vũ Huống Đạt, đúng giờ tôi đến khách sạn. Tô Vũ đã coi tôi là chị dâu tương lai, nên xếp tôi ngồi cạnh ba mẹ Cố Dung Dịch.

Mẹ Cố Dung Dịch vui vì cháu ngoại đầy tuổi, nhưng cũng lo lắng cho Cố Dung Dịch: “Điện thoại cũng không gọi được, không biết nó đã đến nơi chưa, nghe nói bên đó dư chấn kéo dài, không biết có an toàn không.”

Tôi cũng lo lắng nhưng vẫn an ủi bà: “Bác đừng lo quá, Dung Dịch biết tự lo cho bản thân mà, hai tuần nữa sẽ về thôi.”

Tô Vũ bế đứa bé lại. Cu cậu trắng trẻo mập mạp dễ thương vô cùng, cũng có nét của Cố Dung Dịch.

Tôi cười nói: “Đúng là cháu ngoại thì giống cậu, cu cậu này có nét giống Dung Dịch thật đấy.”

Tô Vũ cười nói: “Vây chị và Cố Dung Dịch cũng phải nhanh nhanh sinh một đứa đi, con của anh chị chắc chắn dễ thương hơn con em. Chị biết không, mặc dù gien em tốt, nhưng thằng cu này lại bị gien xấu mã của ba nó ảnh hưởng.”

Tôi giật giật khoe miệng, cảm thấy Huống Đạt có thể sống nhiều năm dưới sự đả kích của Tô Vũ như vậy đúng là không dễ dàng.

Mẹ Cố Dung Dịch cũng nhìn tôi, cười nói: “Đúng rồi, hai đứa quen nhau lâu vậy rồi, có dự tính gì chưa?”

Tôi ghen hợm, đành trả lời có lệ: “Đợi Dung Dịch về rồi cháu sẽ bàn với anh ấy.”

Để tránh đề tài này, tôi bế cục bột nhà Tô Vũ lên. Cục bột mập mập mềm mềm, còn thơm mùi sữa, dễ thương làm tôi muốn cắn một miếng.

Cục bột tròn xoe mắt nhìn tôi, đầy ngạc nhiên tò mò.

Đứa trẻ là một sinh mệnh hoàn toàn mới, là biểu tượng của ngây thơ, thuần khiết, biểu tượng của hi vọng.

Ôm đứa bé vào lòng, tôi chợt nghĩ - con của tôi và Cố Dung Dịch liệu có dễ thương như vậy không?

Trước đây tôi chưa từng nghĩ đến chuyện sinh con với Cố Dung Dịch, nhưng ngay lúc này đây tôi lại rất muốn có thêm đứa.

Một đứa con của tôi và Cố Dung Dịch.

Bỗng nhiên Huống Đạt chạy tới, ánh mắt mang theo hoảng hốt chưa từng có: “Vừa nãy bệnh viện gọi tôi, nói ... nói...”

“Nói gì vậy?” Tô Vũ giục.

Huống Đạt cắn răng: “Nói xe chở đội cứu trợ của Dung Dịch vào núi bị tai nạn, xe rơi xuống sông, người trên xe sống chết không rõ.”

Lời của cậu ấy giống như đạn pháo oanh tạc, trong chớp mắt đánh tan hồn phách của tôi.

Xung quanh vang lên rất nhiều tiếng động, có tiếng bát đĩa rơi vỡ, có tiếng khóc, có tiếng khuyên ngăn.

Những tiếng động ấy dường như cách tôi thật xa, xa giống như trong mộng ảo.

Đây là mộng ư? Hay vẫn là hiện thực? Tôi không thể xác định được.

Tôi bám vào bàn đứng dậy, không biết đứng bao lâu, Huống Đạt gọi tôi: “Ninh Chân, đưa con cho tôi đi, chị mau ngồi xuống trước đi.”

Tôi tỉnh lại, nhìn cục bột trong lòng, thằng bé nhìn tôi méo mào, ‘oa’ một tiếng khóc âm lên.

Tôi nghĩ, chắc mắt tôi bây giờ khó coi lắm, dọa thằng bé khóc rồi.

Sau đó tâm trạng tôi luôn hoảng hốt, chỉ nhớ mình vẫn luôn an ủi cha mẹ Cố Dung Dịch, lặp đi lặp lại câu: “Anh ấy không sao hết, chắc chắn không sao.”, nhưng những lời đó không thể chạm vào lòng mình được.

Truyền thông cũng nhanh chóng đưa tin, nói đã tìm được mấy thi thể người bị nạn trên sông, đang xác nhận thân phận.

Nhà họ Cố như rơi vào mây mù đen.

Tối, Tô Vũ và Huống Đạt không ngừng gọi điện hỏi tin tức, cha dượng Cố Dung Dịch vẫn luôn chú ý tin tức trên TV, còn mẹ Cố Dung Dịch đau buồn nằm trên giường.

Đến khuya vẫn không có tin gì. Chờ mẹ Cố Dung Dịch ngủ rồi, tôi về khu chung cư, nhưng không về nhà mình mà đi lên nhà Cố Dung Dịch. Tôi và Cố Dung Dịch có chìa khóa nhà nhau, lúc trước tôi hay nhân lúc anh đi làm mà vào nhà nấu canh cho anh.

Mở cửa, chỉ thấy trong phòng tối đen, lạnh lẽo bao quanh. Tôi bật hết đèn trong nhà, nhưng nổi cô quạnh kia vẫn không tan biến.

Trước đây tôi luôn cảm thấy nhà Cố Dung Dịch lúc nào cũng ấm áp, mà bây giờ mới hiểu, thứ ấm áp không phải ở nhà anh, mà chính là anh.

Bây giờ anh đi rồi, ấm áp cũng không còn nữa,

Tôi chợt thấy bức bối khó chịu, đi ra ban công. Cúi đầu xuống là có thể thấy ban công nhà tôi.

Bên tai vang lên cuộc nói chuyện...

“Ninh Chân, ruốt cuộc thì em có đồng ý hay không?”

“Đồng ý cái gì?”

“Đồng ý qua lại anh.”

“Tôi đang uống rượu, đừng nói chuyện với tôi.”

“Nếu như em không đồng ý, anh sẽ... Hàng ngày sẽ vứt bùn xuống sân phơi nhà em.”

Lúc trước anh đứng ở chỗ này đe dọa tôi. Mà câu đe dọa ấy lại là câu nói ngọt ngào nhất mà tôi từng nghe được.

Cố Dung Dịch, Cố Dung Dịch, Cố Dung Dịch...

Tôi thầm gọi tên anh, trong lòng như có cả khối đất nghẹn lại, khó chịu muốn nổ tung.

Sợ hãi dày vò càng kéo theo nhiều kí ức đau buồn, tôi rời khỏi ban công, đi vào phòng ngủ. Mở tủ quần áo của anh ra, bên trong hơi bừa bộn. Cố Dung Dịch là người thích sạch sẽ, đây chắc là khi anh nhận được thông báo đi cứu viện, từ bệnh viện chạy về tranh thủ dọn đồ nên mới bừa bộn như thế. Tôi cầm từng món đồ treo lên gọn gàng cho anh, mỗi bộ quần áo đều mang theo mùi vị của anh. Treo rồi treo, tim tôi nhói lên từng cơn. Không tìm được ôm lấy áo khoát của anh, tựa như đang ôm Cố Dung Dịch.

Bàn tay chợt chạm vào đồ vật gì đó, tôi lấy ra, đó là một chiếc hộp nhung màu đen. Khoảng khắc mở nắp hộp ra, nước mắt rơi xuống.

Trong hộp, một chiếc nhẫn kim cương nằm im lặng lẽ.

Tôi nhớ áo khoát này Cố Dung Dịch mặc trong ngày đi ăn ở nhà hàng Tây, hôm ấy, quả nhiên anh định cầm chiếc nhẫn này cầu hôn tôi.

Nhưng chính tôi lại dùng hành động nói cho anh, rằng tôi yêu sự nghiệp hơn yêu anh.

Đêm ấy về nhà, nhìn thấy chiếc nhẫn này anh sẽ có cảm giác thế nào? Tôi sẽ không bao giờ hiểu được.

Nước mắt từng giọt rơi xuống nhẫn, cắt qua mặt kim cương thành từng mảnh nhỏ, tựa như trái tim của tôi.

Tôi chưa bao giờ hối hận đến thế - tại sao lúc trước không đồng ý? Tại sao còn muốn theo đuổi sự nghiệp của mình? Tại sao phải đến bước cuối cùng này mới tỉnh ngộ?

Sợ hãi kết băng trong từng mạch máu của tôi - có thể tôi đã vĩnh viễn mất đi Cố Dung Dịch.

Mất đi người đàn ông yêu tôi và cũng là người tôi yêu say đắm.

Con người luôn khờ dại như thế đấy, phải đến khi mất đi mới hiểu được trân trọng. Tôi thắng thoát nhận ra, thứ mà mình có thể mất đi, sẽ mãi mãi không tìm lại được nữa.

Tôi cầm nhẫn, ngồi bệt trên nền nhà, khóc như mưa.

Từ khi đội cứu trợ của Cố Dung Dịch gặp nạn đến nay đã hai ngày, nhưng vì thông tin gián đoạn nên bên kia chưa thống kê được danh sách thương vong chính xác. Suốt hai ngày qua tôi cũng không chợp mắt. Đến ngày thứ ba, tôi quyết định - tôi muốn đi tìm Cố Dung Dịch.

Cứ tiếp tục chờ thế này, tôi sẽ điên mất. Mặc kệ anh sống hay chết, tôi cũng phải đi tìm.

Tôi mặt dày gọi cho Vu Viễn, nhờ anh ta giúp, cho tôi lấy thân phận phóng viên đi vào vùng động đất.

Vu Viễn đồng ý giúp tôi, trước khi cúp máy anh ta thở dài nói: “Anh chàng ấy được em thật lòng yêu như vậy, anh thật sự hâm mộ anh ta.”

Tôi không nói gì.

Nhưng tôi biết chắc, nếu hôm nay đổi lại là tôi không biết sống hay chết, thì Cố Dung Dịch cũng sẽ giống như tôi, không màng nguy hiểm đi tìm tôi.

Đó là điều Vu Viễn không biết - mà đây cũng là nguyên nhân tôi chọn Cố Dung Dịch chứ không chọn Vu Viễn.

Cho dù tôi cố gắng thế nào, thì lòng Vu Viễn vẫn cách tôi muôn trùng.

Tình cảm giữa hai người có thể kéo dài, nói theo tâm linh thì là do duyên phận, còn nói theo thực tế là do thái độ.

Nếu một người nghiêm túc trong tình yêu, còn một người chỉ coi nó như trò chơi, thì dù có bên nhau cũng chỉ là một đoạn duyên ngắn ngủi, không thể lâu dài.

Tôi và Cố Dung Dịch có thể bên nhau, là bởi trong lòng tôi đều trân trọng tình cảm.

Chúng tôi luôn nghiêm túc, luôn quý trọng nó.

Tôi thu dọn đồ đạc, ngồi trên xe của đài truyền hình, bắt đầu đến vùng động đất. Tôi biết đoạn đường này sẽ có muôn vàn nguy hiểm, không phải tôi không sợ hãi, chỉ là những nỗi sợ ấy chẳng thấm vào đâu so với Cố Dung Dịch trong lòng tôi.

Toi có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Tôi muốn nói cho anh biết, rằng tôi quyết định quay về.

Tôi muốn nói cho anh, chúng ta kết hôn đi.

Tôi muốn nói cho anh, chúng ta sinh em bé đi.

Nếu tôi còn có cơ hội để nói cho anh biết...

60. Chương 60

Càng đến gần với khu vực xảy ra động đất, lộ trình càng gian nan, rất nhiều đường lớn bị sụp xuống, chỉ có thể đi đường nhỏ, cả đoạn đường sóc nảy, mọi người trên xe lắc lư đến mức đều nôn ra.

Nôn xong, không dám chậm trễ một giây, chúng tôi lại tiếp tục lên đường.

Lần quay phim này Tiểu Đình cũng đi theo cả đoàn, tôi nhớ trước đây Tiểu Đình là một chàng trai chất phác tràn đầy sức sống, thế nhưng lần này gặp mặt, lại phát hiện khuôn mặt cậu ấy chỉ còn lại sự tăm tối và hiện thực.

Tranh thủ lúc xuống xe nôn, Tiểu Đình nói cho tôi, cậu ấy chia tay với người bạn gái yêu nhau nhiều năm rồi. Cậu ấy nhịn ăn nhịn mặc cuối cùng cũng gom góp đủ tiền trả tiền mua nhà mới, cậu ấy cầu hôn bạn gái, nhưng bạn gái cậu ấy lại cự tuyệt đồng thời đòi chia tay. Một tháng sau, bạn gái kết hôn với một người đàn ông bốn mươi tuổi có đủ năng lực để một lần trả hết tiền mua nhà mới. Lúc bấy giờ Tiểu Đình mới biết, trước khi chia tay, bạn gái cậu ấy đã một chân đạp hai thuyền nửa năm rồi.

Cậu chất vấn cô, cô khóc nói: “Là em có lỗi với anh, nhưng nếu như cho em một cơ hội em vẫn lựa chọn anh ấy. Em vẫn còn trẻ, em không muốn sống một cuộc sống mà đến mua một mớ rau cũng phải cò kè mặc cả với người ta. Em nhịn ăn nhịn mặc cùng anh gom góp tiền mua nhà, nhưng em hy sinh thanh xuân của mình, hy sinh sắc đẹp của mình, lại chẳng thể nào giữ nổi tấm phiếu bảo đảm rằng khi gặp một người phụ nữ trẻ đẹp anh sẽ không vứt bỏ vợ mình, như thế không công bằng với em. Hôn nhân đối với phụ nữ giống

như một lần đầu thai, lần đầu thai đầu tiên của em không tốt, lần này em nhất định phải đầu thai vào một chỗ tốt.”

Cuối cùng tôi đã hiểu được sự thay đổi của Tiểu Đình.

Phản bội là điều mà con người ta sợ hãi nhất, cũng là thứ làm tổn thương người ta sâu sắc nhất.

Nhưng hề là người từng nếm trải sự phản bội, linh hồn họ đều đã tan vỡ mất một góc, sẽ chẳng thể nào tìm lại được bản thân trước đây.

“Điều này chứng tỏ, cô ấy không phải là người thích hợp với cậu. Khi những người đó làm tổn thương cậu, họ cũng đã dạy cậu làm thế nào để thật lòng quý trọng những người đối xử tốt với cậu.” Tôi khuyên.

“Chị Ninh, chị thật lạc quan.” Tiểu Đình cười khổ.

“Không lạc quan sao có thể sống trong cái xã hội gian nan, nguy hiểm này. Chuyện đã xảy ra rồi, thì phải chấp nhận nó, từ bỏ nó, thì mới có thể bước tiếp.” Tôi nói.

Nói chuyện xong, chúng tôi mỗi người lại nôn một lần nữa, sau đó lên xe tiếp tục lên đường.

Tình cảnh này khiến tôi nghĩ đến mấy năm về trước, khi lần đầu tiên phỏng vấn gặp phải vụ tai nạn xe cộ, tôi và Tiểu Đình cũng đứng bên đường nôn đến trời đất quay cuồng.

Nghĩ lại chuyện xưa, tựa như đã cách mấy đời.

Tôi ở thời khắc đó, rơi vào đáy vực, chỉ cảm thấy con đường trước mắt mờ mịt tăm tối. Trái tim trôi nổi giữa không trung, chỉ cần một cơn gió thổi lay ngọn cỏ cũng khiến nó run sợ không ngừng.

Mà hôm nay, trong sinh mệnh tôi có một người đối xử tốt với tôi xuất hiện, giúp trái tim ấy trở về chỗ cũ, che chở, bảo vệ nó, sẽ chẳng phải thê lương, sẽ chẳng còn phải lo lắng sợ hãi nữa.

Chỉ có điều, người đối xử tốt với tôi ấy liệu có đang bình an không?

Càng tiến đến gần khu vực động đất, đường đi càng nguy hiểm, kiến trúc nhà cửa bên đường cũng bị tổn hại nghiêm trọng, nhưng mọi người không đứng ở đó mà than trời trách đất, họ chỉ thu dọn đồ đạc, dừng lại mái ấm, tiếp tục sống cuộc sống của mình.

Sự kiên cường ấy, sức dẻo dai bền bỉ ấy khiến cho lòng người lay động.

Đi đường cả một ngày trời, cuối cùng cũng đến được đích. Phía trước là con đường vành đai núi, để vào nơi bị tổn hại nghiêm trọng chỉ có con đường này, đường đi, khúc ngoặt khá nhiều, hơn nữa luôn có những vụn đất đá lăn xuống.

Nhìn về con đường này, tôi như ngừng thở, đám người Cố Dung Dịch xảy ra tai nạn, chính là ở con đường này.

Bên đường có bộ đội canh giữ, tiến hành quản lý xe cộ qua lại 24/24. Lúc này, lại một cơn dư chấn nhỏ xảy ra, bộ đội ra lệnh cho mọi xe cộ dừng lại, đợi dư chấn qua đi mới được phép đi vào đường vành đai núi. Theo cơn dư chấn, phía trước có những hòn đá to bằng bàn tay không ngừng lăn xuống, rơi trên mặt đường. Mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng, nếu như những hòn đá này rơi xuống xe, với lực mạnh như thế, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Lúc ấy, không biết ai cất tiếng: “Mấy ngày trước không phải có đội bác sĩ cứu hộ xảy ra tai nạn ở đây sao, nghe nói là do tránh đá rơi từ trên núi, những người bác sĩ đó đến để chữa bệnh cứu người, lại chẳng ngờ đâu sẽ gặp phải loại chuyện này.”

Một người chiến sĩ dùng giọng điệu thờ dài nói: “Lúc ấy chúng tôi tham gia cứu hộ, có mấy bác sĩ chết, trong đó có một người hăng còn rất trẻ, lại đẹp trai, đáng tiếc quá, người nhà không biết đau lòng đến nhường nào.”

Lời nói của người chiến sĩ như cột băng đâm vào trái tim tôi, khiến cả người tôi lạnh cứng, thế nhưng trên trán lại toát ra từng hạt mồ hôi to đùng.

Tiểu Đình lo lắng nói: “Chị Ninh, chị không sao chứ, sao sắc mặt kém thế này?”

Tôi lắc đầu, động tác này tưởng chừng như tiêu hao toàn bộ sức lực của tôi.

Trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ: dừng nghĩ, dừng nghĩ đến bất cứ chuyện gì!

Dư chấn kết thúc, xe cộ tiếp tục hướng về con đường phía trước, đường đi vẫn có những hõm đá nhỏ không ngừng đập vào cửa kính, thậm chí có hòn còn rơi vào cửa kính bên mặt tôi, phát ra âm thanh nặng nề, mọi người trong xe đều bị dọa đến mức hét lên, tôi lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Cuối cùng cũng đến giữa trưa, chiếc xe đưa chúng tôi tiến vào khu vực bị tổn hại nghiêm trọng. Trước tiên tôi đi đến chỗ đội cứu hộ, nơi đây một mảnh yên bình, khắp nơi cắm lều trại, ngoài mỗi lều trại đều treo một tấm bảng đơn giản, phía trên viết “phòng phẫu thuật”, “khoa sản phụ”, “phòng bệnh”, “phòng hóa nghiệm”. Tôi xem từng cái lều một, bác sĩ và y tá bên trong nhìn thấy tôi, đều hỏi: “Bị thương ở đâu?”

Tôi nghĩ dáng vẻ của mình lúc này chắc đáng sợ lắm, sắc mặt trắng bệch, nhìn trông giống dáng vẻ của một người bị thương nặng.

Nhưng chỗ mà tôi bị thương, lại là trái tim.

Không thuốc nào chữa nổi.

Tận cho đến khi nhìn xong chiếc lều cuối cùng, vẫn chẳng tìm thấy bóng dáng Cố Dung Dịch đâu. Bên tai tôi bắt đầu vang lên tiếng ù ù, cảnh vật trước mắt tôi bắt đầu đảo lộn, tôi nghiêng ngả bước về phía trước, mỗi bước đi tựa như dẫm trên mây, không chạm tới mặt đất.

Chân vấp phải đá vụn, tôi ngã nhào xuống đất, cái đau đốt truyền từ cổ tay truyền khắp cơ thể. Tôi từ từ nâng tay lên, máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương, đâm vào mắt tôi đau nhức.

Tôi chẳng thể nào cất nổi bước chân nữa.

Tôi ngồi xổm tại chỗ, lòng đau như sắp nổ tung lên, trái tim đóng đầy những ký ức bên Cố Dung Dịch.

Lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh mặc áo tắm ra mở cửa, khuôn mặt anh tuần tràn ngập sự bất lực.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh, nhìn thấy Cố Dung Dịch nắm tay Khỉ Con ngủ say sưa, ánh mặt trời tựa hạt cát nhẹ bao trùm lên anh.

Trong nhà hàng, anh nhìn tôi cất giọng: “Tình cảm. Nếu như không thể dừng cảm bước lên một bước, thì em mãi mãi sẽ không biết, bản thân mình sẽ đạt được những điều đẹp đẽ gì.”

Từng mảnh hồi ức, tất cả lặn vào trái tim tôi, khiến cho trái tim vỡ thành hoa máu.

Người mà anh bình sĩ kia nói, là Cố Dung Dịch thật sao?

Cố Dung Dịch thật sự đã chết rồi sao?

Đau thương khiến cổ họng tôi tắc nghẹn, không thể nào hít thở, chỉ dư lại dòng nước mắt lăn đều trên má, thấm ướt vết máu trên gạch vụn, tạo thành một vệt tựa đất cát.

Cố Dung Dịch ... của tôi.

Ngay lúc tôi sắp ngừng hơi thở, trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói lưỡng lự: “Ninh....Chân?”

Ngẩng đầu lên nhìn, ánh mặt trời chói chang, tôi lại nhìn thấy một khuôn mặt còn chói chang hơn ánh mặt trời kia.

Cố Dung Dịch.

Tôi vội vàng đứng dậy, muốn ôm chặt lấy anh. Dù là người hay là ma, tôi đều muốn ôm anh, không cho anh rời đi.

Cảm xúc phập phồng liên tiếp trong tôi, giây phút đứng dậy, trước mắt tôi đen xì, tôi ngất xỉu. Trước khi mất đi ý thức, tôi cảm nhận được một cánh tay to lớn ôm trọn lấy mình.

Tôi mơ một giấc mộng.

Trong giấc mộng, tôi rơi vào một khu rừng hiểm ác, xung quanh đầy rẫy những con rắn độc, kiến độc, chúng đòi hút máu của tôi, gặm nuốt da thịt của tôi, mặt tôi cắt không còn giọt máu, cố gắng rút chân ra khỏi vũng lầy. Đoạn đường này cực kỳ nguy hiểm, những người xung quanh không rõ là ai đều ngã xuống, chỉ có mình tôi vẫn kiên trì lê từng bước hướng về phía trước. Một mỏi, đói khát, đau đớn, tất cả gia tăng gấp bội lên người tôi, nhưng tôi không từ bỏ, tôi biết, chỉ cần đi qua đoạn đường này, tôi sẽ thấy được ánh sáng.

Tôi tin, người đã trải qua cực khổ tra tấn, sẽ có được hạnh phúc của riêng mình.

Cuối cùng, tôi cũng thoát được khu rừng địa ngục. Thế giới bên ngoài tràn ngập tiếng chim chóc hót líu lo, hoa thơm đua nở, ánh mặt trời rực rỡ ấm áp. Bỗng một bàn tay vươn ra, ôm chặt lấy tôi vào lòng, tôi từ người đó dẫn dắt, trong lòng tràn đầy sự bình an và hạnh phúc.

Khi tôi tỉnh lại đã là đêm khuya. Tôi nằm trong lều trại đơn bạc, bên cạnh là Cố Dung Dịch đang nắm tay tôi, hai mắt sưng đỏ.

Tôi cử động mình ngồi dậy, ôm chặt lấy anh.

Giữa chúng tôi có biết bao nhiêu điều muốn nói, nhưng vào giờ khắc này, mọi lời nói đều là dư thừa.

Tất cả những lời ngon tiếng ngọt, đều không sánh được với một cái ôm chân thật.

Ánh trăng lặng lẽ xuyên qua cửa lều chiếu vào bên trong, ánh lên mặt sàn, khiến cảnh này trông như mộng ảo. Tôi ôm Cố Dung Dịch, cảm thấy ấm áp đến tận đáy lòng.

Mấy ngày qua không thể tắm rửa, trên người anh đã không còn mùi sữa tắm thanh khiết, mà thay vào đó là mùi mồ hôi của đàn ông, nhưng tôi lại thấy rất dễ quen thuộc.

Đây chính là Cố Dung Dịch của tôi.

Cơ thể Cố Dung Dịch hơi run run, anh chôn mặt vào hõm vai tôi, cất tiếng: “Anh rất nhớ em, mấy ngày qua anh đều mơ thấy em. Vừa nãy khi nhìn thấy em, anh còn tưởng mình sinh ảo giác. Nhưng là em thật, là em thật, ... Ninh Chân em biết không, nhìn các đồng nghiệp cùng xe với anh lần lượt chết đi, nhưng anh lại không thể làm gì được. Sinh mệnh thật yếu ớt, được sống chính là niềm hạnh phúc nhất... Ninh Chân, anh rất nhớ em, chúng ta đừng tách ra nữa có được không?”

Bờ vai tôi bỗng rất, bởi vì nước mắt của anh.

Khi đối diện với cái chết, con người ta mới biết quý trọng sinh mạng, mới biết trân trọng những gì mình đang có.

Tôi lục trong đồng quần áo lấy ra hộp nhẫn, mở ra, dưới ánh trăng, nhẫn kim cương tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

“Giúp em mang đi.” Tôi nức nở nói.

Ngón tay Cố Dung Dịch run rẩy, ngón tay tôi cũng run rẩy, đeo trật vài lần mới mang được cái nhẫn vào đúng ngón áp út.

Không to không nhỏ, vừa khít, chứng tỏ Cố Dung Dịch rất dụng tâm.

” Trở về chúng ta lập tức kết hôn.” Tôi vui mừng nói: “Em không đi nữa, em sẽ về, em muốn ở bên anh.”

Chúng tôi lại ôm nhau.

Tôi tuyệt đối sẽ không hối hận, tôi cần sự nghiệp, nhưng cũng cần đoạn tình cảm này.

Cuộc sống chính là như vậy, bạn chọn cái này, thì tất yếu phải hi sinh cái khác.

Sở dĩ tôi li hôn là vì tình cảm của bản thân, mà nay sao lại vì vật ngoài thân mà từ bỏ tình cảm mình đã tìm kiếm bao lâu nay chứ.

Tôi suýt nữa đã đi lệch khỏi quỹ đạo, may mà tôi tỉnh ngộ sớm.

Cho dù ở lại thành phố C, tôi vẫn sẽ không ngừng cố gắng trong công việc, tuy không đạt được thành tựu huy hoàng, nhưng tôi tin, tình cảm của tôi và Cố Dung Dịch nhất định sẽ bù đắp được thiếu sót này.

Sống ở đời, mục đích cuối cùng là phải nhận thức được bản thân muốn gì.

Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ bản thân, hiểu rõ thứ mà mình muốn.

Và tôi nghĩ, rốt cuộc mình đã có tư cách để có được hạnh phúc.

Hai tuần sau, tôi và Cố Dung Dịch rời khỏi khu thiên tai, tuy rằng nhà cửa sụp đổ, nhưng trải qua hai tuần tu bổ, hi vọng về một cuộc sống mới lại tràn ngập khắp nơi trên vùng xảy ra động đất này.

Chỉ cần còn sống, cái gì cũng có thể gây dựng lại được.

Gây dựng nhà cửa, tình cảm.

Sau khi trở về, tôi chuyển về thành phố C, kết hôn với Cố Dung Dịch.

Một lần nữa, tôi lại trở thành phụ nữ đã kết hôn.

Cuộc sống của tôi, lại khôi phục sự ấm áp và yên bình.

Vào một ngày cuối tuần của ba tháng sau, tôi từ toilet đi ra, rồi bước vội ra ngoài sân chung cư. Đưa mắt nhìn xa xa, tôi thấy Cố Dung Dịch và Khỉ Con đang ngồi xổm bên đường, không biết đang nhìn gì.

Tôi đi tới, tò mò hỏi: “Hai người đang nhìn gì vậy?”

Hai người đều làm động tác ‘suyt’ với tôi, tôi cúi đầu nhìn, phát hiện hai người đang quan sát đoàn kiến đang tha những cánh hoa về tổ.

Giữa trưa, cả chung cư yên tĩnh, hai người một lớn một nhỏ cứ ngồi như vậy.

Tôi cũng ngồi xuống cạnh Cố Dung Dịch, dịu dàng nói: “Chúc mừng anh, một Khỉ Con lại đến nữa.”

Về mặt của Cố Dung Dịch đầu tiên là khiếp sợ, sau đó là nỗi vui mừng không thể che giấu được, anh ôm lấy tôi, hôn tôi một cái thật sâu.

Khỉ Con ngồi che mắt, cười khanh khách.

Tôi cũng cười.

Đây là con gái của tôi, chồng của tôi, có được họ, là may mắn lớn nhất trong cuộc đời này.

Mấy tháng sau, Cố Dung Dịch cùng tôi đến bệnh viện kiểm tra thai, đến lúc về thì tôi gặp người quen – Dương Dung.

Cô ấy bước xuống xe, bụng phình to, chắc là có thai lần hai. Bạch Hồng Văn cũng bước xuống xe, sẵn sàng cầm lấy túi xách từ tay vợ, sau đó đỡ lấy bà vợ tựa vào mình.

Tôi và Dương Dung đều bị chồng phản bội, hơn nữa còn chọn đi theo hai con đường khác nhau, mà nay hai chúng tôi đều đang mang thai.

Trải qua sự phản bội, chúng tôi đều nếm trải vô số đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng đến ngày hôm nay.

Mặc kệ quá trình xảy ra những gì, tôi và cô ấy đều đạt được những gì mình muốn.

Cô ấy đứng ở đầu đường bên kia, còn tôi đứng ở bên này, chúng tôi đứng xa xa nhìn nhau, không nói gì, chỉ mỉm cười.

Trên đường về nhà, nghĩ lại đoạn đường ngày trước, mắt tôi không hiểu vì sao cay cay.

Cố Dung Dịch nắm lấy tay tôi, cười nói: “Nghĩ gì thế?”

Tôi lắc đầu: “Không nghĩ gì cả.”

Cố Dung Dịch không tin, nhưng không ép hỏi.

Quả thật tôi không nghĩ gì mà, còn nghĩ gì nữa, cuộc sống sau này của tôi, chính là cuộc sống của một người phụ nữ đã kết hôn như bao người khác. Có được một cuộc sống yên bình như vậy, tôi rất vui vẻ.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là ánh mặt trời ấm áp, là những áng mây trắng nhẹ trôi bồng bênh.
Tôi nhắm mắt lại, mỉm cười hạnh phúc.

61. Chương 61: Ngoại Truyện Vu Viễn - Hai Đóa Hoa Trong Sinh Mệnh

Đẩy cửa ra, một luồng khí lạnh lẽo trong lành phả vào mặt, bao trùm lên khoang mũi, khiến cho con người ta ngạt thở. Hơi rượu xông lên đầu, bước chân của anh hơi loạn choạng, nặng nề tiến tới chiếc sô pha.

Anh không bật đèn, chỉ chống hai tay vào đầu gối, đỡ lấy chiếc đầu đã chứa đầy cơn.

Anh uống rượu có tiết chế, xưa nay chưa uống say bao giờ, thế nhưng hôm nay lại là ngoại lệ. Chuyên mục mà anh chế tác đạt được hiệu suất người xem cao, trong đài tổ chức tiệc ăn mừng, anh là đại công thần, được đón nhận lời tán dương của lãnh đạo, sự sùng bái ngưỡng mộ của nhân viên, anh đắc ý, anh ngạo mạn xưng hùng xưng bá.

Sau sự huyền ảo, ồn ào ấy, về đến nhà, đón tiếp anh lại chỉ là cô đơn và thê lương.

Trong bóng tối, người ta dường như dễ nghĩ đến những chuyện đã qua hơn.

Vu Viễn nghĩ đến hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Người thứ nhất là Mộ Dung Nhã.

Trước khi tình cờ gặp phải Mộ Dung Nhã, Vu Viễn đã là một người đàn ông rất xuất sắc, tướng mạo anh tuấn, có công danh sự nghiệp, tiền đồ rộng lớn. Mà mẫu đàn ông như thế trước nay không bao giờ thiếu phụ nữ, nhưng Vu Viễn lại giữ thân mình trong sạch. Không phải anh không màng sắc dục, mà bởi vì anh kiêu ngạo, anh cho rằng người tình của mình phải là người xuất chúng tựa như mình.

Cuối cùng anh gặp được cô.

Cô chính là Mộ Dung Nhã, xinh đẹp giỏi giang, gia cảnh ưu việt, năng lực làm việc tốt.

Cô chính là một Vu Viễn phiên bản “nữ”.

Lúc mới đầu, bọn họ không thuận mắt nhau, ngầm tranh đấu nhau trong đài truyền hình, đấu đến chết đi sống lại.

Đấu đến cuối cùng, bọn họ yêu nhau.

Bởi vì sự kiêu ngạo của họ khiến cho họ chỉ có thể yêu phải đối thủ ngang tài ngang sức.

Vu Viễn phát hiện, Mộ Dung Nhã phù hợp với tất cả những ảo mộng của anh, anh cảm thấy may mắn, cảm thấy hạnh phúc khi bản thân tìm được một người phụ nữ phù hợp với mình đến thế.

Vu Viễn và Mộ Dung Nhã là những thợ săn trời sinh, khát máu và hiếu chiến, bọn họ yêu nhau rừng rực mà điên cuồng, chẳng mấy chốc hai người đã đi đến hôn nhân.

Trước khi kết hôn, Mộ Dung Nhã đã nói rõ rằng cô không muốn có con sớm. Vu Viễn hiểu được và cũng tán thành, suy cho cùng hai người hăng còn trẻ, trong sự nghiệp vẫn còn rất nhiều cơ hội thăng tiến.

Thế nhưng sáu năm trôi qua, Mộ Dung Nhã vẫn đặt cả tinh thần và sức lực vào sự nghiệp, không có một chút ý định sinh con.

Còn lúc này, Vu Viễn đã bước vào thời kỳ trung niên, thời khắc ấy anh đã thu lại sự nóng nổi của mình, chỉ khát vọng yên ổn. Anh muốn sau một ngày làm việc mệt nhọc, mở cửa ra sẽ nhìn thấy người vợ đảm đang và đứa con đáng yêu.

Anh muốn có một gia đình hoàn chỉnh.

Nhưng Mộ Dung Nhã không muốn.

Sự nghiệp của cô đang trên đà thăng tiến, cô không muốn hy sinh vì bất cứ điều gì.

Anh yêu cô, cho nên anh tình nguyện đợi cô. Nhưng đồng thời lúc này, anh cũng hy vọng cô có thể yêu mình.

Bọn họ đều là những con người được ông trời ưu ái, bọn họ kiêu ngạo, đều mong muốn đối phương có thể hy sinh vì bản thân.

Sau này, cô bất chấp sự phản đối của anh, đi Mỹ học. Bọn họ bắt đầu cãi nhau vì vấn đề khoảng cách, vì vấn đề con cái, cãi đến thân mệt mà lòng cũng mệt, cãi đến mức người khác đều cho rằng bọn họ đã li hôn. Lần ấy, Vu Viễn đi thăm cô, không biết là ai bắt đầu, hai người uống say rồi cãi nhau, cãi đến mức họ ôm lấy nhau. Hai người đều say, không có bất kỳ biện pháp phòng hộ gì, cũng cho rằng ngẫu nhiên một lần sẽ chẳng xảy ra chuyện gì, thế nhưng Mộ Dung Nhã lại có thai.

Vu Viễn tưởng chừng như mừng phát điên, anh cho rằng đây là món quà mà ông trời ban tặng cho mình. Anh như một người phụ nữ, sắm sửa những đồ dùng cho trẻ sơ sinh, bắt đầu xem sách dạy nuôi con, anh tràn đầy mong đợi về sự xuất hiện của đứa bé.

Thế nhưng Mộ Dung Nhã lại giấu anh phá cái thai đi, biết được tin này, Vu Viễn cảm thấy có một thứ gì đó giữa mình và Mộ Dung Nhã đã mất đi cùng với đứa bé rồi.

Anh phần nộ đập nát mọi đồ đạc trong nhà.

Mộ Dung Nhã khóc lóc nói: “Vu Viễn, anh lấy em về là để nấu cơm giặt quần áo, sinh con cho anh sao? Điều này bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể làm được, thế năm xưa vì sao anh chọn lui chọn tới lại nhìn trộm em? Giá trị của Mộ Dung Nhã em không chỉ có thế!”

Vu Viễn cười khổ, thì ra trong lòng Mộ Dung Nhã, trước giờ đều không có ý muốn sinh con, cô ấy không tình nguyện gánh vác trách nhiệm nuôi con dạy cái, cô ấy không muốn lãng phí thời gian và sức lực để cùng anh xây dựng một gia đình hoàn chỉnh.

Chuyện này khiến bọn họ bắt đầu chiến tranh lạnh, vênh vênh hai tháng trời, bọn họ không liên hệ gì với nhau.

Vu Viễn vẫn yêu Mộ Dung Nhã như xưa, nhưng đồng thời, anh cũng ngộ ra một điều: anh thay đổi rồi.

Thứ mà Vu Viễn cần vào lúc ấy không chỉ là một người bạn đời xuất sắc, mà hơn thế anh cần một người bạn đời tình nguyện cùng anh xây dựng một mái ấm hoàn chỉnh.

Anh nghĩ, có lẽ anh cần thời gian để suy nghĩ về việc có nên tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân với Mộ Dung Nhã nữa không.

Ngay vào lúc này, một người phụ nữ khác xuất hiện.

Cô tên Ninh Chân, là một người mẹ đơn thân.

Lúc mới bắt đầu anh có thái độ thương hại cô, một người phụ nữ dè dặt đứa con còn kham cả công việc, đó là điều rất gian nan. Nhưng dần dần, anh phát hiện thương hại biến thành kính phục, dù rằng trong tình huống gian khổ như thế, cô vẫn cắn chặt răng vượt qua, lúc làm việc thì chăm chỉ, có tinh thần trách nhiệm, tan ca thì gắng kiềm thêm nghề vẽ tranh minh họa. Do ngủ không đủ giấc, dưới mí mắt cô thường có mấy vòng thâm đen, nhưng chưa hề nghe thấy cô than một câu mệt mỏi nào, mỗi ngày cô đều cười ha ha, lạc quan với mọi chuyện.

Nhưng phần tình cảm ấy không thích hợp xuất hiện vào lúc này, anh vẫn chưa giải quyết rõ ràng mối quan hệ giữa mình và Mộ Dung Nhã, hơn nữa cô còn là một người mẹ đơn thân, thậm chí này mang đến quá nhiều chuyện phức tạp.

Tiếp đó anh lần tránh cô, nhưng cuối cùng anh đã thất bại.

Rõ ràng anh biết đó là sai, nhưng vẫn đuổi tay ra với cô.

Bọn họ cuối cùng cũng ở bên nhau, quãng thời gian ấy rất vui vẻ, nhưng anh biết, sự vui vẻ ấy là không có đạo đức, là ăn trộm mà có được.

Đêm khuya nằm mộng, anh đều phải chịu dày vò do sự lừa dối của mình dành cho hai người phụ nữ.

Nhưng anh cũng đâu phải là một người đàn ông hoàn mỹ, thứ anh muốn quá nhiều, cho nên anh tiếp tục cuộc sống như thế.

Cuối cùng, Mộ Dung Nhã biết chuyện, cô về nước.

Cô nói với anh, cô bằng lòng quay trở về với mái ấm của họ. Cô nói với anh, cô bằng lòng tha thứ cho việc anh ngoại tình. Cô nói với anh, chỉ cần để Ninh Chân rời xa cuộc sống của họ, chuyện này cô có thể coi như chưa từng xảy ra.

Mộ Dung Nhã ra tay, chỉ một cái phát tay cũng khiến Ninh Chân đầu hàng.

Anh biết mình tội ác tày trời, Ninh Chân bởi vì kẻ thứ ba mới rơi vào tình trạng thê thảm ấy, thế mà anh lại khiến cô thành kẻ thứ ba.

Anh đến xin lỗi cô, đồng thời đưa ra lời hứa. Nhưng lời xin lỗi và lời hứa ấy đến ngay bản thân anh cũng không tin nổi.

Sắc mặt Ninh Chân rất trắng, trắng đến mức giống như mất đi toàn bộ máu trong cơ thể, cô cự tuyệt anh, cô nói cô hận anh.

Thời khắc ấy, một góc u tối trong lòng anh thở phào nhẹ nhõm, cô đã đưa ra quyết định.

Anh rời khỏi Ninh Chân, bắt đầu một cuộc sống mới với Mộ Dung Nhã.

Nhưng mà thứ đã vỡ nát, nào có thể hàn gắn lại?

Trong mái nhà của họ chẳng còn thấy được nụ cười của Mộ Dung Nhã nữa, mà anh cũng không thể nào tìm lại cảm giác đã qua. Sau khi quay lại với nhau, bọn họ chưa cãi nhau một lần, nhưng vào một buổi tối mười tháng sau, bọn họ bình tĩnh ngồi trên sofa, ký kết thỏa thuận li hôn.

Bọn họ đều là những con người kiêu ngạo từ xương tủy, sao có thể chấp nhận một mối tình đã biến chất.

Sau khi li hôn, người đầu tiên anh nghĩ đến là Ninh Chân, anh muốn quay trở lại như cũ với cô. Nhưng bên cạnh Ninh Chân đã có bạn trai, hơn nữa ... cô cũng không còn là cô của quá khứ.

Ánh mắt cô nhìn anh, không còn sùng bái, không còn lưu luyến, chỉ còn lại cái nhìn xuyên thấu.

Cô nhìn thấu góc đen tối âm u trong lòng anh.

Cô đã đứng ở vị trí ngang hàng với anh.

Cô chiếm giữ quyền quyết định.

Vốn dĩ anh cho rằng cô trải qua hai lần bị tổn thương, với tình yêu cô sẽ như “chim sợ cành cong”, thế nhưng khi anh nhìn thấy cô không hề do dự mà mạo hiểm đến nơi động đất để tìm Cố Dung Dịch, thì lần đầu tiên anh mới hiểu rõ cô.

Trong cơ thể cô, có một nguồn dũng khí bất tận.

Cô là người đáng để quý trọng.

Đáng tiếc, cô đã là của người khác.

Sau khi kết thúc hai mối tình này, Vu Viễn cũng thử đi tìm kiếm đối tượng tái hôn. Anh hẹn người ta, cũng nhận lời mời của người ta, nhưng dù cho với người phụ nữ nào, anh cũng không tìm được cảm giác của trước đây.

Anh nhớ đến câu nói Ninh Chân thích đọc nhất “ Nếu như.....”

Vu Viễn nở một nụ cười mơ hồ, đóa hoa ấy, đã héo rồi.

Anh sẽ chẳng thể nào tìm được đóa hoa thuộc về mình ấy nữa rồi.

Ngoại truyện Cố Dung Dịch: Nguyên nhân hệ quả.

Cố Dung Dịch còn nhớ khi mình tỏ tình với Ninh Chân, cô nghi hoặc hỏi: “Cố Dung Dịch, tại sao lại là tôi?”

Thực ra không chỉ mình Ninh Chân không hiểu, ngay đến cả bản thân Cố Dung Dịch cũng không thể hiểu.

Tại sao lại là Ninh Chân nhỉ?

Mặc dù anh không có định kiến gì với thân phận người mẹ đơn thân, nhưng nếu quen cô, tình cảm của họ sẽ phải trải qua nhiều dày vò, khó khăn hơn những đôi tình nhân khác.

Vậy thì, tại sao anh lại bỏ dễ mà tìm khó?

Trên đường đến khu động đất, Cố Dung Dịch không biết tại sao lại thắc mắc vấn đề này.

Thế nhưng chưa nghĩ ra đáp án, tai nạn đã xảy ra, vì để tránh những hòn đá từ trên núi rơi xuống, xe lệch khỏi quỹ đạo, rơi vào con sông bên cạnh. Cảm giác tại họa ập xuống đầu khiến Cố Dung Dịch cảm thấy sợ hãi, trước khi anh mất đi hơi thở, anh được người ta cứu.

Thế nhưng mấy bác sĩ ngồi cùng xe với anh, lại mãi mãi không thể nào trở về.

Trên khuôn mặt bọn họ, hiện ra một màu xám xịt không sức sống

Anh sợ nhất chính là màu xám xịt đó, anh còn nhớ năm bảy tuổi ba mất, trên mặt ba cũng xuất hiện màu xám xịt ấy.

Mặc dù anh là bác sĩ, nhưng anh lại sợ cái chết. Bởi lẽ đó, anh làm việc càng chăm chỉ, anh muốn cứu những sinh mạng từ cõi chết trở về.

Thế nhưng anh chẳng phải là thần, cũng có lúc anh bất lực.

Anh nhớ hôm ấy, một đứa bé hơn một tuổi nuốt nhầm thạch đông cứng, chặn mất cổ họng, đưa đến bệnh viện thì đã tắc thở rồi.

Một sinh mệnh nhỏ bé mới biết đến thế giới, cứ thế mà mất đi ngay trước mắt anh.

Anh về đến nhà, cả người rã rời, tâm trạng vô cùng tồi tệ. Không biết vì sao, anh muốn có người nói chuyện. Lúc lên mạng vô tình nhìn thấy weibo của một họa sĩ vẽ tranh hoạt hình tên “Đâu Đâu”, anh phát hiện các tác phẩm cô vẽ đều rất mới mẻ, mang một cá tính độc đáo.

Anh gửi tin nhắn cho cô : “Sinh mệnh thật yếu ớt.”

Anh không ngờ rằng cô sẽ trả lời, chưa đến mất phút, khung chat đã có phản hồi : Chính bởi vì như thế, chúng ta mới biết cách quý trọng sinh mệnh.”

Ngay lúc đó, anh bỗng cảm thấy cô họa sĩ này là một người tràn đầy sức sống.

Sau này anh mới biết, Đâu Đâu chính là Ninh Chân. Nhưng anh chưa từng nói với cô việc này, anh chỉ âm thầm xem tranh cô vẽ, từ trong những bức tranh anh cảm nhận được một mặt tối tăm của thế giới, nhưng cô luôn có dũng khí để chống lại những điều tối tăm ấy.

Sau tai nạn, Cố Dung Dịch và những người sống sót vẫn đến khu vực xảy ra động đất để làm việc. Nhưng trải qua vụ tai nạn ấy, tâm trạng anh xuống dốc trầm trọng, trong người như cất giấu một thứ gì đó, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Cố Dung Dịch không bao giờ ngờ tới, Ninh Chân sẽ đến tìm anh.

Lặn lội đường xa, tóc tai cô loạn xạ, trên mặt cũng bám những bụi bẩn. Mặc dù cô ngồi xổm xuống khóc, nhưng giây phút nhìn thấy anh, trong mắt lại xuất hiện tia sáng rạng ngời.

Anh ôm lấy cô, máu nóng chảy trong cơ thể, chất lỏng ấy làm tan chảy thứ ẩn chứa chờ bùng phát trong cơ thể anh.

Anh hiểu, thứ ẩn chứa ấy chính là nỗi sợ hãi trước cái chết.

Giây phút đó, anh cuối cùng cũng nhận ra tại sao mình chọn Ninh Chân.

Bởi vì trên người cô, anh có thể nhìn thấy sức sống đến bất tận. Dù cho gặp phải khó khăn như thế nào, cô luôn cắn chặt răng cố gắng vượt qua.

Sức sống, chính là thứ anh khát vọng nhất.

Từ khu vực động đất trở về, bọn họ liền đến cục dân chính.

Lần đầu tiên anh chụp ảnh thẻ làm giấy kết hôn, có chút hồi hộp. Ninh Chân an ủi anh: “Không sao đâu, một lần thì lạ, hai lần thành quen.”

Anh: “..”

Cố Dung Dịch nghĩ, cả đời anh chỉ có lần duy nhất này với cô, tuyệt đối không quen lần thứ hai.

Câu chuyện nhỏ số 1:

Sau khi có thai lượng hormone tăng cao, hay lo bóng lo gió, nghe lời Thái Thái, quyết định vỗ béo Cố Dung Dịch, làm giảm mức độ được hoan nghênh của anh ấy.

Thế là, mỗi ngày Ninh Chân đều ép Cố Dung Dịch uống một bát canh thịt lớn.

Sau đó, dạ dày Cố Dung Dịch không chịu nổi cái món đồ toàn mỡ này, thi nhau đòi WC.

Ôm WC ba ngày, giảm ba cân (ba cân bên TQ = 1,5kg bên mình), trông lại càng bảnh bao.

Ninh Chân chỉ đành nuốt nước mắt bỏ cuộc.

Câu chuyện nhỏ số 2:

Sau khi Ninh Chân có thai, Cố Dung Dịch sợ Khỉ Con ghen, liền gọi cô bé đến, nghiêm túc chỉ vào bụng Ninh Chân: “Mẹ là mẹ của em, mẹ cũng là mẹ của con.”

Khỉ Con gật đầu: “Con hiểu.”

Ninh Chân hỏi: “Con hiểu thật hả?”

Khỉ Con gật đầu: “Mẹ là mẹ của con, em là em của con, bố là bố của con, ừm, mọi người đều là của con.”

Cố Dung Dịch và Ninh Chân dùng ánh mắt như đang ngược lên để nhìn cô bé, hai miệng một lời: “Xin chào Nữ Vương.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-that-bai>